

Phong
Lai
Đích
Tây
Lâm

TIỂU THUYẾT

Hạ Mạch 86°

“Tình yêu 100° sẽ làm người ta bị bỏng.
Tình yêu 86° mới thực sự là vừa đủ.”

NHÀ XUẤT BẢN
THỜI ĐẠI

Mục lục

- [Chương 1: Lần Đầu Cảm Nhận Hương Vị Mùa Hè](#)
- [Chương 2: Hồi Ức Của Một Người](#)
- [Chương 3: Tình Yêu Của Chúng Ta Bắt Đầu Từ Trên Mạng](#)
- [Chương 4: Người Con Gái Được Cưng Chiều](#)
- [Chương 5: Ngày Đầu Tiên Ở Nhà](#)
- [Chương 6: Chúng Tôi Cãi Nhau](#)
- [Chương 7: Nét Buồn Long Lanh](#)
- [Chương 8: Cuối Tuần](#)
- [Chương 9: Sóng Gió Lại Nổi Lên \(Thượng\)](#)
- [Chương 10: Sóng Gió Lại Nổi Lên \(Hạ\)](#)
- [Chương 11: Tình Cờ Gặp Kẻ Địch](#)
- [Chương 12: Trận Chiến Lật Đổ Địa Vị](#)
- [Chương 13: Ngày Đầu Tiên Làm Chủ](#)
- [Chương 14: Ngày Tháng Trôi Qua Như Nước Không Ngừng Chảy](#)
- [Chương 15: Thật Sự Không Phải Trèo Tường](#)
- [Chương 16: Gây Rối](#)
- [Chương 17: Sóng Gió Không Ngừng](#)
- [Chương 18: Tô Mạch Biến Mất](#)
- [Chương 19: Bà Cô Tôi Đây Quay Lại Rồi](#)
- [Chương 20: Bùng Nổ](#)
- [Chương 21: Tranh Chấp](#)
- [Chương 22: Tình Cờ Gặp Gỡ Mạc Đông](#)
- [Chương 23: Đường Ai Nấy Đi](#)
- [Chương 24: Bình Tĩnh Giảng Hòa](#)
- [Chương 25: Tiếp Tục Ngọt Ngào](#)
- [Chương 26: Những Ngày Vui Vẻ](#)
- [Chương 27: Tình Yêu Của Hai Người](#)
- [Chương 28: Họp Lớp](#)
- [Chương 29: Sau Khi Đánh Nhau](#)

Chương 30: Hạnh Phúc Bình Lặng

Chương 31: Muốn Kết Hôn Sao?

Chương 32: Minh Ưu U Sầu

Chương 33: Lời Nói Dối Thiện Ý

Chương 34: Anh Đến Rồi

Chương 35: Di Chứng Sau Nói Dối

Chương 36: Văn Hạ Của Tô Mạch

Chương 37: Cái Gọi Là Lột Mặt Nạ

Chương 38: Tô Mạch Nổi Giận Rồi, Làm Sao Đây?

Chương 39: Văn Hạ Khóc Rồi

Chương 40: Dám Cướp Người Đàn Ông Của Văn Hạ À, Không Muốn Sống Nửa Sao?

Chương 41: TrờNg ThàNh Từ Giây Phút NàY

Chương 42: NhữNg NgàY Không Có Tô MạCh

Chương 43: ChúNg Ta CũNg Trờ ThàNh NhữNg Thanh Niên Văn Hóa Rồi

ĐãY

Chương 44: MộT VòNg Tròn

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Lần Đầu Cảm Nhận Hương Vị Mùa Hè

Mẹ Văn Hạ nói trong nước mắt:

- Cô nương à, mẹ xin con. Con đừng dầy vò mẹ như vậy. Mẹ không chịu nổi nữa đâu.

Văn Hạ nói:

- Mẹ, con thấy mẹ rất kiên cường, rất vĩ đại. Mẹ có thể sinh ra đứa con ương bướng như con là mẹ đã có cống hiến vĩ đại cho đất nước rồi. Mẹ hãy cố đợi đến ngày con thành đạt thì sẽ có đài truyền hình tới phỏng vấn. đến lúc đó, mẹ có thể tự hào mà nói rằng, con gái tôi có được thành công như thế là vì nó có một người mẹ vĩ đại.

Bố Văn Hạ cực kỳ tự hào nói:

- Con gái, nếu con là con trai thì chắc chắn con sẽ là một ông chủ lớn.

Văn Hạ nói:

- Bố à, bố đừng nói bóng gió trách mẹ con không sinh được con trai cho bố. Ai bảo con gái không bằng con trai chứ? Hơn nữa, khoa học đã chứng minh, việc sinh con trai hay con gái phụ thuộc chính vào người đàn ông.

Người đàn ông của Văn Hạ cắn răng nói:

- Văn Hạ à, em còn dầy vò anh như vậy thì thật sự là anh không cần em nữa.

Văn Hạ nói:

- Vậy ư? Em dày vò anh như vậy thì sao? Anh không cần em thì cần ai? Sao vậy? anh có đối tượng khác rồi sao? Anh chê em chứ gì? Anh cứ nói thẳng đi. Em có chỗ nào không phải với anh mà anh muốn vứt bỏ em. Ai dám cướp người đàn ông của em. Hứ! em sẽ khiến cho cô ta sống không bằng chết. Không tin thì anh cứ thử xem.

Bạn của Văn Hạ ngưỡng mộ tự hào nói:

- Muối [1] à, nếu cậu là đàn ông thì chắc chắn cái vòi của cậu có thể chọc thủng cả mái nhà đấy.

[1] Vì trong tiếng Hán, chữ “văn” ở tên Văn Hạ đồng âm với từ “con muối” nên những người thân hay bạn bè thân thiết thường triêu Văn Hạ là muối hoặc gọi cô là muối.

Văn Hạ nói:

- Cậu coi thường chúng tôi quá đấy. Từ nhỏ tớ đã trèo lên mái nhà lợp ngói rồi. Thế nên dù tớ không phải là đàn ông thì tớ cũng có thể chọc thủng mái nhà. Chỉ duy nhất một việc tớ không làm được là cưới cậu thôi. Tất nhiên là tớ cũng không muốn cưới cậu, tốn kém lắm.

Văn Hạ cũng giống như rất nhiều cái tên khác. Thoạt nghe là người khác đã nghĩ ngay rằng, nhất định cô được sinh ra vào mùa hè. Chính xác. Nhưng hình như cái tên này không bình thường cho lắm nên cô thường xuyên phải nhẫn nhịn. Thực ra mẹ cô là giáo viên mà còn là giáo viên dạy ngữ văn giải thích thế này:

- Văn Hạ nghĩa là lần đầu cảm nhận hương vị mùa hè.

Đó là mùa hè năm 1986. Vào một đêm khuya, ở một thành phố nhỏ miền bắc, trong một gia đình ngập tràn hạnh phúc, Văn Hạ đã dùng tiếng

khóc âm ỉ của mình để tuyên bố với mọi người rằng, cô đã chào đời.

Theo hồi ức của mẹ cô thì bố cô còn gọi điện thoại thông báo ngay lúc ấy. Khi đó, mẹ cô đau đến chết đi sống lại, vào bệnh viện đến lần thứ ba mà vẫn chưa sinh được. Bác sĩ nói vẫn chưa đến lúc nhưng trước tình hình vẫn chưa có dấu hiệu gì thì bác sĩ đã đề nghị bà nên ra ngoài đi bộ. Thế nên bà đã sinh cô ngay trên giường nhà mình chứ không phải giường bệnh trong bệnh viện. Đây cũng là một trong những điểm mà sau này cô cảm thấy mình khác với mọi người.

Hàng loạt sự việc sau này đã chứng minh rằng, từ thời khắc được chào đời, số phận đã quyết định cuộc đời của những nàng hồ con sinh ra vào đêm mùa hè năm hồ này sẽ gặp nhiều “sóng gió và thăng trầm”. Mọi người đừng hiểu nhầm, hãy nghe tôi giải thích. Câu này có nghĩa là những sóng gió và thăng trầm của cô đều đến từ những vật lộn không ngừng nghỉ của cô. Đồng thời, cô cũng hiểu rất sâu sắc từ “xã hội chủ nghĩa”. Nó khiến những sóng gió và thăng trầm của cô đổ lên mọi người xung quanh, khiến mọi người đều luôn có cảm giác trí tưởng tượng của cô không lúc nào ngừng lại, chẳng bao giờ im lặng.

Văn Hạ từng nói:

- Nếu một ngày nào đó, mọi người phát hiện ra tôi im lặng thì tức là tôi đã bị tổn thương, tổn thương cực kì ghê gớm. Lúc đó, hãy tránh xa tôi ra một chút nếu không người nào đến gần người đó lấy xui xẻo.

Văn Hạ, một cái tên thật thực nữ, một cái tên thật tâm trạng, một cái tên khiến người ta thỏa sức tưởng tượng nhưng đó lại là một cô gái mạnh mẽ, một cô gái luôn khiến người khác tức thở huyết. Bởi vì, cô hay thay đổi, bộp chộp, ghê gớm, ngang ngược nhưng đồng thời cô lại là một cô gái lương thiện, đáng yêu, ngây thơ, xinh đẹp. Câu chuyện về cô gái đầy mâu thuẫn này diễn ra thật đẹp.

Mùa hè ở thành Cát Lâm khiến người người chảy hết mồ. Văn Hạ đi đôi giày cao gót, bước xiêu xiêu vẹo vẹo cả buổi mà không bắt được chiếc xe nào. Thở hồng hộc, chẳng thèm để ý đến hình tượng, cô vút bịch túi xách lên chiếc ghế băng bên lề đường rồi ngồi phịch xuống đó. Sau mới đứng bật dậy lấy khăn giấy trong ở trong túi ra lau chỗ vừa ngồi. Hôm nay, cô mặc chiếc quần ngố màu trắng nên không thể dính bẩn được. Nếu không về nhà mà phải tự giặt lấy phiền phức lắm.

Lau ghế xong, cô vò khăn giấy ném vào thùng rác ở bên cạnh rồi ngồi xuống đưa tay che ánh mặt trời, thở hỗn hà hỗn hển. Đột nhiên cô nhận ra lúc này mình giống một chú chó không chịu nổi nắng nóng đứng bên đường, may mà chưa thè lưỡi ra mà thở. Nghĩ tới đây, cô chỉnh lại tư thế ngồi sao cho ngay ngắn, vắt chéo chân, lấy tay vén tóc ra sau tai như thể một pho tượng bị phơi nắng.

Lát sau, cô không chịu nổi nữa. trời nắng quá! Cô thề, không phải vì cô lười biếng, không phải keo kiệt mà thực sự là cô không thể đi nổi. Hơn nữa, cô cũng không bắt được taxi, nên cô mới phải đành gọi điện cho Tô Mạch. Cô không hề muốn quấy rầy anh làm việc. Cô không hề muốn cản trở việc anh muốn thăng tiến trong công việc. Thôi vậy. Dù sao cô cũng không chịu nổi nữa. cô cầm chiếc điện thoại Nokia N81 mới mua ra mở bàn phím ấn nút gọi.

Dưới ánh mặt trời, móng tay màu hồng càng trong hơn. Ngón tay thon dài cầm chiếc điện thoại di động màu đen thật đẹp. Trông cô có vẻ ra dáng nhân viên văn phòng. Tuy là một nhân viên văn phòng vừa thất nghiệp nhưng nghe tiếng nhạc chờ rất hay ở đầu bên kia, Văn Hạ mỉm cười ngọt ngào. Dù nắng có gay gắt hơn nữa thì cũng không ngăn cản nỗi sự mê hoặc của Tô Mạch đối với cô.

Tô Mạch thường xuyên đổi nhạc chờ điện thoại. Hơn nữa, đó điều là những bản nhạc chờ thịnh hành. Bạn bè thường lôi chuyện đó ra làm trò cười nhưng chẳng ích gì vì Văn Hạ nói, người gọi cho anh nhiều nhất là cô,

vậy nên người nghe nhạc chờ điện thoại nhiều nhất cũng chính là cô. Thế nên nghe mãi cũng thấy chán, thường xuyên đổi nhạc chờ sẽ khiến cô vui hơn.

- Em yêu, có chuyện gì thế? – Giọng đàn ông ngọt ngào, tràn đầy yêu thương ở đầu bên kia vang lên. Bạn đừng nghi ngờ. Khi Tô Mạch và Văn Hạ không cãi nhau, họ đúng là một cặp tình nhân yêu nhau mặn nồng khiến người ta phải ghen tỵ. Nhưng lúc họ cãi nhau thì vô cùng khủng khiếp khiến ai nấy đều tránh xa mười trượng.

Văn Hạ không mỉm cười nổi, như một đứa trẻ phải chịu ấm ức, cô nói:

- Chồng ơi, ông chủ đuổi việc em rồi. Em không bắt được xe. Anh đến đón em được không? – Văn Hạ đã dùng hành động thực tế để chứng minh, cô gái mạnh mẽ cũng có thể làm nũng, mà lại còn rất tự nhiên nữa chứ.

Đầu bên kia, Tô Mạch im lặng rồi sau đó lập tức truyền đến tiếng phì cười, anh dịu dàng an ủi cô:

- Vậy ư? Em giỏi thật đấy. Đây là lần thứ hai bị sa thải trong tháng. Em đang ở đâu để anh đến đón, rồi đi ăn mừng em lập công.

Văn Hạ không chịu được việc bị anh trêu chọc nên làm bộ giận dữ nói:

- Đáng ghét! Anh mau đến đi. Em đang ở Wall Mart. Em sắp chết nóng rồi đây này.

- Được rồi. em đợi một lát. Anh sẽ đến ngay. Anh phải bàn giao công việc lại cho cấp dưới một chút đã. – Tô Mạch dỗ dành cô gái đang giận dữ đó rồi gác máy. Sau khi báo với thư ký một tiếng thì anh lái xe đi luôn.

Tô Mạch, hai mươi lăm tuổi, hiện là giám đốc bộ phận của một công ty đều phối quy mô lớn, cũng có thể coi là đã có sự nghiệp. Cấp dưới nhận

xét anh là người lạnh lùng, táo bạo. Lạnh lùng là bởi vì ở công ty, anh rất ít khi cười, đặc biệt là với phụ nữ. Sau lưng, mọi người nói anh đã lãng phí khuôn mặt đẹp trai của mình. Táo bạo là năng lực làm việc của anh rất tốt. tuy còn trẻ nhưng đối với một người mới vào nghề một năm mà nói thì thành tích của anh đúng là không thể xem thường.

Tại sao anh chàng Tô Mạch lạnh lùng nghe điện thoại của Văn Hạ thì lại giống như biến thành một người khác? Tại sao con người nghiêm nghị đó nghe thấy Văn Hạ nũng nịu thì lại cười một cách đáng yêu như vậy? Đó là bởi cô gái Văn Hạ hai mươi tư tuổi này chính là người bạn gái mà anh đã yêu trong suốt ba năm hoặc có thể nói là người vợ chưa cưới. Họ chỉ là chưa đăng ký kết hôn, chưa làm lễ cưới chứ những điều khác thì chẳng có gì khác với những cặp vợ chồng.

Có người hỏi, tại sao như vậy mà họ vẫn chưa kết hôn? Văn Hạ nói, bởi kết hôn rồi, cô sẽ thành thiếu phụ. Cô không thích từ đó. Hơn nữa, cô cho rằng sau khi kết hôn sẽ phải làm việc nhà. Đó là trách nhiệm của người vợ. Cô vẫn chưa chơi đủ mà. Hơn nữa, bây giờ và kết hôn rồi thì có gì khác đâu? Xem ra Tô Mạch cũng đành như vậy. Anh vẫn luôn vốn chủ trương kết hôn sớm, nhưng vẫn chưa nói chuyện với người nhà Văn Hạ nên chẳng còn cách nào khác. Đại tiêu thư đó không chịu lấy chồng vì thế anh đành phải sống với cô một cách “phi pháp” vậy.

Văn Hạ khó chịu ngồi đó, trán toát mồ hôi, mặt hây hây đỏ. Thời tiết thế này dù có bôi kem chống nắng cũng chẳng ích gì. Nhưng vì đi giày cao gót nên cô không muốn vào trong Wall Mart ngồi điều hòa. Phải lựa chọn giữa việc bị dãi nắng hay là lang thang giữa đường thì cô vẫn chọn dãi nắng, hai chân đi giày cao gót của cô đã thu lu trên chiếc ghế băng. Thịnh thoảng có một hai người đi qua cũng tò mò ngoái lại nhìn cô.

Thứ lỗi cho cô nhé, cô lười vậy đấy. Theo lời Tô Mạch nói, cô bị mắc bệnh lười, hơn nữa bệnh lại rất nặng nhưng Tô Mạch vẫn cần cô. Lúc đó Văn Hạ rất buồn, lười thì sao chứ? Nó cũng chẳng thể làm cô xấu đi được.

Cô đã quên đây là lần thứ mấy mình bị sa thải. Sau khi tốt nghiệp, cô đến Tế Nam tìm Tô Mạch. Khi đó, cô suy nghĩ rất đơn giản, chỉ cần hai người ở bên nhau là đủ rồi, những thứ khác đều không quan trọng. Nhưng sau đó, cô đã phát hiện ra là mình đã suy nghĩ quá đơn giản.

Đúng vậy, Tô Mạch vẫn có thể nuôi cô mà không cần cô phải ra ngoài làm việc cả ngày nhưng cô đã lớn như vậy, lại học đại học gần mấy năm, cô không thể ở nhà mãi được. Sau hai tháng ở nhà, cô không tài nào chịu đựng được nữa nên bắt đầu nộp hồ sơ, đi phỏng vấn rồi lại tràn trề thất vọng. cuối cùng, cô phát hiện ra chuyên ngành mình học không thể tìm được việc lúc này. Tại sao? Bởi vì cô học tài chính mà bây giờ là lúc nào? Là lúc khủng hoảng tài chính. Cuối cùng, cô chỉ có thể làm một nhân viên văn phòng bình thường. Nhưng cô vừa mới tốt nghiệp, chẳng hiểu gì nên thường xuyên bị người ta sai tới sai lui. Ban đầu cô còn muốn nhẫn nhịn, nhưng tức nước vỡ bờ cô không làm nữa. cô là ai chứ? Cô là Văn Hạ, việc gì cũng phải do cô quyết định. Muốn biến cô thành người sai vặt ư? Không có chuyện đó đâu.

Thế nên cô cãi nhau với đồng nghiệp văn phòng, mâu thuẫn với cấp trên, lúc cáu giận thì bất cứ chuyện gì người ta cũng có thể làm được và cô không phải là một ngoại lệ. Kết quả cuối cùng là cô lại tiếp tục hành trình tìm việc và thất nghiệp mà thôi. Tô Mạch thì sao? Với những chuyện khác, anh đều bảo cô nên làm thế nào. Còn chuyện công việc, đây là lần đầu tiên anh giữ im lặng. Nhìn cô như vậy, thật ra anh cũng nghĩ nếu cứ ở nhà mãi thì sẽ làm cô trở nên đờ đẫn mất. Ra ngoài có thể mệt một chút nhưng ít nhất cũng còn việc gì đó có ý nghĩa để làm. Cô không cần kiếm tiền, chỉ cần tư tưởng thoải mái là được. Kết quả là tần suất thay đổi công việc của vị đại tiểu thư này đã vượt quá dự tính của anh.

Khi Văn Hạ sắp ngắt xiu thì cuối cùng cũng nhìn thấy chiếc Popular màu ghi của Tô Mạch. Văn Hạ thề, cô chưa bao giờ bị kích động như khi nhìn thấy xe của Tô Mạch lúc này. Bởi vì khi mua xe, cô kiên quyết đòi

mua xe màu đỏ, nhưng Tô Mạch nói, màu đỏ không hợp với tính cách của anh nên muốn mua màu ghi. Cuối cùng, Văn Hạ đã thua. Lý do là Tô Mạch bỏ tiền ra mua xe, còn cô chỉ là hành khách nên làm gì có quyền phát ngôn. Lúc đó, cô nhận ra một điều cực kỳ quan trọng đó là nhất định phải có tiền, phải có tiền của riêng mình, như vậy người đàn ông này mới coi trọng cô.

Từ xa, Tô Mạch cũng đã nhìn thấy Văn Hạ. sáng sớm khi ra khỏi giường, anh đã khuyên cô đừng mặc màu trắng, đừng đi giày cao gót cao nhưng cô không nghe mà còn nói anh chẳng hiểu gì về thời trang. Bây giờ, thấy cô đi chân đất, để đôi giày một bên thì anh không nhịn được cười. Cô gái này luôn miệng phải nói mình phải ra dáng cô gái đoan trang nhưng khi mệt, khi lười thì lại hiện nguyên hình. Riêng cô lại mặc kệ đây là ngoài đường hay ở nhà, làm thế nào thoải mái nhất thì làm. Con người không nên trói buộc mình, đó là lý lẽ lúc lười của cô. Con gái phải thanh lịch thì lại là châm ngôn khi siêng năng của cô. Tóm lại câu “đừng tin những gì con gái nói” được thể hiện rõ nhất ở con người cô.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hồi Ức Của Một Người

Khi Văn Hạ xô giày vào thì xe của Tô Mạch cũng dừng lại trước mặt cô. Cô nhào lên xe, lấy tay làm quạt, thở hỗn hển, khuôn mặt cháy nắng đỏ ửng như quả cà chua. Tô Mạch nhìn thấy thì đau lòng vội vàng lấy khăn ướt nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho cô. Khi tay anh vừa chạm vào má cô thì cô xuýt xoa phụng phịu một cách đáng thương:

- Á đau!

Tô Mạch cúi xuống nhìn. Không thể nào mặt cô đã bị cháy nắng. Da của Văn Hạ rất đặc biệt, dù trời có nắng thế nào đi chăng nữa thì người cũng không đổ mồ hôi mà chỉ có mồ hôi trên mặt, hơn nữa mồ hôi sẽ khiến mặt cô đau rát. Cô làm bộ khóc lóc sụt sùi, đôi mắt ngấn lệ khiến Tô Mạch bối rối. Anh không sợ gì chỉ sợ cô khóc.

- Cưng đừng khóc. Đừng khóc mà. Khóc sẽ càng đau đấy. Chúng ta đến cửa hàng Golden Hans hay đi ăn bánh pizza, hay là đến cửa hàng Haagen- Dazs? – Tô Mạch vội dỗ dành cô gái đang khóc thút thít trước mặt. Ở bên nhau bao nhiêu năm nay, tất nhiên anh hiểu tính cách của cô, và anh biết cô thường xuyên giả bộ nghiêm trọng như vậy. Dù là giả bộ nhưng anh vẫn sợ cô khóc. Theo lời anh nói thì cô mà khóc sẽ khiến anh bủn rủn chân tay.

Văn Hạ nghe Tô Mạch nói thì lập tức trời quang mây tạnh, mím cười ôm lấy cổ anh, hôn một cái thật kêu. Cô cười hì hì nói:

- Em muốn ăn ở Golden Hans. Hì hì...

Tô Mạch nhẹ nhàng gõ vào trán cô, lắc đầu cười:

- Em đấy, đến bao giờ mới trưởng thành chứ?

- Trưởng thành làm gì? Mọi chuyện có anh lo là đủ rồi. Em muốn ở nhà một thời gian nữa. Thời tiết nóng quá! Em không muốn đi làm. – Nhắc đến đi làm là mặt Văn Hạ lại xì xuống. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng phải buồn vì chuyện gì, chỉ có chuyện này là khiến cô cảm thấy thất bại tràn trề, lúc nào cũng tùy hứng và hay gây chuyện với người khác. Cô cũng muốn thay đổi nhưng tính cách con người đâu phải muốn thay đổi là thay đổi được nên cô muốn ở nhà “điều chỉnh” lại một chút.

- Ủ! Em nói thế nào thì cứ làm thế đó vậy. Chúng ta đi ăn thịt nướng thôi. – Tô Mạch vuốt mái tóc dài của cô, ánh mắt dịu dàng của anh làm Văn Hạ có cảm giác là người hạnh phúc nhất thế gian này.

Tô Mạch vừa cho xe chạy được một lát thì di động đổ chuông. Văn Hạ liếc nhìn, huýt sáo rồi nghiêng đầu ra ngoài cửa sổ. Cô nghe Tô Mạch nói chuyện điện thoại:

- Ủ! Tôi đây... bây giờ ư?... được rồi, cô bảo anh ta đợi tôi ở văn phòng.

Tô Mạch gác điện thoại, Văn Hạ vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Tô Mạch nhìn cô, vừa hay gặp đèn đỏ, anh kéo tay cô, dịu dàng nói:

- Anh bảo Tô Tịch đi cùng em được không? Hai người đi sắm đồ, anh sẽ thanh toán nhé.

Văn Hạ không nói gì mà bĩu môi dài thườn thượt, cô thầm nghĩ anh lúc nào cũng vậy. Từ khi được thăng chức lên làm giám đốc bộ phận thì anh luôn bận rộn như vậy. Lâu rồi anh không đưa cô ra ngoài ăn cơm, lâu rồi anh không đưa cô đi dạo phố mà lúc nào cũng có điện thoại gọi anh đi. Thế nên, cô ghét nhất là chiếc điện thoại của anh. Ghét chết đi được!

Cuối cùng, Văn Hạ chẳng còn cách nào khác, vẫn phải trả anh về với công việc. Cô biết dù mình có gây chuyện cũng chẳng ích gì. Bởi lúc Tô Mạch làm việc thì chẳng còn biết thứ gì xung quanh nữa, cô có muốn cản cũng chẳng được. Anh không đưa cô đến cửa hàng Golden Hans nữa mà để cô đợi Tô Tịch, cô em họ của anh đến đi cùng cô.

Tô Tịch là một nhân viên nhân rồi. Điều kiện gia đình tốt. Tốt nghiệp xong là đi chơi, chứ không phải lo đi làm. Cô ấy vừa đi du lịch Singapore về. Nhận được điện thoại của Tô Mạch, cô liền đến đưa Văn Hạ đi shopping.

- Chị Muối à, anh em lại bỏ rơi chị rồi hả? – Tô Tịch có mái tóc đen nhánh, đôi mắt to tròn, miệng xinh xắn như búp bê, đáng yêu vô cùng, tính cách cũng rất thú vị và có quan hệ khá tốt với Văn Hạ. Vừa nói, cô ấy vừa lấy ra trong túi xách bao thuốc Marlboro, rút ra một điếu châm lửa. Bật lửa zippo kêu “tách” một tiếng, đó là tiếng mà Văn Hạ thích nghe nhất, cô khá sành về mấy thứ này. Chỉ cần nghe tiếng bật là cô biết đó là đồ thật hay đồ giả.

Văn Hạ cũng rút một điếu ra châm lửa, rít một hơi và thả ra một vòng khói lớn, hậm hực nói:

- Mẹ kiếp! Tức chết đi được! Trong mắt người đàn ông đó chỉ có công việc thôi. – Đừng hoài nghi, lúc này cô gái mạnh mẽ này chính là Văn Hạ, người đã làm nũng trước mặt Tô Mạch. Cô là như vậy, lúc là thiên sứ, lúc là ác quỷ. Tô Mạch đã tổng kết, cô là một người điển hình mắc chứng tâm thần phân liệt.

Tô Tịch thấy Văn Hạ tức giận vậy liền vội vã chuyển chủ đề. Cô ấy dịu dàng nói:

- Tối nay, chúng ta đi vui vẻ nhé.

Văn Hạ thấy hơi ngại vì Tô Tịch rủ cô đi chơi với đám bạn của cô ấy, Tô Mạch lại không thích cô chạy ra ngoài. Hơn nữa, nếu anh về mà không thấy cô ở nhà thì sẽ nổi giận. Hít một hơi thuốc, cô nhếch miệng, giả bộ chẳng quan tâm nói:

- Bỏ đi. Chị chẳng thích đi đâu. Chị chẳng có hứng.

Tô Tịch khinh thường nhìn cô nói:

- Xì! Không dám thì nói không dám. Giả bộ gì chứ?

Văn Hạ chẳng buồn quan tâm. Không dám thì sao nao? Cô không dám đấy. Chuyện con con có gì ghê gớm chứ? Cô to gan cách mấy cũng không dám đi qua đêm, vì Tô Mạch mà nổi giận thì sẽ rất đáng sợ!

Văn Hạ đứng dưới khu chung cư ngửi kỹ mùi trên người mình. Ừm, không có mùi thuốc lá. Tô Mạch cấm cô hút thuốc. Anh mà bắt được chắc chắn cô sẽ bị mắng. Cô ngẩng đầu lên nhìn từng ô cửa sổ. Cửa sổ tầng mười ba vẫn tối, Tô Mạch chưa về. Nếu biết sớm thì cô đã đi chơi với Tô Tịch thêm một lát nữa. Cô nàng đó lại đi chơi rồi, vô tình vô nghĩa bỏ rơi cô, làm cho cô phải một mình bắt xe về nhà. Thật là đáng thương!

Thang máy dừng ở tầng mười ba, một mình cô buồn bã trở về. Ngày nào cũng vậy. Ngày nào cũng vậy, cô luôn về trước rồi phải ngồi đợi Tô Mạch. Có sự nghiệp thì có gì ghê gớm chứ? Có sự nghiệp thì có thể khiến một cô gái thông minh, đáng yêu, xinh đẹp như cô phải chờ đợi như vậy sao?

Cô đi chân trần vào phòng tắm, nằm trong phòng tắm tận hưởng bọt xà phòng dễ chịu. Cô là như vậy. Rõ ràng là chẳng còn nhỏ nữa nhưng khi có việc gì thì cô luôn thích làm những việc mà chỉ có những cô bé con mới làm, đó là nhìn những bong bóng bay lên, nhẹ nhàng chạm tay vào nó, vỡ tan và nghĩ về những ngày đã qua.

- Sắp tốt nghiệp rồi, có dự định gì chưa? Muốn đi đâu đây?

Hằng ngày, câu hỏi đó cứ vang lên bên tai Văn Hạ. Đúng vậy. Sắp tốt nghiệp rồi. Bốn năm đã trôi qua. Có lúc, cô nằm nghĩ, thất bại rồi. Mọi người xung quanh đều làm nghiên cứu, học tiếp nghiên cứu sinh và rất nhiều người trở thành nhân viên văn phòng. Hết cách rồi. Tiền vẫn là thứ thực tế nhất. Còn cô thì sao? Bốn năm đã làm được gì?

Chăm chỉ lên lớp, tất nhiên là chỉ vào năm thứ nhất. Hơn nữa, cái gọi là lên lớp chỉ là cầm cuốn tiểu thuyết của thư viện rồi chui xuống bàn cuối cùng chăm chú đọc, giáo viên nói gì cứ nói, dù sao cũng chẳng liên quan đến cô. Chuyên ngành kinh tế của cô chỉ cần đến lúc thi cuối kì lôi sách ra học là được. Nhất là khi thoát khỏi bầu không khí căng thẳng của kì thi hết cấp ba, cảm giác nhàn rỗi này làm cô vô cùng hứng khởi. Kết quả là năm thứ nhất đại học, về cơ bản cô đã xem hết số tiểu thuyết có trên thư viện. Sau đó, cô bắt đầu nghĩ đến tốt nghiệp, rời khỏi nơi này. Nhưng những thứ của thời đại học đã sớm tiêu tan đi rồi.

Tất nhiên, cô vẫn còn một thứ để nhớ đó là yêu – một môn học không thể thiếu trong cánh cổng đại học.

Mối tình đầu của Văn Hạ nảy nở năm thứ nhất đại học, hơn nữa lại còn xảy ra ngay trong tuần đầu tiên nhập học, cô có một cái tật là sợ cô đơn. Trông có vẻ là một người kiên cường nhưng thực tế cô luôn là một cô gái bé nhỏ dựa dẫm vào người khác. Thế nên đối với việc lần đầu tiên xa nhà đến một nơi xa lạ, khiến cô rất muốn tìm người bầu bạn. Và từ đó xuất hiện cái gọi là mối tình đầu.

Theo lời Tô Mạch, đó không gọi là tình yêu mà chỉ là thứ tình cảm vớ vẩn. Có người hỏi, rốt cuộc Tô Mạch là ai? Điều này cần phải giới thiệu kỹ một chút. Tô Mạch là người bạn trai thứ hai của Văn Hạ, mang bề ngoài của công tử, tính cách của đế vương, vóc dáng của người mẫu, giọng nói của MC, gia đình rất khá giả. Nói tóm lại, anh là người đàn ông hoàn mỹ

trong mắt các cô gái. Điều này tuyệt đối không ngoa, người đàn ông này thật sự tuyệt vời nhưng có một điểm làm cho anh không thập toàn thập mỹ đó là học hành.

Nói xa hơn một chút, quay trở lại mối tình đầu, người bạn trai đầu tiên của Văn Hạ. Nói thế nào nhỉ? Đó cũng là một chàng trai rất khá về mọi phương diện, đặc biệt là khuôn mặt, cũng chẳng có cách nào khác, cô là một cô gái xinh đẹp nên phải tìm một người tương xứng. Còn nhớ hồi đó, cô cũng là một thiếu nữ dạt dào tình cảm. Cô đã từng viết gì? “Chàng trai đó mang nụ cười như ánh mặt trời đến với tôi.” Bây giờ nhớ lại, bản thân cô nhớ lại cô cũng cảm thấy buồn nôn. Hết cách. Lúc đó cô vẫn còn trẻ như vậy mà. Trẻ thì có lí do để phạm sai lầm, có lí do để phóng khoáng. Bây giờ, cô không còn nhớ rõ cả khuôn mặt của người bạn trai đó. Con gái thật là vô tình!

Văn Hạ là mẫu con gái luôn nhận tự mình sống lý trí, giống như đối mặt với mỗi tình đầu, cô đã nói thẳng với bạn trai rằng, chúng ta sẽ không có kết quả vì mọi người đều nói mỗi tình đầu chắc chắn sẽ không thể lâu dài. Chàng trai thì sao? Anh rất yêu cô, luôn cười với cô, vậy nên hai người đã thử, vì thế mỗi tình đầu đã bắt đầu.

Trong đám bạn, Văn Hạ nổi tiếng là người thất thường nên khi cô chơi với các bạn trai, họ đều phải nhường cô, càng nhường thì cô càng lấn tới. Lên đại học, cô bắt đầu ghét những người xung quanh chứ không còn hòa nhã như hồi học cấp ba. Một con người kỳ lạ. Cô là người vô cùng đặc biệt, cô có thể cả ngày ra ngoài chơi với bạn trai, đến tối mịch mới quay về. Cô cũng không thể không thừa nhận rằng, thời gian đó bạn trai đã giúp đỡ cô rất nhiều, ít nhất là cũng đã lấp kín nỗi buồn cho cô.

Chàng trai đó coi cô như trời cao, còn cô thì sao? Cô luôn cảm thấy hai người ở bên nhau cả ngày thì thật là chán ngắt, cho nên hằng ngày đều phải duy trì một khoảng cách nhất định nào đó. Vì vậy hai người bắt đầu nảy sinh tranh cãi. Cô chưa bao giờ nhận lỗi về mình mà luôn đờ đờ

phương nhận lỗi. Trong mắt mọi người, cô vô cùng hạnh phúc bất kể là trên phương diện vật chất hay tinh thần nhưng cô không cảm thấy như vậy. Lúc đó, cô muốn người bạn trai của mình không như vậy, điều cô muốn là một chàng trai đầu đội trời chân đạp đất, một người có thể bảo vệ cô, một người mà cô có thể dựa dẫm, chứ không phải là một người con trai luôn để cho cô quyết định mọi chuyện. Cô thật sự mệt mỏi! Những tháng ngày mệt mỏi của năm thứ nhất cứ thế trôi qua. Khi vừa vào năm thứ hai đại học, cô đã nhẫn tâm nói lời chia tay vì cô biết rằng nếu cứ tiếp tục sẽ làm tổn thương chàng trai đó. Cho dù anh ta khóc, anh ta cầu xin nhưng cô đã quyết định không yêu mà không yêu thì nên chia tay.

Năm thứ hai, năm thứ ba dù đã bị phê bình gay gắt nhưng cô vẫn không sửa. Và từ đó cô bắt đầu trốn học, sáng học sớm mà vẫn chẳng thêm dầy, tiết một vẫn ở trong chăn, mãi đến chín giờ sáng mới ra khỏi giường, ăn bữa sáng và bữa trưa, thản nhiên đến lớp vào tiết thứ hai. Tay cô không cầm tiểu thuyết nữa, tiến bộ hơn, cô bắt đầu đọc sách lịch sử. Từ Tần Thủy Hoàng đến triều Thanh. Về cơ bản, cô đã đọc hết và đúc rút ra một kết luận, cô thích đàn ông thời Thanh mạnh mẽ và đầy khí chất. Tịch Nhan, cô bạn cùng phòng nói rằng, cô đúng là hoang tưởng. Lúc nào cũng thích loại đàn ông theo chủ nghĩa “nam tử hán” thì sau này có lúc phải hối hận.

Năm thứ tư là giai đoạn bối rối nhạy cảm, do dự bồi hồi nhất. Văn Hạ cũng vậy nhưng có lẽ chẳng ai có thể ngờ lựa chọn cuối cùng của cô lại vô cùng dũng cảm, khiến mọi người bất ngờ như vậy.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tình Yêu Của Chúng Ta Bắt Đầu Từ Trên Mạng

Khi Tô Mạch bước vào, ti vi trong phòng khách không bật, chiếc váy trắng cô mặc hôm nay đang vút chống chọi trên ghế sofa, giày thì một chiếc bị đá ra gần cửa còn một chiếc lại nằm cạnh sofa. Thấy tình cảnh như vậy, anh biết ngay cô nàng vẫn chưa nguôi giận.

Chẳng còn cách nào khác, vì dù sao anh vẫn là nhân viên mới, hơn nữa lại do bạn thân của mẹ giới thiệu vào công ty, tất nhiên là sẽ có nhiều lời dị nghị nên anh chỉ có thể cố gắng để chứng minh mình có khả năng hoàn thành tốt công việc mà thôi. Hôm nay bắt đầu đi gặp khách hàng, ai ngờ gặp xong lại phải đi ăn, đi hát karaoke rồi đến hộp đêm. Từ trước đến giờ ngoài Văn Hạ ra thì với những cô gái khác, anh chỉ “đứng xa mà ngắm” thôi, vì Văn Hạ rất hay ghen, hơn nữa có lúc còn ngốc một cách đáng yêu, mỗi lần anh đi, cô đều đợi anh về để kiểm tra người anh một lượt từ trên xuống dưới và nói nếu không có mùi người con gái khác mới cho anh vào phòng.

Hôm nay, xem ra cô nàng cũng mệt rồi. Anh vốn định ở bên cô an ủi, mặc dù biết cô không mấy để ý chuyện bị sa thải và Văn Hạ cũng rất muốn chứng minh năng lực của bản thân, rất muốn khiến anh coi trọng cô nên anh để mặc cô tự cảm thấy bị giày vò, chỉ cần cô thấy vui vẻ là được.

Bước vào nhà tắm, anh phát hiện ra cô nàng vô lo vô nghĩ đã ngủ thiếp trong bồn tắm, trên khuôn mặt bầu bĩnh vẫn còn những đọng lại bọt bong bóng, miệng thở phì phò, trong thật đáng yêu! Anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô rồi cúi xuống bế cô ra khỏi bồn tắm, quấn khăn tắm cho cô bông cô về giường.

Trong lúc mơ màng, Văn Hạ cảm giác có người bế mình lên, lấy khăn tắm quấn kín người rồi bồng mình khẽ khàng đặt lên giường. Cô biết chắc chắn là Tô Mạch đã về, lúc đó đã là mười một giờ. Dạo này, anh luôn bận và về muộn như thế? Còn cô thì sao? Cô rất muốn anh có thể ngồi xem tivi, nghe nhạc cùng cô giống như trước đây. Nhưng bây giờ, cô chỉ có thể ngồi buồn bã một mình trong căn phòng trống vắng mà thôi.

Văn Hạ không thèm để ý tới Tô Mạch, rõ ràng cô đã tỉnh lại nhưng vẫn giả vờ ngủ. Cô nghe thấy tiếng Tô Mạch thay quần áo, đi tắm và bước đến bên giường. sau đó, cô còn cảm nhận được giọt nước lạnh nhỏ trên mặt mình. Đáng ghét thật! Cô rất muốn lấy tay gạt đi nhưng vì vẫn đang giả vờ ngủ nên đành cắn răng chịu đựng.

Tô Mạch thì sao? Anh thừa biết Văn Hạ đã tỉnh, nhưng vì cô nàng này dám giả vờ ngủ với anh nên đương nhiên phải trêu một chút rồi.

Văn Hạ có cảm giác chiếc chăn trên người mình bị kéo ra một chút, tay Tô Mạch từ từ luồn vào trong vuốt ve cánh tay cô. Nhột quá! Cô thầm rủa, đỏ háo sắc dăm trêu mình.

Tô Mạch cố nín cười, nhẹ nhàng cọ xát. Làn da vừa mới tắm xong của Văn Hạ tỏa ra hương thơm dịu nhẹ. Đúng rồi, dầu thơm. Tô Mạch chạy vào nhà tắm rồi lấy chai dầu thơm ra rồi bắt đầu nhẹ nhàng thoa lên người Văn Hạ.

Văn Hạ ngửi thấy mùi dầu thơm hương sữa, cảm nhận được bàn tay ấm áp của Tô Mạch, ngón tay anh đi đến đâu, nơi đó như bùng cháy.

- Ui da, anh muốn chết à? Anh làm gì thế? Anh không thấy người ta đang ngủ sao? – Văn Hạ không chịu nổi nữa, vùng dậy đẩy Tô Mạch sang một bên quát.

Tóc mai của Tô Mạch vẫn còn nhỏ nước, ánh mắt anh sáng long lanh nhìn Văn Hạ. Dừng lại giây lát, anh cố gắng kìm nén dục vọng của bản

thân.

Lúc này, Văn Hạ mới phản ứng lại. A, người cô không mặc gì, cô vội vớ lấy chăn quấn lên người nhưng đã quá muộn, con sói xám đã vồ đến, cô bé quàng khăn đỏ làm sao thoát nổi. Trong đêm có tiếng một cô gái hét lên:

- Tô Mạch đáng ghét! Tóc anh vẫn chưa khô. Anh làm ướt ga giường thì mai anh phải giặt đấy...

Nửa đêm, Văn Hạ khát nước, cô dậy uống nước thì phát hiện Tô Mạch đã tỉnh rượu, chân đang gác lên đùi cô, cánh tay đè chặt cổ cô, chẳng trách cô lại cảm thấy khó thở như vậy. Người đàn ông này cũng thật là...

Cô nhắc tay anh ra khỏi người mình. Anh hừm một tiếng rồi lại ôm cô chặt hơn. Văn Hạ nghiêng người muốn lách ra nhưng sức cô có hạn, không thể ra khỏi giường được. Nếu có khát quá không chịu nổi thì cắn vào cổ anh hút máu uống cũng tốt. Những người trẻ tuổi như Văn Hạ đều không sao hiểu được cách nghĩ của cô, đúng là quái dị lạ thường!

Chỉ cần thấy gương mặt Tô Mạch thôi dường như cũng khiến cơn giận hôm nay tiêu tan. Cô không nở lòng, dù có thế nào, dù xảy ra chuyện gì, cô cũng không nhẫn tâm nhìn Tô Mạch bị tổn thương, thấy Tô Mạch phải buồn. Đừng thấy cô thường ngày luôn ương bướng, ngang ngược bắt nạt anh nhưng chỉ cần anh có chuyện thì người đầu tiên lao đến vẫn là cô. Cô luôn muốn dùng bờ vai không lấy làm rộng của mình làm một chỗ dựa cho Tô Mạch.

Tô Mạch xuất sắc, Tô Mạch giỏi giang, Tô Mạch thành công, còn cô thì sao? Khi người khác nhắc đến cô đều nói đến cô bằng một tổ hợp từ mâu thuẫn: ương bướng, ngang ngược, vô lí, đáng yêu, lương thiện, hiểu biết nhưng cô là người như vậy, tất cả đều tùy hứng. Tô Mạch nói, anh thật sự thích cô như vậy.

Nhưng cô cũng hy vọng có thể đứng bên cạnh anh, cùng anh thành công, cùng anh cố gắng, chứ không phải là núp sau anh, hưởng thụ thành quả của anh. Cô là một cô gái cầu tiến có được không? Cô cũng là người muốn biến những ảo tưởng thành hiện thực. Sao bây giờ cô có thể ngốc nghếch vậy? Sao cô chẳng có thành tích gì như vậy? Đầu cô chứa toàn bã đậu sao? Haizzz, phụ nữ ơi, sao ông trời không thấy được ưu điểm của bạn chứ? Sao ông chủ cứ mãi ức hiếp bạn vậy? Buồn rầu là vậy nhưng chỉ thoáng qua, cô nàng vô lo vô nghĩ này lại ngủ thiếp đi.

Nhắc đến câu chuyện tình yêu của Văn Hạ và Tô Mạch thì có thể thấy rõ Văn Hạ là cô gái không cam chịu cô đơn, còn Tô Mạch lại đúng là mẫu đàn ông mà con gái yêu thích.

Một ngày Tết đặc biệt năm 2007, Văn Hạ được nghỉ đông nên cả ngày ở nhà lên mạng. Ngày nào, cô cũng lớn tiếng muốn tìm một anh chàng đẹp trai. Cứ như thế, vào một đêm khuya yên tĩnh, Văn Hạ tắt đèn, ngồi trước máy tính gõ bàn phím lách cách, vừa hay ở mạng chat QQ báo có người muốn làm bạn với cô. Bao nhiêu năm nay không có ai add nick của cô nên việc đó khiến cô rất cảm động. Xem qua thông tin cá nhân. Ồ, là nam, một chàng trai buồn trong đêm. Hai mắt Văn Hạ sáng lên. Chính ngày đó, cô đã gặp Tô Mạch, người khiến cô cả đời này cũng không thể nào quên.

Hai người bắt đầu đánh máy, một lúc sau cô nói mệt rồi nên chuyển sang chat voice đi. Tô Mạch đồng ý. Thực ra, anh cũng không phải là người thích tán gẫu nhưng hôm đó quá nhàm chán, vì vừa từ nước ngoài về nghỉ, lại mới chia tay với bạn gái nên anh mò lên mạng. Anh add nick của Văn Hạ chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, thế nên, có thể nói duyên phận là do trời định, điều đó ràng buộc hai người cả đời.

Giọng Tô Mạch rất dễ nghe chứ không khàn khàn như mấy cậu thanh niên choai choai. Một cảm giác chín chắn không nói thành lời khiến trái tim Văn Hạ xao xuyến. Giọng nói của người đàn ông này đã mê hoặc cô.

Cô rất tự tin về dáng vẻ của mình. Không phải vì cô cực kì xinh đẹp mà vì cô vô cùng đáng yêu, nhận thấy đó là lợi thế của mình nên cô đã dễ nghị gửi ảnh. Khi cô gửi ảnh của mình cho đối phương, Tô Mạch cười nói, một cô gái thật đáng yêu! Khi anh gửi ảnh lại cho cô, trái tim cô như muốn nhảy ra ngoài. Một anh chàng quá đẹp trai, lông mày rậm, mắt sâu, sống mũi cao, da trắng, môi mỏng hồng, chỉ mới thoáng nhìn mà cô đã chắm anh. Cô từng nghĩ phải chăng thượng đế nghe thấu lời thỉnh cầu của cô nên đã đem chàng trai tốt như vậy từ trên trời xuống để tặng cho cô.

Nói đến chuyện trước đây, Văn Hạ luôn nghĩ mình đã nguội lạnh nhưng cô vẫn kiên trì. Đó là sự điên cuồng, là tình yêu cả đời chỉ có một. Thế nên, sau ba ngày nói chuyện, cô cảm thấy mình đã thích chàng trai này, vô cùng thích. Cảm giác đó không giống với người bạn trai đầu tiên. Đó là cảm giác quen thuộc, cảm giác trái tim đập rộn ràng nhưng cô không biết đối phương nghĩ gì. Cho đến một hôm, cô mượn men rượu để nói với anh:

- Em thích anh.

Tô Mạch cười không nói gì khiến Văn Hạ rất đau lòng. Nhưng ba ngày sau, Tô Mạch nói với cô rằng, anh yêu em. Những lời này là tự anh muốn nói với cô. Và như vậy, sau năm ngày quen nhau, một tình yêu điên cuồng đã bắt đầu. Có thể rất nhiều người không tin đây là sự thật nhưng đây đúng là sự thật. Văn Hạ như muốn phát điên, từ đó cô cũng trở thành dân nghiện mạng. Hơn nữa, trong một khoảng thời gian ngắn, hoặc là sự an ủi tinh thần, hoặc là vì rung động tuổi trẻ, tóm lại, tình cảm của họ phát triển nhanh hơn mức bình thường. Hai người đều cho rằng họ yêu nhau, thật sự yêu và kiên trì với tình yêu đó.

Những ngày có Tô Mạch bên cạnh đều là quãng thời gian vô cùng vui vẻ, hạnh phúc. Rồi cũng đến ngày anh khai giảng tại trường đại học ở nước ngoài. Anh nói mình đến đó chơi bời, Văn Hạ cười. Cô cảm thấy anh đang đùa, tuy anh nói vậy nhưng cô biết, anh là người chăm chỉ cố gắng, có tham vọng và cô có thể tin anh. Dù mới chỉ gặp nhau trong kì nghỉ ngắn ngủi

nhưng tình cảm của hai người lại không hề dao động. Mọi người nói cô ngốc nhưng cô lại không nghĩ như thế. Cô cho rằng cô yêu anh, anh chính là người cô chờ đợi nên cô nguyện từ bỏ tất cả vì anh.

Tô Mạch thì sao? Trước đây, anh cũng đã trải qua vài cuộc tình nhưng anh cho rằng đó là tuổi trẻ bồng bột, đó không được tính là tình yêu. Từ sau khi có Văn Hạ, anh thật sự mong muốn giữ mãi hạnh phúc này. Hai cùng đợi đến lúc tốt nghiệp, mong chờ một cuộc sống mới. Hai người thông qua mạng điện thoại, mạng internet và vài lần gặp mặt ngắn ngủi để duy trì tình yêu này trong suốt ba năm. Tô Mạch thường cười bản thân, tiền của anh đều trở thành tiền điện thoại cho ngành viễn thông, tiền vé máy bay cung ứng cho hàng không Trung Quốc, nhưng anh lại thấy rất xứng đáng. Thực ra rất khó để làm người khác tin tình yêu của họ. Hồi còn học đại học, có quá nhiều tình yêu mau đến chóng đi. Tình yêu của họ giữ gìn được thật chẳng dễ dàng, chỉ là tình cờ gặp nhau thế mà lại vất vả gìn giữ khiến mọi người chuyển từ nghi hoặc sang khâm phục. Khó khăn như vậy, xa xôi như thế nhưng họ vẫn có thể dắt tay nhau vượt qua.

Sau khi tốt nghiệp, Văn Hạ chuyển đến thành phố Cát Lâm vì nhà Tô Mạch ở đó, và cũng vì anh đã về nơi đó. Nhưng cô vẫn còn quá nhiều thứ không thể từ bỏ, sự kỳ vọng của bố mẹ, sự ràng buộc của gia đình. Gia đình cô không mấy tán thành chuyện cô và Tô Mạch ở bên nhau. Bởi vì chuyện này mà ba năm trước, cô nàng Văn Hạ vẫn hay nói hay cười đã nhiều lần phải rơi nước mắt đau lòng, thất vọng. Một cô gái đơn độc giữ lời thề, kiên trì chờ đợi thật không dễ gì. Cô hiểu bố mẹ mình thương cô nhưng họ không hiểu tình yêu của cô. Cô nói với bố mẹ, mỗi người đều có hình mẫu người yêu của riêng mình, chúng con thật sự yêu nhau, con sẽ hạnh phúc. Bố mẹ cô không nghĩ như vậy vì họ thấy Văn Hạ đã rơi quá nhiều nước mắt và họ thật sự lo lắng.

Nhưng dù có gặp bao nhiêu khó khăn, hai người vẫn chưa nhắc đến chuyện chia tay, dường như hai từ đó chẳng hề liên quan gì đến họ. Tình

yêu của họ, hạnh phúc của họ đã bất ngờ ấn định từ thời khắc họ tình cờ gặp nhau, không ai có thể thay đổi được. Mỗi khi Văn Hạ thấy dao động, Tô Mạch lại kiên định nói với cô, chúng ta sẽ mãi mãi không bao giờ chia tay, em hãy tin anh, chúng ta sẽ mãi mãi hạnh phúc.

Mãi mãi rốt cuộc là bao lâu, Văn Hạ không biết nhưng cô biết, cuối cùng mình cũng phải lựa chọn tình yêu hoặc tình thân, kiên trì theo đuổi hay yên phận chờ đợi. Ba năm rồi, cô có cảm giác mình vẫn là một đứa trẻ, chuyện gì cũng dựa dẫm vào Tô Mạch. Rồi xa anh, cô sẽ không tìm thấy phương hướng, cô sẽ không sống nổi mất.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Người Con Gái Được Cưng Chiều

Sáng sớm mùa hè ở thành phố Cát Lâm không bao giờ có cảm giác lành lạnh. Văn Hạ vô cùng lười, cô thà chịu nóng cũng nhất quyết không xoay người đổi tư thế, cứ như vậy nằm gọn trong lòng Tô Mạch đợi anh dậy mở cửa sổ hoặc điều hòa. Tô Mạch cũng chẳng siêng năng gì cho cam nhưng khi hai người cùng lười thì kẻ lười hơn kia sẽ thắng. Thế nên, chẳng còn cách nào khác, Tô Mạch đành phải dậy mở cửa sổ, nhưng không cẩn thận, anh quá tay kéo mở rèm cửa, Văn Hạ liền làu bàu:

- Ui da, anh làm gì thế? Người ta còn đang ngủ mà.

Văn Hạ có yêu cầu rất cao đối với chuyện ngủ nghỉ, phải không có ánh sáng, không có tiếng động. Đương nhiên là trừ những lúc cô rất mệt như hôm qua thì cô có thể ngủ ngay trong bồn tắm được, vì thế rèm cửa sổ nhà họ rất dày. Còn nhớ hồi đó, Tô Mạch đã phải chạy đi khắp nơi để mua được bộ rèm cửa này. Anh chiều cô như vậy, ngay cả cô cũng cảm thấy mình rất được anh chiều chuộng.

- Cưng ơi, anh phải đi làm rồi. Cơm trong lò vi sóng, lát nữa em hâm nóng lên rồi ăn nhé. Đừng uống nước lạnh, đừng đi chân trần, đừng không mặc đồ mà đi lại lung tung, đừng làm bừa bộn nhà cửa, đừng...- Tô Mạch vừa tắm xong, anh nấu cơm sáng, thay quần áo chuẩn bị đi làm.

- Chồng à, anh có biết bây giờ anh càng ngày càng giống một ông già không? Ngày nào cũng dặn đi dặn lại. – Văn Hạ he hé mắt, thò mặt ra khỏi chăn, nũng nịu nói.

Tại sao là chiếc chăn chứ? Phải nói thêm về vấn đề này, Văn Hạ là người hết sức kỳ lạ, bốn mùa xuân hạ thu đông cô đều đắp chăn. Dù trời nóng như thiêu đốt, cô thà bật điều hòa ở mức lạnh nhất cũng phải đắp chăn. Còn Tô Mạch thì sao? Anh lại rất sợ nóng. Hồi đầu, hai người đều không ngủ được, sau đó Tô Mạch cũng dần thích nghi với thói quen của cô và bắt đầu đắp chăn bật điều hòa.

- Biết thì tốt! Điều quan trọng nhất là em đừng sang nhà bên chơi. Nếu anh phát hiện ra e lại chạy sang tìm cậu bé đó thì em cứ đợi đấy. – Khi Tô Mạch nói điều này, giọng anh nghiêm lại nhưng nụ cười trên mặt vẫn khiến Văn Hạ có cảm giác như được tắm trong gió xuân, thậm tự hào rằng, người đàn ông của mình thật đẹp trai!

Tô Mạch đi rồi, đi làm rồi. Văn Hạ cùng dậy ra khỏi giường. Tuy cô là người thích ngủ nhưng lại không muốn nằm ì trên giường. Có nghĩa là tuy dậy muộn nhưng mở mắt rồi là ra khỏi giường chứ không phải nằm ì trên đó.

Chiếc chăn bị vứt qua một bên. Cô mặc chiếc áo sơ mi của Tô Mạch vứt ở bên giường rồi cài cúc lại, sau đó đi chân trần chạy vào bếp, bím tóc rối tung lắc lư. Nói cho dễ nghe một chút thì đó là cô nàng gợi cảm ăn mặc linh tinh, còn nói khó nghe thì như kẻ ăn mày không mặc gì trên đường phố. Dù sao cô cũng đã quen, cô chỉ muốn ở nhà ăn mặc tùy hứng, không rửa mặt, không đánh răng. Tô Mạch đã nói cô rất nhiều lần nhưng đều vô ích. Cô gật đầu đồng ý nhưng đều không thực hiện.

Tô Mạch đã nấu cơm để trong lò vi sóng từ sáng sớm. Cô cầm thìa bê bát chạy ra ban công. Lúc này mọi người nên biết, mỗi câu dặn dò của Tô Mạch đều có lý do. Riêng Văn Hạ cảm thấy trên tầng mười ba thì ai có thể nhìn thấy chứ? Hơn nữa, nhìn thì nhìn thôi, cũng chẳng động vào được, anh cần gì phải lo lắng chứ. Vả lại, ai mà chẳng biết trên người mình có những gì chứ? Đương nhiên, cô không dám nói cho Tô Mạch suy nghĩ của mình,

vì như vậy cô sẽ gặp xui xẻo, không có người giặt quần áo cho cô mặc, không có người kiếm tiền cho cô tiêu và cô sẽ biến thành kẻ ăn mày thật sự.

Căn chung cư này là món quà mà bà Tô dành tặng cho Văn Hạ, đến giấy tờ nhà cũng đứng tên Văn Hạ. Tuy lúc đó Văn Hạ nói không cần nhưng bà Tô vẫn cứ làm như vậy. Vì bà cũng biết, Văn Hạ còn trẻ như vậy mà kiên trì chờ đợi Tô Mạch suốt bao nhiêu năm, thật sự khiến cho người khác cảm động. Hơn nữa, Văn Hạ cũng là một cô gái đáng yêu, nên bà rất quý cô. Theo lời bà Tô thì bà muốn sinh một cô con gái nhưng ai ngờ lại sinh ra cậu con trai là Tô Mạch, thế nên Văn Hạ đến đã bù đắp vào chỗ thiếu thốn đó, bà dành tất cả tình yêu thương cho Văn Hạ. Có lúc còn khiến Tô Mạch, con trai bà phải ghen tỵ.

Căn hộ rộng hơn một trăm hai mươi mét vuông, nếu hai người ở sẽ quá rộng, nhưng Văn Hạ khéo nịnh đã nói đến lúc đó sẽ đón mẹ đến, chính là mẹ chồng của cô. Khi ấy, mẹ chồng cô vô cùng hạnh phúc. Bây giờ có được mấy cô gái hiểu được điều này. Tuy Văn Hạ đối xử với Tô Mạch rất tình cảm nhưng với người khác cũng không kém. Bà Tô nói, Văn Hạ là cô bé thông minh nhất.

Việc thiết kế căn hộ là do Tô Mạch đem mấy phương án về cho Văn Hạ lựa chọn. Cô là người theo phong cách sang trọng đáng yêu, chứ thật sự không phải là giả vờ ngây thơ. Cô thích những đồ vật đáng yêu, đó là bản tính của con gái thế nên đồ đạc trong nhà họ đi đến đâu cũng đều là màu phấn hồng lộng lẫy. Chiếc giường của họ cũng là chiếc giường công chúa kiểu châu Âu. Lúc đó, Tô Mạch mấy ngày không ngủ được, dù anh trần trọc thế nào, khó chịu thế nào nhưng Văn Hạ vẫn không cảm thấy gì. Cô nói, đây đúng là giấc mơ của cô, cô muốn làm công chúa. Thế nên Tô Mạch trở thành chàng hoàng tử đầu tiên được ngủ trên giường công chúa.

Đồ đạc trong phòng ngủ đều được Tô Mạch tặng Văn Hạ vào đúng hôm sinh nhật cô. Khi đó, ngồi trước bàn trang điểm cổ điển, cô cảm thấy mình thật giống công chúa, giống vị hoàng hậu xinh đẹp thành Troy ngồi

ngắm dung nhan tuyệt sắc của mình trước gương. Nhưng Tô Mạch đã nhanh chóng phá vỡ mơ tưởng hảo huyền đó của cô vì khi ấy anh đứng đằng sau cô nói:

- Chiếc gương này không phải là gương trang điểm, là gương cười. Sao trông mặt em to thế chứ?

Haizzz! Những câu làm tổn thương người khác như vậy mà anh cũng nói ra được. ai không có lúc mập chứ? Con gái mập một chút mới tốt, chạm vào còn có cảm giác. Ha ha! Tô Mạch từng nói như vậy. Đối với cô mà nói lời Tô Mạch rất có lý. Sau đó, ai nói cô mập, cô đều tự hào đáp lại rằng, bạn trai tôi nói, con gái mập một chút mới tốt, chạm vào còn có cảm giác. Cô bé này thật là ương bướng.

Ngồi trên chiếc ghế mây ngoài ban công ăn hết bát cơm rang, tấm nắng sớm mai là một bức tranh mới tuyệt vời làm sao. Đương nhiên chuyện vẽ rồng thêm mắt chính là sự tồn tại của cô gái nhỏ Văn Hạ này.

- Chị gái, sao chị không chú ý hình tượng vậy, lại còn ăn mặc như thế này, con sói nhà chị không dạy dỗ chị sao? – Ban công bên cạnh, bóng người nhỏ bé xuất hiện, tay cầm tách cà phê đen, khuôn mặt trắng ngần, đôi mắt to, lông mi dài, đôi môi hồng. Mọi người đừng hiểu nhầm, người ta là con trai chứ không phải là con gái đâu.

Người này chính là Mèo con – cậu bé mà Tô Mạch vừa cấm Văn Hạ không được đi tìm.

- Cậu không biết nhà tôi ai to hơn sao? Ở địa vị của tôi thì ai dám dạy dỗ tôi chứ? – Văn Hạ chẳng thực nữ tẹo nào, cô bê cả bát cơm và vào miệng, vừa nhai vừa nói chuyện với Mèo con.

Mèo con tao nhã cầm tách cà phê thở dài u sầu, ngâm nga mấy câu nhưng khi bật ra khỏi miệng thì nó thành giọng điệu trầm ngâm:

- Chị gái, tối qua hai người hơi ồn ào, phá cả giấc ngủ của em đấy.

Văn Hạ xì một tiếng phun cả cơm ra ngoài, có nên nói thẳng ra như thế không? Đặt bát xuống, cô bước đến bên thành lan can nhìn Mèo con thì thào:

- Này, con gấu nhà cậu thức dậy chưa? Chúng ta ra ngoài chơi đi. Lên đi đi.

- Không được. Em hứa sẽ viết kịch bản cho anh ấy. Chạy đi chơi, anh ấy sẽ nổi giận mất. – Lúc này Mèo con thật sự giống một chú mèo ôn hòa đáng yêu, nghiêng mặt thủ thỉ.

- Cậu không phải là anh cả trong nhà sao? Hôm qua, tôi lại nhìn thấy con chó đó. Mấy hôm trước, không phải hai người nói sẽ đi trả thù vì lần trước nó đã đuổi cậu khắp trên phố rồi mà. - Văn Hạ nói một cách hào hứng nhưng vẫn thấp giọng, làm ra vẻ thần bí.

Mèo con là hàng xóm nhà họ. Mèo con có người yêu rất tuyệt. Họ gọi anh ra là Gấu xui xẻo. Vì anh ta rất đẹp trai và rất đáng yêu, thật sự rất giống chú gấu hoạt hình. Còn một điểm nữa, họ đều là đàn ông. Văn Hạ còn nhớ rất rõ, ngày đầu tiên cô gặp Mèo con, cậu ấy mang theo nụ cười ngây thơ của một đứa trẻ nói với cô:

- Chào chị! Em là Mèo con, một chú mèo bé nhỏ.

Trước đây, Văn Hạ chỉ nghe nói về nhóm người đồng tính nhưng chưa tiếp xúc với họ. Cô không hề kì thị họ, cô cho rằng mỗi người đều có quyền lựa chọn hạnh phúc riêng của mình, đặc biệt cô lại là người hiếu kỳ. Cô nhanh chóng kết bạn với Mèo con. Vì cô lớn hơn cậu ấy hai tuổi nên cậu ấy gọi cô là chị.

Mèo con là sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành thiết kế của một trường cao đẳng. Sau đó, cậu ấy ở nhà viết kịch bản, nấu cơm làm người vợ hiền

mẹ đảm. Mỗi lần Văn Hạ nói vậy đều bị cậu ấy mắng. Chẳng có cách nào khác, đây là điều Văn Hạ ngưỡng mộ cũng không làm được. Con gấu nhà cậu ấy là một DJ của đài truyền hình, rất đẹp trai! Lúc đó, Văn Hạ vẫn chưa hiểu rõ, chẳng biết tại sao mà hai người họ yêu nhau, cô không xen vào được. Hằng ngày, cô rủ Mèo con đi chơi, dẫn cậu ấy đi khắp nơi. Đây cũng là một trong những lý do tại sao Tô Mạch xui xẻo lại không muốn họ thân thiết với nhau.

Có thể nói, những ngày Văn Hạ thất nghiệp ở nhà thì Mèo con là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của cô.

- Bỏ đi. Em không thích chơi với một chú chó. Đều là người lớn cả rồi, trưởng thành một chút đi. Em yêu chàng nghệ sĩ lãng mạn, sao có thể hạ mình đi đánh nhau với chó được chứ? – Mèo con nói có lý, khoan dung độ lượng. Thực ra, cậu ấy không dám. Cậu ấy là mèo, cậu ấy sợ chó. Lần trước, cậu ấy và Văn Hạ chạy ra ngoài chơi, lúc về thì tình cờ gặp con chó đó và bị nó đuổi. Mọi người trên phố đều nhìn thấy, thật là mất mặt!

- Haizzz, tôi thật sự coi thường cậu đấy. Cậu còn có thể trấn áp được cả một con gấu cơ mà. - Văn Hạ muốn dùng cách khích tướng để rủ Mèo con đi chơi với mình. Chơi một mình thật là chán! Chắc chắn Tô Mạch sẽ lại ra ngoài đến tối muộn mới về. Hôm qua, Tô Tịch cũng nói hôm nay sẽ ngủ cả ngày, đừng tìm cô ấy. Chơi một mình chán chết đi được.

- Chị gái lại sa thải ông chủ rồi à? Hôm nay là thứ Tư, chị không đi làm sao? – Mèo con nghiêng đầu chăm chú đợi câu trả lời của Văn Hạ. Theo phán đoán của cậu ấy thì cũng chắc đến tám chín phần là như vậy.

- Ừ! Không thích làm nữa. Tôi dự định tạo dựng sự nghiệp riêng, trước tiên là ở nhà tìm dự án. Cậu có muốn làm cùng không? - Văn Hạ liếc nhìn Mèo con.

- Thôi đi. Không phải là em trai không ủng hộ chị nhưng thực tế là chị không thích hợp làm kinh tế. Hay là chị và em cùng viết kịch bản cho anh Gấu xui xẻo? Em thấy giọng văn của chị cũng khá đấy.

- Không làm. Như thế tôi sẽ mài rách đũng quần mất. Đổi việc khác đi.

- Vậy chị tiếp tục làm nhân viên văn phòng đi.

- Không làm. Toàn những người bắt nạt tôi thôi.

- Còn có những người bắt nạt được chị sao? Là thần thánh phương nào để em đi lễ bái?

- Thôi đi. Cậu bảo tôi làm gì bây giờ? - Văn Hạ thật lòng hỏi ý kiến Mèo con.

Mèo con nghĩ một lát rồi thật thà nói:

- Ở nhà.

Văn Hạ chống tay nghĩ ngợi một lát rồi bỗng ngẩng lên nhìn Mèo con làm cậu giật cả mình. Cô nói:

- Tôi thấy cậu nói rất có lý. Ở nhà, ở nhà vài ngày rồi tính. Cứ quyết định như vậy đi. Đương nhiên, đồng thời tôi cũng sẽ đi tìm dự án mới. Ngày mai tôi sẽ đi. Hôm nay, cứ ở nhà nghỉ ngơi trước đã. – Nói xong, cô bê bát vào nhà.

Mèo con không nhịn được cười, lắc đầu. Có những người con gái số phận đã định là được cưng chiều.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Ngày Đầu Tiên Ở Nhà

Ăn sáng xong, nhìn đồng hồ đã sắp chín rưỡi. Mèo con đáng ghét không chịu đi chơi nên cô đành phải ở nhà. Thực ra, cô vẫn thích ở nhà nhưng năm thứ tư đại học đều ở nhà rồi, nếu cứ tiếp tục ở nhà như vậy thì quả là lãng phí cuộc đời. Văn Hạ năm đó cũng là một thiếu nữ ôm đầy hoài bão lý tưởng.

Đặt chiếc bát vào ngấm trong bồn rửa, cô nghĩ, rửa đi, không thể lười được. Đeo găng tay cao su vào, cô với lấy chai nước rửa bát. Haizzz, cho nhiều nước rửa bát quá, sao mà nhiều bọt thế? Rửa có một cái bát mà như thế này thì thật là lãng phí. Vừa nghĩ, cô vừa ngoái đầu lại nhìn xem có thứ gì cần rửa không? Đúng lúc đó, điện thoại phòng khách đổ chuông, cô giật mình ngẩng đầu lên. Cộc một tiếng, đầu cô va vào cánh cửa chạn đang mở. Tức quá đi mất! Cô tháo găng tay vứt đó, rồi cầm theo chiếc bát dính bọt nước rửa bát chạy vào phòng khách nghe điện thoại.

Nhìn số điện thoại hiện lên. Ồ! Là mẹ chồng xinh đẹp gọi điện đến. Văn Hạ vội nhắc điện thoại, thỏ thẻ nói:

- Mẹ, sao mẹ lại gọi vào giờ này thế? Mẹ không đi làm à?

Mẹ chồng tương lai của Văn Hạ đã ngoài năm mươi nhưng luôn theo kịp phong cách thời thượng. Hơn nữa, bà lại có công ty riêng nên đúng là một hình mẫu nữ doanh nhân thành đạt. So với Văn Hạ thì đúng là hai mặt đối lập. Nhưng bà lại thích một đứa trẻ có cá tính như Văn Hạ và yêu thương cô như báu vật vậy.

- Hạ Hạ, tối nay bà nội bảo hai con về ăn cơm. Các con nhớ về sớm nhé. – Hôm qua, bà Tống Vận nghe con trai nói Văn Hạ bị mất việc nên cứ đòi gọi cô về giúp mình. Con trai bà không chịu, anh còn nói không thể gây thêm phiền phức cho bà. Thực ra, ai mà không biết con người đều có lòng tự trọng, ngay cả Văn Hạ liền thoảng như vậy nhưng lòng tự trọng rất cao. Hơn nữa, cô mới hòa mình vào xã hội mà chưa thể thích ứng và chống chọi được nên mới làm cho bà cảm thấy đau lòng như vậy. Tô Mạch cũng nói, mặc kệ cô, để cô tự nghĩ, để mọi thứ theo ý cô.

- À vâng, con biết rồi. Chiều con sẽ đến chơi mặt chược với bà nội. Mẹ...- Tiếng “mẹ” của Văn Hạ kéo thật dài, thể hiện rõ sự nũng nịu. Cô đã lớn rồi nhưng bà Tống Vận lại thích cô con dâu đáng yêu như vậy. – Mẹ nhớ con không? Chuyện đó...ừm...Con thôi việc rồi. Con có thể thường xuyên đến chơi với mọi người rồi.

Thực ra cũng thật ngại, lại thôi việc. Tuy không cần kiếm tiền nhưng cô tốt nghiệp cũng gần được một năm vậy mà đã thực sự kiếm được mấy đồng đâu, chỗ nào cũng chưa làm hết tháng đã thôi việc. Haizzz, mất mặt quá! Mẹ chồng giỏi giang, chồng thì tài giỏi, nhìn lại bản thân, cô thấy mình đúng là một trời một vực.

- Ừ! Không làm thì tốt. Các con không còn nhỏ nữa, mau kết hôn đi, sau đó sinh con, đừng để muộn quá! Con xem, hồi mẹ sinh Tô Mạch muộn nên con cái của bạn bè mẹ đều hơn Tô Mạch mấy tuổi, họ đều có cháu cả rồi. Hạ Hạ, con vẫn nghe đấy chứ? – Bà Tống Vận nắm lấy cơ hội, bởi trước đây bà không hài lòng về việc họ sống cùng nhau như vậy. Mọi thứ không có gì cản trở nữa, nhà có, xe có, công việc của Tô Mạch cũng ổn định, chẳng phải mọi thứ đều chuẩn bị đủ rồi sao? Hai đứa nên kết hôn rồi sinh con thôi.

- Con đang nghe ạ. Mẹ, con biết rồi. Mẹ cứ làm việc đi. Con nghe thấy tiếng chị Lâm gọi mẹ đấy. – Cứ nhắc đến chuyện kết hôn là cô lại thờ ơ. Có phải hơi sớm không? Tuy đã có bạn học lập gia đình nhưng hình như họ

đều bỏ nhau rồi. Người ta nói, kết hôn không phải như vậy. Tuy nhiên tại cô và Tô Mạch cũng chẳng khác kết hôn là mấy nhưng ít nhất khi không có chuyện gì thì cô có thể đem chuyện chia tay ra dọa anh. Nhưng khi kết hôn rồi thì anh sẽ dọa lại cô, hơn nữa sinh con là chuyện xa vời, cô vẫn còn trẻ mà.

Gác điện thoại, bà Tống Vận cười lắc đầu. Ánh mắt bà tràn đầy yêu thương. Đứng bên bà Tống Vận là Lâm Mật – người trợ thủ đắc lực bao năm nay của bà. Cô ấy hiểu rõ chuyện của gia đình bà, nên cười nói:

- Tiểu Hạ lại mất việc ạ?

- Cực chẳng đã, con bé đó ương bướng hết như Tiểu Mạch. Nó không chịu đến đây làm. Lần này, tôi nhất định giải quyết xong chuyện hôn nhân của chúng, không thể kéo dài được nữa. – Sau khi nói câu này, nét mặt bà Tống Vận trở nên kiên quyết. Hai đứa trẻ này quá tự do, cần phải tạo cho chúng chút áp lực.

- Cô ấy còn nhỏ, từ từ rồi sẽ hiểu ra. Hình như bao năm nay cô bé đó chẳng hề thay đổi. – Lâm Mật nhớ lại khoảnh khắc lần đầu gặp Văn Hạ. Văn Hạ mặc bộ đồ thể thao Kappa màu tím, đeo ba lô, mái tóc dài thẳng mượt, khuôn mặt nhỏ nhắn. Cô gái đó xuất hiện như thế rồi còn cười nói:

- Cháu là Văn Hạ, bạn gái của Tô Mạch ạ. – Hôm đó, nụ cười của Văn Hạ đã lan tỏa đến mọi người xung quanh.

Bà Tống Vận không nói gì, dường như chính bà cũng đắm chìm vào luồng ký ức tươi đẹp. Trong lòng bà thầm tính toán, rốt cuộc phải dùng cách gì để ép chúng đi đăng ký kết hôn đây. Bà đã thuyết phục xong con trai, chủ yếu là Văn Hạ, bà phải nghĩ cách mới được.

Văn Hạ vừa đặt điện thoại xuống, còn chưa kịp làm gì thì chuông điện thoại lại reo lên. Liếc nhìn điện thoại, cô thấy số điện thoại văn phòng làm việc của Tô Mạch. Cô nằm trên ghế sofa, lười biếng nói:

- A lô! Giám đốc Tô có gì dặn dò thế ạ?

Tô Mạch vốn có cuộc họp nhưng nghĩ đến việc Văn Hạ phải ở nhà một mình, không biết cô đã ăn cơm chưa nên anh gọi điện hỏi, không ngờ điện thoại cứ bận mãi. Nếu vẫn không gọi được chắc anh phải bỏ việc mà về.

- Ai vừa gọi điện thoại thế?

- Mẹ anh bảo tối chúng ta về nhà ăn cơm. – Văn Hạ dùng ngón tay quăn quăn lộn tóc trước ngực nói vẻ ngán ngẩm.

- Này, chiều em đi một mình nhé. Tối anh mới về, được không? – Giọng Tô Mạch vô cùng dịu dàng. Anh biết chắc chắn Văn Hạ vẫn còn nhớ chuyện hôm qua.

- Ồ, không phải anh lại không đến đấy chứ? Anh không đi là em sẽ giận, lần này mà giận thì nghiêm trọng đấy. Kệ anh, em sẽ... - Văn Hạ tuôn ra một tràng dài. Tô Mạch đều đã thuộc lòng những câu đó. Ngày nào cũng vậy, chẳng có chút mới mẻ gì cả.

- Cưng à, anh phải họp. Khi nào về anh sẽ nghe em dạy bảo. Anh đi nhé. – Chưa đợi Văn Hạ nói xong, Tô Mạch đã cúp máy đi vào phòng họp.

Văn Hạ tức quá ném điện thoại lên sofa, giậm mạnh hai chân hét:

- Á...Tức điên mất... Tô Mạch chết tiệt...

Lúc này, Mèo con bên nhà hàng xóm đang hút thuốc, thở dài rồi lại lắc đầu. Cậu ấy nghĩ, may mà cậu ấy không thích con gái, nếu không thì thế nào cũng đáng thương chẳng kém gì Tô Mạch.

Văn Hạ chán ghét liền thu dọn đồ đi ra ngoài. Cô đến nhà bà nội Tô Mạch cách đó không xa, mất khoảng nửa tiếng đi bộ. Tất nhiên là cô không

đi bộ rồi. Cô lười học lái xe mà ngồi xe buýt thì chật chội. Mùa hè ở thành phố Cát Lâm không chỉ dùng một hai câu là có thể miêu tả được độ nóng. Nóng như thiêu đốt vậy. Thế nên cô quyết định trang điểm cho thật xinh đẹp rồi ra ngoài bắt xe.

Lúc cô chọn trang phục cũng phải mất cả buổi. Con gái đều thích làm đẹp như Tô Mạch không thích cô ăn mặc quá hở hang khi ra đường thế nên cô không có chiếc váy liền siêu ngắn nào. Tô Mạch nói, đồ nhà họ không thể tùy tiện cho người khác xem. Có lần Tô Tịch tặng cô một chiếc váy siêu ngắn, cô mới mặc một lần liền bị Tô Mạch vứt vào sọt rác. Lúc đó, họ còn cãi nhau một trận khủng khiếp. Khi tâm trạng người đàn ông đó vui vẻ thì anh ta đúng là thiên sứ còn khi tâm trạng không vui thì anh ta chẳng khác nào ác quỷ.

Cuối cùng, cô cũng đã chọn được một chiếc váy liền có thiết kế eo cao. Nó làm bộ ngực không được đầy đà lằm của cô trông to hơn khiến cô rất hài lòng. Hơn nữa, nó còn che đi phần mỡ thừa ở bụng. Hì hì, nhà thiết kế vĩ đại. Chiếc váy liền bằng vải cotton trắng có điểm thêm những chấm bi đỏ đen. Hồi đó, Tô Mạch nói cô mặc nó trông giống như con cánh cam. Cô nói, anh chẳng biết thưởng thức vẻ đẹp gì cả. Phần eo phía dưới ngực có một chiếc nơ cánh bướm rất lớn. Cô búi tóc cao rồi quay một vòng trước gương. Cô nàng lười biếng nhếch nhác lập tức biến thành một cô gái thành thị xinh đẹp, hoàn mỹ. Sao lại đáng yêu như vậy? Sao lại xinh đẹp như vậy chứ? Ngất mất! Sao cô nàng này lại có thể tự hào về bản thân thế cơ chứ?

Vừa ra khỏi cửa, Văn Hạ nghe thấy tiếng Mèo con gọi cô từ phía ban công. Từ từ bước đến, cô khoát túi xách lên vai nhìn cậu ấy nói:

- Sao thế? Cậu muốn đi chơi cùng tôi rồi hả? Tôi không có thời gian đi cùng cậu đâu.

- Chị gái, chị đừng hiểu nhầm. Con sói đã cắt hết thuốc lá đi chưa? – Mèo con vin lan can ban công thì thào hỏi Văn Hạ.

Cô nàng Văn Hạ này cũng lắm tật xấu: hút thuốc, uống rượu, đánhạt chược. Chỉ cần không phải là mấy việc vợ vẫn cô đều biết nhưng hút thuốc luôn phải lén lút sau lưng Tô Mạch. Thi thoảng hút vài điếu cho đỡ thèm thôi. Uống rượu ư? Bình thường, không uống, uống rồi thì chẳng ai ngăn cản được. Đánhạt chược ư? Cao thủ. Thế nên bà nội Tô Mạch mới hào hứng đánhạt chược với Văn Hạ.

- Tôi cai rồi. Tôi không thích hút. – Văn Hạ xua tay dáng vẻ tự hào. Thực tế là nếu cô hút thì Tô Mạch sẽ mắng nên cô không dám hút.

- Thật đáng tiếc! Một người bạn của em mới từ Hồng Kông về. Cậu ấy mang cho em mấy cây thuốc lá Marlboro loại chị thích nhất ấy. Chụt chụt! Hôm nay trông chị xinh thật đấy! – Mèo con ra vẻ tiếc nuối. Thực ra trong lòng cậu ấy quá rõ, cuộc sống hằng ngày của cậu ấy ngoài nấu cơm, viết kịch bản ra thì chỉ còn lại mỗi việc là đấu khẩu với Văn Hạ thôi.

- Xinh ư? Tôi đến nhà bà nội ăn cơm. Không chơi với cậu nữa. Tôi đi đây. – Văn Hạ vẫy vẫy tay chạy đi. Cô vừa nói với bà nội là cô sẽ đến ngay. Chắc bà cụ đang nóng lòng đợi cô đến chơi đánhạt chược, có ba chân khuyết một là chuyện cực kỳ nghiêm trọng.

Văn Hạ thong dong chạy đến cửa tòa nhà, bỗng nhiên cô nhớ ra là mình vẫn chưa khóa cửa. Chứng bệnh vội vàng, hấp tấp của cô nặng quá rồi. Mỗi lần ra ngoài, cô đều nghĩ là mình chưa khóa cửa, kết quả chạy về đến nhà thì cửa đều đã khóa rồi. Mỗi lần ra đường không có chuyện gì thì cô lại kiểm tra điện thoại, ví tiền và đều quên chúng. Thế nên tuy bình thường cô rất qua loa đại khái nhưng hiếm khi đánhạt mất đồ.

Cô đang nghĩ xem có cần quay về nhà không thì có một bóng người dong dỏng cao lướt qua mặt cô. Thật đúng là rung động lòng người! Văn Hạ nghĩ, đẹp trai quá!

Chàng thanh niên đó khoảng hai mươi tuổi, người dong dỏng cao, chưa đến một mét tám. Vì Tô Mạch cao một mét tám lăm nên cô hiểu rất rõ về chiều cao của đàn ông, về cơ bản là cô có thể ước chừng bằng mắt được. Cô luôn chê Tô Mạch cao quá! Chàng trai đó có khuôn mặt trắng trẻo. Thật đấy! Trắng như trứng gà bóc, giống như các ngôi sao quảng cáo sản phẩm dưỡng da trên ti vi vậy. Đôi lông mi cong cong, đen nhánh. Cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng. Văn Hạ phát hiện ra mình thật vớ vẩn! Con nhà người ta mới lớn có chừng đấy. Hơn nữa, cô đã có Tô Mạch rồi, nhìn gì chứ? Cô xoay người chuẩn bị bỏ đi. Đương nhiên, lúc này cô đã quên mất chuyện mình đã khóa cửa nhà hay chưa rồi.

- Chào chị! Xin hỏi nhà Mèo con ở tầng mấy ạ? – Giọng cậu thanh niên đó thật trong trẻo, cực kỳ nhẹ nhàng, nghe mà lòng Văn Hạ thấy xốn xang. Cô thầm nghĩ, Tô Mạch ơi Tô Mạch, không phải em háo sắc, tự cậu ta tìm đến em đấy nhé. Em chỉ nhìn, chỉ nói chuyện thôi, không thể coi là phản bội anh được.

- Cậu tìm Mèo con hả? Nhà cậu ấy ở tầng mười ba, phòng 1302. – Nụ cười của Văn Hạ lúc này hết như thiên sứ. Nếu ai quen cô mà nhìn thấy cô lúc này như vậy chắc chắn sẽ coi thường cô, thấy trai đẹp là không bước đi nổi.

- Cảm ơn chị. – Lông mi cậu thanh niên đó chớp chớp, nhẹ nhàng nói câu cảm ơn rồi quay người bước vào thang máy. Văn Hạ há hốc mồm nghĩ, Tô Mạch nhà mình vẫn là tốt nhất, anh ấy nhiệt tình với mình như thế. Cậu thanh niên này giống như băng đá vậy. Thật là lạnh lùng!

Cậu thanh niên đứng trong thang máy nhìn cô gái xinh đẹp đang ngơ ngẩn bên ngoài, trên khuôn mặt trắng trẻo của cậu ta nở nụ cười kín đáo. Nếu Văn Hạ nhìn thấy chắc chắn sẽ thấy hoa xuân đua nở trong nháy mắt.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Chúng Tôi Cãi Nhau

Hôm nay cũng không phải ngày lễ tết gì, tại sao ngoài đường lại đông người thế nhỉ? Có mỗi việc gọi xe mà mất cả buổi. Ban đầu, Văn Hạ còn đứng ngay ngắn, ra dáng cô gái hiện đại, nhưng được một lúc, lưng cô đã cong lại thể hiện sự chán nản. Nóng chết đi được! Đứng thêm lát nữa sẽ say nắng mất thôi. Đúng là cô nên đi học lái xe. Trước đây, cô nghĩ có Tô Mạch cũng như có lái xe riêng. Bây giờ anh tài xế Tô Mạch đó cũng đành công nên cô mới rơi vào hoàn cảnh khốn khổ thế này. Đáng ghét!

Sau khi đứng bên đường khoảng mười lăm phút, Văn Hạ lấy di động ra gọi cho Tô Mạch. Kết quả, đầu tiên là một bản nhạc nhẹ nhàng vang lên, sau đó người phụ nữ chết tiệt đó nói không có người nghe máy. Chắc anh ấy vẫn đang họp nên để điện thoại ở chế độ im lặng.

Văn Hạ yêu cầu Tô Mạch chỉ được phép tắt máy ở giờ thứ hai mươi lăm. Có giờ thứ hai mươi lăm không? Không có. Thế nên anh không được phép tắt máy. Vì sợ điện thoại di động đột nhiên trục trặc và cô nàng Văn Hạ ghê gớm nên anh luôn để sẵn trong túi hai cục pin điện thoại di động. Cô gái đó ghê gớm như vậy, còn Tô Mạch thì sao? Anh cũng chưa bao giờ dám tắt máy, không dám để cô tìm mà không thấy. Vì anh biết Văn Hạ mà khóc thì đúng là trời long đất lở.

Cúi đầu hậm hực tắt điện thoại, Văn Hạ ngẩng lên, xe taxi vẫn có người. Vừa hay lúc đó, có một chiếc xe buýt đi đến. Văn Hạ chẳng lấy gì làm vui vẻ bước lên, bỏ một đồng vào hộp. Không có chỗ ngồi, cô đành phải đứng ở gần cửa. Một trận lắc lư khiến cho cô say xe lên xuống. Cuối cùng cũng đến nơi nhưng ôi trời ơi, cô đang đứng ở cửa trước, xuống xe ở

cửa sau, người thì đông nghịt, chen mãi mới đến được cửa sau. Đến nơi thì xe đã chạy rồi nên cô đành đứng thêm một bên nữa.

Cô phải đi bộ ngược lại mười phút mới tới nhà bà nội. Sớm biết thế này thì thà đi bộ cho rồi, việc gì phải làm khổ mình như vậy chứ?

Cô bước lên tầng đang định ấn chuông thì cánh cửa đã mở ra. Sau đó là một bà cụ phúc hậu đeo mắt kính nhỏ đứng bên cửa với vẻ không hài lòng, nói:

- Cô bé mập này, sao giờ cháu mới tới?

Người này chính là bà nội của Tô Mạch. Bà hơn bảy mươi tuổi rồi nhưng thần thái vẫn rất tốt. Niềm vui hằng ngày của bà là chơi mạt chược và chơi game, không có việc gì thì bà đi du lịch. Hai ba năm trước bà còn đi xe lên núi. Văn Hạ cảm thấy mình đã mạnh mẽ rồi nhưng sau khi gặp bà thì cô thật sự bái phục.

Cô bé mập là cái tên bà nội Tô Mạch đặt cho Văn Hạ. Thực ra, ban đầu Văn Hạ cũng không thích lắm, người ta chỉ hơi mồm mĩm một chút thôi mà, đâu cần phải nói thẳng ra như vậy. Sau đó bà Tống Vận nhận ra, bà đã nói với cô, người già nói con mập, ý là nói con khỏe mạnh đáng yêu. Lúc đó, cô mới cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

- Bà nội, cháu sắp không chịu nổi nữa. Bà mau kiếm cho cháu cái gì mát mát đi. Cháu sắp ngất đến nơi rồi. – Văn Hạ đá chiếc giày cao gót ra khỏi chân, mái tóc chải chuốt kỹ đã rối bời, cô chạy như bay bổ nhào xuống chiếc sofa. Lúc này, hai chú chó cảnh chạy đến dụi dụi vào người cô.

- Cháu lại bị say nắng rồi hả? Cô bé này, sức khỏe của cháu làm sao thế? Mau mau, nằm xuống nghỉ đi rồi còn lên lầu đánh mạt chược với ta chứ. Bà nội lấy đĩa dưa hấu trong tủ lạnh ra rồi ngồi bên cạnh quạt cho cô.

- Bà nội, bà tàn nhẫn thế! Cháu đã như thế này rồi mà bà còn nhẫn tâm kéo cháu đi làm vật hy sinh? – Văn Hạ nằm trên sofa, trán đập chiếc khăn lạnh, miệng thở phò phò ra hơi nóng.

- Không có cháu thì còn ý nghĩa gì chứ? Bà Vương và bà Lý ở tầng trên đều bảo gọi cháu đến. Bà nghe mẹ cháu nói, cháu lại thôi việc rồi hả? Cháu đến đây đánh mạt chược với bà hằng ngày đi, bà sẽ trả lương cho cháu. – Bà nội nói câu này thật trượng nghĩa, mới sung sướng làm sao. Bà nội chưa bao giờ phải trải qua những tháng ngày vất vả. Trước kia, bà nội là tiểu thư nhà khá giả. Sau khi lấy chồng, bà trở thành phu nhân. Cuộc đời bà chưa từng nếm mùi vất vả. Văn Hạ luôn lấy bà nội làm mục tiêu cố gắng của mình.

Tô Mạch từng nói, bao nhiêu năm nay, anh chưa từng thấy bà nội nấu một bữa cơm bao giờ, đều là ông nội chăm sóc bà. Thế nên, sau khi ông nội mất, bà nội như rơi xuống tận cùng vực thẳm đau khổ. Thấy bà vui vẻ như bây giờ, Văn Hạ càng cảm thấy người đàn ông của mình thật có hiếu. Người đàn ông yêu gia đình mới yêu cô. Đây cũng là một trong những lý do mà hồi đó cô đã bất chấp tất cả để theo anh.

Nằm một lát, Văn Hạ thấy khá hơn chút liền bị bà nội kéo lên tầng trên đánh mạt chược. Mỗi bà nghe nói Văn Hạ đến thì đều chào hỏi rất thân mật, cô bé mập, cô bé mập. Ông bà của Văn Hạ mất rất sớm nên cô rất trân trọng tình thương yêu của những người bà này. Họ thật lòng quan tâm đến cô, để cô cảm nhận được sự nồng nhiệt của thành phố xa lạ.

Căn phòng vang lên điệu hát kịch Hoàng Mai vở Nữ phò mã đan xen với tiếng lào xào của các quân bài mạt chược, còn cả tiếng than thở náo nê của Văn Hạ nữa. Lại thành pháo thủ. Tô Mạch đi đến đâu cũng dành cho Văn Hạ biệt hiệu “Tiểu pháo thủ cờ đỏ ba tám”. Thực ra, Văn Hạ cũng không đến nỗi kém cỏi như vậy. Có điều, chơi với các bà để các cụ vui thì đến bài hát tiếng Anh của cô cũng biến thành điệu kịch Nữ phò mã. Cô cảm thấy mình thực sự được quay lại mười mấy năm trước.

Chơi không đến hai tiếng thì các bà đều đã mệt. Văn Hạ giục, họ bảo lát nữa chơi tiếp, phải nghỉ một lát đã. Bà nội tự hào dẫn cô cháu dâu về nhà vì cháu nội của mấy bà kia đều không ở gần họ hoặc là vẫn còn nhỏ. Thế nên, Văn Hạ trở thành niềm tự hào rất lớn của bà nội.

- Bà nội đưa cháu đi siêu thị nhé. Tối nay, chúng ta sẽ nấu cơm cho mẹ cháu và Tô Mạch. – Bà nội trên tay cầm chiếc ví nhỏ tinh xảo, mặc chiếc áo phong cực kỳ thời thượng, nói với Văn Hạ bằng giọng thật dễ thương.

Văn Hạ ngoan ngoãn để bà nội dắt tay đến siêu thị. Nhưng không có việc gì nên cô lại nhìn điện thoại di động. Đã lâu như vậy rồi mà sao Tô Mạch vẫn chưa gọi điện lại? Sao vẫn đang họp? Khi cô nhìn chiếc di động lần thứ n thì cuối cùng Tô Mạch cũng gọi đến.

- A lô! Sao bây giờ anh mới gọi điện cho em? Anh làm gì thế hả? Anh đang ở cùng ai? – Văn Hạ nghe điện thoại liền bắn một tràng súng liên thanh những câu hỏi.

- Cưng à, tối nay có thể anh không đến nhà bà nội ăn cơm được. Anh đến đón em muộn một chút nhé. Hôm nay chủ tịch hội đồng quản trị đến nên anh phải đi cùng ông ấy ra ngoài. – Đầu bên kia Tô Mạch khốn khổ thanh minh. Đây không phải là lần đầu anh lỗi hẹn. Theo tính cách của Văn Hạ, chắc chắn cô lại giận bốc hỏa mất.

- Lại thế rồi. Anh đi đi. Anh về sớm chút là được. Đừng uống rượu, đừng ngắm gái. Anh cẩn thận đấy. Anh mà ngắm người con gái khác thì sẽ bị hỏng mắt đấy. – Với chuyện này, Văn Hạ tuyệt đối không mềm lòng. Cô tin Tô Mạch nhưng không tin những người con gái kia. Họ dám cướp người đàn ông của cô thì cô sẽ làm cho họ sống không bằng chết.

- Được rồi. Anh gác máy đây. – Nói xong, Tô Mạch cúp máy. Văn Hạ nghe đầu bên kia có người gọi anh, chắc là sếp anh. Haizzz! Thực ra, cô biết Tô Mạch cũng không mấy dễ chịu. Anh luôn phải cố gắng để chứng

minh bản thân, thế nên cô cũng đành cố nhẫn nhịn chuyện không vui để hiểu anh.

Quả đúng như vậy. Đợi mãi không thấy Tô Mạch đến, bà Tống Vận về thấy Văn Hạ không vui cũng an ủi cô. Văn Hạ quan tâm đến Tô Mạch nên cũng phải tôn trọng người mẹ như bà, nhưng đàn ông lại có bản tính hiếu thắng và tích cực theo đuổi sự nghiệp nên bà chỉ có thể thỉnh thoảng nhắc Tô Mạch hãy quan tâm nhiều hơn đến Văn Hạ.

Vừa ăn cơm xong thì chuông cửa reo, mắt Văn Hạ lập tức sáng bừng lên. Cô chạy ra mở cửa, không phải Tô Mạch mà là Tô Tịch, người tối qua nói sẽ đóng cửa ở nhà. Vì hai nhà quen biết và có quan hệ khá tốt nên Tô Tịch ở nhà bà nội Tô Mạch cũng giống như ở nhà bà nội mình.

Sau khi nũng nịu bà nội, Tô Tịch ngồi xuống bên Văn Hạ, huých cô thì thầm:

- Anh em vẫn chưa đến ạ?

- Ủ! – Văn Hạ gật đầu, có vẻ hơi ỉu xìu.

- Ngày nào chị cũng vậy thì chán lắm! Bạn em có một quán cà phê muốn nhượng lại. Chị có làm không? Hồi trước chị chẳng bảo muốn mở quán cà phê là gì?

- Không được. Cần nhiều tiền lắm! Chưa chắc ông anh của em đã đồng ý đâu. – Văn Hạ có chút khó xử. Hai người sống với nhau có hơi buồn cười một chút. Người ta thường thì phụ nữ quản lý chuyện tiền nong trong gia đình nhưng nhà họ thì lại do Tô Mạch quản lý. Vì Văn Hạ không nhanh nhay lắm với chuyện tiền nong và cô thường xuyên tính nhầm. Hơn nữa, cô lại còn hay tiêu tiền không đúng mục đích nữa. Để sửa cái tật này của cô, hằng ngày Tô Mạch đã quản lý cô rất kỹ.

- Chị nói chị ở nhà dần hết người rồi. Chị giỏi cơ mà. Chị thuyết phục ông anh họ của em đi. Chị dùng sức hấp dẫn của người con gái để chinh phục anh ấy đi. – Tô Tịch dụ dỗ Văn Hạ. Thực sự cô cũng không vui khi thấy Văn Hạ cứ ỉu xiu như vậy.

- Để chị xem thế nào đã. – Văn Hạ đáp.

Cuối cùng, Tô Mạch cũng không đến đón Văn Hạ mà Tô Tịch lái xe đưa cô về. Tô Tịch vốn định ở lại ngủ cùng nhưng cô kiên quyết bảo Tô Tịch về nghỉ sớm. Cô biết chắc chắn hôm nay Tô Mạch sẽ về, chỉ có điều là hơi muộn chút thôi. Tô Mạch chưa bao giờ ngủ qua đêm ở ngoài. Cô phải đợi anh.

Tô Tịch nhìn bóng Văn Hạ bước lên lầu, nhìn đèn nhà họ bật sáng rồi mới châm một điếu thuốc, sau đó cầm điện thoại lên nhẹ nhàng nói:

- Anh à, anh về sớm nhé. Tâm trạng của chị Văn Hạ không được tốt đâu.

Tô Mạch về đến nhà cũng gần một giờ sáng. Quá đông người, lại phải gặp gỡ ngoại giao nhiều nên anh muốn thoát thân cũng không thoát nổi. Anh đành phải bảo Tô Tịch đến xem Văn Hạ thế nào. Nghe Tô Tịch nói vậy khiến anh càng lo hơn. Khó khăn lắm anh mới tiễn được chủ tịch về, sau đó vội vàng lái xe về nhà ngay. Anh cũng chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến mùi rượu trên người mình.

Văn Hạ cảm thấy Tô Mạch lại gần, ngửi thấy mùi rượu và thuốc lá trên người anh. Cô hơi chau mày. Khi anh vừa định hôn thì cô xoay người vùng dậy, trừng mắt nhìn anh.

- Cưng à, anh xin lỗi. Hôm nay thật sự là anh rất bận. – Tinh thần Tô Mạch cũng không được tỉnh táo như hồi sáng, có chút chán nản và mệt mỏi.

- Ngày nào anh chẳng bận. Ngày nào anh chẳng bắt em chờ đợi như vậy. Anh nói lời mà có giữ lời đâu. – Giọng Văn Hạ oang oang. Dù sao cô cũng không vui. Bản thân anh cũng không nhớ rõ đây là lần thứ bao nhiêu rồi?

Tô Mạch ngồi xuống giơ tay ra định kéo cô. Cô gạt mạnh tay anh ra, giận dữ nhìn anh nói:

- Đừng động vào em.

- Em là của anh. Anh không động vào em thì động vào ai chứ? Ngoan nào! Sau này, anh sẽ không thể nữa. – Tô Mạch kiên nhẫn dỗ dành cô nhưng vấn đề là lòng kiên nhẫn của anh cũng có hạn.

- Anh đừng nhắc đến sau này nữa. Lần nào anh cũng nói như vậy. Em không tin anh nữa đâu. Anh đi đi, đi đi. – Văn Hạ vừa nói vừa đẩy anh ra. Cô không nghe không hiểu cứ thế đẩy anh ra khỏi giường.

- Được rồi. Anh cũng mệt rồi. Ngày mai, anh còn phải đi làm. – Tô Mạch đã mệt mỏi cả ngày. Anh vốn định dỗ dành cô ngủ nhưng thấy cô còn âm ỉ như vậy nên lòng cũng thấy giận.

- Anh thì có lý rồi, còn em thì không. Anh ra ngoài đi. Đừng có ngủ với em. Người anh bốc mùi đấy. – Văn Hạ đứng trên giường nhìn Tô Mạch. Cô cũng có thể chiếm thế thượng phong một lần chứ.

- Được rồi. Em nói đấy nhé. Không ngủ thì không ngủ. – Tô Mạch tức giận. Ngày ngày, anh vất vả như vậy là vì ai? Bên ngoài thì không được kêu mệt, về nhà cô cũng không hiểu, không ủng hộ thì thôi, động một tí là nổi giận. Tô Mạch quay đầu cầm áo ngủ của mình bước ra ngoài đóng cửa lại. Anh ra phòng khách ngủ. Đây là cách cãi nhau của họ ngủ riêng.

Văn Hạ tức phát khóc. Anh chàng Tô Mạch chết tiệt này cũng không thèm chạy đến an ủi cô. Cô càng khóc to hơn, khóc to hơn, khóc đến lúc

mệt nhoài thì lăn ra ngủ. Tô Mạch ở ngoài phòng khách thì sao? Không phải anh không an ủi cô mà là anh quá mệt, đặt lưng xuống là ngủ thiếp đi luôn. Anh không hề nghe thấy tiếng khóc nên Văn Hạ đã lãng phí mấy bát nước mắt uổng công rồi.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Nét Buồn Long Lanh

Tối qua, Văn Hạ khóc hồi lâu sau đó ngủ thiếp trên giường. Cô nàng vô tình này, sáng sớm thức dậy còn mơ hồ theo thói quen quờ tay tìm hơi ấm, kết quả là trống không. Lúc này cô mới nhớ ra là hôm qua mình đã đuổi Tô Mạch ra phòng khách ngủ.

Cô nàng đi chân trần rón rén mò ra ngoài, hai bàn tay nắm lại để trước ngực, trông giống như chú chuột đang định lấy trộm thức ăn. Nhưng Tô Mạch không phải là thức ăn còn Văn Hạ thì lại sợ chuột nhất thế nên chúng ta hãy dùng từ này để chỉ cô nhé. Chuột, nói cô giống chuột nhé, nếu không thì gọi là chuột đồng cũng được.

Cô vừa rón rén kéo cửa phòng khách thì cánh cửa đã bị người trong phòng mở ra. Văn Hạ bị hụt nên ngã nhào vào lòng Tô Mạch.

- Muốn ôm anh cũng không cần phải như vậy đâu. Không phải em luôn rất yếu điệu thực nữ sao? – Khi không nổi giận, con người Tô Mạch thật tốt, khi nổi giận thì cũng thật kinh khủng, hết cách luôn. Thế nên Văn Hạ không muốn gây chuyện với anh. Hơn nữa, tối qua ai sai chứ? Thử làm rõ đi xem nào.

Văn Hạ đẩy tấm ngực trần của Tô Mạch ra, bĩu môi đứng nghiêng đầu nhìn anh nói:

- Anh xem đi, tội chứng của anh đấy. Hôm nay, em sẽ đến nhà bà nội.

Tô Mạch nhìn kỹ cô từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng anh giơ tay ra sờ bụng cô, nghi ngờ hỏi:

- Không đâu. Anh luôn rất cẩn thận mà.

- Tô Mạch, anh thôi đi. Đừng nghĩ em là con ngốc. Anh xem đi, anh xem mắt em đi. Sừng húp rồi đây này. Đây là chứng cứ anh bắt nạt em. Hôm nay, em sẽ không rửa mặt. Lát nữa, em sẽ đi mách tội anh. – Văn Hạ bị Tô Mạch làm cho tức đến vậy. Cô ưỡn ngực, ngẩng đầu, giậm chân, giơ tay chỉ vào đôi mắt sừng húp của mình mà quát anh.

Tô Mạch nhìn Văn Hạ cắn nhả như vậy, cổ anh cũng muốn vẹo sang một bên. Anh chau mày, nhẹ nhàng nói:

- Văn Hạ, nếu em nói như vậy thì anh cũng phải đi mách. Hằng ngày, nhà mình ai nấu cơm, ai dọn phòng, ai giặt quần áo? Còn nữa, hồi đó ai nói tuy mình không biết làm gì nhưng sẽ học? Ai vỗ ngực nói với mẹ anh là sẽ làm một người vợ tốt? Em nói đi.

- Là em đấy, thì sao nào? Là em đấy, thì sao nào? Ai bảo vợ tốt thì phải làm việc nhà. Em nói em học, dù sao em đã học rồi nhưng em không học được. Điều này cũng không thể trách em được. Trời sinh ra em ngốc như vậy thì sao nào? Anh muộn như vậy mới về nhà lại còn toàn thân nồng nặc mùi rượu, thế mà còn cãi lý. Anh làm em tức phát khóc nhưng không đỡ em. Anh để em khóc cả đêm, anh có biết không? Vừa rồi em vẫn còn khóc đấy. – Văn Hạ nói mà chực rơi nước mắt. Ai không biết dọa dẫm, ai không biết giả vờ đáng thương chứ? Rượu mời không uống, cô sẽ cho anh uống rượu phạt.

- Được rồi, được rồi. Hôm qua là anh sai nhưng em cũng đừng có như vậy. Anh làm vậy cũng là vì hai chúng ta, đúng không nào? Chuyện này đã qua rồi. Bỏ qua đi. – Tô Mạch tổng kết chiến dịch lần này một cách trượng nghĩa. Rõ ràng anh đang cố tình chọc giận Văn Hạ. Vì lúc này trong mắt cô không phải là nước mắt mà là lửa đang bốc lên.

- Haizzz! Câu này của anh là ý gì? Anh nói như thế là lỗi của em thế hả. Rõ ràng là anh sai, đúng không?

- Bà cô ơi, được rồi. Anh sai, anh thật sự sai. Em mà không cho anh đi rửa mặt thì anh sẽ muộn làm mất. Chúng ta cãi nhau sau nhé. – Tô Mạch nói phải đi khiến Văn Hạ tức giận nhìn anh. Sau đó, cô giẫm mạnh lên chân anh một cái rồi quay đầu bỏ đi.

Tô Mạch nhìn bóng lưng Văn Hạ không nhịn được cười. Cô nàng đó thật là ngốc! Cô đi chân trần dẫm lên dép ở nhà của anh chắc là đau lắm, thế mà vẫn phải cố chịu. Haizzz, đến bao giờ thì cô bé này mới có thể thông minh lên một chút được đây?

Vì thức dậy sớm nên Văn Hạ và Tô Mạch cùng ngồi ăn sáng. Cô không ngốc, con người chứ không phải sắt thép, việc gì phải không ăn chứ? Không thể làm khổ mình được. Thấy Tô Mạch ăn cơm một cách ngon lành như vậy, cô cũng thấy mềm lòng. Anh nói cũng đúng. Rốt cuộc là vì họ nên anh mới phải đi làm, chứ có đi chơi bởi đâu. Có thể mình cũng hơi quá đáng!

- Tối nay, anh có về ăn cơm không? – Văn Hạ chần chừ lên tiếng. Lúc này, ai lên tiếng trước, chứng tỏ người đó cúi đầu trước.

- Ừm! Để xem đã. Anh cũng chưa biết. – Tô Mạch trả lời lấp lửng.

- Ờ! Hay là em đến đón anh rồi chúng ta ra ngoài ăn nhé.

- Cũng được. Em đợi điện thoại của anh nhé.

- Ồ! Vậy...anh vẫn chưa xin lỗi em mà.

- Hả? Ờ, anh xin lỗi.

- Ừm! Vậy em chấp nhận lời xin lỗi của anh. Thực ra, em cũng sai. Em không nên ngang bướng như vậy. Sau này, em sẽ không thế nữa. Em sẽ không giày vò anh nữa.

- Không không, em không ngang bướng. Em làm như vậy cũng không có gì là sai cả. Hơn nữa, em đừng nói là em sẽ không như vậy. Em không giày vò anh, em sẽ không vui đâu. Vả lại, anh đã quen bị em giày vò rồi. – Tô Mạch thật lòng nói.

- Tô Mạch, anh là đồ tồi. Anh cút đi cho em... - Văn Hạ cười nói. Ánh nắng mùa hè chiếu trên hai khuôn mặt trẻ, nụ cười hạnh phúc có thể dung hoà mọi thứ. Đây chỉ là một trong chuỗi những ngày ồn ào của họ. Chẳng ai rõ tương lai sẽ thế nào, chỉ cần biết hôm nay nên làm gì để người mình yêu thêm hạnh phúc.

Tô Mạch đi làm rồi, ở nhà chỉ còn lại mình Văn Hạ. Chán quá đi mất! Văn Hạ đi ra ban công, tựa vào lan can hưởng về phía nhà hàng xóm gọi:

- Mèo con, ra đây đi.

- Đến đây, đến đây. Chị gái, em đến thỉnh an chị đây. Có chuyện gì thế ạ? – Mèo con cười hì hì chạy ra khiến Văn Hạ chẳng hiểu gì. Thường ngày, cậu ta chỉ vui vẻ vào buổi tối, còn ban ngày thì khá trầm lặng. Chẳng lẽ thời gian bị điều chỉnh ngược lại rồi sao?

- Con gấu xui xẻo nhà cậu trúng xổ số hay cổ phiếu của hai người tăng giá mà phấn khích thế?

- Hì hì! Chị đoán đúng rồi. Cổ phiếu của bọn em kiếm được. Trưa nay, chị sang nhà em ăn cơm nhé. Em sẽ nấu cơm cho chị. Con gấu xui xẻo nhà em đi vắng rồi. Có cả một cậu em học khoá dưới em đến nữa. Đẹp trai lắm! – Mèo con biết điểm yếu của Văn Hạ nằm ở đâu nên câu cuối cùng của cậu ấy thật ấm áp, ánh mắt cực kỳ phiêu du.

- E hèm! Vậy sao? Được. Khi nào ăn cơm thì gọi tôi nhé. Lúc nấu cơm thì đừng gọi tôi đấy. Tôi đi chơi điện tử một lát. – Văn Hạ vui vẻ chạy vào phòng làm việc của Tô Mạch và bắt đầu chơi game online.

Thực ra, trình độ game của cô cũng chẳng có gì là ghê gớm. Cô cũng từng là kẻ hâm mộ trò Audition nhưng sau đó Tô Mạch xem trên mạng thấy có người chơi trò này rồi bỏ đi cùng người khác thế nên anh đã nghiêm cấm cô chơi. Sau đó, tải về trò đảo mạo hiểm, đảo cầu vòng, những trò chơi giải trí vui vẻ nhưng Văn Hạ chẳng biết chơi. Cuối cùng trò đảo mạo hiểm lại thành trò chơi của chính Tô Mạch. Còn trò đảo cầu vòng thì sao? Văn Hạ cũng đã cố gắng lắm rồi.

Mèo con thường nghe Văn Hạ gào to từ nhà hàng xóm:

- Chồng ơi, chồng đợi vợ một lát. Vợ không nhảy qua được... Á... Lại chết rồi... Á... Tô Mạch đáng ghét! Chồng đợi vợ với. Vợ lại hết máu rồi... - Mèo con đã quá quen với thân, nếu Văn Hạ muốn chơi điện tử với cậu thì nhất định phải từ chối. Nếu không thì cậu sẽ chết rất thê thảm.

Buổi trưa, Văn Hạ thấy đói. Cô ngửi thấy mùi thức ăn từ nhà hàng xóm bay lại mà trong vô thức cô chạy như bay đến cửa nhà Mèo con. Cô đập cửa mấy cái mà không có ai ra mở. Cô đứng ngoài cửa gào lớn:

- Mèo con chết tiệt, cậu định ăn một mình hả?

Khi cô đang hùng hổ đập cửa thì cánh cửa bỗng mở ra. Sau đó, cô nhìn thấy khuôn mặt trắng trẻo. Đó là khuôn mặt hôm qua đã suýt làm cô mất hồn. Đúng rồi. Hôm qua, cậu ta đến tìm Mèo con.

- Xin chào! Xin hỏi Mèo con có nhà không? – Văn Hạ lập tức thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ. Hung hãn mạnh mẽ lập tức chuyển thành thực nữ yếu điệu. Nữ chiến binh xinh đẹp đã nhanh chóng thoát khỏi xác cô.

- Ừm! Có. Mời chị vào. – Giọng cậu thanh niên vẫn trong trẻo như vậy. Quả đúng là như gió xuân lướt trên cỏ non.

Văn Hạ nhẹ nhàng bước vào, lao đến nhà bếp, cô nhìn thấy Mèo con đang đeo tạp dề nấu cơm. Cô bước đến bên cạnh thì thầm với cậu ấy:

- Tai hoạ này là con cái nhà ai thế?

- Em học khoá dưới của em. Thế nào? Có đẹp trai không? Thỏ trắng đấy, hấp dẫn đấy chứ? – Mèo con thì thầm với Văn Hạ.

- Cái gì? Không đâu. Con nhà người ta thích con gái đấy. Nhưng thích cô gái đáng yêu, xinh đẹp, ngoan ngoãn, hiền thực, độ lượng và trẻ trung cơ.

- Sặc sặc! Cậu không nói tôi đấy chứ? Đáng tiếc! Tôi không ăn cỏ non. Khi khi! – Văn Hạ nói xong quay đầu bước ra phòng khách. Vừa hay, cậu thanh niên đó đang ngồi trên sofa xem ti vi, cô bước đến cười hỏi:

- Chào cậu! Tôi là Văn Hạ, có nghĩa là lần đầu cảm nhận hương vị mùa hè.

Khi Văn Hạ tự giới thiệu, cô luôn nói một câu như vậy. Cô muốn thể hiện tên mình có hương vị và cũng giả làm người hiểu biết.

- Chào chị! Em là Minh Ưu. – Cậu thanh niên trả lời ngắn gọn bằng giọng trong trẻo giống như giọt sương đọng trên lá.

Văn Hạ mỉm cười ngẩng đầu, miệng lẩm nhẩm tên cậu ta:

- Minh Ưu, Minh Ưu, nét buồn long lanh... Tên hay thật!

- Sao thế? – Văn Hạ cúi đầu nhìn thấy Minh Ưu đang chăm chú nhìn mình, trong mắt cậu ta ánh lên vẻ u buồn khiến người ta khó thấy được.

Thanh niên bây giờ thật kỳ lạ! Cuộc sống tốt như vậy mà đã chơi trò u buồn, vậy thì sau này sẽ chán chết sao?

- Cậu cũng học mỹ thuật à? – Văn Hạ cảm thấy hơi ngại khi Minh Ưu nhìn cô như vậy. Thật hiếm khi cô cảm thấy xấu hổ.

- Vâng. – Minh Ưu quay đầu nhìn ti vi, dường như người vừa nhìn chăm chăm vào Văn Hạ không phải là cậu ta vậy. Văn Hạ bị cậu ta làm cho hồ đồ, sao cậu ta lại không biết giao tiếp với người khác như vậy chứ?

Khi ăn cơm, Văn Hạ nhìn bàn thức ăn reo lên:

- Mèo con, cậu đúng là một người vợ hiền mẹ đảm. Cậu và tôi bỏ trốn nhé. Chúng ta cùng đến sao Hoả, bắt đầu làm lại cuộc sống của chúng ta. Phải rồi. Mang cả món sushi đi nữa nhé. Nếu không thì tôi sẽ tham lam lắm đấy.

Trước đây, những lúc buồn chán, Mèo con và Văn Hạ thường nằm ở nhà mình nói những chuyện linh tinh. Mèo con luôn cho rằng, có thể mình không thuộc về hành tinh này. Nếu không thì sao có nhiều người không thể hiểu cậu ấy như vậy? Cậu ấy muốn quay về hành tinh của mình. Văn Hạ nói, cô cũng không thuộc về hành tinh này, nên họ bỏ trốn đi, đem theo sổ chi chép, giấy vệ sinh, bật lửa, món sushi, sau đó đem cả Gấu xui xẻo và Sói xám đi nữa. Cuốn họ vào món sushi để ăn luôn. Ai bảo họ toàn bắt nạt hai chị em cô. Những ngày đó mới tốt biết mấy. Đương nhiên, bây giờ cũng rất tốt. Nhớ lại hồi ức, có u sầu mới có hương vị.

Ánh mắt Minh Ưu có chút mê hoặc. Cậu ta nhìn cô như thể cô đang nói tiếng của người sao Hoả vậy.

- Mặc kệ chị ấy. Chị ấy kích động quá. Cậu mau ăn đi. – Mèo con cười gọi Minh Ưu.

Văn Hạ bĩu môi không thềm lên tiếng mà dốc hết sức đối phó với bàn thức ăn trước mặt.

Ăn cơm xong, Minh Ưu nói có chuyện phải đi trước. Văn Hạ nằm trên sofa nhìn Mèo con bận rộn thu dọn bát đĩa. Cô vừa xia răng vừa nói:

- Cậu bé này ít nói thật đấy!

Mèo con đặt đồ trên tay xuống bước đến lấy thuốc lá rồi châm một điếu, lim dim mắt nói:

- Hồi trước, cậu ta mắc chứng tự kỷ. Bây giờ có thể cũng khá hơn một chút. Bố cậu ta là bạn bố em nên em phải chăm sóc cậu ta nhiều hơn chút.

- Ồ! Thật đáng thương! Cậu bé tốt như vậy! – Văn Hạ nghe Mèo con nói như vậy thì mặt cũng buồn. Cô nhớ lại khuôn mặt của Minh Ưu mà không khỏi xót xa.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Cuối Tuần

Cuối cùng cũng đợi được đến cuối tuần. Văn Hạ mò dậy từ sáng sớm vì hôm nay Tô Mạch đã hẹn sẽ đưa cô đi dạo phố sắm quần áo. Mùa hè đến rồi mà cô vẫn chưa mua được gì cả. Tô Mạch đã thu mất thẻ mua sắm trên mạng của cô vì sợ hăng ngày cô không có việc gì làm sẽ lên mạng mua sắm linh tinh.

Xin đừng nghĩ Tô Mạch bủn xỉn. Anh luôn sẵn sàng vì Văn Hạ mà tiêu rất nhiều tiền. Chính vì điều này mà Văn Hạ đã phá kỷ lục thức dậy từ lúc sáu giờ sáng để bò đến bên máy và bắt đầu chọn đồ. Ngoài ăn cơm và đi vệ sinh ra, từ lúc dậy cho đến tận mười giờ, Tô Mạch phải lôi cô ra khỏi máy tính thì cô mới chịu dừng lại.

Thanh niên bây giờ đều làm việc trên mạng internet, có mấy ai rời khỏi mạng đâu. Văn Hạ từng nói chuyện với người bạn trên mạng của cô, nếu một tuần cô không gọi điện hay nhắn tin cho các cậu thì là chuyện bình thường nhưng nếu ba ngày liền tở không lên mạng thì các cậu phải đi báo cảnh sát ngay. Chắc chắn người sao Hoả đã bắt tở đi rồi.

- Tô Mạch, dậy đi anh. Anh đã nói là chúng ta sẽ đi dạo phố mà. – Văn Hạ đánh răng rửa mặt xong quay lại vẫn thấy Tô Mạch ôm chăn ngáy khò.

- Cưng à, chúng ta đi mượn chút được không? Anh buồn ngủ lắm! Tô Mạch mơ màng lẩm bẩm một câu rồi xoay người ngủ tiếp.

Văn Hạ không lên tiếng, cô ngồi bên giường nhìn lưng anh một cách tội nghiệp. Vóc dáng người đàn ông này thật đẹp! Trước đây còn có cơ

bụng nhưng bây giờ thì hết rồi. Vì Văn Hạ nói, cô ghét đàn ông cơ bắp nên lâu rồi Tô Mạch không tập luyện, cơ bụng cũng dần biến mất.

Văn Hạ lặng lẽ đếm. Khi cô đếm đến chín thì Tô Mạch xoay người lại, lim dim mắt nhìn cô rồi kéo mạnh cô vào nằm trong lòng mình nhẹ nhàng nói:

- Em lại giận à? Bây giờ anh dậy được chưa?

- Không phải. Em chỉ hơi khó chịu thôi. – Văn Hạ nói.

- Khó chịu ở đâu? Để anh xoa bóp cho em. – Vừa nói tay Tô Mạch vừa lượn khắp cơ thể cô.

Văn Hạ né sang một bên, mặt nép vào ngực Tô Mạch. Một lát sau, Tô Mạch cảm thấy ngực mình chợt nóng ran, anh cúi xuống nhìn thì Văn Hạ đã khóc.

- Mẹ ơi, bà cô ơi, ai chọc giận em thế? Hôm nay, anh có phạm lỗi gì đâu? – Tô Mạch hơi lo lắng. Đừng khóc, đừng khóc. Thật đáng sợ! Nếu khóc thật thì sẽ không biết cô nàng này khóc đến bao giờ đâu.

- Em cảm thấy, em thấy mình thật vô dụng. Em chỉ biết giận dỗi, ngang bướng. Em chẳng hiểu chuyện, lại lười biếng, tham lam. Em chẳng biết làm gì nhưng anh thì quá tốt, thật tuyệt vời, thật đẹp trai, thật hoàn mỹ, thật chiều em. Em không xứng với anh. Anh mệt mỏi như vậy mà em còn bắt anh đưa em đi dạo phố. Ngoài tiêu tiền ra, em chẳng biết làm gì cả. Anh nói xem anh còn cần em làm gì? Hu huh u! Hu hu hu! – Tuy tính khí Văn Hạ không tốt, thích giày vò người khác nhưng con người cô có một ưu điểm rất lớn đó là biết tự kiểm điểm bản thân. Mỗi khi có chuyện hay không cô đều ăn năn hối lỗi. Đây cũng có thể coi là sự bù đắp cho Tô Mạch.

- Đừng mà, đừng mà. Sao em có thể nói vậy? Em ngang bướng, giận dữ là vì em yêu anh. Thậm chí lười biếng và tham lam cũng đều là bản tính của con gái mà. Con gái như vậy mới đáng yêu! Thật đấy! Hơn nữa, anh có hoàn mỹ đến mấy thì cũng là tài sản đứng tên Văn Hạ. Anh kiếm tiền là vì cái gì? Không phải là để cho em tiêu sao? Em nói em không tiêu vậy thì hằng ngày anh mệt mỏi làm việc để làm gì? – Con người Tô Mạch thật dễ bị Văn Hạ lừa gạt. Mấy câu nói của Văn Hạ mà đã đưa anh bay lên tận trời xanh. Anh lập tức quên đi bản tính con gái của Văn Hạ và kết quả là bị rơi ngay vào bẫy.

Văn Hạ dụi mặt vào người Tô Mạch để lau nước mắt, than phiền nói:

- Chồng ơi, chồng có thể cho vợ mở quán cà phê không?

- Cái gì? – Tô Mạch há hốc mồm kinh ngạc.

- Quán cà phê ấy. Tô Tịch nói bạn em ấy muốn nhượng lại quán cà phê. Em cũng muốn làm. Anh quên là em luôn muốn được tự làm chủ sao? – Văn Hạ luôn nhớ đến chuyện này. Hai ngày trước, Tô Tịch còn dẫn cô đến xem nơi đó. Cô cảm thấy vị trí đó rất tốt. Chủ yếu là chủ quán cà phê đó muốn di dân nên mới nhượng lại cửa hàng.

- Mở quán cà phê không phải nói làm là làm được. Em đã suy nghĩ về cửa hàng, kỹ thuật pha chế, địa điểm chưa? Em có biết pha cà phê không? Em có biết chọn hạt cà phê không? Em có biết tính toán không? Em có thể nhẫn nại phục vụ những vị khách khó tính không? Em đã nghĩ đến những điều đó chưa? – Tô Mạch đã quen dùng cách nhìn của người làm kinh doanh để phân tích vấn đề, thế nên những câu hỏi mà anh đưa ra đều là những câu hỏi khách quan và cực kỳ lý trí.

Văn Hạ ngồi dậy không nói gì. Cô luôn muốn tự mình làm thứ gì đó nhưng một là cô không có tiền, hai là lúc đó cũng không có việc gì thích hợp. Nói thật là cô không biết pha cà phê vì cô vốn không bao giờ uống cà

phê nhưng Tô Mạch thì có uống. Cuộc sống của Tô Mạch khá tiêu chuẩn, đặc biệt cầu kỳ. Bản thân anh pha cà phê cũng rất ngon nhưng cô không thể bảo Tô Mạch nghỉ làm để đi pha cà phê cho cô. Thế nên cô khó mà thực hiện được vụ làm ăn này.

- Được rồi, được rồi. Thế này đi. Nếu em thật sự muốn làm thì em bắt đầu học cách pha cà phê đi. Anh sẽ hỏi địa điểm nơi đó giúp em. Khi nào anh nói em đã pha cà phê ngon rồi thì em có thể mở tiệm cà phê. Ok? – Tô Mạch nhìn bộ dạng mít ướt của Văn Hạ mà thấy đau lòng. Ở nhà mãi cũng không ổn. Học hành một chút cũng tốt nhưng mà làm sao mà học được đây? Thế nên anh đã đồng ý chuyện này với điều kiện như vậy.

Hôm nay, Văn Hạ rất vui. Đã lâu lắm rồi Tô Mạch không dắt tay cô đi dạo phố như thế này. Hôm nay, cô đòi đi hết những nơi cô muốn đến, các sạp hàng, các khu thương mại cao cấp. Dù sao, hôm nay Tô Mạch cũng chiều theo ý cô. Khi đang ở phòng thử đồ, Văn Hạ lại tình cờ nhìn thấy nét buồn long lanh – Minh Ưu.

- Chồng ơi, chồng nhìn cậu bé đẹp trai chưa kìa. – Văn Hạ cầm bộ đồ định thử chạy đến bên Tô Mạch thì thềm.

Tô Mạch nhìn theo ánh mắt của Văn Hạ và thấy cậu thanh niên nổi bật giữa đám đông huyền ảo. Trong như ngọc! Đây là ấn tượng của lần đầu tiên anh nhìn thấy Minh Ưu. Đương nhiên đây không phải là lần đầu tiên vì Minh Ưu là cậu con trai độc nhất của chủ tịch hội đồng quản trị công ty Tô Mạch làm. Người bên cạnh cậu ấy sao mà quen thế?

- Đây, anh làm gì thế? Anh ngắm cô gái nào vậy? – Văn Hạ phát hiện ra ánh mắt Tô Mạch nhìn chăm chú về phía đó. Cô đẩy anh với vẻ không vui.

Tô Mạch sực tỉnh, anh giả vờ giận dữ trừng mắt nhìn rồi nhéo mũi cô nói:

- Em đúng là trẻ không tha già không thương. Mau đi thử đồ đi.

Văn Hạ cười hì hì đi theo nhân viên bán hàng. Tô Mạch ngoái đầu lại nhìn thì người đó biến mất. Anh nghĩ có thể mình đã nhìn nhầm, làm sao có thể tình cờ gặp ở đây chứ? Người đó bây giờ phải đang ở nước ngoài mới đúng. Chuyện này đã trôi qua lâu rồi, Tô Mạch cũng không còn nghĩ đến những ngày tháng đó. Nếu một lần nữa anh tình cờ gặp lại người đó thì cuộc sống của anh sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Đi dạo cả ngày khiến Tô Mạch mệt chẳng muốn nấu cơm nữa. Văn Hạ lại kéo Tô Mạch đi mua sách nói về cà phê. Thật hiếm khi cô bước vào một cửa hàng sách. Tô Mạch đi xem các tạp chí về ô tô, còn Văn Hạ thì sao? Ban đầu, cô còn chăm chỉ xem sách viết về cà phê. Khi Tô Mạch nhớ đến thời gian và đi gọi thì đã không còn thấy cô ở đó nữa. Quay một vòng, anh phát hiện ra cô đang ở giá tiểu thuyết. Thở dài, anh bước đến đứng sau cô xem cuốn sách trên tay cô Cổ máy thời gian – Chiếc hộp ánh trăng.

- Con gái bọn em xem loại sách này có ích gì không? Tô Mạch nói một câu xem thường.

Văn Hạ gập sách lại, ngoái đầu nói với Tô Mạch:

- Anh biết gì chứ? Tác giả này là bạn thân của em. Giỏi không? Bạn bè của em đều xuất bản sách hết rồi. Em mua một cuốn ủng hộ họ. Đi nào. Anh trả tiền cho em nhé. – Thái độ đặc ý của Văn Hạ khiến Tô Mạch thấy rất vui! Ngoài những lúc già vò người khác ra, người con gái này cũng có lúc thật đáng yêu!

Nói đến cuốn sách này, trước đây, ngày nào Văn Hạ cũng lên mạng. Tình cờ, cô đã quen tác giả này. Lúc đó, cô vốn không biết người ta viết tiểu thuyết. Sau phút hào hứng nói chuyện, họ mới phát hiện ra là người cùng tư tưởng. Họ lập tức có cảm tình với nhau. Không lâu sau, người đó nói cô ấy là một tác giả viết tiểu thuyết và đã xuất bản sách. Văn Hạ vào

mạng tìm. Kết quả, đúng là thấy thật. Cô lập tức có cảm giác hạnh phúc khi được quen biết với một ngôi sao lớn.

Sau năm năm không đến cửa hàng sách kể từ khi tốt nghiệp cấp ba, cuối cùng lần này đến, cô đã mua bốn cuốn tiểu thuyết và hai cuốn sách viết về cà phê. Cô vừa kéo Tô Mạch ra khỏi cửa thì tình cờ gặp một người.

- Minh Ưu, không phải cậu vừa ở cửa hàng thời trang sao? Tôi đã nhìn thấy cậu. Chúng ta lại tình cờ gặp nhau. Thật trùng hợp! – Văn Hạ ôm cánh tay Tô Mạch cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Minh Ưu bàng hoàng, khoé miệng hơi nở nụ cười, nhỏ nhẹ nói:

- Thật trùng hợp! Hoá ra hai người là một cặp.

- Ừ! Thật trùng hợp! Cậu cứ vào đi. Chúng tôi đi trước đây. Lần sau nói chuyện nhé. – Tô Mạch gật đầu với Minh Ưu rồi kéo Văn Hạ đi.

Văn Hạ vừa bị Tô Mạch kéo đi, vừa ngoái đầu lại cười với Minh Ưu. Trong đáy mắt cậu thanh niên đó nổi lên nét u buồn nhạt nhoà như sương mai. Văn Hạ chỉ có thể cười và hy vọng cậu ta vui vẻ hơn chút.

- Sao anh lại kéo em? Anh thật là... Phải rồi. Sao anh lại quen cậu ấy?
– Văn Hạ làu bàu không vui.

- Sao anh thấy em nhìn cậu ta có vẻ... lạ thế? Cậu ta là con trai của sếp tổng anh nên đương nhiên là anh quen rồi.

- Ôi ôi! Tô đại thiếu gia ghen ư? Anh à, cậu ta mới có hai mươi tuổi thôi. Em không đề xướng tình yêu chị em đâu.

- Dù sao em cũng tránh xa cậu thanh niên đó một chút. Em cứ nghe anh là được rồi. – Tô Mạch nói nghiêm túc khiến Văn Hạ cảm thấy rất lạ. Sao thế nhỉ? Có gì thì cứ nói, việc gì phải bối rối do dự như vậy?

Minh Ưu hôm nay cùng Khâu Tư đi dạo phố. Khâu Tư là cô con gái của một gia đình thế gia có quan hệ lâu năm với nhà cậu, vừa từ nước ngoài trở về. Vì thế khi cùng đi với Minh Ưu, nhìn thấy Văn Hạ và Tô Mạch ở khu mua sắm, trên mặt cô luôn nở nụ cười hạnh phúc, vui vẻ. Minh Ưu đối với Văn Hạ có một loại cảm giác khó nói nên lời. Dường như mọi thứ của cô đều là thứ mà cậu hằng mong ước. Cậu mong ước có được niềm vui, hạnh phúc và cả ánh mặt trời rạng rỡ.

Nhưng Khâu Tư ở bên cạnh đã kéo cậu đi. Cô ấy muốn cậu đưa đi ngắm quần áo. Cậu thật sự không thích chuyện này nhưng bố cậu đã giao phó nên cậu không thể từ chối. Nhiều lúc, cậu cảm thấy chính mình chính là một con rối không có linh hồn. Lúc này, trong đầu cậu lại xuất hiện khuôn mặt với nụ cười vô lo của Văn Hạ.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Sóng Gió Lại Nổi Lên (Thượng)

Hai ngày nay, Văn Hạ luôn chăm chỉ học pha cà phê. Để sớm đạt được yêu cầu của Tô Mạch, hằng ngày cô không ngừng nghiên cứu sách vở và tìm tài liệu trên mạng. Cô không chơi trò đào vàng, không chơi điện tử với Mèo con mà trên mũi lúc nào cặp kính cận cũng ngự trị. Hai ngày nay cô đều ngồi trước máy tính. Điều này Tô Mạch có thể nhẫn nhịn được nhưng có điều Tô Mạch không thể nhẫn nhịn được đó là hai ngày nay, dù có chuyện hay không cô đều bắt anh uống cà phê. Uống thì cũng không sao nhưng vấn đề là bạn bè pha có thể uống được, còn với kỹ thuật pha cà phê của cô thì e là mở tiệm cà phê được hai ngày sẽ phải đóng cửa. Nhưng anh vẫn không muốn làm cô thất vọng nên đành phải cố gắng nhắm mắt nhắm mũi mà thưởng thức.

- Thế nào rồi? Thế nào rồi? Em có tiến bộ chút nào không? – Văn Hạ như chú cún con đang yêu quỳ trên sofa đợi Tô Mạch chấm điểm tách cà phê của cô.

Tô Mạch như đang giả bộ nhâm nhi bắt đầu thoáng chau mày, sau đó anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, dáng vẻ như đang thưởng thức khiến Văn Hạ càng có thêm niềm tin:

- Được đấy, được đấy. Tiến bộ rất nhiều. Hôm nay, chúng ta dừng ở đây. Lúc khác nghiên cứu tiếp.

- Thật ư? Hôm nay, Mèo con nói cà phê em pha rất khó uống. Em đã nện cho cậu ta một trận. Thật đúng là kẻ không biết thưởng thức. – Văn Hạ

hồ hời nói với Tô Mạch mà hoàn toàn quên chuyện Tô Mạch không cho cô qua lại với Mèo con.

- Em lại đi tìm cậu ta. Em đã hứa với anh thế nào? – Tô Mạch đặt tách cà phê trên tay xuống, mặt nghiêm túc nói.

- Trời ơi, Mèo con thích đàn ông mà. Bọn em là chị em thôi. Em xin anh đừng có thần hồn nát thần tính như vậy. Phải rồi. Hôm nay, Tô Tịch đến đây. Hình như đang yêu, cực kỳ hạnh phúc. Anh có biết cô ấy yêu ai không? – Văn Hạ mắc chứng bệnh hết như các cô gái bình thường khác, đó là lảm chuyện. Hôm nay, cô nài nỉ Tô Tịch rất lâu nhưng cô ấy không nói, bộ dạng thần thần bí bí nhưng lại tỏ vẻ đặc ý khiến Văn Hạ thấy vô cùng khó chịu.

- Anh sao biết được? Ai yêu cô ấy thì người đó xui xẻo rồi.

- Đây, anh không được nói như vậy. Đó là em họ của anh. Anh xem anh trai em đối xử với em tốt biết mấy. – Văn Hạ đẩy anh ra rồi bê tách cà phê vào bếp.

Văn Hạ rất coi trọng tình cảm anh em vì tuy không có anh trai ruột nhưng cô lại có hai người anh họ. Họ đều rất yêu thương cô. Rõ ràng cô đã hai mươi tuổi rồi mà họ vẫn tặng quà sinh nhật cho cô là thú bông, hơn nữa lại còn là một con thú bông cực lớn. Lúc đó, mọi người xung quanh đều cực kỳ ngưỡng mộ cô, chỉ có một mình cô là thấy buồn vì sau đó, anh họ nói:

- Hạ Hạ, em tròn mười tám rồi ư?

Khi đó, cô hung hãn trả lời:

- Anh, em có thể làm mẹ rồi đấy.

Tô Mạch cũng để bụng chuyện của anh họ Văn Hạ vì anh họ luôn nhồi nhét vào đầu cô tư tưởng đừng kết hôn vội, cuộc sống sau hôn nhân rất đáng sợ. Thực ra, cuộc sống hôn nhân của anh ta vô cùng hạnh phúc. Có điều cách nghĩ của nam giới và nữ giới không giống nhau. Anh ta cảm thấy mất hết tự do. Văn Hạ cửa mới bắt đầu viễn cảnh về hôn nhân thì đã bị anh ta nói như vậy khiến cô thực sự thấy sợ. Thế nên Tô Mạch thấy rất tức tối, nếu không thì Văn Hạ đã sớm trở thành người nhà họ Tô rồi.

Thực ra, Tô Mạch thấy Văn Hạ cố gắng như vậy thì trong lòng cũng được an ủi phần nào. Anh biết bề ngoài Văn Hạ vẫn còn tính ngang bướng của trẻ con nhưng cũng rất muốn chứng minh bản thân. Thế nên, anh không hề nói cho Văn Hạ biết, anh đã mua lại cửa hàng đó cho cô rồi. Hơn nữa, mọi thứ đều đang dần tiến hành.

Không biết pha cà phê cũng không sao. Thuê một người biết pha là được rồi. Không biết quản lý cũng không sao, thuê người biết là được rồi. Tiền vốn cũng không sao, tiền của anh vẫn đủ cho cô dùng. Hơn nữa, mẹ anh và bà nội cũng hỗ trợ vào cửa hàng đó. Khi họ được hưởng niềm vui do Văn Hạ mang tới thì họ cũng muốn đem lại niềm vui cho cô.

Tô Mạch quy định, mười rưỡi tối là phải tắt máy tính đi ngủ. Dù Văn Hạ không vui nhưng cô cũng đành ngoan ngoãn trèo lên giường. Khi cô đang hớn hờ nói chuyện với Hạt giống về kế hoạch tạo dựng sự nghiệp của mình. Hạt giống cũng rủ một vài người bạn tham gia kế hoạch của cô nhưng họ đều thờ ơ. Hạt giống tổng kết kế hoạch không khả thi. Cô thì sao? Có tiền nhưng Tô Mạch lại không cho cô làm. Nếu thật sự mở quán cà phê thì họ nhất định sẽ không có nhiều thời gian bên nhau. Thế nên bắt đầu nhiệt liệt mà kết thúc lại buồn tẻ.

- Chồng ơi, mai là ngày gì vậy? – Văn Hạ bò lên người Tô Mạch, trông thật đáng yêu, dịu dàng nói với anh.

- Mai ư? – Tô Mạch thật sự không nhớ nổi.

- Anh quên rồi sao? Mai là kỷ niệm tròn ba năm chúng ta quen nhau. Sao anh có thể quên được điều này chứ? Anh càng ngày càng coi thường em đấy. – Văn Hạ có vẻ không vui nhưng vẫn cố gắng kìm nén cảm xúc.

- Ờ! Đúng rồi. Anh nhớ chứ. Anh nhớ chứ. Anh còn chuẩn bị cả quà rồi mà. Chắc chắn là em sẽ rất bất ngờ. – Lúc này, Tô Mạch mới nhớ ra. Vừa hay anh sẽ lấy quán cà phê làm quà tặng cô, chắc chắn cô sẽ vui lắm cho mà xem.

Văn Hạ cười ngọt ngào, rồi loáng một cái đã ngủ thiếp đi. Cô luôn biết sự lựa chọn của mình là đúng. Mặc dù có lúc người đàn ông này hống hách, cố chấp, không biết điều nhưng anh yêu cô, luôn nghĩ đến cô. Cũng giống như cô hay ngang bướng tức giận, vô lý cũng là vì cô yêu anh, tôn trọng anh. Những ngày tháng ồn ào thật ngọt ngào. Có thể đây là cách bên nhau của họ và người khác không thể nào hiểu được.

Vì bà Tô từng nói:

- Hai đứa cứ gây chuyện với nhau đi. Đến ngày nào đó mẹ thấy hai đứa gây gỗ chia tay thì mẹ biết làm thế nào? – Làm gì có chuyện chia tay chứ? Cô dùng cả sinh mạng, tất cả những thứ mình có để yêu người đàn ông này, làm sao cô có thể rời xa anh được chứ? Tất nhiên cô cũng sẽ không rời xa anh vì số phận đã định kiếp này họ phải ở bên nhau.

Sáng sớm, khi Tô Mạch đi làm, Văn Hạ đứng bên cửa nhẹ nhàng hôn anh. Cô thì thầm nhắc anh, nhất định tối phải về với cô. Tô Mạch cười gật đầu, nhẹ nhàng hôn cô mà không nỡ rời xa.

Văn Hạ vừa định đóng cửa bước vào nhà thì nhìn thấy Minh Ưu bước ra khỏi thang máy bên cạnh.

- Ờ! Cậu đến tìm Mèo con à? Chào buổi sáng! Chắc là cậu ấy vẫn chưa dậy đâu. Hay là cậu vào nhà tôi ngồi chơi một lát. – Văn Hạ nhiệt tình mời Minh Ưu. Tuy lần đầu tiên gặp cậu ta, cô đã thấy cậu thanh niên này

rất lịch sự nhưng cô không ngờ cậu ta lại là con trai sếp tổng của Tô Mạch. Lòng nhiệt tình của cô đối với cậu ta hoàn toàn không có ý đồ gì vì Văn Hạ không phải loại người đó. Cô chỉ cảm thấy cậu bé này khiến người ta thấy cảm thương.

Minh Ưu nhìn Văn Hạ với ánh mắt chần chừ, khoé miệng cậu hơi nhếch lên nói:

- Cám ơn chị.

Minh Ưu đi theo Văn Hạ vào nhà. Cậu ta thay đôi dép đi trong nhà và đứng trước cửa thăm ước lượng về căn hộ thuộc về trợ thủ đắc lực của bố mình. Cậu thấy cô gái nhỏ trước mặt đang vội thu dọn bát đĩa trên bàn và còn giấu đồ lót của cô đằng sau ghế sofa. Cả căn hộ ngập tràn màu hồng ấm áp. Đứng ở cửa, cậu có thể nhìn thấy chiếc giường công chúa sang trọng. Thật bất ngờ! Nhà của người đàn ông phong độ là như vậy ư?

- Cậu ngồi xuống đi. Cậu muốn uống gì? Nhà tôi chỉ có nước lọc và sữa chua thôi. Cậu uống gì? – Văn Hạ ngại ngần đứng một bên hỏi Minh Ưu, chưa dọn dẹp nhà cửa đã mời người ta vào nhà. Đối với một người con gái đang hy vọng trở thành người mẹ hiền vợ tốt thì thật đáng xấu hổ.

- Nước lọc thôi. Anh Tô Mạch đi làm rồi ă? – Minh Ưu không giỏi giao tiếp với người khác lắm, cả buổi cậu mới nghĩ ra được hai câu như thế.

Văn Hạ xoay người ra tủ lạnh lấy nước, cô vừa đi vừa nói:

- Ừ. Gần đây anh ấy rất bận. Phải rồi. Sao cậu đến tìm Mèo con sớm thế? Chắc chắn cậu ta vẫn chưa dậy đâu.

- À, sắp phải nộp bài tập. Em đến hỏi cậu ấy chút. – Minh Ưu đón lấy cốc nước, nhẹ nhàng nói. Bây giờ, cậu mới phát hiện ra, hình như nói chuyện với Văn Hạ cũng không đến nỗi khó khăn lắm!

- Phải rồi. Cậu học khoá dưới cậu ta. Cậu cũng học thiết kế à? – Từ nhỏ Văn Hạ đã rất sùng bái những người làm hội hoạ vì hồi nhỏ, cô rất muốn học nhưng thầy giáo lỡ lời làm cô thất vọng, thế nên từ đó đối với hội hoạ, cô chỉ có thể đứng xa để ngắm thôi.

- Không ạ. Em học mỹ thuật. – Minh Ưu trả lời ngắn gọn. Cậu bê cốc thủy tinh trong suốt lên nhẹ nhàng uống một hớp.

- Vậy thì cậu chính là hoạ sĩ rồi. Tuyệt quá! Cậu siêu thật! Lúc nào rảnh, cậu cho tôi ngắm tác phẩm của cậu nhé. Tôi sùng bái nhất là các hoạ sĩ và các nhà văn. – Văn Hạ lập tức từ cô gái hai mươi tư tuổi biến thành cô bé mười bốn tuổi. Có lẽ những cô bé mười bốn tuổi cũng không phản ứng mạnh mẽ bằng cô. Hai mắt sáng lên, cô nhảy nhót khua khoảng linh tinh.

Minh Ưu giật mình vì phản ứng của Văn Hạ, liền cúi đầu xuống, hình như hai má thoáng đỏ, nhỏ nhẹ nói:

- Không đâu. Em không phải là hoạ sĩ. Em mới chỉ là sinh viên thôi. Nhưng nếu chị thích thì em có thể vẽ tặng chị một bức.

- Thật ư? Như vậy có làm phiền cậu không?

- Không đâu. Em có tác phẩm để ở nhà Mèo con. Lúc nào rảnh, chị có thể sang xem. – Khi Minh Ưu mỉm cười, Văn Hạ có cảm giác như có làn gió nhẹ thổi qua. Tại sao cậu bé nhẹ nhàng, ôn hoà, dễ chịu, tốt bụng lại khép mình như vậy chứ?

Sau đó, Văn Hạ không ngừng hỏi nọ hỏi kia, bù đắp vào những nỗi tiếc tuổi thơ của cô. Cuối cùng, cô hẹn Minh Ưu vài ngày nữa sẽ vẽ cho cô một bức chân dung thật đẹp. Văn Hạ không cần phải giảm béo. Cô chỉ cần nhờ Minh Ưu vẽ cô hơi gầy một chút là được.

Sau đó, Minh Ưu sang nhà Mèo con. Văn Hạ cười khì khì nói với cậu ta, sau này thường xuyên đến chơi nhé. Cô chợt nhận ra họ đúng là bạn tốt.

Con người cô là như vậy, một giây thấy hợp là có thể trở thành tri kỷ cả đời, không thấy hợp thì cũng ghét cả đời luôn.

Nhưng cô không thể ngờ rằng, sau này cậu bé mang đến cho cô cảm giác như có làm gió mát thổi qua này lại khiến cô gặp không ít phiền phức. Đương nhiên, chuyện này chúng ta sẽ nói sau.

Một ngày vui vẻ, một ngày chuẩn bị, một ngày mong chờ, buổi chiều Tô Mạch còn bảo cô chuẩn bị, tối anh sẽ đưa cô đi ăn cơm. Vì thế cô nên trang điểm lịch sự, yếu điệu, quý phái một chút và chuẩn bị một bộ đồ để gây bất ngờ cho Tô Mạch. Nhưng cô còn chưa kịp dành điều bất ngờ cho Tô Mạch thì anh đã dành cho cô một quả bom tấn.

Khi cô sắp ra khỏi cửa nhận được điện thoại của Tô Mạch, anh nói:

- Cưng ơi, anh xin lỗi. Tối nay, công ty anh có việc. Anh sẽ về muộn một chút. Em đợi anh nhé.

Văn Hạ không biết diễn tả cảm giác lúc đó thế nào, tức giận, vô cùng tức giận. Trong phút chốc, mọi thứ đã thay đổi. Loại đàn ông gì thế này? Đây là lần thứ mấy? Đây là lần thứ mấy rồi? Nhưng khi cô gọi điện thoại lại thì không gọi được. Cô bực mình mém chiếc điện thoại di động lên sofa, dù sao cô cũng không nỡ ném nó xuống đất. Chính là nhờ Tô Mạch đã bỏ được tật này của cô. Lần trước, sau khi cô làm rơi điện thoại di động, anh đã nghiêm túc nói với cô, nếu còn làm hỏng điện thoại thì đừng bao giờ dùng nữa.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Sóng Gió Lại Nổi Lên (Hạ)

Tô Mạch không muốn giữ nguyên trang trí như vậy, anh đã thuê người bài trí tiệm cà phê để làm món quà đầy bất ngờ cho Văn Hạ. Nhưng đúng vào lúc sắp tan ca thì thư ký của chủ tịch gọi điện nói có một đại diện đối tác ở Mỹ đến nên công ty tổ chức buổi tiệc chiêu đãi. Anh vốn định từ chối nhưng xét thấy tình hình trước mắt, có người đang muốn chiếm vị trí phó tổng giám đốc. Hơn nữa, đó là cuộc cạnh tranh giữa anh và một giám đốc bộ phận có thế lực. Lúc này, anh không xuất hiện thì có thể là một sai lầm lớn.

Anh cũng biết Văn Hạ rất coi trọng ngày này. Cô đã nhắc đến nó từ rất lâu, đối với anh, ngày này cũng rất quan trọng. Ngày ngày ba năm trước họ đã tình cờ gặp nhau. Ngày này ba năm sau họ cũng vẫn ở bên nhau. Thực ra trong đó có bao gian nan chỉ có họ mới biết. Trong những ngày tháng anh ở nước ngoài, Văn Hạ đã phải một mình chịu đựng áp lực lớn đến thế nào, anh đều khắc sâu trong lòng. Thế nên anh luôn bao dung, nhường nhịn tính khí ngang bướng, trẻ con, hống hách của Văn Hạ. Mỗi cặp tình nhân đều có cách yêu nhau của mình. Anh thì sao? Anh thích được cưng chiều cô như vậy. Nếu có thể thì anh hy vọng cả đời này cô sẽ không lớn lên, hy vọng khi họ 80 tuổi thì Văn Hạ vẫn có thể làm nũng trong lòng anh.

Nhưng Văn Hạ nói, cô không muốn sống đến già như thế, sẽ không xinh. Anh luôn cười cô quá ngốc, còn cô cười anh quá cố chấp. Trên thực tế, họ đều ngốc, đều cố chấp, nếu không thì họ đã không thể cùng nhau bước đến được ngày này. Thế nên hôm nay là một ngày đáng kỷ niệm của họ, một ngày đáng để chúc mừng nhưng anh lại một lần nữa thất hẹn. Anh vốn định đến đó chào hỏi một chút rồi đi nhưng không ngờ anh lại tình cờ

gặp Khâu Tư ở đó. Hồi trước, họ là bạn học cấp ba với nhau, cũng là người xưa của anh.

Khi Tô Mạch bước vào hội trường, anh đã thấy bóng hình đó từ xa. Trước đây, cô ấy luôn ngồi bàn phía trước anh, nên cô ấy cũng chính là bóng hình quen thuộc nhất của anh. Lúc đó, sao người khác có thể hình dung ra được cô yếu điệu thực nữ, còn anh quân tử hảo cầu đến thế nào?

Khâu Tư đang nói chuyện với Minh Chí Nguyên. Sau khi phát hiện ra ánh mắt đối phương đang hướng về phía mình, trong thoáng chốc cô cũng nhìn thấy người yêu cũ đứng ở cửa, giấc mơ xưa lại hiện về. Cô mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì nhưng lại như có hàng trăm nghìn lời muốn nói.

- Chủ tịch đến rồi ạ. – Tô Mạch chào Minh Chí Nguyên một cách lịch sự.

Minh Chí Nguyên nở nụ cười phóng khoáng. Ngoại trừ điểm phong lưu ra thì trên thương trường, con người này là một thương nhân tài giỏi, có thể lực, bao nhiêu năm nay không hề có tật xấu gì. Thế nên tuy rất kính trọng ông nhưng có lúc Tô Mạch cũng chỉ dám cung kính từ xa. Nhưng lợi sông thì làm gì có chuyện không ướm giày, Văn Hạ mà biết thì nguy to.

- Tô Mạch à, vừa rồi Tư Tư còn nhắc đến cậu đấy. Cậu nói chuyện với cô ấy một lát nhé. Tôi ra đằng kia có chút việc. – Minh Chí Nguyên nói xong liền chạm tay lên eo người con gái bên cạnh rồi mới rời khỏi đó.

Tô Mạch ngoái đầu lại nhìn và cầm ly sâm banh từ khay của người phục vụ, mở miệng cười nói:

- Em về từ khi nào thế?

Khâu Tư cúi đầu cười, dịu dàng nói:

- Em vừa về hai hôm trước thì bị lôi đến đây. Thật không ngờ anh lại làm ở công ty này. Chú Minh và bố em là bạn bè cũ.

-Ồ! Vậy à. Bố mẹ em vẫn khỏe chứ? – Tuy Tô Mạch cũng có nhiều năm lăn lộn trên thương trường nhưng chuyện kết giao với nữ giới anh không sành sỏi lắm.

- Khỏe ạ. Bố mẹ em về rồi vì họ không quen sống ở nước ngoài lắm. Sao anh không hỏi em có khỏe không? – Khâu Tư mỉm cười tinh nghịch. Trong giây lát, ánh mắt đó khiến Tô Mạch nghĩ đến Văn Hạ, vẻ hoạt bát đáng yêu đó khiến cho anh thấy vô cùng thân thiết.

- Sao thế? – Khâu Tư nhìn thái độ của Tô Mạch như muốn xuyên thấu tâm can cô. Người đàn ông này vẫn giống hệt năm đó.

- À, không có gì? Em có khỏe không? – Tô Mạch sức tỉnh hỏi lại.

- Vẫn vậy, cô độc một mình. Còn anh? – Khâu Tư vui mừng nhìn người bạn cũ. Năm đó, quan hệ của họ rất tốt, ngồi bàn trước bàn sau suốt ba năm liền. Chàng trai đó giống như một hoàng tử khiến các cô gái trẻ đã động lòng. Nhưng cô không như vậy vì cô biết mình còn có con đường riêng của mình nên không chịu ngoái đầu nhìn lại mà luôn hướng về phía trước.

- Anh ư? Vẫn vậy thôi. Lăn lộn ở nước ngoài mấy năm rồi trở về. Anh đã ý thức được rằng nếu không cố gắng làm thì sẽ chết đói, vì thế anh đến đây làm. – Tô Mạch mỉm cười. Thực ra Khâu Tư còn muốn hỏi anh có còn một mình không. Nhưng rõ ràng là người đàn ông này không hiểu được hoặc là cố ý lờ câu đó đi.

Khi hai người nhìn nhau cười, Tô Mạch chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc bên tai, ngoái đầu lại nhìn thì anh thấy Văn Hạ trong bộ váy đen tuyền.

Dưới ánh đèn, Văn Hạ mỉm cười dịu dàng đi về phía anh nhưng anh thầm biết trước rằng, ánh mắt đó đang cảnh cáo anh:

- Tô Mạch, em bắt được anh ngoại tình nhé.

Bình thường trông Văn Hạ hơi đầy đặn một chút nhưng bộ váy hôm nay cô mặc rất đẹp. Bộ váy màu đen được thiết kế ôm sát eo làm từng đường cong của eo lộ rõ. Tóc cô buộc phía sau càng tô thêm vẻ đẹp của chiếc cổ dài. Cô trang điểm nhẹ nhàng nhưng rất tinh tế, lộ rõ vẻ kiêu sa của cô gái thành phố.

- Anh Mạch, vị này là ai? Anh không giới thiệu ư? – Trong chớp mắt, Văn Hạ đã bước đến trước mặt Tô Mạch. Cô vòng tay ôm cánh tay anh mỉm cười nhẹ nhàng như tiểu thư xinh đẹp yếu điệu thực nữ.

-Ồ! Đây là Khâu Tư, bạn học của anh. – Trong thoáng chốc, Tô Mạch đã bị cô làm cho mê hoặc bởi hương nước hoa thoang thoang. Sau đó, anh quay lại nói với Khâu Tư: - Đây là Văn Hạ, vợ chưa cưới của anh.

Văn Hạ nghe thấy thế thì nụ cười trên khóe miệng thêm rạng rỡ nhưng trong mắt vẫn tràn ngập bên lên và khiêm tốn. Thực ra trong lòng cô nghĩ: “Nhìn thấy chưa? Đây là người đàn ông của tôi. Đừng có mơ tưởng nhé”. Cô nói:

- Chào chị! Em là Văn Hạ.

- Chào em! Không ngờ bạn học của chị lại tìm được một cô gái tốt như em. – Khâu Tư mỉm cười, ánh mắt long lanh khiến Văn Hạ không thể không thừa nhận rằng người con gái này rất đẹp, hơn nữa còn đẹp cả nội tâm lẫn khí chất.

Văn Hạ vờ ngại ngùng cúi đầu, ngón tay khẽ néo tay Tô Mạch. Còn Tô Mạch thì nhẫn nhịn, không dám lên tiếng mà cắn răng chịu đựng. Có rất nhiều đồng nghiệp ở đây, anh không thể để mất mặt được. Văn Hạ cũng

nắm được điểm yếu này của anh nên mới làm như thế. Nếu như bình thường Tô Mạch đã sớm cho cô biết tay, dù cô có mượn thêm hai lá gan nữa cũng không dám.

- Tiểu Ưu, cậu cũng đến đây ư? – Khi Văn Hạ và Tô Mạch đang ngăm nói chuyện với nhau thì Khâu Tư mỉm cười vẫy người đứng từ xa. Sau đó, Minh Ưu – chàng hoàng tử châu Âu từ trong bức họa từ từ bước đến.

Tô Mạch vô cùng ngạc nhiên. Các ngôi sao lần lượt xuất hiện, có cần phải như vậy không? Anh nhìn lại cô gái trong lòng mình, ánh mắt cô cứ nhìn theo từ lúc Minh Ưu xuất hiện, bộ mặt nghệt ra của cô thật sự khiến anh thấy ngại.

- Nước miếng của em chảy ra rồi kìa – Tô Mạch thì thầm bên tai Văn Hạ.

Văn Hạ vội ngẩng đầu lên nhìn anh bĩu môi, thể hiện sự phản đối.

- Chị Tư Tư, bố bảo em đến đi cùng rồi đưa chị về nhà. – Minh Ưu gật đầu với Văn Hạ và Tô Mạch rồi quay sang nhẹ nhàng nói với Khâu Tư.

- Chú Minh khách sáo quá! Hai ngày nay luôn làm phiền cậu phải đi cùng tôi.

Văn Hạ đứng bên nhìn cặp đôi này hết như hoàng tử và công chúa thời hiện đại vậy. Không đúng. Cô thấy ai là hoàng tử? Hoàng tử của cô là Tô Mạch. Đúng rồi. Cô ngoái đầu lại nhìn, có vẻ Tô Mạch không vui, rõ ràng là đang ghen.

- Nếu Minh Ưu đến rồi thì chúng tôi đi trước đây. Ở nhà còn có chút việc. Khâu Tư, hôm khác chúng ta nói chuyện sau nhé. – Tô Mạch nói với Khâu Tư rồi mỉm cười.

Ra khỏi hội trường, Tô Mạch buông tay, tháo cà vạt, chau mày hỏi Văn Hạ:

- Chuyện gì vậy? Em nhìn người ta kỹ quá đấy! Sao em luôn có hứng thú với trẻ con thế? Em thích chần dặt trẻ con à?

- Tô Mạch, sao mà miệng lưỡi anh khiếp thế? Em nhìn gì nào? Là anh đấy. Anh vừa cười với cô ấy thân mật như vậy cơ mà. Nếu em không đến thì chắc là anh còn tiến thêm bước nữa rồi. – Văn Hạ cũng không chịu lùi bước. Cô luôn cảm thấy mình có lý, cần gì anh phải giáo huấn chứ?

Tô Mạch bậm môi cố nhịn, rồi nhẹ nhàng gật đầu:

- Được rồi. Văn Hạ, em cũng thật ương bướng! Em nói xem, vừa nãy sao em cứ nhìn chăm chăm cậu bé đó?

Văn Hạ chau mày, bộ dạng suy tư không hiểu:

- Em ương bướng thế đấy! Bây giờ anh mới biết hả?

Tô Mạch nhìn thái độ không chịu nhận sai của cô thì quay đầu mặc kệ. Vừa rồi Văn Hạ cũng rất giận. Khi cô bước vào liền nhìn thấy Tô Mạch cứ nhìn chăm chăm vào cô gái đó cười. Bình thường không có gì, Tô Mạch không như thế. Cô cũng cảm thấy mình khá tuyệt vời! Làm gì có ai sánh được với sự tuyệt vời trong cô. Vấn đề là hôm nay cô gái đó đã làm cô cảm thấy, mình đã sai. Được rồi. Cô thừa nhận, cô cảm thấy Khâu Tư rất đẹp nhưng vừa rồi cô cũng nhìn Minh Ưu như kẻ mất hồn. Thôi, hòa vậy.

Văn Hạ nhìn thái độ lạnh lùng của Tô Mạch liền phát hoảng. Cô phải chủ động làm lành với anh. Anh biết rõ điều này nên anh không nói gì mà chờ đợi cô đến dỗ dành. Đừng nghĩ rằng đàn ông không cần dỗ dành. Đàn ông và giận dỗi thì cần phải dỗ dành nhiều hơn phụ nữ rất nhiều.

- Này, anh đừng giận có được không? Chúng ta hòa nhé. Anh cũng nhìn, em cũng nhìn. Dù sao chúng ta đều không bị thiệt. Anh đừng giận nữa, đừng giận nữa. Hôm nay là ngày kỷ niệm của chúng ta, chúng ta còn chưa đi chúc mừng cơ mà. – Văn Hạ đứng sau Tô Mạch thì thầm dỗ dành, nhẹ nhàng huých tay khiến Tô Mạch hơi ngửa ngáy nhưng vẫn cố kiềm chế không lên tiếng.

- Được rồi. Em xin lỗi. Hôm nay, em trang điểm xinh đẹp để đến tìm anh đấy. Chúng ta đi ăn ở đâu đây? Chồng ời! Chồng ời! Chồng có nhớ em không? Em rất nhớ chồng. Phải rồi. Chồng thật có tài! Chồng có biết quá đáng là thế nào không? Em không biết. – Nói xong, cô nhẹ nhàng quay mặt Tô Mạch lại, hôn một cái rồi cười hì hì vẻ ngốc nghếch.

Tô Mạch quay mặt đi, cuối cùng cũng bật cười, xoa đầu rồi kéo tay cô nói:

- Đi nào. Anh sẽ mua quà tặng em kéo em lại bảo anh keo kiệt.

Văn Hạ mơ màng đi theo anh. Cô bị anh nhốt vào xe, sau đó dù cô hỏi thế nào thì anh cũng không chịu nói. Con người Tô Mạch có cái tật như vậy, nếu anh không muốn nói thì đừng có nói là Văn Hạ mà ngay cả mẹ anh có đánh có chửi anh cũng câm như hến. Thế nên cuối cùng Văn Hạ đành bỏ cuộc, ngoan ngoãn ngồi trong xe.

Nhưng đợi đến lúc Tô Mạch bảo cô xuống xe, dắt tay cô đi thẳng đến cửa tiệm cà phê đó thì cô mới thật sự kinh ngạc. Trên biển gỗ đề ba chữ ngộ nghĩnh ấn tượng: Hạ Mạch 860.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tình Cờ Gặp Kẻ Địch

Đêm đó thật ngọt ngào! Ánh nến lung linh, ly rượu vang đỏ, người con trai phong tình, người con gái e thẹn. Văn Hạ ngồi trước mặt Tô Mạch dịu dàng hỏi:

- Chồng ơi, tại sao chồng lại đặt cái tên này?

Tô Mạch nhấp một ngụm rượu vang đỏ, mắt lim dim như đang tận hưởng hương vị của nó, thong thả nói:

- Đương nhiên là tên chúng ta và em sinh năm 1986. Hơn nữa, anh hy vọng tình yêu của chúng ta sẽ mãi giữ ở nhiệt độ như vậy.

Giọng Tô Mạch trầm như mê hoặc Văn Hạ.

- Vậy tại sao không phải là 1000? Như thế không phải là càng cao sao? – Văn Hạ nghiêng đầu không hiểu, hỏi. Ánh mắt phượng long lanh, khuôn mặt bầu bĩnh trẻ con khiến Tô Mạch kìm không được chỉ muốn ôm lấy.

- 1000 nóng quá! Chúng ta sẽ bị thiêu mất. Thế này là được rồi. – Tô Mạch mỉm cười, trong mắt anh ngập tràn tình cảm khiến Văn Hạ nhớ đến cảnh họ gặp nhau lần đầu.

Lúc đó, họ đều đang học đại học. Anh ở nước ngoài, cô ở trong nước. Anh đứng trước mặt cô mà không dám đến nhận vì cô chưa từng gặp anh. Tuy cô đã xem ảnh nhưng lúc này cô lại thấy hoài nghi. Chàng trai đó thật sự đứng trước mặt cô rồi sao? Anh đi giày Nike màu trắng, mặc quần bò

xanh, đôi chân dài khiến cô vô cùng ghen tỵ. Anh mặc áo sơ mi màu đen và khuôn mặt mà cô vẫn ngày nhớ đêm mong, khuôn mặt đó xuất hiện trước mặt cô nhưng cô lại không dám nhìn quá lâu.

Anh mỉm cười với cô. Mái tóc ngắn gọn gàng dưới ánh mặt trời càng hiện rõ sức sống tươi trẻ trong con người anh. Anh nói:

- Cưng à, anh đến rồi.

Giây phút đó Văn Hạ đã khóc. Cô khóc rất to vì cô không biết ngoài khóc ra thì cô nên làm thế nào. Cô nhớ chàng trai này lâu như vậy. Mọi người đều nói đó là giấc mơ không thể thành hiện thực nhưng bây giờ giấc mơ đó đã thành hiện thực. Anh đã đến. Anh thật sự đã đến. Anh không lừa dối cô.

Tô Mạch kéo Văn Hạ vào lòng khẽ nói:

- Anh xin lỗi. Anh đã đến muộn. Anh đã bắt em phải đợi lâu như vậy.
- Hôm đó, Văn Hạ không nói được lời nào. Đây cũng là lý do tại sao Tô Mạch lại sợ Văn Hạ khóc đến vậy.

- Em đang nghĩ gì thế? – Tô Mạch phát hiện ra Văn Hạ đang ngần người ra, anh gọi cô. Văn Hạ vội nhìn Tô Mạch. Yêu nhau lâu như vậy mà cô vẫn luôn cảm thấy anh là người đàn ông đẹp trai nhất, tuyệt vời nhất, vĩ đại nhất. Anh là bầu trời của cô, là tất cả của cô. Dù cô thích ngắm những anh chàng đẹp trai, dù cô miệng luôn chối, dù cô ngang bướng bắt nạt nhưng cô dám khẳng định, cô yêu anh nhất trên đời, cô sẵn sàng đem cuộc sống của mình, đem mọi thứ của mình ra để yêu anh.

- Tô Mạch, em yêu anh. – Văn Hạ nói. Bất cứ lúc nào cô cũng không thể kiềm chế được mình trước sự hấp dẫn của anh.

Tô Mạch đưa tay ra nâng khuôn mặt bầu bĩnh của cô, cười nói:

- Cưng à, anh cũng rất yêu em, mãi mãi yêu em.

Đây là cảm giác của những người yêu nhau. Dù nói anh yêu em bao nhiêu lần vẫn chưa đủ, dù yêu bao nhiêu lâu vẫn chưa đủ. Tóm lại, họ luôn cảm thấy thời gian ở bên nhau quá ít, ngày tháng trôi qua quá nhanh, không cho họ nhiều cơ hội để yêu nhau nên họ luôn nhớ về nhau.

Bên kia Minh Ưu đang lái xe đưa Khâu Tư về. Minh Chí Nguyên vốn định tác hợp cho Khâu Tư và Minh Ưu. Nếu hai nhà có thể trở thành thông gia thì mọi thứ sẽ càng thuận lợi hơn nhiều nhưng Minh Ưu lại nhỏ hơn Khâu Tư năm tuổi. Đây đúng là vấn đề nan giải, nhưng ông cũng cảm thấy Minh Ưu trưởng thành hơn những bạn cùng trang lứa nên ông luôn cố ý hoặc vô tình tạo cơ hội cho họ.

- Chị Tư Tư, em không vào nữa. Chị đi nghỉ sớm đi. Có chuyện gì thì gọi điện cho em nhé. – Dưới ánh đèn khuôn mặt Minh Ưu bỗng trở nên nhợt nhạt.

Khâu Tư luôn cảm thấy cậu bé này có thể lấy được nỗi thương cảm từ người khác. Sao cô không biết ý của Minh Chí Nguyên chứ? Nhưng làm sao có thể đây? Cô lớn hơn Minh Ưu nhiều như vậy. Hơn nữa, cô luôn coi cậu như em trai mình. Xem ra Minh Ưu cũng không có ý đó. Như vậy thì tốt, mọi thứ cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

- Ủ. Phải rồi. Em quen Tô Mạch và cả cô gái đó ư? – Khâu Tư bỗng nhớ ra. Ánh mắt Văn Hạ nhìn Minh Ưu giống như đang nhìn một đứa trẻ vậy. Không biết Tô Mạch ở bên cô gái đó có mệt mỏi không? Cô còn nhớ hồi học cấp ba, Tô Mạch là nam sinh ít nói nhất. Những bạn trai khác thì trực tiếp theo đuổi, riêng chỉ có anh lặng lẽ ngồi phía sau nhìn bóng lưng cô, thế nên cô luôn ngồi thẳng lưng để anh nhìn thấy cô đẹp nhất.

Rốt cuộc đó vẫn là thời niên thiếu, ngây thơ, bông bột. Đã có rất nhiều thứ đang dần mờ nhạt rồi biến mất. Bảy tám năm đã trôi qua, ngoảnh đầu

lại nhìn, mặc dù khi ấy hầu như ngày nào cũng phải chịu áp lực thi cử và học hành nhưng họ vẫn thoải mái vui vẻ, vô lo vô nghĩ.

-Ồ! Một anh học khóa trên em quen Văn Hạ nên em quen chị ấy. Còn Tô Mạch tình cờ đến nhà tìm bố em nên em quen thôi. – Minh Ưu cúi đầu nhẹ nhàng nói. Nhìn từ một góc độ nào đó thì thật là đẹp! Liệu cậu có phải là người khiến cho nhiều người con gái ghen tỵ không?

- Xem ra chú Minh rất coi trọng anh ta. Phải rồi. Sức khỏe của cô dạo này có khá hơn không? – Khâu Tư hiểu khá rõ hoàn cảnh nhà Minh Ưu. Cô còn nhớ, hồi nhỏ cô có hỏi bố mình, tại sao mẹ Minh Ưu lại cứ phải nằm trên giường? Hồi đó, cô không hiểu thần sắc phức tạp trong ánh mắt của bố cô. Ông chỉ nói, sức khỏe của mẹ Minh Ưu không tốt, cần phải nghỉ ngơi nhiều.

Sau này cô biết, mẹ Minh Ưu luôn nằm trên giường vì bà là người thực vật. Người phụ nữ xinh đẹp đó mãi mãi chỉ có thể nằm như vậy, cảm nhận con trai mình ngày ngày lớn lên. Còn quá trình trưởng thành của Minh Ưu cũng thật khiến người khác thương cảm. Cậu sống trong nhung lụa giàu sang nhưng lại thiếu tình thương của mẹ. Mặc dù bố cậu rất quan tâm đến cậu nhưng rốt cuộc ông vẫn là người đàn ông phong lưu. Vì thế cậu luôn từ chối sự quan tâm của bố. Trong lòng cậu mãi mãi ghi nhớ cảnh mẹ mình to tiếng với một người đàn bà khác rồi bị đẩy ngã xuống cầu thang. Nếu không phải người phụ nữ đó, không phải do tính ưa bạo lực của bố thì tất cả đã không xảy ra. Thế nên từ đó về sau, cậu rất ít nói mà chỉ một mình cầm bút vẽ linh tinh. Sau này, cậu bắt đầu học mỹ thuật, dường như cậu đã tìm được hướng đi cho riêng mình và dần bắt đầu chấp nhận thực tế, chấp nhận xã hội.

Minh Ưu nghe cô nhắc đến mẹ thì ánh mắt chợt tối sầm lại. Cậu biết nếu không phải vì cậu thì mẹ cậu đã sớm rời bỏ thế giới đau khổ này nhưng hằng ngày có thể cầm tay bà, nói với bà vài câu thì cậu cũng cảm thấy hạnh phúc lắm rồi, cảm thấy nơi này cũng đáng để cậu lưu luyến. Đã lâu lắm rồi

bố không đến thăm mẹ. Cậu hận ông không được mà yêu cũng chẳng xong. Hai người ở bên nhau, dù ông muốn bù đắp cho cậu nhưng cậu không cần, cậu không cần gì cả, cậu chỉ cần mẹ thôi.

- Vẫn vậy. Em đi trước đây. Muộn lắm rồi. Chị vào nhà đi. – Minh Ưu không muốn nói nhiều về chuyện này. Từ “mẹ” cậu muốn mãi mãi chôn chặt trong lòng, không muốn để ai chạm đến, chỉ thuộc về cậu mà thôi. Hai mẹ con cậu sẽ sống dựa vào nhau.

Khâu Tư nhận ra mình đã lỡ lời, cô không nói gì nữa mà xuống xe rồi đứng sững ở đó nhìn xe Minh Ưu chuyển bánh. Trong lòng cô thầm nghĩ, đó rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ.

Quán cà phê của Văn Hạ có thể coi là đã chính thức khai trương. Ngày hôm đó có rất nhiều người đến. Tô Tịch còn kéo cả đám bạn của mình đến vây quanh Văn Hạ. Nhưng lại chẳng có chàng trai nào đặc biệt bên cạnh cô ấy cả. Lạ thật! Rõ ràng cô ấy đang yêu rồi mà. Còn cả bà Tống Vận và bà nội nữa. Bố mẹ Tô Mạch đã ly hôn. Bố anh làm việc ở ngoài. Sức khỏe của bà ngoại cũng không tốt lắm nên nhà họ Tô chỉ có mình Tô Tịch đến.

Văn Hạ rất vui! Nhìn thấy tiệm cà phê trang trí ấm áp mà cô cuối cùng cũng nhận ra được mục tiêu phấn đấu của mình. Cô phải học cách pha cà phê, học cách quản lý, học cách kiếm tiền nhưng trước mắt cô vẫn chưa biết pha cà phê. Thế nên không còn cách nào khác, Tô Mạch đành phải thỏa hiệp, để cô bảo Mèo con đến, vì cậu ta rất sành sỏi khoản này.

Sau khi cắt băng khánh thành, mọi người vừa bước vào, Văn Hạ đã cười cầm tay Tô Mạch vui mừng nói:

- Chồng ơi, cảm ơn chồng. Em rất hạnh phúc.

Tô Mạch đưa tay nhéo chiếc mũi đang lấm tấm mồ hôi của cô. Anh không nói gì, chỉ cần cô vui là được rồi. Khi hai người chuẩn bị bước vào bất chợt có người gọi Tô Mạch.

Văn Hạ ngoái đầu lại nhìn thì thấy một người đàn ông cao lớn vừa bước ra từ một chiếc BMW màu đen. Vì bị ngược sáng nên cô không nhìn rõ mặt người đó, chỉ khi người đó đứng trước mặt cô, che đi ánh mặt trời thì cô mới phát hiện ra người này trông rất quen.

- Tô Mạch, vừa hay tôi đi qua đây. Hôm nay khai trương hả? – Người đàn ông đó cười nói với Tô Mạch. Vóc dáng anh ta cũng cao ngang Tô Mạch nhưng hình như to hơn một chút và có vẻ phong lưu.

- Ừm, cũng vừa mới cắt băng khánh thành xong. Phải rồi. Vợ chưa cưới của tôi rất hài lòng về tác phẩm của cậu. – Xem ra Tô Mạch và người đàn ông này khá thân nhau, giọng điệu có vẻ hơi khách sáo:

- Phải rồi. Đây chính là nhà thiết kế đã trang trí tiệm cà phê này. Bây giờ muốn nhờ cậu ấy thiết kế thì khó đấy. – Tô Mạch giới thiệu với Văn Hạ. Lúc này, người đàn ông đó mới để ý đến cô gái nhỏ đứng bên Tô Mạch. Anh ta nhẹ nhàng gật đầu với cô, thay cho lời chào.

- Anh là Hà Khanh ư? – Văn Hạ do dự hỏi nhỏ.

Người đàn ông có vẻ hơi ngạc nhiên, anh ta nhìn người con gái không quen biết trước mặt khẽ gật đầu.

- Hai người quen nhau ư? – Tô Mạch cũng cảm thấy là lạ! Hà Khanh là nhà thiết kế nội thất, có phòng thiết kế riêng và khá nổi tiếng. Họ đã quen nhau từ lâu rồi nhưng anh nhớ là mình chưa từng nhắc đến anh ta trước mặt Văn Hạ.

- Anh đúng là Hà Khanh ư? Đúng thật rồi. Em là Văn Hạ. Em là Văn Hạ, ở lớp khóa dưới ạ. Văn Hạ hồi cấp ba ấy. Anh quên rồi sao? – Văn Hạ tình cờ gặp lại người quen cũ, vô cùng xúc động, hai mắt rưng rưng. Hóa ra, Hà Khanh và Văn Hạ là đồng hương. Sau đó, anh ta vào đại học và không về quê nữa. Thật không ngờ họ lại gặp nhau ở đây.

- Ô! Cô bé mập ngày xưa giờ đã trở thành một cô nương rồi. – Hà Khanh chợt nhớ ra, anh ta xúc động nói. Hồi học cấp ba, anh ta thường xuyên nhìn thấy một cô bé mũm mĩm với hai bím tóc dài chạy trên sân trường. Đúng là cô ấy rồi.

Tô Mạch bị hai người này làm cho chóng hết cả mặt nhưng anh cũng lơ mờ nghe ra là họ học cùng trường. Thế giới này thật nhỏ bé! Văn Hạ cười hì hì xúc động. Tô Mạch có vẻ không hài lòng. Chuyện gì thế nhỉ? Anh kéo Văn Hạ đi:

- Đi thôi. Mẹ và mọi người đang đợi em đấy. Hà Khanh, lúc nào rảnh chúng ta nói chuyện sau nhé. – Anh ngoái đầu lại nói với Hà Khanh một câu rồi cùng Văn Hạ đi vào trong tiệm.

Văn Hạ ngoái đầu cười hì hì, nói tạm biệt với Hà Khanh sau đó thì thâm bên tai Tô Mạch:

- Hì hì! Chồng ơi, đây là nam sinh tuyệt vời nhất trường cấp ba bọn em đấy.

Tô Mạch nhìn cô không nói gì. Cô gái không biết sống chết là gì đó vẫn hồn nhiên nhảy nhót bên cạnh anh.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Trận Chiến Lật Đổ Địa Vị

Buổi tối, Tô Mạch mời mọi người đi ăn mừng khai trương tiệm cà phê của Văn Hạ. Văn Hạ ngồi giữa bà nội và bà Tống Vận, chiếc bát được gắp đầy đồ ăn, nào là gà, nào là cá... Văn Hạ cười hì hì nói:

- Vậy con không khách sao đâu. Ngày mai, con phải bắt đầu giảm béo rồi.

- Có béo đâu mà giảm, gầy sẽ không đẹp đâu. – Bà nội và bà Tống Vận cùng phản đối. Bà Tống Vận còn nói, trong mắt người lớn, mập một chút mới khỏe mạnh, đây gọi là phúc tướng.

- Nhưng con gái nhà người khác đều gầy. Hai người nhìn Tô Tịch mà xem. – Văn Hạ quay sang Tô Tịch, có một điểm khiến cô ghét nhất ở cô gái này đó là dù cô ấy ăn kiểu gì thì cũng không bị béo.

Tô Tịch thì sao? Cô ấy đang bận ăn sườn. Nghe thấy Văn Hạ gọi mình, cô ấy ngẩng đầu lên nói:

- Chị Muỗi, chị đừng giảm béo. Đừng có giảm béo đấy.

- Tại sao? Em sợ chị xinh đẹp hơn em hả? – Văn Hạ không hiểu hỏi lại.

Tô Tịch cười ngượng nghịu không nói. Tô Mạch lại gắp cánh gà bỏ vào bát của cô cười nói:

- Vì lần trước, huấn luyện viên ở câu lạc bộ thẩm mỹ nói, em không cần phải đến đó, em làm kiểu gì cũng không giảm béo được mà sẽ hại người ta phải đập biến hiệu mất. Hơn nữa, em có lần nào giảm béo thành công đâu.

Tô Mạch nói xong câu này thì mọi người ngồi ở đó đều phì cười khiến cho Văn Hạ đỏ mặt tía tai. Vóc dáng đối với người con gái là vô cùng quan trọng, họ rất nhạy cảm với điểm này. Lờm Tô Mạch một cái, cô cúi đầu ăn sạch đồ ăn trong bát.

- Phải rồi. Tiểu Mạch, hai con định bao giờ tổ chức lễ cưới? Bây giờ Hạ Hạ cũng có tiệm riêng rồi. Cuộc sống của hai con cũng có thể coi là ổn định. – Bà Tống Vận không bỏ lỡ cơ hội nhỏ nào, vẫn kiên trì mong sớm đưa họ vào lễ đường.

- Khụ, khụ, khụ.... – Văn Hạ bị sặc. Lại nhắc đến chuyện kết hôn. Lễ nào năm nay, cô nhất định phải cưới sao? Cô thật đáng thương! Vừa mới có chút sự nghiệp riêng đã phải trở thành thiếu phụ!

- Vâng. Con biết rồi. Để chúng con hỏi bố mẹ bên nhà Văn Hạ xem thế nào rồi chúng con sẽ nói lại với mẹ. – Đây là lần đầu tiên Tô Mạch không hề phản đối, đúng là cũng nên kết hôn rồi, không thể kéo dài được nữa, có thể là vì nguyên nhân khác. Dù lần này Văn Hạ có lờm nguýt anh thế nào, anh cũng không phản đối nữa.

- Chị Muỗi, con người của chị sắp rơi ra khỏi tròng rồi đấy. Mắt đã nhỏ rồi lại còn thích đong đưa làm gì chứ? – Tô Tịch cố sống cố chết thêm một câu khiến Văn Hạ như bốc hỏa. Hóa ra mọi người đã bàn bạc với nhau dồn cô gái đáng thương như cô vào cạm bẫy hôn nhân.

Vì cơn giận đang bốc ngùn ngụt nên Văn Hạ không thấy Tô Tịch và bà Tống Vận đang đưa mắt nhìn nhau. Cô gái đáng thương này rơi vào bẫy của mẹ chồng và bạn bè rồi. Hết cách! Mẹ chồng cô muốn bế cháu nội quá

mà. Thấy bạn bè mình đều đã có con cháu đầy nhà nên bà cũng sốt ruột là phải thôi.

Ăn tối xong, Tô Mạch lái xe đưa mẹ và bà nội về nhà. Khi xuống xe, bà Tống Vận còn nói nhớ phải gọi điện bàn bạc với nhà thông gia ngay. Bà nội vui vẻ kéo con dâu:

- Cháu trai có phúc lắm, con lo nhiều như vậy làm gì! – Trước khi đi, bà còn nói với Văn Hạ:

- Cô bé mập, ngày mai bà sẽ dẫn bà Vương và mọi người đến uống cà phê. – Bà nội đáng mến khiến người ta không muốn gần cũng khó.

Về đến nhà, nhân lúc Tô Mạch đi tìm chỗ trống đỗ xe, Văn Hạ thay dép chạy vào nhà tắm xả nước tắm cho Tô Mạch. Sau đó, cô ngồi xõm trước tủ quần áo lật tìm đồ lót cho anh. Kem đánh răng đã được bơm vào bàn chải và để ngay ngắn trên miệng cốc, khăn bông, bồn tắm, dầu tắm, dầu gội đều đã được chuẩn bị xong. Sau đó cô cười hì hì bước ra đứng trước mặt Tô Mạch vừa bước vào nhà nói:

- Tô thiếu gia, mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi. Mời thiếu gia đi tắm ạ.

Tô Mạch nháy mắt với cô rồi đưa chiếc túi trong tay cho cô. Anh cởi chiếc áo phông đang mặc ném sang một bên, xỏ chân vào đôi dép ở nhà rồi đi vào nhà tắm. Văn Hạ cố nhẫn nhịn, nếu không nhẫn nhịn là sẽ mắc mưu. Tô Mạch, sẽ có ngày anh phải hối hận, đợi đến lúc anh phải cầu xin, em sẽ cho anh biết tay.

Văn Hạ vừa mới ngồi xuống sofa thì nghe thấy tiếng Tô Mạch gọi cô trong nhà tắm:

- Văn Hạ, mau lại đây kỳ lưng cho đại gia đi.

Văn Hạ ngứa ngáy lắm rồi nhưng vẫn cố nhẫn nhịn bước đến mở cửa nhà tắm. Cô nhìn thấy Tô Mạch đang ngồi trong bồn tắm thích thú. Thấy bộ dạng khiêu khích đó của anh, cô chỉ muốn lao đến cắn cho anh một cái.

- Lại đây, nhanh lên. – Tô Mạch cười vẫy cô.

Văn Hạ bấu môi bước đến. Cô cầm chiếc khăn tắm kỳ lưng cho anh.

- Mạnh lên nào. Tối nay em chưa ăn cơm sao? – Tô Mạch cố ý châm chọc. Thật hiếm khi anh đổi ngôi lên làm chủ. Lần này anh phải khiến Văn Hạ không chịu nổi thì thôi. Thời khắc huy hoàng để anh giành lại địa vị làm chủ trong gia đình đã đến rồi.

Văn Hạ vỗ mạnh vào lưng anh rồi cố sức kỳ cọ đến khi cô phát hiện ra lưng anh hơi đỏ thì vội dừng lại hỏi:

- Em có làm anh đau không?

Tô Mạch ngoái đầu nhìn cô, nheo mắt tinh nghịch:

- Cô bé có muốn tắm cùng đại gia không?

Văn Hạ ném mạnh chiếc khăn lên người anh, giận dữ nói:

- Tô Mạch, anh bắt nạt em. Anh thật quá đáng!

Tô Mạch tắm cũng gần xong, anh bước ra khỏi bồn tắm, lấy chiếc khăn tắm quấn quanh rồi cứ thế bước ra gọi Văn Hạ:

- Em lau người cho anh đi chứ. Lát nữa, anh sẽ cho em biết tay.

- Em ra đây. Chúng ta nói chuyện. Em không muốn nói chuyện kết hôn với anh sao? – Tô Mạch mặc kệ cứ để nguyên người ướt sũng bước ra ngoài, nước trên người nhỏ xuống sàn nhà, từng giọt từng giọt khiến Văn Hạ vô cùng lo lắng.

Tô Mạch ngồi bên giường hút thuốc. “Tách” một tiếng, anh bật chiếc bật lửa Zippo. Văn Hạ ngửi thấy mùi thuốc Marlboro. Tô Mạch không cho cô hút thuốc. Anh thật là quá đáng! Cô cầm chiếc máy sấy đến quỳ trên giường, một tay giữ tóc cho anh, một tay cầm máy sấy. Trong lòng thầm nghĩ, đợi đấy, em sẽ sấy cho anh thành ổ gà luôn để xem ngày mai anh có còn đẹp trai nữa không?

- Chồng ời, chúng ta phải kết hôn thật sao? – Văn Hạ gào to vì tiếng máy sấy rất to nên cô sợ Tô Mạch sẽ không nghe thấy.

- Ừ! Anh thấy dạo này em không ngoan lắm! Nếu không cho em một bài học thì em sẽ leo lên trời mất. – Tiếng Tô Mạch không lớn lắm nhưng anh nhấn mạnh nên Văn Hạ vẫn có thể nghe rõ. Cô bĩu môi.

- Không phải chúng ta đã thống nhất rồi sao? Năm sau rồi tính. Năm nay, không phải anh có nhiều việc phải làm sao? – Văn Hạ tiếp tục phản đối.

- Thực ra chúng ta kết hôn hay không chủ yếu là do em. – Tô Mạch nháy mắt với cô.

- Em ư? – Văn Hạ đặt máy sấy tóc trên tay xuống, cô ngồi sang một bên chỉ vào mũi mình.

Tô Mạch hí một hơi, sau đó anh dập điếu thuốc lá vào gạt tàn bên cạnh và nói:

- Kết hôn thì cần phải cai thuốc để còn sinh em bé.

Mắt Văn Hạ tròn tròn. Em bé ư? Vẫn còn sớm mà. Cô còn chưa hưởng thụ hết cuộc sống.

- Chồng ời, sau này việc gì em cũng đều nghe lời chồng. Em sẽ học làm việc nhà. Em sẽ nấu cơm, giặt quần áo, lau nhà, tắm cho chồng, gọi

đầu cho chồng. Em sẽ không cứng đầu, không giận dỗi, không ngang bướng, không lười biếng, không tham ăn. Một thời gian nữa rồi chúng ta hãy kết hôn nhé. Năm nay không nên sinh em bé đâu. – Văn Hạ giơ ngón tay lên thề.

Tô Mạch ngược mắt nhìn, anh không dám tin vào bộ dạng của cô lúc này. Văn Hạ lại gật đầu thật mạnh bảo đảm mình nói được sẽ làm được.

Tô Mạch mỉm cười nói:

- Nếu em đã cầu xin anh như vậy thì được rồi. Anh sẽ kéo dài thêm một thời gian nữa. Nhưng vẫn phải gọi điện thoại nói chuyện khác đi. Nếu không mẹ hỏi sẽ khó nói đấy. Em sẽ phải học làm việc nhà. Sau này, anh bận không có ai chăm sóc em thì em không thể chờ được. Nếu em muốn sinh con để sau này con nấu cơm cho em ăn thì nhất định phải cần có thời gian. Thế nên em phải học nấu cơm, giặt quần áo, phải bớt ngang bướng, bớt hống hách, bớt làm loạn, ít nhất cũng là bớt lười biếng và tham ăn. Anh cũng không dám hy vọng gì nhiều. Bản tính không sửa đổi được. Anh đành chịu. Biết làm sao được. Anh đủ rộng lượng chưa?

- Tạ ơn thiếu gia không giết. Dân nữ xin làm theo những gì thiếu gia sai bảo ạ. – Văn Hạ cắn răng nói với Tô Mạch. Tuy rất bực khi anh cười đắc ý như vậy nhưng cô vẫn cố dặn ra mấy lời đó. Địa vị làm chủ trong nhà của cô đã bị lật đổ như vậy sao? Đây là lần đầu tiên phái mạnh trong ngôi nhà này đã áp đảo phái yếu.

Tô Mạch tựa vào đầu giường ngồi xem tivi. Văn Hạ quấn khăn tắm từ nhà tắm bước ra, vừa nhìn thấy cô, Tô Mạch nháy mắt nói:

- Diễn xuất không đạt. Em mê hoặc kiểu đó không thể làm anh phạm tội được.

Văn Hạ nhìn mà như không nhìn, thuận miệng buông một câu:

- Anh đè lên vợ mình thì có thể coi là phạm tội gì chứ?

Không đợi cô kịp phản ứng thì Tô Mạch đã lập tức đứng trước mặt cô nhìn hằm hằm hỏi:

- Ai dạy em nói những câu bẩn thỉu đó? Nói, Tô Tịch hay Mèo con?

Lúc này, Văn Hạ bỗng phát hiện ra mình vừa nói lỡ lời, đôi mắt nhỏ rơm rớm, cô bĩu môi nói:

- Không phải em vốn là như vậy sao? Em giả thực nữ. Anh có thích trò này không?

Hôm nay, cô đã bị anh chèn ép đến mức lửa giận bốc ngùn ngụt, lại còn dám bắt nạt người ta như vậy. Thật chẳng ra gì. Anh còn định khiến quần chúng khốn khổ sao?

Tô Mạch đưa mắt nhìn, vẫn tỏ vẻ bình thản. Rốt cuộc hôm nay mình đã giành được thắng lợi quan trọng thì cũng phải nghĩ đến cảm nhận của kẻ thua cuộc chứ. Anh dịu dàng hỏi:

- Em quen Hà Khanh à? Em quen anh ta thế nào?

- Hồi em học cấp ba, anh ấy học lớp trên. Khi đó, anh ấy rất đỉnh, học cực siêu, chơi bóng rổ cực giỏi, lại cực kỳ đẹp trai nữa. Bất kể bạn nữ nào cũng thích anh ấy nhưng anh ấy chỉ thích một người, là bạn học cùng lớp. Không phải họ đã kết hôn rồi sao? Anh không biết à? – Văn Hạ quay đầu lại hỏi.

- Ừ! Cũng sắp ly hôn rồi. – Tô Mạch không thích Văn Hạ nhìn người đàn ông khác, không thích cô luôn miệng nói về người đàn ông khác, không thích cô nói chuyện với người đàn ông khác. Tóm lại, anh luôn cảm thấy mình là một người lạnh nhạt, thậm chí là lạnh lùng nhưng chuyện tình cơ gặp Văn Hạ đã làm anh thay đổi. Anh muốn bá đạo chiếm giữ mọi thứ

của Văn Hạ. Nếu có thể, anh muốn giấu cô đi không cho người khác thấy nhưng anh không thể làm được như vậy vì anh phải tôn trọng cô.

Khi Tô Mạch đang nghĩ lại chuyện của mình thì Văn Hạ lẩm bẩm nói:

- Không thể nào. Khi đó họ yêu nhau đến chết đi sống lại cơ mà. –
Tình yêu, thứ này chỉ nói vĩnh hằng thì thật đơn giản nhưng làm cho nó
vĩnh hằng lại vô cùng khó khăn.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ngày Đầu Tiên Làm Chủ

Hôm nay Văn Hạ dậy rất sớm. Cô và Tô Mạch sống phi pháp với nhau đã lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô dậy trước Tô Mạch. Cuối cùng, bây giờ cô cũng là người có sự nghiệp riêng của mình, cô quyết định phải làm cho tốt.

Tô Mạch bị đánh thức bởi tiếng Văn Hạ kêu thất thanh trong nhà bếp. Anh chân trần chạy vào đến cửa bếp thì thấy Văn Hạ một tay cầm đũa, một tay bịt miệng. Anh không hiểu tại sao cô bịt miệng rồi mà vẫn có thể hét to như vậy, đúng là cổ họng tốt thật.

Ánh mắt anh quét khắp nhà bếp, chiến sự đã kết thúc. Có điều anh nhìn quả trứng ốp lết cháy đen thì biết ngay vừa mới xảy ra cuộc chiến “thập tử nhất sinh” tại nơi này. Tô Mạch bước tới cầm đôi đũa trên tay Văn Hạ, ngáp một cái, xua tay nói:

- Em đi rửa mặt đi. Cái này để anh làm.

- Nhưng tối qua anh nói em phải nấu cơm. - Văn Hạ cúi đầu nói vẻ ảm ức. Cô thật sự không muốn làm ra như vậy. Cô đâu biết làm ra thứ đó khó như vậy chứ. Loáng một cái lửa đã cùng ra làm cô sợ chết khiếp.

- Được rồi. Việc gì cũng phải từ từ. Trước đây, em chưa từng làm việc này mà. - Tô Mạch biết Văn Hạ là đại tiểu thư chưa từng nhúng tay vào việc nhà, cho nên bây giờ mới thành ra thế này. Tuy cô muốn học nhưng với anh thì ai làm việc nhà cũng được. Bây giờ, anh càng ngày càng bận, không có thời gian để chăm sóc cô nên anh mới bắt cô tự học.

Văn Hạ cởi tạp dề đeo vào cổ Tô Mạch rồi vòng ra đằng sau buộc giây cho anh, nhỏ nhẹ nói:

- Cảm ơn chồng nhé. - Tô Mạch cười không thành tiếng. Văn Hạ đã đi vào phòng.

Khi Văn Hạ thay quần áo xong thì đồ ăn sáng cũng được bày lên bàn, Tô Mạch đã thu dọn xong chiến trường. Nhìn đi, nhìn đi. Làm sao cô có thể không yêu, làm sao cô có thể không độc chiếm người đàn ông như vậy chứ.

- Chồng à, lát nữa chồng cứ đi làm đi. Em và Mèo con sẽ tự đến cửa tiệm. - Văn Hạ cười hì hì nói. Hiếm khi Tô Mạch đồng ý cho cô và Mèo con làm cùng nhau. Như vậy, cô sẽ không cảm thấy buồn. Thực ra, cô biết không phải là Tô Mạch không thích Mèo con mà chỉ là anh ấy để ý việc Mèo con là đàn ông.

- Anh sẽ đưa hai người đến đó. - Tô Mạch nhú mày nhìn người con gái xinh đẹp trước mắt. Tâm trạng vui vẻ không thể che dấu được.

- Không cần đâu. Anh bận như vậy, em phải học cách tự chăm sóc bản thân, không để anh lo lắng đúng không? - Văn Hạ vừa dứt lời thì chuông của reo. Cô cầm hai chiếc bánh bao chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói:

- Em đi đây. Mèo con đến rồi, em yêu chồng.

Tô Mạch căn miếng trứng ốp lết nhìn rõ chỗ trống trước mặt mà chợt thấy buồn. Hằng ngày đều là anh thức dậy nhìn Văn Hạ lười biếng trên giường, đều là cô nhìn bóng anh đi làm, đều là anh đi trước. Lần đầu tiên, anh ngồi một mình trong căn phòng trống vắng. Đúng vậy, trống vắng vì ở đây không có người con gái đó. Lòng anh trống vắng, tất cả đều trở thành hư không.

Lần đầu tiên Tô Mạch hoài nghi về quyết định của mình. Anh buông tay để cô đi như vậy có đúng không?

Văn Hạ thì sao? Cô không để ý đến những thay đổi trong lòng Tô Mạch. Cô vui vẻ và hạnh phúc giống như một người tràn trề hi vọng vào tương lai. Cô muốn làm cửa tiệm của mình trở nên tốt nhất, muốn làm cho tất cả mọi người đến cửa tiệm của cô đều cảm thấy hạnh phúc và vui vẻ. Đương nhiên, kiếm tiền cũng rất quan trọng, nếu không cô hít gió Tây Bắc để sống sao?

- Chị gái hình như không có khách đâu. - Mèo con chán nản bỏ ra quầy nhìn Văn Hạ buồn bã quay người lại. Cậu thấy rất lạ! Từ sáng sớm, tâm trạng người con gái này đã bắt đầu có vấn đề rồi, cả buổi cứ thần thờ như vậy. Chẳng lẽ cô ấy bị sốc sao?

- Cậu có thấy ở đâu hơi trống, màu sắc hơi đơn điệu không? Không phải cậu học thiết kế sao? - Văn Hạ chống cằm quay đầu hỏi Mèo con.

Mèo con quét mắt xem xét nói:

- Chị gái, chị giống người học thiết kế hơn em, vì em thật sự không nhận ra điểm gì không tốt cả.

Văn Hạ trừng mắt nhìn cậu rồi bước đến quầy vỗ vai Mèo con khích lệ:

- Đồng chí, chúng ta mới đi bước đầu tiên trong cuộc trường chinh, đường còn rất xa, hãy cố gắng lên.

Mèo con đáng yêu chớp chớp đôi mắt to đen lúng liếng, cười nói:

- Ủm! Em là đồng chí nhưng em không muốn trường chinh. Em muốn về nhà viết tiểu thuyết. Ít nhất em cũng không cần phải mắt to nhìn mắt nhỏ như thế này.

- Mèo con chết tiệt! Cậu nói ai mắt nhỏ? - Văn Hạ nổi giận. Bình thường cô luôn ghen tỵ hai chuyện, mắt to và vóc dáng đẹp. Mèo con lại

hoàn toàn chiếm được hai điều đó nên cứ thích lời nó ra chằm chọc cô.

- Ai tư nhận thì là người đó. Em nào biết là ai. - Mèo con nghiêng đầu làm vẻ vô tội, còn chớp chớp mắt. KHi bàn tay của Văn Hạ chuẩn bị giáng xuống khuôn mặt đáng yêu đó thì cuối cùng người khách đầu tiên của họ đã xuất hiện.

Chuông gió ngoài cửa vang lên, hai người cùng ngoái đầu lại nhìn Minh Ưu đang cầm bức tranh như ánh mặt trời bước vào.

Nhìn thấy Minh Ưu, hai mắt Văn Hạ sáng lên, vội vã bước đến mỉm cười nói:

- Chào cậu! Chào mừng cậu đến. Cậu muốn uống gì?

- Chị gái, chị đừng tẻ nhạt như vậy chứ! Hơn nữa, không phải chị nên mời người ta ngồi xuống rồi hẵng gọi đồ uống sao?- Mèo con thật không biết nói gì với cô gái này. Cô chẳng biết gì lại còn dám mở cửa tiệm. Cũng chỉ có người đàn ông như Tô Mạch mới chịu nổi cô, có tiền mà không biết chỗ tiêu. Dường như cậu đã thấy trước được cái ngày cửa tiệm này đóng cửa đến nơi, Văn Hạ đứng kéo Tô Mạch mà rằng: Em mặc kệ, em mặc kệ. Em muốn mở cửa hàng thời trang. Thật đáng sợ!

- Em muốn một cốc nước lọc. - Minh Ưu ngồi xuống bàn gần quầy. Văn Hạ vui mừng đi lấy nước lọc. Ít nhất cũng phải phục vụ vị khách này cho tốt.

Mèo con bước ra khỏi quầy. Cậu bước đến bên cạnh Minh Ưu cầm bức tranh lật ra xem, chau mày nói:

- Đây là bản thảo cậu muốn đem đi dự thi sao?

Minh Ưu nhìn cậu ta gật đầu.

Mèo con thở dài chau mày. Cậu gấp bức tranh lại nhìn Minh Ưu lo lắng nói:

- Bức này e là không được. Phong cách thiếu linh hồn. Cậu có hiểu không?

Lúc này, Văn Hạ đang bê cốc nước lọc từ bên trong bước ra, cười rạng rỡ đáng yêu! Ánh mặt trời chiếu trên mắt cô, cơ hồ cô là cô gái hạnh phúc nhất trên thế gian này. Trong giây phút đó, Minh Ưu thấy bàng hoàng.

- Í! Tiểu Ưu vẽ gì đấy? - Văn Hạ đặt cốc nước xuống và giành lấy bức tranh trên tay Mèo con và lập tức thay đổi cách xưng hô: - Đẹp quá! Tiểu Ưu điêu thật! Cậu tặng tôi vài bức tranh để tôi treo ở cửa tiệm nhé.

Mắt Văn Hạ tràn ngập niềm vui và mong đợi khiên Minh Ưu rung động gật đầu nói:

- Chị chọn đi. Ở nhà vẫn còn đấy. Mai em mang đến cho chị xem.

- Thật ư? Tốt quá! Tốt quá! Hôm nay cậu uống gì, tôi mời. - Văn Hạ mừng rơn. Con người cô luôn cho rằng mình không có năng khiếu nghệ thuật nên luôn luôn sùng bái những người làm nghệ thuật, đặc biệt là họa sĩ. Hồi đó, Tô Mạch vẽ tặng cô bức tranh chân dung mà cô vẫn giữ gìn đến giờ.

Khi Văn Hạ đang chăm chú thưởng thức tác phẩm nghệ thuật thì cô bỗng nghe thấy tiếng huyên náo bên ngoài. Con người cô vốn ham vui, thích náo nhiệt nên liền chạy ra cửa để hóng. Cô nhìn thấy một cô gái xách làn nhựa, đi dép lê, tóc ướt sũng, cố sức chạy về phía này.

Văn Hạ cũng không biết là chuyện gì. Cô gào to:

- Mau lên, mau lên. Ở đây, ở đây.

Cô gái đó ngẩng đầu nhìn Văn Hạ vẫy tay với cô ấy như gặp được vị cứu tinh. Cô gái thực mạng chạy tới và nói với Văn Hạ:

- Mau đóng cửa lại.

Văn Hạ sức tỉnh vội vàng đóng cửa lại. Cô dựa vào cánh cửa sợ có người bước vào.

Hai người con trai nhìn hai người con gái một cách kì lạ! Họ đều há hốc mồm không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

- Rốt cuộc có chuyện gì vậy? - Mèo con chạy đến hỏi người con gái vừa bước vào.

Cô gái ngẩng đầu nói với cậu

- Cho tôi xin cốc nước. Tôi sắp chết khát rồi.

Mèo con đang định phản đối người bất lịch sự này thì nào ngờ Văn Hạ lại lườm cậu, bắt cậu ra sau quầy.

Văn Hạ thấy Mèo con không nhúc nhích liền tự mình đi lấy nước cho cô gái rồi hỏi:

- Cô là ai? Cô làm sao thế?

Cô gái không khách sao uống mấy ngụm cạn sạch cốc nước rồi dùng tay lau khóe miệng.

- Tôi là Mộc Du. Cảm ơn chị đã giúp đỡ, chị cho tôi mượn điện thoại một chút được không?

Lúc này Văn Hạ mới nhìn rõ khuôn mặt cô gái đó, làn da mịn màng, chiếc cằm nhọn nhọn, đôi môi hồng mọng, hấp dẫn nhất là đôi mắt hồ li của cô ấy, à không mắt phượng.

Từ khi cô gái này bước vào đã có rất nhiều, rất nhiều chuyện xảy ra. Văn Hạ chưa từng nghĩ rằng, cô gái bỗng nhiên xông vào lại đem đến cho cuộc sống của cô nhiều điều tuyệt vời, nhiều u sầu và nhiều điều chưa biết đến thế.

Tô Mạch bước vào văn phòng, chỉnh lại cà vạt, tiện tay ném tập tài liệu lên bàn. Anh không ngờ Khâu Tư trước kia hiền lành mà nay lại trở nên mạnh mẽ như vậy. Quả nhiên hoàn cảnh đã làm thay đổi rất nhiều người. Bên Mỹ cũng không chút nào nhượng bộ về giá cả, trực tiếp làm ảnh hưởng đến chi phí vận chuyển của họ. Sáng sớm đã xui xẻo. Chẳng ích gì. Cuối cùng, nhìn bộ dạng của Minh Chí Nguyên cũng không lấy gì làm vui.

Con người là như vậy. Khi liên quan đến quyền lợi bản thân thì sẽ càng để ý nhiều đến người khác. Khâu Tư nghĩ như thế, công tư phân minh là nguyên tắc làm việc của cô. Thế nên tuy vừa đối đầu với Tô Mạch trong phòng họp sang nay nhưng tan họp, cô vẫn bước đến gõ cửa phòng Tô Mạch.

Tô Mạch vừa ngồi xuống, ngẩng đầu lên thì đã thấy Khâu Tư bước vào. Anh cười nhẵn nại, nhạo báng nói:

- Đại diện Khâu có chuyện gì vậy?

- Anh đừng có keo kiệt như thế. Về tư, chúng ta vẫn là bạn bè. Anh châm chọc em như vậy là không đúng đâu. - Khâu Tư cũng không phải là cô gái vừa ra xã hội. Cô đã đặt ra cho mình bao nhiêu yêu cầu hà khắc mới có được thành tựu như ngày hôm nay thế nên việc giao tiếp hoàn toàn không thành vấn đề.

Tô Mạch cười, nghĩ cũng phải. Cứ phản kháng như vậy thì sẽ không đủ rộng lượng.

- Đùa thôi. Có chuyện gì thế?

Khâu Tư bước đến trước bàn của anh, cầm chiếc khung ảnh trên bàn lên nhìn khuôn mặt tràn đầy sức sống của Văn Hạ, mỉm cười ngẩng đầu nói với Tô Mạch:

- Đây là người con gái anh nói năm đó ư?

Tô Mạch u mê một lát. Anh đã nói với cô về Văn Hạ ư? Anh không nhớ.

- Trong một lần gặp trước đây, anh nói anh yêu một cô gái. Là cô ấy ư? - Khâu Tư vẫn giữ nụ cười nhắc anh nhớ lại.

Lúc này Tô Mạch mới nhớ ra. Vài năm trước đúng là anh có tình cờ gặp Khâu Tư ở Mỹ nhưng anh vẫn không nhớ nổi là mình đã nói câu này. Chẳng sao cả. Nói hay không cũng chẳng liên quan gì.

Khâu Tư chăm chú nhìn bức ảnh đó. Lần gặp nhau ở Mỹ, Tô Mạch đã uống say. Hình như anh cãi nhau với bạn gái. Người đàn ông lạnh lùng đó lần đầu tiên đã uống say trước mặt mọi người. Mọi người đều vui cười, ca hát, chơi đùa, chỉ có anh ngồi một mình trong góc. Lúc đó, bất giác cô bước đến gần anh, ngồi xuống bên cạnh anh và hỏi anh tại sao.

Lần đầu tiên anh ấy trả lời rất tự nhiên. Cãi nhau với vợ. Một câu nói đơn giản chừng nào, một câu nói tự nhiên biết bao nhưng lúc đó, cô đã nhìn anh rất lâu. Cô rất muốn biết, rốt cuộc người con gái như thế nào đã chinh phục được người con trai như thế này. Trong mắt cô, Văn Hạ không phải là cô gái tốt nhất, không phải là cô gái đặc biệt, chỉ có thể nói là bình thường. Đưa mắt nhìn bức ảnh, đầu óc cô như chìm đắm vào dòng mộng tưởng.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ngày Tháng Trôi Qua Như Nước Không Ngừng Chảy

Tháng ngày lững lờ trôi đi. Hằng ngày, cửa tiệm của Văn Hạ đều có lác đác vài người khách. Ban đầu cô còn hào hứng kéo Mèo con đi tìm hiểu cà phê, nghiên cứu loại này, nghiên cứu loại kia nhưng một tuần trôi qua, cô ngồi nhấm tính thì hình như lỗ vốn. Nhưng mỗi lần Tô Mạch hỏi, cô đều nói rất tốt, rất tốt và còn tỏ ra vô cùng phấn khích.

Vì cô biết dạo này Tô Mạch rất bận rộn, ngày nào cũng họp, ngày nào cũng về muộn, hơn nữa lại còn uể oải mệt mỏi khiến cô rất đau lòng. Cô không thể gây cho anh thêm phiền phức được. Sau hôm đó, cô gái có tên Mộc Du đã được bạn bè của cô ấy dẫn đi và cũng không quay lại nữa. Minh Ưu tặng Văn Hạ mấy tác phẩm. Cô đã treo chúng lên rất cao và hằng ngày đều ngắm nghía. Cô không phải dân chuyên nghiệp nhưng cô cảm thấy cũng khá đẹp!

Hôm nay, mới sáng sớm Mèo con đã đến gõ cửa. Dạo này ngày nào Mèo con cũng mang theo một thứ đến tiệm cà phê, đó là chiếc máy tính xách tay. Cậu đã đem công việc của mình đến tiệm. Tuy cửa tiệm không có khách nhưng cậu không muốn làm Văn Hạ buồn mà luôn khích lệ cô. Còn cô thì sao? Không có việc gì, cậu ngồi bên cửa sổ, uống cà phê và gõ máy tính lách cách. Cũng có thể coi là tô điểm thêm cho con phố đó. Cuộc sống trôi qua cũng có thể xem là thoải mái.

Mèo con đang đứng trước cửa đợi Văn Hạ bước ra. Nhưng người mở cửa lại là Tô Mạch, Mèo con bỗng kinh hãi. Người đàn ông này, ngoài đứng trước mặt Văn Hạ ra, anh ta rất ít khi nở nụ cười nên Mèo con nghiêm túc nói:

- Anh rể, chị gái em đâu ạ?

Tô Mạch không tỏ thái độ gì. Anh né người qua một bên để Mèo con lặng lẽ bước vào. Tô Mạch nhìn động tác đáng yêu của cậu bé này mà không nhịn được cười. Thực ra, anh cũng thấy cậu bé này rất tốt. Ít nhất cậu ta cũng thật lòng đối xử tốt với Văn Hạ. Khi anh không có nhà, đều là Mèo con giúp đỡ cô. Thế nên, nói cho cùng, anh vẫn phải cảm ơn cậu bé đáng yêu này.

Mèo con đứng trước cửa phòng ngủ của họ thì kinh ngạc há hốc mồm nhìn Văn Hạ đang ngủ trên chiếc giường công chúa. Nước miếng còn chảy cả xuống gối nữa. tư thế ngủ chẳng đẹp chút nào. Vị trí đó vốn thuộc về Tô Mạch, nhưng anh đã ra khỏi giường nên đã đặt con gấu bông vào đó cho Văn Hạ ôm. Nước miếng chảy cả lên người con gấu bông đáng thương có bộ lông trắng muốt.

- Đây... - Mèo con quay đầu lại nhìn Tô Mạch.

- Cậu gọi cô ấy dậy đi. Tôi gọi mấy lần rồi. Nếu gọi được thì cậu đưa cô ấy đi. Không gọi được thì tôi cũng chẳng còn cách nào khác. - Tô Mạch cảm thán nói. Phong cách làm việc của cô nàng này quá thoải mái, tự do. Càng lúc anh càng thấy sự lười biếng của cô bắt đầu khởi nghĩa trở lại rồi.

Mèo con bước đến bên giường thở dài. Cậu vỗ vào khuôn mặt bầu bĩnh của Văn Hạ nhỏ nhẹ gọi:

- Chị gái, dậy thôi. Ngủ nhiều sẽ béo đấy.

Quả nhiên Văn Hạ nghe thấy câu này thì mắt chưa mở mà người đã ngồi dậy mơ mơ màng màng nói:

- Ừ, dậy. Tôi phải giảm béo. - Tô Mạch nhìn thấy cảnh này lắc đầu ngán ngẩm quay người mở cửa bước ra ngoài.

Trong tiệm cà phê có vài vị khách đang nói chuyện. Văn Hạ ngán ngẩm bó ra khỏi quầy nghịch điện thoại. Nhìn thấy mèo con đang ngồi đàng kia lách cách gõ bàn phím thì liền mò ra do thám. Cô ngồi đối diện nhìn cậu chăm chú.

- Chị gái, chị làm gì thế? Ánh mắt này thật đáng sợ! Em không thích con gái đâu. –Mèo con ôm cánh tay làm vẻ sợ hãi đáng thương như thể Văn Hạ định cưỡng bức cậu vậy.

- Thôi đi. Tôi hỏi cậu. Cậu nói xem. Có phải tôi rất vô dụng không?

Mèo con buông tay xuống châm điều thuốc đưa cho Văn Hạ. Văn Hạ nhìn điều thuốc trên tay cậu, do dự một lát rồi vẫn nhận lấy.

- Chị gái, chị thật sự không cần phải ép mình quá như vậy. Em thấy chị vội vã nhưng ngày tháng vẫn trôi qua. chúng ta hãy nghĩ cách quảng cáo thì tốt hơn. Đừng ủ rũ sẽ già đi đấy. - Mèo con nhẫn nại khuyên giải Văn Hạ. Thực ra cậu và Văn Hạ rất giống nhau. Bình thường có thể trông họ giống như trẻ con, chẳng hiểu gì cả nhưng khi bình tĩnh lại, họ đều suy nghĩ rất chín chắn, biết kiểm điểm, biết chờ đợi.

Văn Hạ thở dài, dùng ngón tay phải kẹp điều thuốc, đưa mắt nhìn dòng người qua lại ngoài cửa sổ mà thoáng nhíu mày khiến người không quen có thể nghĩ rằng cô gái đang buồn. Mèo con cũng cảm thấy Văn Hạ lúc này là một người khác, một người trốn sâu trong lòng cô, một người có khuôn mặt mà cô không muốn cho người khác thấy.

- Thực ra tôi rất ngưỡng mộ cậu. Thật đấy! Tình yêu thuận lợi! Cậu và Gấu xui xẻo đã ở bên nhau bao nhiêu năm nay. Cho dù là đàn ông và đàn bà thì cũng có mấy đôi cặp được lâu đến thế. Bây giờ tôi thấy ngày nào Tô Mạch cũng bận việc, việc khác. Tôi cảm thấy khoảng cách giữa tôi và anh ấy ngày càng lớn. Tôi không theo kịp bước chân anh ấy mất. Trước đây, tôi cho rằng chỉ cần tôi ở bên anh ấy thì tất cả đều tuyệt vời, mọi khó khăn đều

không tồn tại nhưng sao khi tôi và anh ấy thực sự ở bên nhau thì tôi mới biết mình quá ngây thơ, có quá nhiều vấn đề, có quá nhiều khó khăn. Anh ấy thành công, còn tôi thì thất bại. Haizzzz.

Mèo con quen Văn Hạ đã lâu như vậy nên cậu biết rất nhiều chuyện của cô và Tô Mạch. Tô Mạch là người thành đạt mà ai cũng phải công nhận. Còn Văn Hạ thì sao? Mọi người đều nói, cô không cần làm việc, không cần kiếm tiền vì cô có người đàn ông tốt như vậy nhưng người đàn ông tốt này cũng không phải trường thành chỉ sau một đêm. Hai người còn trẻ nên cũng có chuyện tranh cãi, to tiếng. Cậu biết nhưng cậu cũng thấy tình yêu của họ, giống như Tô Mạch nói, tình yêu của họ chỉ nên giữ ở 86 độ thôi mà không nên là 100 độ. Nhưng con người chứ đâu phải thánh thần, có mấy người có thể không chế tốt như vậy. Nếu nói văn hoa một chút, tình yêu của họ thật sự có thể tan chảy vào nhau.

- Chị gái, mỗi cặp đôi yêu nhau đều có lý do của họ. Thế nên chỉ cần chị cảm thấy hai người hạnh phúc là đủ rồi. Những điều khác đều không quan trọng, không ích gì mà lại còn lãng phí sức lực của chị. – Bình thường Mèo con vẫn rất có lý. Nhiều lúc, cậu đã giúp Văn Hạ thoát khỏi rất nhiều những khúc mắc.

- Mèo con, cậu nói xem có phải trong số những người phụ nữ trừ mẹ cậu ra thì người cậu yêu nhất là tôi không? – Văn Hạ dụi điếu thuốc, ngẩng đầu nhìn lên Mèo con khiến ánh mắt cậu bối rối không thể nghĩ được gì mà nói: - Chị gái, suy nghĩ của chị nhảy hơi cao rồi đấy.

- Khụ khụ. Tôi là ai chứ? Trâu bò chắc? – Văn Hạ rất đặc ý. Mèo con nói đúng. Có rất nhiều chuyện chưa đến thì đừng nhắc đến làm mình đau đầu. Giấc đến thì đánh, nước đến thì ngăn. Điều quan trọng nhất là cô vẫn nên sống tốt ngày hôm nay.

Minh Ưu chuẩn bị tham gia triển lãm tranh, có thể nói là một cuộc thi. Nó rất quan trọng với sự nghiệp nghệ thuật thế nên cậu luôn luôn đi tìm

nguồn cảm xúc. Những tác phẩm trước đây của cậu luôn bị Mèo con phủ nhận. Hôm nay, cậu dậy từ sáng sớm, nhìn thấy tia nắng đầu tiên bên ngoài cửa sổ. Phản ứng đầu tiên của cậu là nhớ đến khuôn mặt tươi cười của Văn Hạ. Và như thế, lần đầu tiên trong đời cậu chủ động nhờ người khác giúp đỡ, cậu muốn tìm người làm mẫu. Trước đây, cậu chưa từng vẽ người vì cậu luôn né tránh, né tránh đám đông, né tránh xã hội. Động vật và cảnh vật tạo cho cậu cảm giác an toàn, cảm giác được sự tồn tại. Lần đầu tiên, một cô gái, một người con gái đã khiến cậu có cảm giác muốn đến gần. Cậu không biết đây là cảm giác gì. Tóm lại, cậu muốn xem, dưới ngòi bút của mình, khuôn mặt tươi cười đó sẽ đẹp đến thế nào?

Hà Khanh mệt mỏi ngồi trong văn phòng. Cặp kính gọng vàng được đặt sang một bên. Lúc này, người đàn ông thật sự nghiêm túc trước đây đã lộ rõ vẻ tiêu tụy và mất kiên nhẫn. Cẩm Sắt gọi điện bảo anh đi ký vào đơn li hôn. Quá mệt! Quá mệt! Một gia đình tốt đẹp lại có thể tan vỡ như vậy sao? Nghĩ lại những năm trước họ yêu nhau, bên nhau, xa nhau nhưng họ chưa từng nghĩ đến việc sẽ có ngày hôm nay.

Cẩm Sắt nói:

- Em đã yêu người khác. Chúng ta li hôn đi.

Hà Khanh nói:

- Anh không tin. Em nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cẩm Sắt nói:

- Không có chuyện gì, chỉ là em đã yêu người khác rồi.

Hà Khanh không nói gì, bỏ đi, không quay lại ngôi nhà đó nữa. Họ là một cặp vợ chồng trẻ. Họ bắt đầu bên nhau từ hồi học cấp ba. Họ là cặp đôi hạnh phúc trong mắt mọi người. Họ là người tạo nên thần thoại tình yêu. Bây giờ, họ phải đối mặt với bi kịch hôn nhân như vậy. Đến giờ, anh vẫn

không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì nhưng khuôn mặt lạnh nhạt, giọng nói lạnh lùng kia của Cẩm Sắt khiến anh thật sự đau lòng.

Anh vẫn không đi. Dù sao cũng đã rất nhiều lần như vậy. Thêm một lần nữa. Anh lái xe chạy lòng vòng. Anh vốn học kiến trúc nhưng vì Cẩm Sắt, anh đã chuyển khoa theo cô đi học thiết kế nội thất. Tốt nghiệp, cả hai cùng nhau cố gắng. Vài năm sau, Cẩm Sắt trở thành một nhà thiết kế nổi tiếng, còn anh cũng có phòng thiết kế của riêng mình. Lẽ nào cùng trải qua khó khăn hoạn nạn thì dễ mà cùng hưởng hạnh phúc lại khó thế sao? Tại sao sau khi họ có mọi thứ thì tình yêu lại ra đi?

Quên mất họ bắt đầu cãi nhau từ khi nào, quên mất họ bắt đầu chỉ trích nhau từ khi nào, quên mất họ bắt đầu lạnh nhạt với nhau từ khi nào cho đến tận khi cô đề nghị li hôn. Anh bàng hoàng như gặp sét đánh giữa trời xanh. Anh cố gắng bình tĩnh nghĩ lại những ngày tháng qua. Họ đã đánh mất thứ gì? Nhưng không sao tìm ra được vấn đề nằm ở đâu. Nếu có thể thì hãy cho anh một nguyên nhân rõ ràng hoặc là anh sẽ nghĩ đến chuyện giải phóng cho cô nhưng cứ mơ mơ hồ hồ thế này thì khổ sở lắm.

Trong lúc suy tư đang rối bời, chợt ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy quán cà phê đối diện bên đường – Hạ Mạch 86 độ. Lúc đó Tô Mạch đã nhờ anh giúp. Anh còn cảm thấy cái tên cửa tiệm thật kì lạ! Nhưng Tô Mạch nói đó là tên của anh và người anh yêu. Anh cảm thấy người đàn ông trọng nghĩa trọng tình thế này chắc chắn sẽ rất yêu người con gái của mình. Hôm đó, anh không ngờ người đó lại chính là Văn Hạ. Anh thật sự không nhớ rõ cô gái đó lắm, nhưng nụ cười thông minh của cô đã khiến anh rung động. Nhớ ra rồi, hồi học cấp ba, nụ cười rạng rỡ như vậy luôn xuất hiện trước mặt anh.

Khi Hà Khanh đến, Văn Hạ đang chiếm giữ chiếc máy tính xách tay của Mèo con để chơi Audition. Ở đây, Tô Mạch sẽ không nhìn thấy được. Lâu rồi không chơi, quần áo đều lỗi một cả. Cô bắt Mèo con mua tặng mình một bộ. Nghe tiếng ngón tay cô lách cách trên bàn phím mà Mèo con

muốn chóng mặt. Máy tính xách tay của cậu bị ngược đãi vậy sao? Thế nên cậu quyết định, ngày mai sẽ đến nhà Văn Hạ mang máy tính xách tay của Văn Hạ đi. Ít nhất như vậy cậu cũng tìm thấy sự công bằng.

Nghe tiếng chuông gió ở cửa, Văn Hạ không ngoái đầu lại mà gào to một tiếng:

- Mèo con, ra chào khách.

Sao đó, cô nghe thấy giọng nói rất dễ nghe:

- Em làm bà chủ thế này là không đạt tiêu chuẩn đâu.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thật Sự Không Phải Trèo Tường

Văn Hạ và Hà Khanh ngồi bên cửa sổ uống cà phê do Mèo con pha. Bây giờ, Văn Hạ mới bắt đầu học cách thưởng thức cà phê. Cô thích nhất là cà phê sữa Cappuccino. Hết cách, cô không tài nào chịu nổi vị đắng của cà phê đen, thế nên cô không hiểu Hà Khanh ngồi trước mặt đang uống cà phê đắng như vậy mà hoàn toàn không biểu lộ cảm xúc nào.

- Không đắng ư? – Văn Hạ nghiêng đầu hỏi.

Hà Khanh nhìn dáng vẻ đáng yêu của Văn Hạ thì không kìm được nụ cười, vừa có chút miễn cưỡng lại vừa có chút do dự. Anh nhẹ nhàng nói:

- Đau khổ trong lòng thì dù uống gì cũng không có cảm giác.

Văn Hạ đang lên tiếng hỏi tại sao thì Hà Khanh như hiểu ra cách nghĩ của cô, lập tức phân tích. Giọng anh trầm lắng:

- Hồi học cấp ba vẫn như thế. Bao nhiêu năm không hề thay đổi.

- Phải. Vẫn là như thế. Nhưng anh vẫn thế, đến giờ anh vẫn là thần tượng không ai vượt qua được. Thậm chí bây giờ em gái em còn hỏi, anh Hà Khanh năm đó thế nào, thế nào rồi? Không ngờ lại gặp được anh ở đây. Không phải anh nói đi Bắc Kinh sao? – Văn Hạ nhớ lại những chuyện cũ, cảm giác bây giờ cũng đã trưởng thành hơn một chút. Tuy giọng nói có chút nhạo báng nhưng đối với những ký ức của ngày xưa vẫn làm cô xúc động.

Nụ cười của Hà Khanh dần trở nên ấm áp. Ít nhất nó đã khiến Văn Hạ cảm thấy dường như người đàn ông này sau nhiều năm xa cách đã gần gũi với cô hơn nhiều, có thể nói lúc đó không có cô nữ sinh nào trong trường không thầm yêu anh. Anh hoàn hảo, đẹp trai, khí khái, đúng là hoàng tử trong truyện cổ tích mà mọi người đều yêu mến. Đương nhiên, Văn Hạ cũng là một trong những cô nàng luôn yêu thích các anh chàng đẹp trai nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ thật sự yêu anh hoặc là có được tình yêu của anh. Cô chỉ là cảm thấy anh rất tốt, rất ưu tú, sùng bái anh, nói đúng là có cảm tình. Thế nên khi anh thật sự đứng trước mặt cô, nói chuyện với cô thì cô cũng không quá bất ngờ hay cảm động mà chỉ giống như một người bạn cũ vì đối với người đàn ông không hề hiểu cô này thì cô lại rất hiểu anh.

- Thế chị Cẩm Sắt thế nào rồi ạ? Lúc đó, chúng em còn ở bên nhau. Lâu lắm rồi không gặp chị ấy. – Rốt cuộc Văn Hạ vẫn là một đứa trẻ hiếu kì. Thực sự trong lòng cô vẫn nhớ Tô Mạch nói chuyện Hà Khanh sắp li hôn. Không phải vì lí do khác mà chỉ là vì trong mắt cô tình yêu của Hà Khanh và Lý Cẩm Sắt chính là thần thoại. Lúc đó, cô tự nói với lòng mình, Văn Hạ phải tìm được một người đàn ông yêu mình như Hà Khanh yêu Cẩm Sắt nhưng bây giờ thì sao? Thay đổi như vậy sao?

Hà Khanh thoáng nở nụ cười trên khóe môi nhưng khi nghe Văn Hạ hỏi đến Cẩm Sắt thì ánh mắt anh tối lại, nụ cười cũng không còn ấm áp nữa mà mang chút nhạt nhẽo hiếm thấy. Anh bê tách cà phê lên nhấp một hớp, hai tay đan vào nhau, mặt xoay ra nhìn dòng người qua lại ngoài cửa sổ. Khung cảnh đẹp đó, bất giác khiến Văn Hạ cảm thấy xót xa.

- Bọn anh...từ khi quen nhau đến giờ đã tròn 10 năm. Bảy năm gian khổ đã qua nhưng lại mắc kẹt ở đây. Khi khi! Bọn anh ...sắp li hôn. – Đây là lần đầu tiên Hà Khanh nói với người khác về chuyện này. Dù là bạn bè hay người thân, anh tuyệt đối không nhắc đến. Trong lòng anh luôn cảm thấy họ sẽ không chia tay, Cẩm Sắt chỉ mất bình tĩnh thôi, qua một thời gian rồi sẽ trở lại như cũ nhưng hôm nay, cô ấy lại nói như vậy. Cô ấy nói

nhất định phải ly hôn, còn anh, có lẽ là gặp lại đồng hương Văn Hạ khiến tâm trạng anh trở nên yếu đuối hoặc là anh đang rất muốn tìm người tâm sự. Tóm lại, anh đã nói ra như vậy. Đây là lần đầu tiên nhưng anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Văn Hạ cũng nhú mày theo lời anh nói. Hóa ra thần thoại cũng có một ngày tan vỡ hay thế giới này vốn không cho phép thần thoại tồn tại nên hai người yêu nhau như vậy mới có thể chia tay. Cô gái thường xuyên cãi nhau với Tô Mạch như cô chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao? Cô chậm rãi nói:

- Tại sao lại li hôn?

Hà Khanh ngoái đầu nhìn cô, dường như anh không ngờ cô sẽ hỏi như vậy. Rốt cuộc anh và cô cũng không quá thân thiết. Theo cách nói của mọi người, câu hỏi của Văn Hạ có vẻ hơi đường đột nhưng lúc này, cô vốn không để ý điều gì, cô chỉ muốn biết, rõ ràng là hai người yêu nhau như vậy mà tại sao lại chia tay?

Hà Khanh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Đôi mắt u buồn không nhìn Văn Hạ nữa mà ngoảnh ra cửa sổ, anh nói:

- Anh cũng muốn biết tại sao.

Dường như khi trả lời anh cũng đang cố tự hỏi chính mình. Tại sao? Rốt cuộc tại sao ngày hôm nay, họ lại bước đến quãng đường này? Rất lâu! Trong cửa tiệm không có khách. Rất yên tĩnh! Hai người không nói gì. Mỗi người đều nghĩ đến chuyện riêng của mình. Trong cách yên tĩnh như vậy, người ta chỉ có thể nghe thấy tiếng Mèo con không ngừng gõ bàn phím giống như cậu đang dùng ngôn ngữ của mình để miêu tả lại tình cảm của mỗi người.

Tốt nhất vẫn là Hà Khanh phá vỡ bầu không khí trầm lắng đó trước tiên. Một người đàn ông thành đạt sẽ không để chuyện tình cảm chiếm trọn

thời gian và tinh thần của mình. Thế nên anh có thể khống chế cảm xúc rất tốt, hơn nữa chắc hẳn còn có thể hiểu rõ cảm xúc của người khác.

- Đừng nói chuyện của anh nữa. Nói chuyện của em đi. Sao em và Tô Mạch lại ở bên nhau? Anh thật không ngờ lại gặp em ở đây.

Văn Hạ biết Hà Khanh không muốn nhắc đến Cấm Sát. Cô hơi mỉm cười, dáng vẻ của một cô gái hạnh phúc, nhìn anh nói:

- Hồi đó, em rất muốn tìm một chàng trai đối với em thật tốt, thật tốt. Sau đó, em tình cờ gặp Tô Mạch. Em đã cùng anh ấy đến đây. Sau đó thì như anh đã thấy.

Văn Hạ cố gắng nói thật nhẹ nhàng. Cô muốn điều tiết không khí u buồn đang tồn tại quanh đây. Thực ra, cô có thể nói rõ hơn về tình yêu của cô, về sự hi sinh, về sự kiên trì của họ nhưng chẳng có ý nghĩa gì cả. Cô cảm thấy, tình yêu là chuyện của hai người, dù đắng cay hay ngọt ngào thì họ cũng tự mình nếm trải. Người khác khó có thể cảm nhận được. Thế nên cô không cần người khác ngưỡng mộ, không cần người khác ngợi khen, chỉ muốn lặng lẽ giữ gìn hạnh phúc của mình.

- Ủ! Em có con mắt tinh tường thật đấy. Tô Mạch là một chàng trai rất có tiền đồ. Phải rồi. Em ghi lại số điện thoại của anh nhé. Lúc nào rảnh, chúng ta có thể đi ăn cơm, tán gẫu. – Cảm giác như Hà Khanh chưa hề trải qua nỗi buồn, giọng nói của anh trở nên nhẹ nhõm, khuôn mặt cũng nở nụ cười.

- Vâng. Được ạ. Hi hi! – Cuối cùng Văn Hạ dành cho Hà Khanh nụ cười ngọt ngào như một đứa trẻ và trong lòng anh cũng khắc sâu nụ cười của cô gái này. Có người nói, nụ cười đẹp có thể xua tan mây đen trên bầu trời. Anh cảm thấy, lúc này, nụ cười của Văn Hạ có đủ sức mạnh như vậy.

Hà Khanh ngồi một lát rồi đi. Mèo con chạy đến bò ra bàn, giả vờ không hiểu gì lắc đầu, chỉ nói với Văn Hạ:

- Nói đi, không phải chị muốn trèo tường đấy chứ?

Văn Hạ nện cho cậu ta một cái, trừng mắt nhìn:

- Trèo cái đầu cậu ấy. Tôi làm gì có thời gian. Đó là anh học khóa trên tôi. Cậu nói xem, tại sao người hiện đại có thể tự giày vò mình như vậy? Có chuyện hay không có chuyện đều li hôn. Cậu không biết đâu. Hồi đó, họ cực kì yêu nhau, đến giáo viên cũng không ngăn cản được. Người ta cái gì cũng xuất sắc, cuối cùng cùng nhau thi đạt điểm cao. Tốt nghiệp, họ lấy nhau. Lẽ đương nhiên, chuyện của họ giống như chuyện cổ tích vậy.

Mèo con ngồi trước mặt nhìn cô nói:

- Chị đấy, chị vẫn nghĩ hiện thực xã hội quá lí tưởng. Tô Mạch luôn bảo vệ chị như vậy. Chị vốn không biết rốt cuộc xã hội này tàn khốc đến thế nào đâu. Tình yêu như vậy có lúc sẽ khó mà sinh tồn được.

Văn Hạ không nói thêm nữa vì cô không đồng tình với lời nói của Mèo con. Tình yêu là thứ quan trọng nhất trong cuộc đời của cô. Sự nghiệp là vật điều chỉnh cuộc sống. Nếu cô vì cái gọi là sự nghiệp mà vứt bỏ tình yêu, vứt bỏ Tô Mạch thì không thể. Nhưng Tô Mạch thì sao? Anh cũng như vậy không? Đạo này anh càng lúc càng bận hơn. Cô cảm thấy họ đang dần xa nhau. Vì mỗi lần về nhà đều cãi nhau. Không được. Để giữ gìn tình yêu của mình, cô nhất định phải trở về và làm cho Tô Mạch hiểu. Đúng rồi. Cô phải quyết tâm trở thành một người con gái tốt hiểu chuyện, ngoan ngoãn, khéo léo.

Buổi tối, khi về nhà, Tô Mạch vẫn về rất muộn, Văn Hạ vẫn cố tỏ ra vui vẻ. Dường như lúc sáng cô đã nghĩ như thế, cô phải kiên trì giữ gìn tình yêu của mình. Cô biết rõ là mình ngang bướng nhưng cô muốn xem liệu cô có thể có được người đàn ông bao dung vô điều kiện với tất cả mọi ngang bướng của cô không? Tô Mạch đã làm rất tốt. Mặc dù anh sẽ giận dỗi cãi

nhau với cô nhưng đối với một người như vậy mà nói thì đã khó khăn lắm rồi.

Hơn mười giờ, Tô Mạch vừa cùng Khấu Tư ra khỏi nhà hàng, hai ngày bận rộn tối tăm mặt mũi, anh vốn sợ về nhà Văn Hạ lại làm loạn nên cố ý bịa chuyện nhưng khi vừa mở cửa ra thì anh thấy Văn Hạ mang theo nụ cười dịu dàng ra đón khiến anh bất ngờ. Chuyện này có thể không bình thường nhưng không đợi nét kinh ngạc trên mặt anh tan đi Văn Hạ đã ngọt ngào lên tiếng:

- Chồng à, chồng có mệt không? Chồng ăn cơm chưa?

Tô Mạch nghi ngờ nhìn cô, lo lắng nói:

- Cưng à, em không sao chứ?

- Tất nhiên là không sao rồi. Em cảm thấy trước đây em đối xử với chồng không tốt lắm nên em muốn bù đắp cho chồng. Em sợ có ngày chồng đi theo người khác mất. - Văn Hạ vẫn cười hì hì nhưng lời nói có ý cảnh cáo cực kì rõ ràng. Dường như nếu Tô Mạch thật sự có một ngày như vậy thì nhất định cô sẽ róc da róc thịt anh chứ không phải chỉ là chiến tranh lạnh nữa.

Tô Mạch xoay người cầm tay cô, ôm cô vào lòng, nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng dỗ dành:

- Em yên tâm. Không có ngày đó đâu. Sao hôm nay bỗng nhiên em lại nói điều này?

Văn Hạ rời khỏi anh, bước đến ngồi xuống chiếc sofa trước mặt thờ dài, nói:

- Hôm nay, em tình cờ gặp Hà Khanh. Anh ấy đúng là sắp chia tay với Cẩm Sắt. tại sao lại phải li hôn chứ? Nếu như vậy thì đừng kết hôn có phải

tốt hơn không. Tô Mạch, chúng ta phải suy nghĩ cho kỹ, rốt cuộc có muốn ở bên nhau trọn đời không? Nếu không thì chúng ta đừng dễ dàng kết hôn. Đến lúc đó, em sẽ không chịu đựng nổi mất, em sẽ khóc chết mất.

Tâm trạng của Văn Hạ rất buồn khiến Tô Mạch cảm thấy xót xa. Anh vốn không thân với Hà Khanh lắm nhưng tình cờ quen nhau và trở thành bạn. Mỗi lần nghe Văn Hạ nhắc đến tên người đó, anh đều không thấy vui. Hơn nữa, chỉ cần Văn Hạ nhắc đến tên người đàn ông khác là anh đã thấy không vui rồi. Anh luôn tự nói với bản thân, đừng yêu một cách quá đáng như vậy. Đến lúc đó sẽ làm khổ lẫn nhau. Nhưng bây giờ thì sao? Đường như anh đã có thể khống chế được bản thân và quên nó đi.

Văn Hạ vẫn đang đắm mình trong một mớ tâm trạng hỗn độn. Cô không nhìn Tô Mạch. Cô lo lắng cho tình yêu của họ. Anh cũng lo lắng cho tình yêu của họ. Cô sợ mình yêu quá ít, anh sợ mình yêu quá nhiều.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Gây Rối

Hôm nay, vừa hay Khâu Tư và Tô Mạch cùng ra ngoài vì việc công. Buổi trưa, họ cùng ăn cơm ở ngoài. Nhạc jazz du dương, ánh nắng ấm áp, đồ đạc trắng tinh, dao đĩa sáng loáng. Tô Mạch cúi đầu lịch sự cắt lát miếng thịt bò, miệng nở nụ cười. Khâu Tư ngồi đối diện thoáng thất thần. Chàng trai có ánh mắt rực rỡ như thần Apollo [1]. Anh chính là người đàn ông luôn ngồi phía sau cô, người đàn ông không dám ngẩng đầu lên hy vọng. Những ngày bên nhau, những năm họ vượt qua ranh giới tình bạn, cô nhìn thấy chàng trai như thần thánh này mỉm cười, thất vọng, giận dữ và rất nhiều tâm trạng mà cô chưa từng được thấy.

[1] Apollo là thần ánh sáng, chân lý và nghệ thuật trong thần thoại Hy Lạp, thường được thể hiện dưới hình dạng một chàng trai tóc vàng, đeo cung bạc và mang đàn lia. Thần là con ngoại hôn của thần Zeus và nữ thần Leto. Em song sinh của Apollo là nữ thần săn bắn Artemis. Trong thời kỳ sau, Apollo được đồng nhất với thần Mặt Trời.

Nhưng lúc anh mỉm cười là khi nhắc đến cô gái có tên Văn Hạ đó, lúc anh thất vọng là khi nhắc đến cô gái có tên Văn Hạ đó, lúc anh giận dữ vẫn là nhắc đến cô gái có tên Văn Hạ đó. Rốt cuộc cô thật sự muốn biết, cô gái đó có sức cuốn hút đến thế nào?

Cô cảm thấy người con gái đó chẳng qua chỉ có khuôn mặt đáng yêu, mũm mĩm như trẻ con và đôi môi hồng xinh xắn, mắt không to, thông minh nhưng thoáng nhìn cô có thể thấy cô gái đó không hề đơn giản như thế. Giữa con gái với nhau không cần phải qua giao tiếp cũng có thể hiểu được

khá nhiều. Đàn ông cũng không thể hiểu được cảm giác giữa con gái với nhau.

- Sao em không ăn? – Tô Mạch ngẩng đầu thì phát hiện ra Khâu Tư trước mặt đang ngẩn ngơ, dường như cô nhìn thấu tâm trạng của anh hướng đến một nơi khác.

Khâu Tư mỉm cười, dịu dàng nói:

- Em no rồi.

- Anh thật không hiểu con gái các em nghĩ thế nào nữa. Mập một chút rất tốt mà. Làm cho mình gầy yếu như thế sẽ không khoẻ đâu. – Tô Mạch lắc đầu không tán đồng với quan điểm như vậy. Ở nhà anh, Văn Hạ cũng vậy. Ngày nào cũng kêu phải giảm béo, giảm béo. Cuối cùng đều thất bại. Nhưng ngày nào cô cũng luôn tự động viên tiếp tục.

Khâu Tư ngẩng đầu mỉm cười, giọng nói có vẻ không hài lòng:

- Không phải là vì đàn ông các anh sao? Nếu không phải vì các anh đều thích con gái có vóc dáng đẹp thì nhất định sẽ có rất nhiều người không cần đi giảm béo.

- Sai rồi. Cô vợ của anh nói, con gái cần có nét riêng của mình, phải sống vì mình. Nếu không thì sẽ không có ý nghĩa gì cả. – Tô Mạch rất tự hào khi nói ra câu này. Tuy anh không cố ý dùng giọng điệu này nhưng vẫn làm Khâu Tư đau đớn.

- Có nhiều người yêu người con gái như thế sao? – Khâu Tư thất thần buột miệng buông một câu.

Tô Mạch ngẩng đầu hơi nhú mày. Khâu Tư lập tức nhận ra mình có phần quá đáng, vội nói:

- Cuối tuần tụ tập bạn học, anh có đi không?

- Ừ! Để sau đi. Hôm đó, có thể anh sẽ đưa Văn Hạ đi dạo phố. - Giọng Tô Mạch không lấy gì làm hồ hởi, dường như người đàn ông vừa mỉm cười lúc này đã sớm đi mất. Người trước mặt là một người hoàn toàn xa lạ.

Khâu Tư vẫn mỉm cười. Lúc này cô tự nhủ, dù trong lòng có nghĩ thế nào thì trên mặt vẫn phải nở nụ cười để mọi người có thể cảm nhận được sự chân thành. Cái tên Văn Hạ này lại một lần nữa khắc sâu trong lòng cô.

Hằng ngày, Văn Hạ đều chơi điện tử, chơi Line, kim cương, mặt chược, QQ, tất cả những trò chơi điện tử mà cô có thể chơi. Chán quá đi mất! Một tiệm cà phê tốt như vậy mà cô làm cho nó trở thành sống không ra sống, chết chẳng ra chết. Ý chí chiến đấu của Mèo con cũng mất rồi. Hằng ngày, cậu đều viết kịch bản cho Gấu xui xẻo. Tiếng động thường xuyên vang lên trong cửa tiệm là tiếng kích chuột và tiếng gõ bàn phím. Hai người ai bận việc của người đấy.

Cửa tiệm vốn yên tĩnh là vậy, ai ngờ hôm nay Tô Tịch bỗng nhiên khóc nức nở xông vào làm Văn Hạ giật bản cả mình. Cô ngoái đầu lại nhìn thì khuôn mặt vốn luôn được trang điểm rất đậm của Tô Tịch đã ướm nhèm. Phản ứng đầu tiên của Văn Hạ là thắc mắc, đây là loại mascara gì, nó chẳng có tác dụng không thấm nước gì cả.

Tô Tịch chạy đến bên quây nước nở nói:

- Em... Em... Chị Muối... Em...

Có thể là vì Tô Tịch khóc dữ quá nên tiếng nấc nhẹ vang lên nghẹn ngào, nói không nên lời khiến Văn Hạ càng thêm lo lắng. Cô vội chạy ra nắm lấy vai Tô Tịch hỏi:

- Em làm sao vậy? Em nói đi.

Tô Tịch vẫn khóc nức nở. Cô ấy dùng tay gạt nước mắt, trấn tĩnh lại rồi tiếp tục nói:

- Chị Muỗi, em... em thất tình rồi... Hu hu hu ... - Nói xong thì cô ấy gục vào người Văn Hạ khóc, vừa khóc vừa dấm thùm thụp vào lưng Văn Hạ.

Văn Hạ cắn răng chịu đau, trong lòng nghĩ: “Chị gái à, có phải là em bỏ rơi chị đâu? Sao chị lại đánh em mạnh như vậy chứ? Tên khốn kia cần thận đấy. Bà mà bắt được thì nhất định bà sẽ cho người biết tay”.

- Chị cứ từ từ mà nói. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đừng khóc nữa. Khóc nhiều là mắt sẽ sưng lên, không xinh đâu. – Không biết Mèo con đã đứng bên họ từ lúc nào. Cậu ấy cầm một hộp khăn giấy an ủi Tô Tịch.

Tô Tịch và Mèo con quen nhau, họ còn thường xuyên chơi cùng nhau, thế nên cô ấy cũng không cảm thấy mất mặt. Tô Tịch cầm lấy hộp khăn giấy, xoay người ngồi lên ghế rồi rút khăn ra lau mũi. Cô ấy nói với Văn Hạ đang đứng trước mặt:

- Chị Muỗi, chị nói đi, chị có giúp em không? Người đàn ông của em bị cướp mất rồi.

Văn Hạ nghe thấy cô ấy nói như vậy thì lập tức đứng thẳng người lên giận dữ nói:

- Tất nhiên. Ai dám cướp người đàn ông của em? Nói đi, chị sẽ đến dạy dỗ cô ta.

Mèo con cũng đứng một bên gạt đầu thật mạnh, ngoan ngoãn nói:

- Em cũng đi cùng.

Một trong những nguyên nhân khiến Văn Hạ và Tô Tịch có thể trở thành bạn tốt của nhau là do tính khí của hai người cực kì giống nhau, đều giống như trẻ con. Thế nên Tô Tịch luôn cố gắng bảo vệ Văn Hạ, Văn Hạ cũng luôn cố gắng ủng hộ Tô Tịch. Hôm nay, nghe tin này, đương nhiên là cô cực kỳ phấn nộ rồi. Nhưng cô gái dám cướp người đàn ông của Tô Tịch chắc chắn cũng không phải là người tầm thường.

Vì vậy, Tô Tịch dẫn Văn Hạ và Mèo con với khí thế hùng hùng hổ hổ bước ra khỏi quán cà phê. Cô gái này chẳng coi trọng chuyện làm ăn buôn bán chút nào. Ngay cả ban ngày cũng đóng cửa tiệm. Nhưng sau khi ra khỏi cửa tiệm, Văn Hạ thật sự thấy khâm phục Tô Tịch, khóc đến như vậy mà vẫn có thể lái xe. Tô Tịch vốn kiên trì lái xe tiếp nhưng Văn Hạ lại có nguyên tắc tính mạng là quý giá nhất, thế nên cô kịch liệt yêu cầu Mèo con lái xe.

Nhưng không ngờ Tô Tịch chỉ đông, chỉ tây cuối cùng lại đến trước cửa trường đại học Cát Lâm. Văn Hạ ngoẹo đầu khó hiểu nói:

- Bị sinh viên cướp mất ư?

Tô Tịch gật đầu, ánh mắt mang đầy hận thù nhìn chăm chăm vào cánh cổng, e rằng đến cả con ruồi cũng không thể lọt qua mặt cô.

Chính lúc này, Tô Tịch đẩy mạnh cửa xe bước xuống, vì Văn Hạ bị cận thị nên không nhìn rõ diện mạo người từ xa đi đến nhưng loáng thoáng nhìn thấy một nam một nữ.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy Tô Tịch giơ tay tát cô nữ sinh đó. Lúc này, chàng trai kia nắm lấy cổ tay cô ấy. Tô Tịch ngoái đầu lại gào to:

- Hai người còn nhìn gì nữa. Mau lại đây đi.

Lúc này, Mèo con và Văn Hạ ở trong xe mới sức tỉnh, họ vội vàng xuống xe đi tới đó. Kết quả vừa nhìn ở khoảng cách gần hơn, Văn Hạ và

Mèo con đều bàng hoàng vì nữ sinh mà Tô Tịch muốn đánh chính là Mộc Du – cô gái đã xách làn nhựa chạy vào tiệm cà phê.

- Này, hai người đứng ngây ra đó làm gì? Em gọi hai người đến giúp em đây. – Tô Tịch vốn không phát hiện ra ba người đó đang nhìn nhau mà vẫn đứng đó ồm ồm.

Mèo con chạy đến “giải cứu” cánh tay nhỏ nhắn của Tô Tịch ra khỏi bàn tay của chàng trai kia, nhìn chăm chăm vào anh ta, cũng chẳng có gì, một khuôn mặt trắng thì có gì ghê gớm chứ?

Văn Hạ hiếm khi bình tĩnh như vậy. Ban đầu, cô thật sự muốn tát cho người con gái dám cướp bạn trai của Tô Tịch hai cái nhưng nhìn thấy Mộc Du, trực giác của cô mách bảo cô rằng, cô gái này không phải là loại người đó. Cô không nói rõ được nguyên nhân, chỉ là cảm giác giữa người với người mà thôi.

- Mộc Du, cô còn nhớ tôi chứ? Chúng ta nói chuyện nhé. – Văn Hạ bình tĩnh nhìn Mộc Du nói.

- Chị Muỗi, chị điên rồi. Chị quen cô ta. Chị đến giúp ai vậy? Này chị... - Tô Tịch vẫn chưa nói hết câu thì Mèo con đã dùng tay bịt miệng cô ấy lại. Mộc Du không nói gì mà chỉ đi theo Văn Hạ. Hiện trường chỉ còn lại Tô Tịch đang khua khoắng chân tay, chàng trai lạnh lùng và cả Mèo con đó.

- Cô nhìn thấy đấy, Tô Tịch là em tôi. Tôi muốn hỏi cô, chuyện này nên giải thích thế nào? – Khi Văn Hạ bình tĩnh, người cô toát ra khí chất giống như Tô Mạch, có thể là ở bên anh đã lâu nên cô bị nhiễm.

Mộc Du nhìn thẳng vào mắt Văn Hạ chẳng hề sợ hãi. Bỗng cô ta phá lên cười, cảm giác như Văn Hạ đang nói một câu thật buồn cười. Chỉ đến khi Văn Hạ chau mày thì cô ta mới nói:

- Chị Văn Hạ, hôm đó em cảm thấy chị là một người rất tốt. Sao lại như vậy? Chuyện này có thể nói rõ ràng mà. Anh ta theo đuổi em. Em đồng ý. Chưa biết chừng ngày mai em lại bỏ rơi anh ta. Chị và Tô Tịch có quan hệ gì với nhau? Hai người nên đi tìm người đàn ông đó chứ không phải em.

Văn Hạ chau mày, dường như cô đang cố gắng kìm nén cơn giận. Cô ngẩng đầu lên nhìn Tô Tịch đang vô cùng giận dữ ở đằng xa. Cô cắn chặt môi, không nhìn Mộc Du nữa mà đi thẳng về phía họ.

Mộc Du ngoái đầu lại nhìn bóng lưng của Văn Hạ. Cô ta rất tôn trọng Văn Hạ vì hôm đó cô đã mở cửa cho cô ta vào. Cô ta thừa nhận đây là một cô gái thuần phác đáng yêu nhưng hôm nay lập trường của họ lại đối lập nhau. Cô ta không thể nhân từ với kẻ địch mà tàn nhẫn với mình được.

Khi mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Văn Hạ thì cô bước đến trước mặt người đàn ông đó. Cô giơ tay giáng một cái tát khủng khiếp vào mặt anh ta khiến tất cả mọi người đều bàng hoàng, bao gồm cả người đàn ông đó. Người đàn ông đó vừa định tát trả lại cô thì một bàn tay gầy gò đã kéo Văn Hạ lại. Trước mắt cô xuất hiện một bờ vai không lấy gì làm rộng lắm.

Văn Hạ ngẩng đầu nhìn bóng lưng trước mặt, một mái tóc dài bay bay trong gió, đôi tay trắng ngần khiến người khác ngưỡng mộ, vóc dáng dong dỏng cao khiến người khác cảm mến, trên cơ thể người đó toát lên hương hoa cúc nhẹ nhàng. Đúng vậy, đó không phải là ai khác mà chính là Minh Ưu mấy ngày không gặp.

- Chị định làm gì thế? - Nếu không phải bóng lưng quen thuộc của cậu ta thì Văn Hạ đã nghi ngờ người này không phải là cậu thanh niên mà mình quen. Giọng nói lạnh lùng u ám khiến cô cũng phát run.

Vì bị Minh Ưu ngăn cản nên Văn Hạ không nhìn thấy thái độ của người đàn ông đó. Cô chỉ biết người đó không nói gì đã bỏ đi. Cô ngoái đầu

lại nhìn Mộc Du, cô gái đó vẫn cười, cười rất thoải mái, như thể người đàn ông đó và chuyện này chẳng liên quan gì đến cô ta. Bỗng nhiên Văn Hạ rất muốn biết, rốt cuộc cô gái này là người thế nào nhưng trong nháy mắt, cô ta cũng biến mất.

- Các anh chị ở đây làm gì vậy? – Minh Ưu vừa hỏi vừa bước đến chỗ Mèo con.

- Đánh nhau. Hôm nay, cậu phải lên lớp mà.

- Vâng.

Lúc này, Văn Hạ mới biết, hoá ra Minh Ưu là sinh viên ở đây. Ngưỡng mộ quá! Nhưng cô lập tức rút cánh tay bị cậu ta nắm về cười hì hì, chưa đợi cô cười xong thì một câu nói của Minh Ưu lại lập tức đưa cô lên trời.

- Chị Văn Hạ, chị làm người mẫu cho em nhé.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Sóng Gió Không Ngừng

Vào một buổi chiều, Văn Hạ chìm đắm trong niềm hạnh phúc được làm người mẫu, vui chết đi được! Cô nghĩ sau này sẽ có một bức tranh vẽ chân dung cô xinh đẹp, đáng yêu, không ai sánh bằng, đẹp quá, đẹp ời là đẹp, mới nghĩ thôi mà cô đã lên tận chín tầng mây rồi.

Khi Văn Hạ ngồi xuống làm dáng thì Tô Tịch lấy một điều thuốc bước tới dựa vào sau chiếc ghế cô ngồi cười đầy ẩn ý nói:

- Chị nói xem, anh em có thể để chị làm người mẫu cho người khác không?

Mộng tưởng luôn đẹp nhưng hiện thực lại vô cùng tàn khốc. Giấc mộng của Văn Hạ vỡ tan. Cô có thể nghe thấy tiếng nổ của nó, lách ta lách tách, ùng. Đùng rồi. Làm sao Tô Mạch có thể đồng ý cho cô làm người mẫu cho người khác chứ? Thường ngày, anh yêu chiều cô như vậy nhưng về đối tượng kết bạn thì anh luôn nghiêm khắc. Qua Mèo con có thể thấy rõ điều này. Phải mất rất nhiều thời gian, Mèo con mới vượt qua thử thách.

- Sao em tệ thế chứ? Chị không giúp em đánh Mộc Du, em nhớ thù như vậy sao? Em tệ quá đấy! – Văn Hạ ngoái đầu nhìn Tô Tịch cắn răng nói.

Tô Tịch ngẩng đầu, ngón trỏ búng búng tàn thuốc, đặc ý nói:

- Em đánh cược với chị. Chắc chắn anh em sẽ không đồng ý. Em cược chiếc xe ngoài kia của em. Còn chị? Chị cược gì?

Nhìn ánh mắt khiêu khích của Tô Tịch, Văn Hạ cắn răng, hậm hực nói:

- Em nói đi. Em muốn chị cướp gì nào?

Tô Tịch nhìn xung quanh, ngán ngẩm nói:

- Chị nghèo như vậy. Haizzz... Nếu chị thua thì chị phải tìm cho em một người bạn trai tốt. Nếu không thì chị cướp người đó về cho em cũng được.

Văn Hạ nhảy từ trên ghế xuống, khinh thường nói:

- Chị coi thường em đấy. Chỉ một tên mặt trắng thôi mà có thể làm em thành ra nông nổi này sao?

- Em không thể nuốt được cơn giận này.

Hai người con gái đứng bên nhau, tay cầm điều thuốc, tay bóp eo. Khi Tô Mạch mở cửa bước vào, anh còn tưởng họ đang đánh nhau.

Tô Tịch ngoái đầu lại nhìn Tô Mạch. Cô ấy cầm túi xách nói với Tô Mạch:

- Anh, chị Muối có chuyện muốn nói với anh. – Sau đó chạy biến đi. Cô gái này không sợ thế giới loạn sao?

Tô Mạch nhẩn nại nhìn bóng lưng cô em họ. Anh thường nói, khi Tô Tịch chịu thiệt thì cô ấy luôn điên điên khùng khùng không hay nhưng Tô Tịch thì sao? Cô ấy luôn phản đối lời anh rằng, anh nhìn chị Văn Hạ nhà anh thì biết. Người con gái thích giày vò người khác là tốt mà. Tô Mạch cũng chẳng nói thêm được gì. Thực ra có lúc anh cũng hy vọng Văn Hạ hiểu chuyện, bình tĩnh một chút. Cuối cùng, nếu một người cứ luôn ở trong

hoàn cảnh như thế thì cũng phiền, sẽ chán nhưng mỗi lần anh thấy bộ dạng đáng thương của Văn Hạ thì anh lại không nỡ trách cô điều gì.

- Có chuyện gì vậy? – Tô Mạch ngoái đầu lại hỏi Văn Hạ đang ngồi ủ rũ.

Văn Hạ nghe thấy Tô Mạch hỏi mình, vội vàng ngẩng đầu nói:

- Ồ! Chuyện nhỏ ấy mà. Anh đừng vội.

Tô Mạch thay dép đi ở nhà rồi ngồi xuống sofa, hai tay chống lên đùi:

- Em nói đi. Anh có thể chịu đựng được.

Hì hì! Văn Hạ cười, cô chạy đến ngồi xuống sofa, tựa vào anh dịu dàng nói:

- Em muốn... Em muốn đi làm người mẫu. – Văn Hạ nói ra những điều mình ấp ủ, sau đó cô tránh xa Tô Mạch chờ đợi câu trả lời của anh.

- Người mẫu ư? – Tô Mạch ngoái đầu lo lắng nhìn Văn Hạ một cách khó hiểu.

Văn Hạ gật mạnh đầu:

- Đúng vậy. Người mẫu vẽ tranh ấy. Anh biết chứ? – Văn Hạ vừa nói vừa giơ tay lên vẽ vẽ, cố gắng để Tô Mạch đồng ý. Cô thật sự rất muốn làm người mẫu vẽ tranh.

Tô Mạch nghe đến đây, chau mày, nghiêm giọng nói:

- Không được.

- Tại sao ạ? – Văn Hạ cũng chau mày gào lên.

- Em gào gì chứ? Em nói nhỏ anh cũng có thể nghe thấy mà. Anh nói không được là không được. Em thử nghĩ xem, em chạy đi làm việc đó thì tiệm cà phê bỏ đi đâu? Lần này không phải là em lại muốn bỏ dở giữa chừng đấy chứ? Em cứ tiếp tục như vậy thì sẽ chẳng có tiền đồ gì đâu. Em xem bây giờ bạn học của em đã làm được những gì? Em xem lại xem mình đã làm được gì? Em không lo sao? Còn nữa, em đừng tưởng là anh không biết. Em tránh xa Minh Ưu ra, tránh xa ra một chút. Em biết chưa hả? – Tô Mạch không ngốc. Thoáng nghe là anh đã biết rõ mọi chuyện. Anh quá hiểu Văn Hạ. Cứ để như thế cô sẽ dễ dàng nảy sinh tình cảm với cậu bé Minh Ưu đó. Hơn nữa, rõ ràng Minh Ưu từ chối tiếp cận với người khác, duy chỉ Văn Hạ thì không. Điều này khiến anh rất lo lắng. Thế nên anh đã không để ý đến việc lời nói của mình đã làm tổn thương Văn Hạ.

Văn Hạ cúi đầu nhìn Tô Mạch đang ngồi trên sofa, trong mắt cô thoáng nét sợ hãi nhưng rồi làn sương mờ lại từ từ trào dâng. Sao anh có thể nói với cô như vậy? Anh coi thường cô, cảm thấy cô vô dụng, cảm thấy cô không xứng với anh sao? Trước đây anh không hề như vậy. Tại sao? Tại sao anh lại nói cô như vậy? Cô cũng có lòng tự trọng, cũng có chí tiến thủ. Cô không ngừng thay đổi công việc là muốn tìm được một công việc thực sự thích hợp với mình. Tại sao anh lại đối xử với cô như vậy?

- Em nói đi. Em nghe thấy chưa? Không được đi. Còn nữa, em trừng mắt với anh làm gì? Em không sợ mắt rơi ra khỏi tròng sao? – Tô Mạch thấy hoang mang khi cô nhìn chằm chằm vào mình. Anh chưa từng thấy ánh mắt như thế này bao giờ. Văn Hạ luôn là một cô gái đáng yêu, ngây thơ, hay làm nũng. Nào ngờ khi tức giận lại khiến anh cảm thấy thoáng sợ như thế. Anh có nói nặng lời quá không? Anh bắt đầu ngẫm lại.

- Tôi sẽ đi. Anh Tô, tôi nói cho anh biết, nhất định tôi sẽ chứng minh cho anh thấy sẽ có ngày Văn Hạ tôi ngẩng đầu lên được. - Văn Hạ nổi giận. Cô không rơi nước mắt. Nói xong, cô bỏ đi không thèm cả thay giày.

Khi cô bước ra cửa, Tô Mạch đứng bật dậy gào lên sau lưng cô:

- Cô đi đi. Cô đừng hy vọng tôi sẽ đi tìm cô về. Tính khí của cô ngày càng khó chịu đấy. Cô không còn là trẻ con nữa đâu.

Văn Hạ thoáng dừng bước nhưng cô vẫn kiên định bước ra khỏi cửa. Lúc này, trong đầu cô chỉ vang lên câu nói mẹ cô thường dạy: “Người tranh lời nói, Phật tranh nén hương”. Văn Hạ cô không phải là người vô dụng.

Tô Mạch nắm chặt nắm tay. Anh không ngờ Văn Hạ lại bỏ đi thật. Khi thấy cô bỏ đi, anh thật sự muốn giữ cô lại nhưng lòng tự trọng của người đàn ông không cho phép anh làm như thế. Anh cảm thấy cũng đến lúc phải uốn nắn tính ương bướng của Văn Hạ. Hơn nữa, trên người cô không mang theo thứ gì, nơi cô có thể đến chỉ có vài chỗ. Anh biết, cô tuyệt đối không để mình phải chịu thiệt thòi, thế nên anh cũng không quá lo lắng.

Buổi tối đó, khi Văn Hạ vừa ra khỏi nhà cô liền hối hận ngay. Sao mình có thể ra đi cơ chứ? Đáng lẽ cô phải đuổi Tô Mạch đi còn cô ở nhà mới đúng. Sai rồi, sai rồi. Không nên đem lỗi lầm của người khác ra để trừng phạt mình nhưng sự thực đã được định sẵn như thế, cô thật sự không còn mặt mũi nào để quay lại nhìn người đàn ông đó. Nếu cô quay về thì cái đuôi của anh ta sẽ quẫy lên tận trời xanh, cô sẽ càng trở nên yếu thế.

Nhưng cô có thể đi đâu đây? Không thể đến nhà bà nội. Muộn thế này không thể làm người già lo lắng được. Gần đây sức khỏe của bà nội không tốt. Nhà Tô Tịch lại càng không thể đến, nhà Mèo con cũng không được. Bỏ nhà đi thì không thể sang nhà hàng xóm mà ở được. Khi cô đang lang thang trên đường, bất chợt có người vỗ vai cô từ phía sau. Cô ngoái đầu lại nhìn, cô hối hận, thật đen đủi, lại gặp oan gia.

Mộc Du ra ngoài mua đồ. Cô ta không ngờ lại nhìn thấy một cô gái đi lang thang vu vơ trên phố, hơn nữa lại còn đi dép lê ở nhà. Cô ta lại gần một chút thì hoá ra là Văn Hạ. Cô gái này không nhớ thù, hơn nữa việc hôm đó là hoàn toàn dễ hiểu. Cô ta cũng không thích người đàn ông đó lắm

nhưng cô ta rất quý Văn Hạ, đặc biệt là lòng dũng cảm của cô nên cô ta bước đến chào và hỏi thăm.

- Sao muộn thế này mà chị vẫn chưa về nhà?

- Tôi đi dạo. Tôi đang rất buồn. – Văn Hạ chẳng lấy gì làm vui vẻ nói.

Mộc Du cười, nhìn kỹ khuôn mặt cô:

- Chị bỏ nhà đi à?

Văn Hạ kinh ngạc nhìn Mộc Du, cô gái mạnh mẽ này có thể nhận ra sao? Lẽ nào trên mặt cô viết mấy chữ “bỏ nhà đi” sao?

Mộc Du nhìn bộ dạng của Văn Hạ thì biết chuyện gì đã xảy ra. Cô ta kéo cánh tay cô nói:

- Đi nào. Đến chỗ em đi. Ở đó chỉ có em và chị họ em thôi.

Văn Hạ không phản đối. Một là cô thật sự không có chỗ nào để đi, hai là cô cũng chưa bao giờ cảm thấy Mộc Du là người xấu nên tự nhiên cứ thế đi theo cô ta.

Văn Hạ đi theo đến chỗ ở của Mộc Du thì mới phát hiện ra rằng, hoá ra so với chỗ ở của họ cũng cách không xa lắm, chỉ đi bộ khoảng hai mươi phút là đến. Đối với Văn Hạ thì đoạn đường đi bộ hai mươi phút lại rất dài nhưng con người luôn phải cam chịu hiện thực. Bây giờ trên người cô không một xu dính túi thì có người cho ở nhờ đã là tốt lắm rồi. Tóm lại, cô không thể đòi hỏi người ta phải mang xe đến đón mình về nhà được. Cho nên mới nói, mạo hiểm thì dễ xa xỉ nhưng đã xa xỉ thì khó mạo hiểm.

Bước theo Mộc Du lên đến tầng năm mà Văn Hạ chóng hết cả mặt. Cô không làm nũng nhưng đúng là thể chất của cô rất kém, dù tầm bố thế nào cũng không được. Vì cô sinh non nên cô luôn trách cứ mẹ cô chuyện này.

Nếu mẹ cô sinh cô muộn thêm mấy ngày thì cô đã khoẻ mạnh, chứ đừng nói đến chuyện bệnh tật. Điều đáng ghét nhất là nó lại không làm cô gầy đi.

Mộc Du ấn chuông cửa. Sau đó có tiếng người ở trong nhà bước ra. Cửa vừa mở, trong đầu Văn Hạ thoáng hiện lên một ý nghĩ, thế giới này thật là nhỏ bé.

Tuy đã nhiều năm Lý Cẩm Sắt không gặp Văn Hạ nhưng vừa nhìn là cô ta nhận ra ngay cô bé luôn chạy theo cô đi khắp nơi hồi nhỏ này. Tuy cô ta cũng nghe người nhà nói là Văn Hạ chuyển đến đây nhưng cô ta chưa từng liên lạc với Văn Hạ. Cô ta cảm thấy tình cảm thuở nhỏ đã phai nhạt nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đó thì cô ta biết, có những tình cảm mà cả đời này cũng không thể nào quên được.

Văn Hạ không ngờ mình lại tình cờ gặp lại Lý Cẩm Sắt, nàng công chúa trong mắt cô hồi nhỏ, nàng công chúa cao quý nhất, xinh đẹp nhất. Mẹ cô thường nói, nếu con bằng một nửa Cẩm Sắt thì mẹ đã mãn nguyện lắm rồi. Cô chưa từng ghen tỵ với cô ta nhưng cô ngưỡng mộ cô ta vì cô cảm thấy mình cũng rất được, nếu có thể tốt hơn một chút thì càng tốt. Thế nên cô gọi cô ta bằng một giọng thật ngọt ngào.

- Chị Cẩm Sắt! - Rồi cô bước theo hai người vào nhà.

Văn Hạ đã tìm được chỗ ở yên ổn. Tô Mạch thì sao? Anh nghĩ có lẽ giờ này cô đã đến chỗ bà nội, anh liền gọi điện cho bà nội. Kết quả, Văn Hạ không có ở đó mà còn bị bà nội thẩm vấn một hồi. anh vội vàng nói không có chuyện gì, chỉ là Văn Hạ ra ngoài chơi vẫn chưa về nhà thôi nhưng bà cụ rất tinh ý, nhanh chóng đoán biết ra sự việc và mắng té tát anh một trận. Nhất là bà hoàn toàn không đồng ý khi anh nói Văn Hạ như thế. Bà luôn cảm thấy làm con gái như Văn Hạ là tốt lắm rồi, không cần phải học mẹ anh làm một người phụ nữ mạnh mẽ. Tóm lại bà nội luôn bên vực Văn Hạ trước mặt Tô Mạch.

Tô Mạch gác điện thoại rồi lại gọi đến chỗ Tô Tịch, không có ở đó. Anh chạy sang nhà Mèo con tìm, vẫn không có. Lần này anh thật sự lo lắng. Anh cầm chìa khoá chạy ra ngoài nhưng lúc này Văn Hạ đang ngồi ở nhà Mộc Du ôn lại chuyện cũ với Lý Cẩm Sắt mà không biết rằng ngày mai sẽ có sóng to gió lớn gì ập đến.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tô Mạch Biến Mặt

Văn Hạ đang ôn lại chuyện cũ với Lý Cẩm Sắt thì đã chìm vào giấc ngủ lúc nào chẳng hay. Cô nàng vô lo vô nghĩ này lại không biết rằng, đêm nay không về nhà đã xảy ra rất nhiều chuyện và có rất nhiều mối quan hệ bất ngờ thay đổi. Tất cả đều dần ẩn đi, giấu kín trong lòng.

Sáng sớm, Mộc Du phải lên lớp. Cô ấy đi từ rất sớm. Lúc Văn Hạ thức dậy thì chỉ còn Lý Cẩm Sắt đang vẽ thiết kế trong phòng làm việc. Cô nhẹ nhàng bước đến và nhìn thấy trên màn hình là một bản thiết kế rất đẹp. Thật ngưỡng mộ!

- Sao em dậy sớm thế? – Lý Cẩm Sắt đeo cặp kính bằng nhựa màu đen, những ngón tay đẹp như ngọc không ngừng nhấn chuột một cách tự nhiên.

Văn Hạ nhìn đồng hồ ở góc bên phải phía dưới màn hình, mới hơn tám giờ, đúng là còn rất sớm. Đương nhiên đối với cô mà nói, tối qua cô ngủ không ngon, trong đầu cứ nghĩ đến lời nói, khuôn mặt, giọng điệu của Tô Mạch. Liệu anh có lo lắng không? Liệu anh có đi tìm cô không? Liệu cô có quá kích động không? Liệu cô có phạm sai lầm thật không? Cô thuộc tuýp người vừa phạm sai lầm vừa kiểm điểm, vừa kiểm điểm vừa phạm sai lầm. Thế nên cô thật sự không biết mình sai từ đâu.

- Chị Cẩm Sắt, sao chị không đi làm? – Văn Hạ thấy lạ hỏi.

- Giờ giấc làm việc của chị khá thoải mái, chỉ cần hoàn thành công việc là được. - Cẩm Sắt vừa trả lời vừa chỉnh sửa lại bản vẽ. - Phải rồi, hôm qua có Du Du ở nhà, chị không tiện hỏi, em và bạn trai cãi nhau à?

Tối qua, Văn Hạ đã kể hết mọi chuyện của mình trừ chuyện cô bỏ nhà đi nhưng Lý Cẩm Sắt là người từng trải nên chỉ thoáng nhìn là có thể biết rõ chuyện gì xảy ra.

- Chị nhận ra rồi à? Vẫn ổn ạ. Ai bảo anh ta mắng em chứ? – Văn Hạ nhắc đến chuyện này mà giọng thoáng bực bội. Tối qua Tô Mạch đúng là tên ác quỷ.

Cuối cùng bản vẽ của Lý Cẩm Sắt cũng xong, cô ấy rời mắt khỏi màn hình vi tính rồi xoay ghế nhìn về phía Văn Hạ. Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trẻ trung của Văn Hạ mỉm cười nói:

- Nếu em đã gọi chị một tiếng là chị, vậy thì chị cũng nên chỉ ra điểm sai của em đúng không?

Lý Cẩm Sắt rất có dáng của người làm chị khiến Văn Hạ ngoan ngoãn gật đầu:

- Thực ra chuyện tình cảm, chị cũng chẳng dám nói nhiều. Bản thân chị cũng không hạnh phúc. Nhưng Văn Hạ này, tối qua nghe em nói về tình yêu của hai người khiến chị thật sự rất khâm phục. Chị nói thật, bao nhiêu năm nay chị luôn cảm giác chỉ có tình yêu của chị mới là tình yêu thật sự, nhưng tối qua chị mới biết trước mặt em, tình yêu của chị quá nhỏ bé. Em có thể một mình chờ đợi người yêu của mình lâu như vậy, giữ vững lời thề trong vô vọng như thế. Chị có thể tưởng tượng ra nỗi tuyệt vọng, sợ hãi của em nhưng em vẫn kiên trì. Tại sao lại như vậy? Bởi vì em yêu anh ấy.

Lý Cẩm Sắt nói với vẻ rất xúc động, đầu hơi gật gật bày tỏ sự khẳng định của bản thân.

- Nhưng nếu em gặp chuyện mà bỏ chạy vậy thì tương lai của hai người sẽ ra sao? Mọi người đều nói yêu thì dễ nhưng giữ gìn tình yêu mới khó. Bản thân em cũng nói, hai người sẽ mãi mãi không bao giờ chia tay.

Vậy thì em nên dũng cảm hơn, em phải thông cảm, phải bao dung, đúng không?

Văn Hạ khẽ chau mày, buông một câu phản đối theo bản năng:

- Nhưng anh ấy nói em vô dụng, nói em ngốc, nói em chẳng làm được gì cả, nói em không bằng người khác. Anh ấy coi thường em.

Nghe cô nói vậy, Lý Cẩm Sắt bỗng phì cười. Cô ấy nắm lấy tay Văn Hạ nhẹ nhàng vỗ, thở dài nói:

- Em gái ngốc, người đàn ông này rất yêu em. Hãy tin chị đi, trước mặt đàn ông, phụ nữ không cần thông minh, không cần mạnh mẽ, chỉ cần biết hưởng thụ, biết chăm sóc và quan tâm đến anh ta thôi.

Tuy Lý Cẩm Sắt mỉm cười nhưng trong lòng cô cực kỳ chua xót. Cô có thể dạy Văn Hạ như vậy nhưng bản thân mình lại không làm được. Nếu cô có thể làm được những gì mình nói thì đâu sợ phải nói sự thật với Hà Khanh. Anh ấy cũng sẽ chấp nhận. Nhưng lòng tự trọng của cô, sự kiêu ngạo của cô không cho phép người khác có cơ hội thương xót mình. Cô thật sự rất ngưỡng mộ Văn Hạ. Trông có vẻ ngây thơ đáng yêu nhưng trong lòng lại hiểu cực kỳ rõ cái gì là tình yêu.

- Vậy tại sao chị với anh Hà Khanh lại ly hôn? – Văn Hạ hỏi lại khi cô nhận ra nỗi buồn trong lòng Lý Cẩm Sắt.

Lý Cẩm Sắt không ngạc nhiên. Đương nhiên cô ấy biết mấy ngày trước, Hà Khanh đã nhận thiết kế một quán cà phê và cũng biết đó là quán cà phê của Tô Mạch, chỉ là trước tối qua thì cô không biết quan hệ giữa Tô Mạch và Văn Hạ mà thôi. Thế này thì coi như là mọi chuyện đều đã rõ ràng.

- Chị có điều khó xử của mình. Em vẫn còn nhỏ. Tóm lại hai người nên trân trọng tình yêu. Nếu không sẽ giống như chị phải hối hận cả đời. -

Lời của Lý Cẩm Sắt có ý nghĩa thật sâu xa, Văn Hạ nghe mà chợt thấy lo lắng.

Văn Hạ đã về nhà. Khi bỏ đi, cô không mang theo chìa khoá nhưng cô tin rằng chắc chắn Tô Mạch đang mở cửa ở nhà đợi cô, chắc chắn anh cũng hối hận vì đã mắng cô như thế, chắc chắn anh cũng biết cô đau lòng, thế nên cô quyết định, nếu Tô Mạch nói chuyện với cô trước thì cô sẽ tha thứ cho anh. Nhưng cô không ngờ, về đến nơi, cửa nhà vẫn khoá. Cô đi đi lại lại trước cửa rất lâu, cuối cùng quyết định lấy hết dũng khí gõ cửa. Tô Mạch nói không cần cô thì chắc chắn là nói dối. Cô ở đây cũng phải chịu không ít thiệt thòi.

Gõ cửa cả buổi mà cửa nhà mình vẫn đóng. Mèo con ở căn hộ đối diện bước ra, cậu lim dim đôi mắt, mơ mơ màng màng nói:

- Chị gái, chào mừng chị đã trở về.

- Tô Mạch nhà tôi đâu? - Văn Hạ không có thời gian tán gẫu. Điều cô quan tâm bây giờ là có phải Tô Mạch đang giận và không cần cô nữa không?

- Em biết đâu được. Hơn hai giờ sáng anh ấy còn chạy sang nhà em tìm chị đấy. Chị đi đâu vậy? – Mèo con bĩu môi không hài lòng, Tô Mạch đã phá hỏng giấc mơ của cậu ấy.

Văn Hạ vừa nghe cậu ấy nói vậy thì trong lòng như có lửa bùng lên. Làm sao đây? Muộn như thế mà Tô Mạch vẫn đi tìm cô, chắc chắn mọi người đều biết rồi. Nhưng Tô Mạch đi đâu rồi? Văn Hạ đang định gõ cửa tiếp thì Mèo con ngăn lại nói:

- Chị đừng gõ cửa nữa. Anh ấy chưa về đâu. Thật đấy!

Văn Hạ nhìn Mèo con, chẳng có vẻ gì là hoảng loạn. Cô đẩy cậu ta sang một bên rồi bước vào nhà cậu.

Chạy vào phòng khách, cô chộp lấy điện thoại bàn và bắt đầu gọi cho Tô Mạch nhưng anh đã tắt máy. Nhìn đồng hồ, bây giờ mới hơn chín giờ, là giờ anh đang làm việc. Cô gọi điện đến văn phòng nhưng không có ai nghe máy. Lúc này, cô đang vô cùng lo lắng, ở bên nhau lâu như vậy nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện này. Khi cô lo lắng quay cuồng thì Mèo con đứng bên cạnh nói:

- Chị gọi cho thư ký của anh ấy xem.

Văn Hạ ngẩng đầu lên nhìn cậu nói với giọng ấm ức:

- Tôi không biết. Tôi toàn trực tiếp gọi cho anh ấy.

- Ngốc chết đi được! Tô Mạch thông minh như vậy mà sao lại đi chọn một người con gái ngốc như chị chứ? – Có lẽ là Mèo con bực mình vì phải dậy sớm, bất chấp tính khí nóng nảy của Văn Hạ, cậu bắt đầu mở miệng mắng.

Văn Hạ không hề phản kháng. Đúng vậy. Sao Tô Mạch lại chọn người con gái ngốc như cô chứ? Tô Mạch tốt như thế, còn cô lại tệ như vậy. Cô làm mất anh mà không tìm lại được. Cô không nên như vậy. Cô gái Văn Hạ độc lập tự chủ trước kia đâu rồi? Cô gái Văn Hạ mạnh mẽ đáng yêu đi đâu rồi? Bản thân cô không biết rằng, trong sự cứng chiều và kiêu ngạo của Tô Mạch, cô đã thay đổi, trở nên không còn đáng yêu, trở nên yếu đuối và hay khóc nữa.

Văn Hạ bước đi. Cô vẫn đi đôi dép lê ở nhà lúc cô bỏ nhà đi. Mèo con nhìn theo bóng Văn Hạ mờ dần. Cậu đang nghĩ phải chăng mình nói quá nặng lời nhưng vừa định ngăn cô thì một bàn tay từ phía sau đã giữ cậu lại. Ngoài đầu lại nhìn thì hoá ra Gấu xui xẻo đã đứng sau lưng cậu.

- Em đừng đi. Cứ để cô ấy suy nghĩ cho thông suốt. - Giọng nói của Gấu xui xẻo chứa đầy sức nặng. Khi đó, Mèo con cũng vì điều này mà rơi vào vòng xoáy của anh ta. Nhìn người mình yêu, nhìn Văn Hạ, trong long

Mèo con thấy hạnh phúc, hạnh phúc lạng lẽ. Văn Hạ nhất định cũng sẽ hạnh phúc.

Vậy thì lúc này rốt cuộc Tô Mạch đang ở đâu?

Cô gái xinh đẹp trên máy bay lịch sự bưng tách cà phê lên nhâm nhi mặc dù tách cà phê này chẳng ngon chút nào nhưng đây là điểm khác nhau giữa Khâu Tư và Văn Hạ. Nếu đó là Văn Hạ thì cô đã gọi phục vụ đòi đổi rồi nhưng Khâu Tư không như vậy. Cô luôn là người lịch sự và cao quý.

Tô Mạch ngồi bên cạnh nhận được cú điện thoại thông báo anh phải đi công tác từ sáng sớm. Anh vội vàng đến công ty kéo va li hành lý đi luôn. Tuy anh vẫn lo lắng cho Văn Hạ nhưng thực sự anh cũng biết, Văn Hạ sẽ không gặp chuyện. Cô nàng đó dễ hoà đồng hơn anh, có nhiều người sẵn sàng cho cô ở nhờ. Hơn nữa trời sáng rồi, anh cũng thấy bực mình. Người con gái anh yêu sâu sắc như vậy chỉ vì anh nói nặng lời một chút mà nói đi là đi, rời khỏi nhà, rời xa anh. Giây phút đó, trái tim họ đều như tan vỡ.

- Thật ngại quá! Anh phải đi cùng em mà lại còn thông báo muộn như vậy. – Khâu Tư nhìn khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi của Tô Mạch, trong lòng thấy hơi lo.

- Không sao. Đó là chuyện nội bộ công ty. Chúng ta đi mấy hôm? – Tô Mạch luôn duy trì khoảng cách với Khâu Tư, dù ai muốn tiến thêm một bước cũng rất khó vì cả trái tim anh đều là của Văn Hạ, chỉ thuộc về người con gái không hiểu chuyện đó mà thôi.

- Hai ngày. Chúng ta quay về sẽ kịp tham gia buổi họp lớp đấy. Anh có đưa Văn Hạ đi cùng không? – Khâu Tư không biết tại sao mình lại để ý đến Văn Hạ như thế. Rõ ràng là cô không nên so bì với cô ấy nhưng vì Tô Mạch, lần đầu tiên cô đã hạ thấp thân phận của mình đi so bì với cô gái đó.

Ánh mắt Tô Mạch tối lại, anh nói:

- Để xem rồi tính.

Văn Hạ không đến nơi nào khác. Cô đến công ty của Tô Mạch. Đây là lần đầu tiên cô đến đây. Trước đây, anh luôn bảo đưa cô đến xem nhưng cô nói, một công ty dịch vụ hậu cần thì có gì để xem chứ, xem xe chở hàng hay xem các container đây

Hôm nay, cô mới biết kiến thức của mình thật nông cạn. Toà nhà văn phòng tuyệt đẹp này chính là nơi cô luôn từ chối đến, là nơi hàng ngày người đàn ông cô yêu đều làm việc, kiếm tiền. Nghĩ đến việc Tô Mạch mặc bộ đồ vest đi đi đến đến nơi này mà cô cảm thấy thật tự hào, thật hạnh phúc vì cô có thể nói với tất cả những người con gái khác rằng, người đàn ông này là của cô.

Cô vừa bước đến sảnh lớn thì bị nhân viên quầy lễ tân ngăn lại.

- Cô tìm ai? – Cô nhân viên quầy lễ tân nhìn cách ăn mặc của Văn Hạ mà thấy ghét.

- Tôi tìm Tô Mạch. – Văn Hạ buông một câu dứt khoát. Tự tin là bản tính vốn có của cô. Dù cô ăn mặc thế nào thì cô đều có thể ngẩng cao đầu nói với tất cả mọi người, tôi là công chúa.

- Tô Mạch ư? Ồ... Giám đốc Tô, anh ấy không có ở công ty. – Cô nhân viên quầy lễ tân ngẩng đầu cao ngạo nói.

Văn Hạ nhìn cô ta nhú mày có vẻ không vui nói:

- Cô có thái độ gì vậy? Thái độ này mà cô vẫn còn mặt mũi ở đây kiếm cơm sao? – Không có nơi nào để trút giận, nhìn thấy cô ta như vậy, cô không nổi giận thì đúng thật là con mèo Kitty.

- Bảo vệ, có người đến gây chuyện. – Cô nhân viên quầy lễ tân cũng nổi giận, trước mặt bao nhiêu người thật là mất mặt. Cô ta gọi bảo vệ đến

lôi Văn Hạ đi.

Văn Hạ liếc nhìn xung quanh với ánh mắt sắc lạnh, chẳng ai dám xông lên. Cuối cùng cô buông một câu:

- Các người cứ đợi đấy cho tôi. – Cô nói một cách tàn nhẫn rồi quay đầu bỏ đi, tiếng dép lê xa dần. Nhân viên của công ty Minh Thị đều nhớ rất rõ về cô gái mạnh mẽ đi dép lê này. Họ không ngờ rằng, lần đầu tiên cô xuất hiện lại khiến họ kinh ngạc đến thế.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Bà Cô Tôi Đây Quay Lại Rồi

Văn Hạ đã đi tìm Tô Mạch rất lâu. Nhà bà nội, nhà bạn bè, cô đều đến tìm. Công ty không cho vào khiến cô vô cùng tức giận. Thử nghĩ xem Văn Hạ cô đã bao giờ bị người ta coi thường như vậy chưa? Ăn mặc thì nói lên điều gì chứ? Dù có đi dép lê thì cô cũng là công chúa.

Khi đang ủ rũ trong quán cà phê thì chợt có tiếng bước chân đi vào. Cô vội ngẩng đầu lên rồi lại buồn bã cúi xuống, ánh mắt u buồn vì người bước vào không phải là Tô Mạch mà cô ngày nhớ đêm mong nhưng rất nhanh chóng cô lại ngẩng đầu, đôi mắt sáng lên nhìn người bước vào như con sói xám nhìn thấy cô bé quàng khăn đỏ, cười ẩn ý nói:

- Minh Ưu, cậu giúp chị một việc nhé.

Hôm nay, Minh Ưu vốn định tìm cô làm người mẫu. Thực ra cũng không cần tư thế gì đặc biệt vì cậu cảm thấy khi Văn Hạ ngồi yên tại chỗ sẽ không có vẻ đẹp sinh động, cậu cần một Văn Hạ tươi tắn, một Văn Hạ luôn mỉm cười nên cậu quyết định dùng cây bút vẽ giống như chiếc máy ảnh nắm bắt lấy mỗi nụ cười của cô.

- Chuyện gì vậy? - Minh Ưu như một làn sương mù nhìn Văn Hạ.

Văn Hạ nhảy ra khỏi ghế chạy đến quầy bar cười hì hì nói:

- Tiểu Ưu Ưu, công ty Minh Thị là nhà cậu. Vậy thì chắc chắn là cậu có thể vào đó đúng không?

Minh Ưu không biết tại sao Văn Hạ lại hỏi như vậy nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt đầy hoài nghi.

- Vậy thì được. Đi nào. Cậu đưa tôi vào đó một lần. Quay về cậu muốn vẽ gì cũng được. - Nói rồi Văn Hạ chỉ tay kéo cậu ra ngoài, ngoái đầu lại dặn Mèo con:

- Mèo chết tiệt! Cậu nhớ trông quán cho cẩn thận đấy.

Mèo con dời mắt khỏi màn hình máy tình xách tay nhìn cô một cái, vâng một tiếng rồi lại nhìn Minh Ưu. Cậu bé đó đang nhìn Văn Hạ, trong mắt cậu ta có chút hân hoan, mong là điều cậu lo lắng không xảy ra. Nếu không thì đó sẽ là một thảm họa lớn.

- Đi thôi, đi thôi. Nhanh lên, nhanh lên. Đi trút giận cho tôi nào. - Văn Hạ dùng hai tay nắm lấy cánh tay Mạnh Ưu kéo đi. Có thể do trời nóng, có thể do cô nắm quá chặt nên Minh Ưu cảm thấy chỗ cánh tay cô chạm vào nóng như lửa đốt. Rất nóng!

Trên đường đi, Văn Hạ cứ riu ra riu rít kể lại chuyện mình gặp hôm nay, hậm hực tố cáo nhân viên quầy lễ tân bất lịch sự đó. Sau đó, cô mới nhớ ra trên xe còn có một người, cô liền quay lại hỏi Minh Ưu:

- Cậu nói xem tôi có nên trút cho hả giận không?

Minh Ưu vừa lái xe vừa mỉm cười gật đầu.

- A. . . Cậu cười trông đẹp trai thật đấy! Không chịu nổi rồi, không chịu nổi rồi. Ngất mất! Ngất mất! Nhưng hì hì! Không đẹp bằng nụ cười của Tô Mạch nhà tôi đâu. Không sao. Cậu vẫn còn nhỏ. Đợi cậu lớn lên thì anh ấy đã già rồi nhưng cũng không phải. Tô Mạch nhà tôi già đi thì vẫn đẹp trai như thế. Hì hì! - Văn Hạ cứ thế lăm bắm một mình mà không hề để ý thấy ánh mắt của Minh Ưu đang tối sầm lại.

Đến trước tòa nhà công ty Minh Thị, Văn Hạ xuống xe rồi lại chống nạnh nhìn tòa nhà cao cao này, mắt lim dim. Cô ngoái đầu lại nói với Minh Ưu đang đứng phía sau:

- Đi nào.

Thực ra Minh Ưu không hề muốn đến nơi này. Mặc dù cậu biết sẽ có một ngày nơi này có thể thuộc về cậu nhưng cậu vẫn không thích. Cậu có sở thích riêng của mình, có cách nghĩ riêng của mình. Mẹ cậu là một họa sĩ. Cậu hy vọng mình có thể kế thừa sự nghiệp của mẹ, hoàn thành mơ ước của mẹ.

Cậu còn nhớ, hồi nhỏ, mẹ cậu thường đưa cậu đi du lịch các nước. Đúng vậy. Chỉ có cậu và mẹ cậu thôi vì bố cậu quá bận. Cậu không biết ông bận việc gì. Cậu chỉ biết bố luôn vắng nhà. Còn nếu ở nhà thì cũng chỉ gây chuyện làm mẹ cậu phải khóc.

Mẹ cậu luôn cầm bút vẽ lặng lẽ mô tả lại mọi thứ. Dưới ngòi bút của bà, mọi thứ đều trở nên sống động, có sức sống. Bây giờ cậu mới hiểu, có thể mẹ đã đem tất cả những điều tốt đẹp nhất trong lòng mình gửi gắm vào bức tranh.

Trong bức tranh của mẹ, cậu có thể nhìn thấy ánh mặt trời, nhìn thấy đồng cỏ xanh, nhìn thấy tương lai nhưng ở ngôi nhà đó, cậu chẳng thấy gì cả, hoặc là cuộc sống của mẹ mãi mãi là một mảng tối tăm. Cậu bắt đầu vẽ từ nhỏ. Mẹ đã nắm bàn tay nhỏ bé cầm cây bút của cậu, vẽ những chấm nhỏ lên bức tranh. Mẹ hỏi Ưu Ưu muốn điều gì nhất?

Cậu nghiêng đầu dưới ánh mặt trời nhìn mẹ mỉm cười, nũng nịu nói:

- Ưu Ưu muốn mẹ.

Mỗi lần như vậy, mẹ đều ôm cậu vào lòng. Cậu nghe thấy tiếng mẹ khóc và nói:

- Ưu Ưu, mẹ chỉ có con thôi.

Cậu càng lớn thì bố cậu càng ít về nhà, mẹ cậu thì ngày càng u buồn. Dần dần trong tranh của mẹ không có ánh mặt trời, không có cỏ xanh, không có màu sắc, không có hy vọng, tính khí cũng càng ngày khó gần, có lúc bà ôm cậu vào lòng khóc nhưng có lúc lại nổi giận với cậu. Những ngày tháng đó có thể coi là những ngày tháng u tối nhất trong cuộc sống của cậu. Tuổi thơ vốn tươi đẹp của cậu đã bị ảnh hưởng bởi bà như thế đấy.

Cậu còn nhớ sáng hôm đó, mẹ cậu rất đẹp. Những người đã từng gặp mẹ cậu đều nói bà rất đẹp, cái đẹp thoát tục, cái đẹp khiến người khác không dám đến gần hoặc là chính vì bà là một họa sĩ thanh cao và thoát tục nên Minh Chí Nguyễn mới không dám đến gần.

Mẹ cậu mặc chiếc sườn xám màu trắng có thêu những bông hoa mẫu đơn rất lớn đang nở. Tóc bà búi cao để lộ chiếc cổ trắng ngần, cao quý thanh nhã. Bà kéo tay cậu nói:

- Ưu Ưu, chúng ta đi thôi.

Cậu không hiểu. Suy nghĩ non nớt của cậu không thể hiểu được cách nghĩ của người lớn nên cậu hỏi:

- Tại sao ạ? Mẹ ơi, chúng ta đi rồi thì bố phải làm thế nào ạ?

Cậu hỏi câu này mà rất lâu sau mẹ cũng không trả lời. Bà dẫn cậu ra cổng đứng nhìn con đường. Cậu biết, mẹ đang đợi bố. Hàng ngày, mẹ đều đợi bố như vậy, nhưng khi ông quay về thì bà lại vội rời xa. Cậu không hiểu, không hiểu sao và lại trốn ông như thế?

- Ưu Ưu, con nhớ sau này nhất định phải tìm một người yêu con hơn là con yêu cô ấy nhé. - Đây là câu cuối cùng bà nói với cậu vì tối hôm đó, bố mẹ cãi nhau, mẹ bị ngã từ trên cầu thang xuống và không tỉnh lại nữa.

Từ đó, cậu cứ như thế trưởng thành và không chịu nói chuyện với người khác, lạnh lùng nhìn mọi thứ. Cậu hận bố đối xử tuyệt tình với mẹ, hận bố đối xử với cậu như nghĩa vụ, hận tất cả mọi người. Khi cậu vứt bỏ cả thế giới này thì cả thế giới này lại không vứt bỏ cậu, tất cả mọi người đều muốn giành những điều tốt đẹp nhất cho cậu, muốn cậu nói chuyện. Dù bố cố gắng giải thích thế nào, cậu cũng đều không tin, không nghe. Cậu biết chắc chắn chính ông đã đẩy mẹ ngã xuống cầu thang.

Văn Hạ bước vài bước mới phát hiện ra Minh Ưu vẫn đứng yên tại chỗ. Cô lấy tay che ánh mặt trời, gọi to:

- Này, nhanh lên đi chứ

Nghe Văn Hạ gọi, Minh Ưu mới giật mình sợ tỉnh. Cậu nhìn như mất hồn nơi bố hằng ngày làm việc, nơi mẹ cấm cậu, nơi mà cậu luôn không muốn bước vào. Vội vàng thu lại dòng suy nghĩ, cậu sai bước đến bên Văn Hạ.

Văn Hạ thật có tài cáo mượn oai hùm. Lúc trước cô nhờ bóng Tô Mạch, hôm nay thì nhờ bóng Minh đại thiếu gia. Cô đi dép lê mà như đi giày ra trận, hùng hùng hổ hổ bước đi, suýt nữa thì tuột cả dép.

Bước đến trước quầy lễ tân, quả nhiên vẫn là cô gái đó.

Văn Hạ không thèm nhìn cô ta lấy một cái mà cứ thế bước thẳng về phía trước. Cuối cùng, cô gái đó cũng phải lên tiếng:

- Này, sao cô lại đến chứ? - Ai cũng có thể nghe ra giọng điệu hết kiên nhẫn và coi thường của cô ta.

Dường như Văn Hạ không nghe thấy mà vẫn cứ tiếp tục bước về phía trước. Chỉ nghe thấy tiếng cô gái đó âm ỉ, tiếng bước chân đến gần, sau đó giữ cánh tay cô lại thì cô mới thở dài, ngoái đầu nhìn cô ta lạnh lùng nói:

- Cô làm gì vậy?

- Cô không được làm loạn ở đây. Cô không tự nhìn lại thân phận mình đi. - Cô nhân viên lễ tân vẫn "thi hành nhiệm vụ" ra điều dạy dỗ cô.

- Thân phận tôi thì làm sao? Cô biết thân phận tôi thế nào sao? - Văn Hạ nhíu mày hỏi cô ta.

Cô gái đó nhìn cô từ trên xuống dưới một cách khinh bỉ nói:

- Nơi này không có ai đi dép lê cả.

Văn Hạ nhếch mép, khoanh tay nói với cô ta:

- Cô nhớ cho kỹ, người đầu tiên đi dép lê vào đây tên là Văn Hạ, là bà cô tôi đấy.

- Cô . . . - Cô nhân viên lễ tân đang định xoay người gọi bảo vệ thì không ngờ vừa ngoái đầu lại, cô ta nhìn thấy Minh Ưu bước đến.

Tất cả mọi người đều biết nhà họ Minh có một thiếu gia và cũng biết ông Minh Chí Nguyên rất coi trọng, rất yêu thương cậu ấy nhưng cậu ấy rất ít khi đến công ty. Hôm nay cậu ấy đến đã khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên và cũng thu hút sự chú ý của không ít người.

Cô gái đó đang định nở nụ cười chào Minh Ưu thì Minh Ưu lại đi thẳng đến bên Văn Hạ dụi dàng hỏi:

- Có chuyện gì thế? - Đương nhiên cậu biết Văn Hạ muốn phối hợp thế nào, diễn kịch mà.

Cô gái đó ngớ người, ánh mắt chuyển từ Văn Hạ sang Minh Ưu, bộ dạng không biết mình sai ở đâu. Văn Hạ thì sao? Cô làm như không hề có chuyện gì nói với Minh Ưu:

- Cô ấy nói đi dép lê không được vào đây.

- Tôi bảo vào được là vào được. Đi thôi. - Nói xong, Minh Ưu bước về phía thang máy. Có mấy nhân viên đang đợi thang máy xuống thấy cậu bước đến vội vàng tránh sang một bên. Văn Hạ thầm nghĩ, làm thiếu gia thật sướng, có tiền hay thật. Sau đó, cô lê đôi dép loẹt quẹt chạy theo, bỏ lại cô nhân viên lễ tân đứng đó sửng sờ.

Lần này, cô ta thật sự nhớ rõ, người con gái đầu tiên đi dép lê vào công ty Minh Thị có tên là Văn Hạ.

Khi vào trong thang máy, Văn Hạ vẫn vô cùng đặc ý đợi Minh Ưu dẫn cô đến văn phòng của Tô Mạch hỏi thư ký của anh, cô mới biết một tin động trời. Tô Mạch đi công tác với một người con gái, người con gái đó chính là Khâu Tư.

Cô điên thật rồi. Nếu cô gái đó không có ý gì với Tô Mạch thì cô sẵn sàng lấy đầu mình ra làm bóng cho cô ta đá. Chộp lấy điện thoại, cô gọi ngay cho anh, vặn tắt máy. Tiếng dập điện thoại xuống bàn khiến cô thư ký của Tô Mạch giật nảy cả mình. Khi mọi người vẫn chưa hết kinh ngạc thì cô lại kéo dép lê chạy đi, bỏ mặc Minh Ưu ngỡ ngác ở đó.

Sau khi Tô Mạch đến nơi thì vội vàng tham gia buổi họp của công ty, điện thoại của anh hết pin mà anh lại không mang theo hai cục pin điện thoại mà Văn Hạ luôn bắt anh mang theo. Một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Anh đành phải đưa điện thoại di động nhờ người khác đi nạp, còn mình vội vàng vào phòng họp.

Lần ra trận này, anh cùng Khâu Tư hợp tác. Anh có cảm giác bao nhiêu năm nay, không biết Khâu Tư thay đổi hay anh vốn không hiểu cô. Cô tạo cho anh một cảm giác rất khác. Trước đây, anh cảm thấy Khâu Tư xinh đẹp nhưng không có linh hồn. Bây giờ, Khâu Tư vẫn rất xinh đẹp nhưng phong thái ngồi bên bàn đàm phán lại vô cùng lạnh lùng. Khi ngồi

bên bàn ăn, cơ hồ lại biến thành một cô gái khác. Điều đó khiến anh cảm thấy cô gái này thật khó lường, khiến người ta không thể nào hiểu rõ được nhưng đồng thời anh lại nhớ đến khuôn mặt đáng yêu của Văn Hạ. Tuy miệng nói làm anh giận nhưng cô vẫn là cô.

Hai người con gái hoàn toàn khác nhau và anh cũng hiểu về họ khác nhau. Khấu Tư hiểu biết, Văn Hạ đáng yêu. Không đúng. Tại sao anh lại đem họ ra so sánh? Rõ ràng là không thể so sánh được mà.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Bùng Nổ

Văn Hạ quay về tiệm cà phê, cô liên tục gọi điện thoại nhưng di động của Tô Mạch vẫn không kết nối được. Cô nhúu mày, tay phải cầm di động chống cằm, thở ra bằng miệng, bộ dạng khiến người khác nhìn thấy chỉ muốn nhéo khuôn mặt tròn trịa của cô.

Mèo con vẫn cầm cúi viết kịch bản, Minh Ưu ngồi một bên cầm bút vẽ mà không biết rốt cuộc cậu sẽ vẽ thế nào. Bình thường chắc chắn cô sẽ rất vui nhưng hôm nay thì không. Tô Mạch của cô đã biến mất, bầu trời của cô đã biến mất, làm sao cô có thể coi như không có chuyện gì được chứ?

Buổi trưa nắng rất to. Không biết dạo này trời đất làm sao nhưng nắng gắt như thiêu như đốt. Văn Hạ có cảm giác nắng như cháy da cháy thịt, cứ ra ngoài là cô lại đau đầu. Ba người đều im lặng. Điện thoại di động liên tục vọng lại câu: "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được", hết lần này đến lần khác. Văn Hạ bắt đầu cảm thấy chán nản, thờ ơ. Ánh mắt u buồn, nằm bò ra bàn.

Lúc này cửa tiệm không có khách, chỉ có thể nghe thấy tiếng ve kêu trên cây ngoài cửa sổ, tiếng Mèo con gõ bàn phím máy tính, tiếng sột soạt Minh Ưu dùng bút vẽ trên giấy, cuối cùng là giọng phụ nữ không thân thiện nhất từ điện thoại vọng lại.

- Chị, em đến rồi. - Còn có tiếng gọi phá vỡ âm thanh hài hòa này. Văn Hạ không ngoái đầu lại. Cô chẳng buồn để ý đến thủ phạm gây họa này.

Tô Tịch biết mình gây họa nên mặc dù buổi trưa, cô vẫn phải bò đến nhận tội.

- Chị dâu ơi! Chị dâu Văn Hạ ơi! Chị giận à? Đừng giận mà. Chị nói xem chị thích gì, em sẽ đi mua cho. Chị thấy thế nào? - Tô Tịch kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Văn Hạ dỗ dành cô. Khi vừa đến nhà bà nội, bà nội đã lo lắng kể lại tình hình. Tô Tịch nghe xong biết là có chuyện nhưng cô không dám ho he để bà nội biết cô chính là nguyên nhân gây nên tội ác chết người mà bà nội nói.

- Tất cả là tại em. Tô Mạch đi rồi, không cần chị nữa rồi. Em biết không hả? - Văn Hạ ngoái đầu nhìn cô nói, ánh mắt lạnh lùng và giận dữ khiến Tô Tịch cảm thấy vô cùng lo lắng. Liệu con mắt đó cô có chịu nổi không?

- Đi ư? Đi đâu ạ?

- Đi công tác cùng đồng nghiệp. - Văn Hạ buồn rầu trả lời.

Tô Tịch thở phào nhẹ nhõm, từ từ nói:

- Không sao. Vài ngày nữa anh ấy sẽ về.

Văn Hạ trừng mắt nhìn cô ấy quát lên:

- Không sao cái gì chứ? Đó là một cô gái. Đó là Khâu Tư.

- Hả? Là chị ấy sao? Sao chị ấy lại quay về? Không phải chị ấy đang ở nước ngoài sao? Trời ơi! Sao chị lại để anh em đi công tác với chị ấy chứ? Chị không biết trước đây chị ấy và anh em có tình ý với nhau sao? Ai có mắt trong thiên hạ này đều biết điều đó. Chị ngốc chết đi được. Đầu óc chị đóng băng rồi à? - Tô Tịch cứ thế buột miệng nói ra mà quên mất Văn Hạ đang giận. Đợi cô ấy nói xong, Văn Hạ đã xách túi ra khỏi cửa.

- Này, chị đi đâu thế? - Tô Tịch hét lên sau lưng cô.

- Chị đi tìm Tô Mạch.

- Chị đợi em với. Em đi cùng chị. - Tô Tịch cầm chìa khóa ô tô chạy theo.

Đợi họ đi rồi, Minh Ưu mới bình tĩnh. Hai cô gái này thật giống nhau, đều quyết định rất nhanh, nói đi là đi. Nghĩ đến đây, cậu đặt giá vẽ xuống mỉm cười.

Mèo con nhìn chăm chú cảnh này sau màn hình máy tính. Thực ra, có rất nhiều điều không nên nói với Minh Ưu nhưng có vài câu cậu vẫn phải nói. Nếu không người bị tổn thương cuối cùng vẫn là Minh Ưu.

- Cậu thích chị gái anh hả? - Không biết từ khi nào Mèo con đã đến bên cạnh Minh Ưu. Giọng nói nghiêm túc khiến Minh Ưu ngồi thẳng người, ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Minh Ưu nhìn Mèo con. Vì họ đều là những người am hiểu hội họa nên đều có thể qua tranh vẽ mà hiểu được suy nghĩ trong lòng đối phương nhưng Mèo con vì tình yêu đã từ bỏ hội họa. Tuy Minh Ưu không biết tại sao nhưng cậu luôn khâm phục lòng dũng cảm đó của Mèo con.

Minh Ưu không nói gì mà cầm bút tiếp tục vẽ phác họa Văn Hạ. Khuôn mặt cười sinh động biến thành nỗi buồn u ám. Dường như trái tim cậu cũng thắt lại, rất khó chịu. Đây gọi là thích sao?

- Dù cậu nghĩ thế nào, anh cũng phải nói cho cậu biết. Đừng xen vào giữa chị ấy và Tô Mạch. Nếu không người bị tổn thương cuối cùng sẽ là cậu. - Khi Mèo con đứng trước Minh Ưu, cậu ra dáng một người anh chững chạc. Cậu chứng kiến tình yêu của Văn Hạ dành cho Tô Mạch và được Tô Mạch cưng chiều Văn Hạ thế nào. Cậu biết tình yêu của hai người này như

ở nhiệt độ 100°C vậy. Nó có thể làm tan chảy mọi thứ bất cứ lúc nào. Nếu Minh Ưu nhúng tay vào thì người đầu tiên bị huỷ diệt sẽ là cậu ấy.

Minh Ưu vẫn không nói gì. Cậu không biết nói gì. Đường như cậu lại quay về những ngày khép mình, một mình cảm nhận niềm vui với nỗi cô đơn trong thế giới của riêng mình.

Tô Tịch đưa Văn Hạ đến sân bay. Chuyển bay cuối cùng đi Hàng Châu vẫn kịp. Thật kỳ lạ! Người đàn ông này đến đó làm gì? Lẽ nào anh ta mượn cơ đi công tác để ngoại tình sao?

Sau đó, trong hai giờ đồng hồ, Văn Hạ không ngừng tưởng tượng ra cảnh Tô Mạch và Khâu Tư dắt tay nhau đi bên hồ Tây, thưởng thức trà ở lầu trà tao nhã, đi bộ dưới ánh chiều tà. Cô lắc mạnh đầu. Không đâu. Tô Mạch của cô đã nói, cả đời này anh chỉ yêu một mình cô. Nếu không thì anh sẽ biến thành thái giám, Tô Mạch của cô đã nói, dù cô có béo hơn nữa, già xấu đi nữa thì anh cũng sẽ đi cùng cô đến hết cuộc đời này. Anh muốn chết trước khi cô chết để cô tin rằng cả đời này anh chỉ yêu một mình cô.

Tô Mạch xong việc lập tức gọi điện cho Văn Hạ. Thật trùng hợp là lúc này cô vừa xuống máy bay nên vẫn còn tắt máy. Anh biết cô đã về nhà vì tối qua khi bỏ đi cô không mang theo điện thoại di động nên đoán là cô vẫn còn giận và cũng không có gì nghiêm trọng. Vừa lúc đó, Khâu Tư bước đến trước cửa phòng anh gõ cửa, dịu dàng gọi:

- Chúng ta cùng đi ăn tối nhé.

Tô Mạch ngoái đầu lại nhìn cô, gật đầu.

Văn Hạ ngồi taxi đến thẳng khách sạn Tô Mạch ở. Trước đây cô đã hỏi thư ký của Tô Mạch việc anh đi công tác hai ngày ở đâu, đi làm gì. Vì Minh Ưu ra mặt nên cô thư ký mới ngoan ngoãn trả lời. Không ngờ lúc này những điều đó lại có tác dụng lớn như vậy.

- Chị gọi điện cho anh em đi. Chị hỏi xem anh ấy đang ở đâu chúng ta sẽ đến đó. Có khi bây giờ anh ấy vẫn chưa về đến khách sạn đâu. - Vẫn là Tô Tịch đủ bình tĩnh. Thực ra trên đường đi, cô ấy luôn tự trách mình không nên lăm mồm như vậy. Chỉ là chuyện con con mà cô ấy đã làm cho nó trở nên nghiêm trọng khủng khiếp thế này. Thực sự là hồi đó Khâu Tư thích Tô Mạch nhưng hai người đã hẹn thề gì với nhau đâu. Hôm nay, cô cũng lại buột miệng tuôn ra. Nhìn khuôn mặt u sầu của Văn Hạ, cô thật sự cảm thấy mình đã sai.

Văn Hạ nhìn ra ngoài cửa xe không nói gì. Cô chưa từng đến Hàng Châu nhưng dường như nơi này chẳng mát lắm. Hơi nóng từ cửa sổ thổi vào khiến khuôn mặt ran rát. Cô không nghe thấy lời Tô Tịch nói và đang chìm trong duy nghĩ. Đến tận khi cô nghe tiếng Tô Tịch gọi điện thoại thì cô mới sự tỉnh.

"Anh, anh đang ở đâu đấy? . . . Vâng. . . Vâng ạ. Chị Muối đang ở cùng em. Anh muốn nói chuyện với chị ấy ư? Vâng, anh đợi một chút.

Nói xong, cô ấy đặt điện thoại di động vào tay Văn Hạ, nheo mắt với cô, thì thào nói:

- Anh em đấy. Chị đừng kích động nhé.

Văn Hạ cầm di động chậm rãi đặt lên tai, mãi sau cô mới nói:

- A lô! Anh đang ở đâu vậy?

Tô Mạch nghe giọng Văn Hạ lộ rõ sự mệt mỏi và ảm ức thì lòng anh chợt thấy xót xa, giọng anh cũng dịu dàng trở lại:

- Anh đang ở Hàng Châu. Ngày kia anh về. Tối qua, em ngủ ở đâu?

- Ở nhà chị Cẩm Sắt, chính là vợ của anh Hà Khanh ấy. Anh đi công tác một mình à? - Cô vẫn hỏi, là muốn biết phía bên kia có ai đang ở cùng

anh không hay là sợ nên giọng rất nhỏ.

Tô Mạch nghe cô nói như vậy thì ngẩng đầu lên nhìn Khâu Tư vừa đi ra nhà vệ sinh vẫn chưa quay lại, dịu dàng nói:

- Còn một đồng nghiệp nữa. Là nam. Em cứ yên tâm. - Anh luôn nắm chính xác điểm Văn Hạ muốn. Anh không cố ý nói dối. Anh biết, nếu anh nói thật thì cô sẽ càng lo lắng hơn. Thực ra anh còn sợ điều nghiêm trọng hơn, cô có thể chạy đến đây gặp anh.

Văn Hạ thở dài, bộ dạng trông thật đau lòng. Tô Tịch sốt ruột, rốt cuộc là chuyện gì vậy:

- Vâng. Anh cứ làm việc đi. Em gác máy đây.

- Ừ! Em ở nhà ngoan nhé. Khi nào về anh sẽ mua quà cho em. - Tô Mạch dịu dàng dỗ dành Văn Hạ. Anh nghĩ rằng Văn Hạ buồn vì anh không có nhà mà không biết rằng nguy hiểm đang từng bước đến gần.

Văn Hạ gác điện thoại, không nói lời nào chỉ có thể nhìn thấy nước mắt lặng lẽ rơi. Tô Tịch thấy tình hình quá nghiêm trọng. Cô ấy vốn định khuyên Văn Hạ quay về nhưng nghĩ lại thì có rất nhiều chuyện nên đến chỗ anh họ vẫn hơn.

Bữa tối nhanh chóng kết thúc. Tô Mạch gọi phục vụ thanh toán. Khâu Tư rất hài lòng về bữa ăn hôm nay. Sau đó không biết tại sao tâm trạng Tô Mạch lại khá hơn, nói cũng nhiều hơn. Khâu Tư rất thích điểm này. Trong lúc Khâu Tư đang cười thì bất chợt đưa mắt nhìn xuống liền thấy khuôn mặt lo lắng của Văn Hạ, còn cả Tô Tịch đứng bên cô nữa.

Văn Hạ chạy đến quầy lễ tân hỏi phòng Tô Mạch nhưng lễ tân nói Tô Mạch không có ở phòng khiến cô càng sốt ruột. Cô nhìn xung quanh, khuôn mặt nhỏ lo lắng đến toát cả mồ hôi.

Khâu Tư sợ Tô Mạch nhìn thấy Văn Hạ, cô ta vội đứng lên, không ngờ "không cẩn thận" giày cao gót bị trượt nên Tô Mạch vội lao đến đỡ, thuận tay kéo cô ta vào lòng. Đợi khi anh đứng cách xa cô ta thì đã không kịp nữa vì đúng khoảnh khắc đó, anh ngoái đầu xuống và nhìn thấy khuôn mặt buồn bã, giận dữ, lạnh lùng của Văn Hạ.

Văn Hạ nhìn Khâu Tư, trái tim Tô Mạch chột bàng hoàng. Đẹp thật! Anh hùng cứu mỹ nhân. Trong đầu cô lập tức nhớ đến một đoạn đối thoại.

Cô nói:

- Tô Mạch, nếu có một ngày, khi anh ngồi xe buýt có cô gái bám vào anh thì anh làm thế nào?

Anh nói:

- Anh tránh.

Cô nói:

- Nếu không tránh được thì phải làm thế nào?

Anh nói:

- Anh đẩy cô ta ra.

Cô nói

- Nếu cô ấy cứ dính chặt lấy anh thì sao?

Anh nói:

- Anh không ngồi được không?

Cô nói:

- Không được. Em không đồng ý.

Anh nói:

- Vậy anh sẽ nói với cô ấy. Xin lỗi cô. Đừng dựa vào tôi. Vợ tôi không cho phép đâu.

Hôm đó, cô đã cười thật hạnh phúc. Anh cũng cười rạng rỡ vì biết rằng cô đang hạnh phúc. Hôm nay đứng từ xa nhìn lại, anh không hề né tránh người con gái đó dựa vào. Anh không thực hiện lời hứa của mình, hơn nữa anh đã nói dối cô. Anh đã thề. Anh nói:

- Văn Hạ, cả đời này anh tuyệt đối sẽ không bao giờ nói dối em. Nếu không anh cũng không thể có được tình yêu của em.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tranh Chấp

Văn Hạ phát hiện ra mình đúng là một kẻ ngốc, chẳng có dũng khí gì cả. Khi cô nhìn thấy cảnh đó, nếu là trước đây cô sẽ nói, mình nhất định phải lao lên đánh chết cô gái đó vì cô ta dám cướp Tô Mạch của mình.

Nhưng khi chuyện này thật sự xảy ra thì cô lại né tránh. Cô không dám đối mặt với nó, không dám tin. Người đàn ông luôn miệng nói sẽ không lừa dối cô, người đàn ông hàng ngày luôn ôm ấp nói yêu cô, lúc này trong lòng anh lại là người con gái khác. Cô bỏ chạy, nước mắt không ngừng rơi. Cô đau đớn, buồn tui. Sao anh có thể đối xử với cô như vậy? Sao có thể chứ?

Lúc này, Tô Mạch đã đẩy Khâu Tư sang một bên. Nhìn thấy bóng anh vội vã lao đi, Khâu Tư nhếch mép nở nụ cười tự giễu. Từ khi nào cô lại đi sử dụng thủ đoạn này để có được một người đàn ông chứ? Thật đáng buồn!

- Chị đã cố ý đúng không? - Lúc này Tô Tịch đã bước lên lầu, ngồi xuống trước mặt Khâu Tư, nhìn người con gái mà cô từng ngưỡng mộ.

Khâu Tư liếc nhìn thấy Tô Tịch đã trưởng thành. Cô còn nhớ cô gái nhỏ này luôn theo sau Tô Mạch, ngang nhiên, ương bướng. Khi không có ai, cô bé nói với cô, chị ơi, em cũng muốn làm một cô gái dịu dàng như chị. Nhưng bây giờ cô bé đó đã khôn lớn, lập trường cũng thay đổi và bắt đầu đối lập với cô. Và chính Văn Hạ cũng đã thu phục được cô ấy. Rốt cuộc cô gái đó có sức hấp dẫn gì chứ?

- Có thể thấy được sao?

- Chị Tư Tư, chị và anh em không hợp nhau đâu. Hay là nói chị đã chậm một bước. Chị Văn Hạ mới là người phù hợp. - Tô Tịch thể hiện rõ lập trường không chút mơ hồ của mình. Cô đang thiên vị nhưng cô là con người như vậy. Cô đã coi Văn Hạ là bạn, là chị em, vậy thì không ai có thể làm tổn thương chị ấy, bao gồm cả Tô Mạch, anh của cô.

Khâu Tư nghe cô nói vậy, buồn bã nhìn xa xăm nói:

- Tô Tịch, em không hiểu cảm giác này đâu. Anh chị đã từng gần nhau như thế mà không nắm lấy cơ hội vì có rất nhiều trở ngại và ràng buộc. Bây giờ, anh chị đã gặp lại. . .

Tô Tịch không đợi cô ta nói hết câu thì đã đứng lên nhìn cô ta giận dữ nói:

- Chị nói sai rồi. Hai người không thể ở bên nhau vì anh em không yêu chị. Bây giờ hai người càng không thể vì anh em yêu chị Văn Hạ. Dù chị có nhiều lý do hơn nữa thì chị cũng không có quyền phá hoại hạnh phúc của người khác. Như vậy là xấu xa. Chị hiểu chứ?

Có lẽ vì nghĩ đến việc mình bị người ta cướp người yêu một cách quá bi thảm, hoặc là vì quá quan tâm đến Văn Hạ nên Tô Tịch không thể chấp nhận được luận điệu của cô ta. Cô đã rất khách sáo. Cô vốn định chửi cho cô ta một trận nhưng nghĩ mình nói chuyện với một người con gái tao nhã như vậy thì điều đó sẽ thể hiện sự quá thô tục.

- Tô Tịch, dù em có tin hay không thì hãy nghe chị nói một câu. Văn Hạ không thích hợp với Tô Mạch. - Khâu Tư nói xong câu này thì xách túi lịch sự bỏ đi. Tô Tịch nhìn theo bóng lưng cô ta mà trong đầu không ngừng nghĩ đến câu nói đó, nó giống như một câu bùa chú cứ bám lấy cô. Cô lắc đầu thật mạnh. Cô không tin, tuyệt đối không tin. Có chết họ cũng không chia lìa nhau.

Văn Hạ bất chấp tất cả cứ thế chạy đi. Cô không nhìn đường, không nhìn xe. Bỗng nhiên, một chiếc xe ô tô lao đến.

Cô hoảng hốt đứng đó mà không biết nên làm gì, Tô Mạch lao đến kéo cô quay lại, ôm chặt cô vào lòng.

Người lái xe thò đầu ra, giận dữ quát:

- Muốn làm loạn thì về nhà mà làm. Đây không phải là chỗ để chơi.

Bình thường chắc chắn Văn Hạ sẽ quay lại mắng anh nhưng hôm nay cô quá buồn, quá sợ hãi, người cô run lên bần bật. Tô Mạch ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng nói:

- Không sao. Cưng ngoan nào. Không sao rồi. Anh ở đây rồi.

Văn Hạ gạt nước mắt, hoảng sợ nghĩ lại cảnh vừa nãy. Cô vội đẩy Tô Mạch ra. Cô không cần. Cô không cần thứ người khác đã dùng. Người đàn ông này vừa mới ôm người con gái khác. Cô không cần. Cô có lòng tự trọng của mình.

- Đừng thế. Em nghe lời anh đi. - Tô Mạch cố gắng không để Văn Hạ vùng ra khỏi vòng tay anh. Thời tiết nóng nực khiến cả hai người đều vã mồ hôi nhưng họ vẫn giằng co nhau như vậy, không ai chịu nhường bộ.

- Em nghe lời anh một chút được không? Đừng thế nữa - Cuối cùng Tô Mạch cũng không chịu nổi, anh nắm lấy đôi vai cô, nhúu mày quát.

Văn Hạ nghe anh nói như vậy thì ngẩng đầu không chút sợ hãi nhìn anh, dù nước mắt ngân ngấn, dù trong lòng đau đớn nhưng lúc này ánh mắt cô tràn đầy dũng cảm và kiên định.

- Tô Mạch, đến lúc này mà anh còn quát em sao? Là em sai sao? Tất cả đều là lỗi của em sao? - Giọng Văn Hạ run rẩy, đôi mắt sừng mọng của

cô đang giăng đầy sương mù.

- Không phải. Em nghe anh nói. Chuyện này không như em em nghĩ đâu. Thật đấy. - Tô Mạch biết mình không có tư cách để nói như thế, giọng anh dần dịu lại.

- Vậy là thế nào? Tô Mạch, anh nhớ anh đã từng nói gì với em không? Anh còn nhớ không? - Văn Hạ buồn bã nhìn Tô Mạch. Tô Mạch không dám đối diện với nỗi đau và nỗi buồn trong đôi mắt đó: - Em đã từng nói, từ ngày đầu tiên em bắt đầu quyết định yêu anh, em tin tưởng anh mọi điều. Mỗi câu nói của anh, chỉ cần là anh nói với em thì em đều tin. Em cũng từng nói, Tô Mạch, nếu anh có người con gái khác mà em phát hiện ra thì dù ai nói em cũng đều không tin, em chỉ tin vào mắt mình và lời anh nói. Vậy thì bây giờ anh có thể nói cho em biết, anh làm cho em tin điều gì đây?

Đối mặt với câu chất vấn của Văn Hạ, Tô Mạch không nói được lời nào. Đúng vậy. Ba năm trước, ngày đầu tiên họ bên nhau, Văn Hạ đã nói, Tô Mạch, em yêu anh nên em tin anh. Đời này, anh đừng lừa em nhé.

Nhưng anh đã nói dối và còn bị cô phát hiện tại trận. Nói gì cũng vô ích nên anh chọn cách không nói gì. Anh biết với tính khí của Văn Hạ, dù có nói thế nào cũng vô ích. Tốt nhất là nên để cho cô bình tĩnh lại.

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh và thái độ trầm lặng của Tô Mạch, Văn Hạ thật sự rất đau lòng. Đến cả giải thích anh cũng không muốn làm, cô thật sự không còn lý do gì để tồn tại nữa sao? Cô thật sự bị anh vứt bỏ rồi sao?

- Anh nói đi, Anh nói đi. Anh nói là anh không nói dối đi. Anh nói là em đã hiểu nhầm rồi đi. Anh nói đi . . . - Văn Hạ nắm lấy áo sơ mi của Tô Mạch lặp đi lặp lại câu nói này. Trên phố có rất nhiều người qua lại. Mọi người đều dừng lại nhìn họ. Cô gái đau buồn khóc lóc, giọng như cầu khẩn, chàng trai vô cùng đau khổ nhưng mọi người vẫn đứng nhìn, chẳng ai có

thời gian và sức lực đi giải quyết nỗi buồn và nỗi đau cho người khác. Thế giới này chính là như vậy.

Cuối cùng Tô Mạch không nhịn được nữa, chậm rãi nói:

- Văn Hạ, thật sự là em đã hiểu nhầm. Anh không cố ý nói dối. Anh. . .

- Có mấy người cố ý nói dối chứ? Em chỉ hỏi anh mục đích anh nói dối là gì? Anh muốn bắt cá hai tay sao?

- Văn Hạ, lòng khoan dung của anh chỉ có giới hạn. Em đừng càn quấy như vậy nữa. Em cứ tiếp tục như vậy thì anh thực sự không chịu nổi đâu. - Tô Mạch nghe những phán đoán của Văn Hạ. Thực sự là anh không chịu nổi nữa và cuối cùng anh như con sói hoang nổi khùng.

Văn Hạ không dám tin đây là Tô Mạch. Thường ngày Tô Mạch đối xử với cô dịu dàng như thế, Tô Mạch yêu chiều cô như thế mà anh nói cô là càn quấy. Trong mắt anh, cô là như thế sao? Văn Hạ há hốc mồm kinh ngạc. Một lát sau, cô quay mặt đi không nhìn anh nữa, khẽ nói:

- Chúng ta chia tay nhé.

Tô Mạch bàng hoàng, anh không dám tin đây là điều Văn Hạ nói. Sóng gió gì họ đều đã trải qua nhưng vì một hiểu lầm nhỏ nhoi này mà cô nói chia tay với anh. Đau lòng, trái tim tan nát. Đau quá! Đau quá! Nhưng tính hiếu thắng khiến anh không để lộ chút cảm xúc nào.

- Anh không đồng ý. - Tô Mạch lạnh lùng nói.

Họ đã từng hẹn ước, khi giận dữ nổi nóng thì có thể nói bất cứ điều gì nhưng không được nói hai chữ "chia tay"

- Em cứ chia tay. Tô Mạch, anh đã phản bội lại tình yêu của chúng ta.
- Văn Hạ hét lên.

- Anh không chia tay. Em dựa vào cái gì mà nói chia tay là chia tay chứ? - Tô Mạch cũng đáp lại.

- Em cứ chia tay, cứ chia tay, cứ chia tay. - Văn Hạ gào lên như một đứa trẻ không hề hiểu chuyện gì.

- Anh không chia tay. - Tô Mạch vẫn nói bốn từ đó một cách kiên định mà lạnh lùng.

....

- Tô Mạch, anh là đồ tồi. Anh ngoại tình. Anh tìm người con gái khác. Anh không phải là người. . . - Cuối cùng Văn Hạ không chịu nổi nữa đã gào lên mắng chửi anh.

- Văn Hạ, đủ rồi. Em còn như vậy nữa thì anh sẽ thật sự không cần em đấy. - Lúc này, Tô Mạch cũng nổi giận, anh quát lên.

- Anh cứ thử xem. - Văn Hạ đúng là một thiên tài giỏi khiêu chiến. Cô nghiêng đầu khiêu khích Tô Mạch.

- Anh hỏi lại em một lần nữa. Em có thật sự muốn chia tay không? - Tô Mạch nghiêm túc hỏi.

Văn Hạ nghiêng đầu nhìn anh, lần nào cô cũng bị anh trấn áp như vậy. Nếu không phải vì mình bị lừa thì cô cũng đã bình tĩnh, cô cũng không phải là một người chỉ biết nổi giận với người khác.

- Phải. Em muốn. - Văn Hạ lớn tiếng trả lời.

Tô Mạch không nói. Trong mắt anh tràn ngập nỗi buồn và u uất. Cô đã nói thật rồi. Anh hy vọng cô có thể giữ lại câu nói đó dưới sự trấn áp của anh. Anh càng hy vọng đây chỉ là một trò đùa nhưng tiếc là tất cả đều không xoay chuyển, điều này đã biến thành sự thật. Hai người ngày nào

cũng sống chết bên nhau lại chia tay một cách nực cười như vậy thì rốt cuộc tình yêu là gì? Nó khiến người ta không có được cảm giác an toàn như vậy sao?

Văn Hạ giật mình vì thái độ của Tô Mạch. Cô định giơ tay ra vuốt khóe mắt anh thì anh đã xoay người bỏ đi. Dưới hoàng hôn, trên con phố nhộn nhịp, cô nhìn theo bóng lưng anh nhỏ dần. Cô cố gắng hết sức gào gọi tên anh nhưng anh đã biến mất như thế. Nước mắt rơi lã chã, cả người cô như mất hết sức lực, cô ngã trên mặt đất bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy, cô thấy quanh mình toàn màu trắng, một nơi thật xa lạ, yên tĩnh. Cô còn ngửi thấy cái mùi cô ghét. Cô biết đây là bệnh viện nhưng rốt cuộc cô vừa bị làm sao? Sao cô lại ngất xỉu? Sức khỏe của cô không kém đến mức đó chứ? Có thể là do cô khóc nhiều quá, lại chưa ăn gì nên bị hạ đường huyết ư? Cô có cái tật này, để lâu nên thành bệnh.

Nhưng câu hỏi lúc này là rốt cuộc ai đã đưa cô vào bệnh viện? Lẽ nào là Tô Mạch quay lại tìm cô ư? Khi cô không ngừng phỏng đoán thì cô nghe ngoài hành lang có tiếng bước chân đến gần, có lẽ là đàn ông nhưng lại không giống như Tô Mạch vì cô biết mọi điều về Tô Mạch, chi tiết đến từng chân tơ kẽ tóc. Vậy người này là ai?

Lúc này, cánh cửa mở ra.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tình Cờ Gặp Gỡ Mạc Đông

Văn Hạ từng thật sự cho rằng người đó là Tô Mạch vì anh ta có chiều cao và ngoại hình khá giống Tô Mạch nhưng đợi khi anh ta từ từ bước vào, mặc dù còn chưa nhìn rõ mặt nhưng cô có thể khẳng định anh ta không phải là Tô Mạch.

Vì trên người Tô Mạch luôn có mùi thuốc lá thoang thoảng mà mùi này rất kỳ quái vì Tô Mạch nói, đó mới là mùi của đàn ông.

Nhìn xem, cô yêu Tô Mạch nhiều như thế. Dù là anh đã rời bỏ cô, dù cô một mình nằm trên giường bệnh xa lạ, dù đang có một người đàn ông không quen biết đến gần nhưng lòng cô vẫn nghĩ đến Tô Mạch. Cô thật sự yêu anh.

Cô biết mình ngang bướng, mình không hiểu chuyện nhưng đây là những thứ duy nhất đều nhằm vào Tô Mạch vì cô cảm thấy cô đã đợi anh lâu như thế, yêu anh lâu như thế và anh lại yêu cô, chiều cô như vậy nên cô đã quen với nó một cách vô điều kiện. Nhưng cô đã quên mất, Tô Mạch cũng là một đứa trẻ cũng cần có người chăm sóc, cần có người hỏi han mà cô lại dành cho anh quá ít.

- Tỉnh rồi ư? - Giọng nói của người này rất dễ nghe, còn nhẹ nhàng hơn cả lời nói của Tô Mạch và rục rờ hơn cả Minh Ưu.

- Vâng. Anh đã đưa tôi đến bệnh viện ư? Cảm ơn anh. - Văn Hạ vô cùng lịch sự với người khác. Ai cũng nói cô là một cô gái tốt. Cô lại để cho Tô Mạch thấy mặt thẳng thắn không tốt nhất của mình vì cô biết cô có hư đến mấy thì Tô Mạch cũng yêu cô. Anh yêu mọi thứ của cô.

Vậy còn bây giờ thì sao? Chắc chắn là Tô Mạch yêu cô. Cô biết điều này nhưng cô đã làm anh tức quá bỏ đi, làm anh đau lòng nhưng cô cũng đau lòng mà.

- Ừm. Có gì đâu. Phải rồi. Cô tên là gì? Còn nữa, hình như điện thoại di động của cô hết pin rồi. Tôi gọi cho người nhà giúp cô nhé. - Bây giờ anh ta đã đứng rất gần Văn Hạ. Cô có thể nhìn rõ, người đàn ông này không chỉ có giọng nói dễ nghe mà dung mạo cũng rất đẹp. Anh ta không sang trọng oai phong như Tô Mạch, không buồn long lanh như Minh Ưu mà có một cảm giác ấm áp khiến người ta thấy rất dễ gần.

- Tôi là Văn Hạ. Vậy anh đưa điện thoại di động của anh cho tôi mượn được không? - Văn Hạ muốn làm Tô Mạch lo phát điên. Điện thoại di động hết pin nên mới phải mượn điện thoại nhưng thấy người đó không nói câu nào thì cô dừng lại.

- Văn Hạ, lần đầu cảm nhận hương vị mùa hạ. Tên hay thật! Tôi là Mạc Đông. Chúng ta thật là có duyên. Khi khi!

Văn Hạ không tiếp lời. Suy nghĩ của cô vẫn đang hướng về Tô Mạch. Tô Mạch nói, đừng nói chuyện với người lạ, đặc biệt là đàn ông.

Nửa tiếng sau, Tô Tịch mới đến. Nhìn thấy cô nằm trên giường bệnh, cô ấy vội vã lao đến nắm tay cô gào lên:

- Chị Muối, chị làm sao thế? Chị bị đâm xe ư?

Văn Hạ mở to mắt nhìn cô ấy, thất vọng nói:

- Em không thể mong cho chị may mắn hơn một chút chút sao?

- Ồ! Vậy thì được. Phải rồi. Chị sao thế? Chị có thai à? - Tô Tịch bắt đầu phát huy trí tưởng tượng của cô ấy, đi đâu cũng nghĩ linh tinh.

- Chị gái, chị yên tâm. Em và nhà chị không liên quan gì đến nhau. Đương nhiên con trai em cũng không liên quan gì đến mọi người. Có điều, thật may là em chỉ bị ngắt do sức khỏe yếu và say nắng thôi. - Thực ra lúc Văn Hạ tỉnh dậy, cô cũng đã nghĩ liệu có phải mình có thai không? Không phải là cũng đã nghĩ liệu có phải mình có thai không? Không phải là trí tưởng tượng của cô quá lớn mà có vài lần họ không dùng bao cao su. Ban đầu cô vốn rất lo nhưng cô chưa bao giờ mong có con như lần này. Như thế Tô Mạch sẽ quay lại cầu xin cô tha thứ. Tô Mạch đã nói rồi. Dù cô có ở với người khác thì anh cũng muốn cô sinh con cho anh, sinh cô con gái mũm mĩm giống như cô. Lúc đó, họ đã rất vui!

- Chị đừng quá kích động. Em biết cả rồi. Nhưng em nghĩ hai người sẽ sớm giảng hòa thôi. Thật đấy. Chị thấy anh em đối xử với chị như vậy cơ mà. Tính anh ấy là như vậy. Anh ấy còn đối xử với cả mẹ mình như vậy cơ mà. Mấy ngày nữa anh ấy nguôi giận là lại ổn thôi. - Thực ra trước đó Tô Tịch đã đi tìm Tô Mạch. Tô Mạch cố gắng kìm nén sự lo lắng của mình nhưng trông anh thật tiều tụy, cả căn phòng ngập tràn khói thuốc.

Tô Mạch nhờ Tô Tịch chăm sóc Văn Hạ. Anh đã nói với cô ấy rất nhiều. Khi Văn Hạ ốm thì cần phải uống sữa chua hăng nào, phải ăn bánh trứng vị gì, phải đem máy điện tử PS2000 đến cho cô chơi, đem đồng tạc chí thần tượng lá cải đến cho giải sầu. Anh nói mà Tô Tịch thấy ngán ngấm. Cô ấy thật sự không hiểu nổi hai người này. Rõ ràng là họ yêu nhau đến chết đi được, vậy mà lại cứ làm tổn thương nhau như vậy. Tình yêu kiểu này khiến cô ấy tổn thương nhau như vậy. Tình yêu kiểu này khiến cô ấy muốn chùn bước.

Lúc này, Mạc Đông đẩy cửa bước vào. Anh ta ngẩng đầu nhìn thấy Tô Mịch trước tiên mà bàng hoàng. Sau đó Tô Tịch lên tiếng gọi anh trước:

- Anh Mạc Đông, sao anh lại ở đây?

Mạc Đông cũng lộ vẻ kinh ngạc. Sau một hồi giải thích, Văn Hạ mới biết hóa ra Mạc Đông là bạn thưở nhỏ của Tô Mạch. Khi lên cấp ba, gia đình anh ta chuyển đi nên đã nhiều năm họ không gặp nhau. Hồi đó, ngày nào Tô Tịch cũng chạy theo bọn họ nên cô ấy cũng rất thân thiết với Mạc Đông.

Văn Hạ tựa vào đầu giường nhìn Tô Tịch gọi anh Mạc Đông một cách thân thiết thì cô biết, cô nàng đó đã quên đi nỗi buồn thất tình, mùa xuân lại đến ngay thôi. Thực ra cô cũng rất thích điểm này của Tô Tịch, hùng hùng hổ hổ, cái gì cũng nhanh nhẹn như thế. À không, nói năng thì đầy ẩn ý. Cái gì mà anh trai và chị dâu đến Hàng Châu du lịch chứ? Lúc này, Văn Hạ đau hết cả đầu. Cô nhìn Tô Tịch bảo họ để cô một mình.

Trong khách sạn, phòng Tô Mạch tràn ngập khói thuốc. Người nào bước vào đều có thể chết sặc nhưng anh vẫn ở trong đó chẳng hề hay biết. Khói thuốc lan tỏa khắp phòng. Anh nghe Tô Tịch nói Văn Hạ bị ốm thì lập tức thấy lòng nóng như lửa đốt, khói như bốc ra theo đường miệng nhưng anh xấu hổ không chịu đi mà chỉ nhờ Tô Tịch vô số công việc, cũng không biết cô nàng vô lo vô nghĩ đó có nhớ hết hay không? Anh đã chiều Văn Hạ quá nên lạ nhà là cô sẽ không ngủ được, đồ ăn không hợp khẩu vị là cô sẽ không động đến. Cô lại vựng về nên không biết ở bệnh viện có bị người ta bắt nạt không nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh vẫn quyết định không đi thăm dò. Ương bướng như thế thì cũng cần thận được thái độ phản hồi tương xứng.

Đến lúc này, anh mới nhớ lại buổi chiều mình đã nói chia tay với cô rồi. Thực ra anh đâu có nghĩ là thật, không ngờ cô nàng đó lại đau lòng đến vậy. Giảng hòa hay không cứ để sau. Không đúng, nhất định phải giảng hòa, nếu không thì anh sống thế nào? Tô Mạch thật sự không dám nghĩ đến cuộc sống không có Văn Hạ.

Lại nói chuyện Hà Khanh và Cẩm Sắt. Dưới sự kiên trì của Cẩm Sắt, cuối cùng Hà Khanh đành phải ký vào đơn ly hôn. Đến phút cuối mà anh

cũng không hề biết rốt cuộc giữa họ đã xảy ra chuyện gì. Anh hỏi:

- Tại sao?

Cô nói:

- Không còn tình yêu nữa. Em mệt mỏi rồi.

Anh cũng không nói gì thêm. Đây là án tử hình đã phán trực tiếp, anh không thể xoay chuyển được nữa. Ở hai thành phố có hai người yêu nhau đã từng coi tình là cơm ăn, là không khí, là nước uống. Vậy mà họ lại ly hôn, chia tay. Lẽ nào xã hội này thật sự không chứa đựng tình yêu như vậy sao?

Đúng như những gì Tô Mạch dự liệu, tối đó Văn Hạ không tài nào chợp mắt được. Sáng sớm hôm sau đầu cô đau như búa bổ nhưng chẳng có chuyện gì cả, bác sĩ nói cô có thể ra viện. Tối qua, cô nàng Tô Tịch thấy trai quen bạn đã bỏ đi theo người ta vẫn chưa quay lại, bỏ cô bị đói. Sau này cô sẽ cho cô nàng đó biết tay.

Khi cô đang nghĩ sẽ cho cô nàng đó biết tay thì cuối cùng cô nàng đó đã đến. Từ xa, cô đã nghe thấy tiếng cô nàng đó nũng nịu:

- Anh Mạc Đông. . . Anh Mạc Đông. . . - Ngọt chết đi được, ngán chết đi được. Văn Hạ thấy buồn. Cô thật vĩ đại, hy sinh bản thân để giúp cho Tô Tịch. Hu hu hu. . . . Nếu cô không bị ốm thì làm sao Tô Tịch có thể tình cờ gặp lại người hàng xóm hồi nhỏ chứ?

Coi như cô ấy cũng có lương tâm. Cô ấy đã mua cho cô những đồ ăn cô thích. Thật không ngờ cô ấy lại có lòng như vậy nhưng những thứ này lại làm cho Văn Hạ càng buồn hơn. Trước đây đều là Tô Mạch mua rất nhiều đồ ăn vặt cho cô. Anh nói phải nuôi cho cô béo trắng ra. Bây giờ thì sao? Người đàn ông đó đã lâu như vậy rồi mà vẫn không có tin tức gì. Đúng là anh không cần cô nữa sao?

Tô Tịch nhìn ánh mắt của Văn Hạ vừa gọi điện cho Tô Mạch. Cô ấy vừa gọi điện cho Tô Mạch báo cáo tình hình, bảo anh đến đón Văn Hạ ra viện. Tuy Tô Mạch không có phản ứng gì nhưng cô ấy tin anh mình không phải là người đàn ông không ra gì.

- Anh làm xong thủ tục ra viện rồi. Khi nào chúng ta đi đây? - Mạch Đông là giám đốc một công ty du lịch. Hôm nay không có việc gì nên anh ta đến khách sạn đón Tô Tịch cùng đi, vừa rồi anh đã làm xong thủ tục ra viện.

Tô Tịch đứng bên giường bệnh nói:

- Đợi một chút. Anh em sắp đến rồi. Lâu lắm rồi hai người không gặp nhau. - Tô Tịch vừa nói vừa nhìn sắc mặt Văn Hạ. Cô biết bình thường Văn Hạ rất hiểu chuyện, chỉ cần có người ngoài thì tuyệt đối cô sẽ không nổi giận với Tô Mạch. Cô biết rõ điều này nên mới nói như vậy.

Quả nhiên Văn Hạ không nói gì mà ở đó đợi.

Tô Mạch cũng cả đêm không ngủ, ngồi hút thuốc. Sáng sớm, khi Khâu Tư đến thì phản ứng đầu tiên của cô là bước vào nhìn thấy bộ dạng trầm lặng tiêu tụy của Tô Mạch mà thấy xót xa đau đớn.

- Anh không sao chứ? - Khâu Tư dịu dàng hỏi.

Ánh mắt hư vô của Tô Mạch nhìn cô, mở cửa sổ ra, anh đứng đó nhắm mắt tận hưởng ánh sáng, nhẹ nhàng nói:

- Không sao.

Khâu Tư là một cô gái thông minh. Cô biết nên dành cho Tô Mạch thời gian và không gian, có rất nhiều việc cô không thể chen vào được, đặc biệt là đối mặt với sự nhạy bén của Tô Mạch. Nếu không chắc chắn rằng người đầu tiên gặp xui xẻo sẽ là cô.

- Anh đi rửa mặt đi rồi đi ăn sáng. Lát nữa, chúng ta còn phải ra ngoài.
- Khâu Tư vừa định bước đến đứng bên anh thì Tô Mạch xoay người bỏ đi cầm theo chiếc áo choàng tắm, không ngoái đầu lại nói với cô:

- Em cứ xuống dưới đợi anh. Anh sẽ xuống ngay.

Khâu Tư đi rồi, Tô Mạch đứng dưới vòi hoa sen để nước xối vào mình. Thật là buồn. Trái tim và thân thể đều thấy khó chịu nhưng lòng tự trọng của anh không cho phép anh gục ngã, còn có công việc đang đợi anh, còn có Văn Hạ đợi anh nhưng Văn Hạ có thật sự đang đợi anh không? Anh bỗng cảm thấy rất sợ.

Văn Hạ đợi Tô Mạch ở bệnh viện hơn hai tiếng đồng hồ nhưng anh vẫn không đến. Lòng kiên nhẫn của con người có giới hạn, cô thật sự không chịu nổi nữa. Tại sao rõ ràng là cô không sai mà dường như tất cả lại đều như là lỗi của cô vậy? Cô cũng không cần người đàn ông hư hỏng như vậy. Danh ngôn của Văn Hạ cô là gì? Đàn ông dùng để yêu chứ không phải dùng để làm tổn thương, thế nên bất chấp Tô Tịch ngăn cản, một mình cô đã bỏ đi.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đường Ai Nấy Đi

Thực ra Tô Mạch đã đến, có điều anh đến muộn một chút. Tới lúc anh gọi điện cho Tô Tịch thì mới biết Văn Hạ đã bỏ đi rồi. Anh ngồi ở hành lang bệnh viện, cô đơn nhìn cánh cửa vẫn mở đó. Anh bỗng cảm thấy liệu mình có quá cố chấp không? Tại sao đàn ông không thể cúi đầu? Tại sao anh không thể đến giải thích cho cô hiểu?

Anh biết cô đang giận, tại sao anh còn nổi nóng với cô chứ? Nhưng anh thật sự rất mệt mỏi. Cơ thể mệt mỏi, trái tim cũng mệt mỏi. Họ đều không còn là trẻ con, sống bên nhau lâu như vậy mà chẳng lẽ không có một chút lòng tin nào với nhau sao? Sao anh không đau lòng chứ? Sao anh không giận chứ? Anh cũng chỉ là một người bình thường mà thôi. Chẳng qua anh cũng chỉ lớn hơn Văn Hạ chưa đến một tuổi. Sức chịu đựng của anh cũng có hạn.

Mặc dù nói như vậy có thể là rất vô trách nhiệm nhưng từ ngày anh và Văn Hạ bắt đầu sống với nhau, anh biết mình phải đóng vai trò là người cha, người anh. Sự dựa dẫm của Văn Hạ vào anh là động lực giúp anh trưởng thành. Anh cảm thấy, chỉ có như vậy, quan hệ của họ mới bền vững nhất. Thế nên anh đã nuôi dưỡng tính cách của Văn Hạ kiêu ngạo ngang ngược như ngày hôm nay. Anh chiều lòng cô chỉ cần cô vui, anh yêu thương cô chỉ cần cô cảm thấy hạnh phúc nhưng hôm nay ngoảnh đầu lại nhìn, anh làm như vậy có phải là quá ích kỷ không? Vì muốn giữ cô mãi ở bên mình mà anh đã biến cô trở thành Văn Hạ như vậy.

Anh còn nhớ, khi họ mới quen nhau, Văn Hạ nói rất nhiều về lý tưởng của mình. Cô muốn trở thành một giám đốc ưu tú, một người phụ nữ thành

đạt, chứ không muốn mãi mãi đứng sau lưng đàn ông, cô muốn tất cả mọi người đều ghi nhớ cái tên Văn Hạ này.

Lúc đó anh cảm thấy, nếu cô thật sự trở thành người như cô nói thì anh sẽ không có cảm giác an toàn vì người bạn gái trước đây của anh là như vậy. Cô ấy đã đem đến cho anh rất nhiều buồn phiền. Nếu Văn Hạ đáng yêu cũng trở thành như thế thì thật sự là anh sẽ không chịu nổi mất.

Thế nên anh đã làm thay đổi rất nhiều cách nghĩ ban đầu của cô.

Anh nói:

- Văn Hạ, người con gái lười biếng và tham lam mới là người con gái đích thực.

Anh nói:

- Văn Hạ, lúc nào em cũng đẹp nhất. Em phải tự tin, làm cho mình béo trắng.

Anh nói:

- Văn Hạ, con gái phải tùy tùng, ương bướng vì anh yêu người như thế.

Anh nói:

- Văn Hạ, nếu em rời xa anh thì chúng ta sẽ chết mất.

Anh nói:

- Văn Hạ, cả đời này chỉ có anh yêu em nhất thôi.

Vậy là anh đã dần làm Văn Hạ thay đổi suy nghĩ. Cô nàng Văn Hạ tự lập không còn nữa. Cô nàng Văn Hạ bây giờ rất tùy hứng, thích làm nũng

và đa sầu đa cảm. Bây giờ Tô Mạch nghĩ lại, có thể anh đã sai. Mặc dù anh thích Văn Hạ giống như chú mèo con ngày ngày cuộn tròn trong lòng anh nhưng anh không nên làm thay đổi cách nghĩ của cô. Trấn áp lý tưởng của cô. Bây giờ cô cả ngày ngồi thần thờ trong tiệm cà phê đó cũng sẽ thấy rất thất vọng cả chán chường nhưng cô rất ít khi nhắc đến điều đó với anh. Anh biết, cô là người hiểu chuyện, cô cố gắng không dựa dẫm vào anh, giảm bớt gánh nặng cho anh nhưng anh cảm thấy như vậy họ ngày càng xa nhau, ngày càng mất cảm giác an toàn, anh càng giữ chặt thì cô càng chạy xa.

Ngồi một lát. Tô Mạch vừa định đứng dậy thì bỗng anh thấy chóng mặt. Anh giơ tay vịn vào tường thì lúc đó có một cánh tay dịu lấy vai anh. Anh ngẩng đầu nhìn, một khuôn mặt quen thuộc.

Văn Hạ đã bỏ đi. Cô nàng Tô Tịch cũng coi như có chút lương tâm nên đã đi theo cô. Nếu không thì đến cả tiền vé xe cô cũng không có. Trên đường đi, cô không chịu nói lấy một câu. Tô Tịch vừa lén nhìn sắc mặt cô vừa thăm dò nhắc đến Tô Mạch. Cô ấy nói anh đến bệnh viện, nói anh đến muộn, nói anh cũng buồn, nói cả đêm qua anh không ngủ, nói phòng anh ngập trong khói thuốc lá.

Văn Hạ nhìn ra ngoài cửa sổ tỏ vẻ như không nghe thấy gì. Thực ra sao cô có thể không nghe thấy chứ? Bao nhiêu năm nay, chỉ cần nhắc đến hai chữ "Tô Mạch" là tai cô đã tự động dựng lên giống như một phản xạ có điều kiện vậy. Sao anh có thể cả đêm không ngủ? Sao anh có thể hút thuốc cả đêm? Sức khỏe của anh vốn không tốt mà. Đừng giày vò bản thân như vậy chứ! Người đàn ông này luôn biết cách giày vò cô.

Bỏ đi. Chẳng liên quan gì đến cô. Trước đây bao nhiêu lần cãi nhau, tranh chấp đều không nhắc đến chia tay. Dù có như thế nào cô cũng không dùng hai chữ đó để uy hiếp anh. Bởi vì cô biết, lời đã nói ra thì không thể rút lại được. Cô có lòng tự trọng, lòng kiên trì của mình. Bao lâu nay, cô đã thay đổi thế nào? Tại sao cô lại luôn thay đổi như vậy? Tô Mạch vẫn như

thế, luôn luôn thuận theo cô. Cô giống như đồ vật thuộc về anh, không có sở thích riêng, không có quyền tự chủ. Trước đây, cô chìm trong hạnh phúc đó nhưng bây giờ thì sao? Cô thật sự rất buồn!

Vì cô ghen nên họ mới chia tay.

Không đâu. Cô biết Tô Mạch là người đàn ông kiên định, không phải sợ dù đối tượng là Khâu Tư xinh đẹp kia. Cô buồn vì anh đã nói dối. Dù là tại sao thì anh cũng đã nói dối. Anh đã từng hứa, anh tuyệt đối không nói dối cô. Lời thề có thể phá bỏ dễ dàng như vậy sao? Thế nên cô mới thật sự đau lòng.

Cô đã từng không tin tưởng vào tình yêu, cảm giác đó là chỉ là chuyện tán gẫu, làm gì có chuyện như thế, làm gì có chuyện một người sống vì một người khác. Nhưng từ sau khi gặp Tô Mạch, cô cảm thấy cô sinh ra vì anh, anh là lý do để cô tồn tại. Ý nghĩ này đã đưa Tô Mạch trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc đời cô. Cô tự hào nói với tất cả mọi người rằng, nhìn xem, đây là tình yêu đấy.

Tình yêu càng sâu đậm thì khi tan vỡ sẽ tổn thương càng lớn. Cô khó chịu, cô cố chấp, cô không tự mình vượt qua nỗi căm bậy đó. Tô Mạch vứt bỏ cô ở đầu phố. Cô bị ốm cũng không đến thăm. Cô khỏi bệnh cũng không đến đón. Mọi thứ trong quá khứ đều hết rồi. Hôm nay, cô mới biết, cô không phải là nàng công chúa trong truyện cổ tích, Tô Mạch cũng không phải là hoàng tử, họ chỉ là những người bình thường, giống như những người bình thường đi trên phố. Tình yêu của họ rất bình thường, sẽ cãi nhau, sẽ tranh chấp và sẽ. . . chia tay.

Xuống máy bay, Văn Hạ muốn về nhà ngủ một giấc, bộ dạng cô vẫn như kẻ mất hồn nhưng không hiểu tại sao trong mắt cô lại xuất hiện sự kiên định khiến Tô Tịch phát sợ. Cô ấy vốn vẫn định tiếp tục đi theo nhưng Văn Hạ sống chết không chịu nên Tô Tịch đành phải quay về nhà. Cô ấy biết

chuyện này không dễ dàng giải quyết vì hai con trâu húc nhau ắt sẽ có con bị thương.

Tô Mạch không ngờ mình lại gặp Mạc Đông ở đó. Đương nhiên Mạc Đông không nói với anh là Tô Tịch bảo anh ta quay lại xem anh thế nào. Tô Tịch đã sớm kể chuyện của Văn Hạ và Tô Mạch cho Mạc Đông nghe. Cô ấy vốn không có sức để kháng trước sự hấp dẫn của trai đẹp, huống hồ đó lại là anh chàng đẹp trai mà cô đã thầm yêu từ nhỏ.

- Lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau. Cậu sống thế nào? - Mạc Đông lên tiếng trước. Từ nhỏ đến lớn, anh ta luôn có khí chất làm anh, luôn làm người khác thấy tin tưởng.

Tô Mạch liếc nhìn anh ta, nhấp một hớp cà phê, bình thản nói:

- Cũng tạm ổn. Chỉ thế thôi. Còn cậu?

Nếu là hôm khác thì nhất định Tô Mạch sẽ nhiệt tình ôn lại chuyện cũ, nói về viễn cảnh tương lai với Mạc Đông nhưng hôm nay anh thật sự không có tâm trạng, không còn đủ sức lực. Văn Hạ biến mất như thế một phần cuộc sống của anh bị mất đi, trái tim cũng bay xa.

- Tớ đã gặp bạn gái cậu rồi. Xinh thật đấy! Khi nào thì cậu mời tớ uống rượu mừng vậy? - Mạc Đông cố gắng thay đổi không khí. Anh ta mỉm cười nhìn người bạn thân.

- Sai rồi. Đó là vợ chưa cưới của tớ. Rượu mừng thì lúc này không thể uống chứ? - Tô Mạch vẫn theo phản xạ nói Văn Hạ là vợ chưa cưới của anh. Vốn dĩ là như vậy nhưng liệu Văn Hạ có còn quay về bên anh không? Anh thật sự có thể sửa được tính cố chấp của mình không? Anh không dám chắc chắn điều gì.

-Ồ ồ! Được rồi. Vài hôm nữa tớ sẽ đến chỗ cậu. Tớ mời cậu.

- Ừ. Không thành vấn đề. Phải rồi. Khâu Tư về rồi đấy. Cậu đã biết chưa? - Tô Mạch vừa khuấy tách cà phê vừa buồn bã nói.

Lần này đến lượt Mạc Đông không nói gì, trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ. Mãi sau, hình như Tô Mạch nghe thấy tiếng anh ta nói, tất cả đều đã quay trở lại.

Văn Hạ về đến nhà, việc đầu tiên là cô thu dọn đồ đạc. Cô quyết định, lần này cô sẽ bỏ nhà đi "thật sự", rất chính thức thế nên cô lấy va li của mình ra xếp đồ đạc. Đánh vật cả buổi chiều, cô mới phát hiện ra là mình có quá nhiều đồ đạc, không hề chứa hết trong một chiếc va li. Sau đó, lại có một vấn đề, đó là bỏ nhà đi thì cô sẽ ở đâu?

Suy nghĩ cả buổi mà chẳng nghĩ ra nơi nào. Cô ngồi trên chiếc vali da rồi thở dài nãy nê. Đúng lúc đó, điện thoại di động đổ chuông. Cô liếc mắt nhìn xem liệu có phải là Tô Mạch không? Nếu đúng thì cô nên nói gì? Báo cho anh biết là cô bỏ nhà đi ư? Hỏi anh tại sao không đến đón cô ư?

Sai rồi. Cô không muốn sống như vậy nữa. Cô muốn quay trở lại là một Văn Hạ vui vẻ phóng khoáng, một Văn Hạ không sợ trời, chẳng sợ đất. Tô Mạch có là gì chứ? Đánh bại anh là được rồi. Muốn khuất phục cô như vậy là điều tuyệt đối không thể.

Thế nên cô lấy hết dũng khí cầm điện thoại di động lên, liếc nhìn với dáng vẻ gà trống chuẩn bị chiến đấu nhưng không phải là Tô Mạch gọi mà là số của Mộc Du.

- A lô! Tôi đây.

- Chị Văn Hạ, chị đang ở đâu? Chị mau đến đây đi. Chị em bị ốm. Em không biết nên tìm ai. Chị mau đến đi. Trong điện thoại, giọng Mộc Du không lạnh lùng như thường ngày mà rất lo lắng khiến Văn Hạ đứng bật dậy.

- Có chuyện gì vậy? Em cứ bình tĩnh nói. Hai người đang ở đâu? - Văn Hạ lo lắng thét lên. Chị Cẩm Sắt xảy ra chuyện, đương nhiên là cô phải lo lắng rồi. Đó là người chị tốt như thế cơ mà.

- Ở nhà. Chị em nôn ra máu. Chị mau đến đi. Chị ấy không cho em báo cho anh rể. Em phải làm sao đây?

Văn Hạ nghe đến đây thì hít một hơi thật sâu. Cô phải trấn tĩnh bản thân trước đã. Cô nhẹ nhàng an ủi Mộc Du:

- Bây giờ em gọi xe cấp cứu đi. Chị sẽ đến ngay. Đừng lo. Mau gọi điện đi. Nhanh lên.

Văn Hạ cũng lo lắng không yên mà còn bảo người ta đừng lo, lại còn nói nhanh lên. Gác điện thoại, mặc áo khoác, cô vội vã chạy ra ngoài. Cô lại xỏ đôi dép lê bỏ nhà đi lần trước. Vừa chạy xuống lầu thì nghe có người gọi cô phía sau. Cô ngoái đầu lại thì thấy Minh Ưu lái xe đến.

- Nhanh lên, nhanh lên. Có người gặp nguy hiểm. Văn Hạ nhảy lên xe, hét lên cời Minh Ưu.

Minh Ưu nhìn bộ dạng căng thẳng của cô thì cũng thấy căng thẳng theo. Cậu hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

Lúc này Văn Hạ mới nhớ ra là mình đã quên mất tên khu phố đó. May mà đầu óc cô vẫn còn tỉnh táo. Cô nói với Minh Ưu:

- Không biết. Cậu cứ đi thẳng về phía trước.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Bình Tĩnh Giảng Hòa

Khi Văn Hạ đến nhà Mộc Du cũng là lúc xe cấp cứu rẽ vào. Trên đường đi, cô cứ nắm chặt bàn tay, sắc mặt căng thẳng. Sao tự nhiên chị ấy lại bị ốm? Lại còn nôn ra máu nữa. Nghiêm trọng quá! Cô nghĩ đến nụ cười dịu dàng của Cẩm Sắt, nghĩ đến khuôn mặt đĩnh đạc của Hà Khanh. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với một cặp đôi hoàn mỹ như vậy?

Đến nơi, Văn Hạ đẩy cửa xe, bước xuống chạy. Minh Ưu đỗ xe xong cũng vội vàng đổi theo. Nhìn thấy dáng vẻ vội vàng lo lắng của Văn Hạ, cậu không khỏi thấy lo lắng.

Vì quá vội nên Văn Hạ không nhìn thấy bậc thang, suýt nữa cô đã bị ngã. May mà Minh Ưu ở phía sau kéo cô lại. Cô cũng không quay lại mà chạy tiếp.

- Thế nào rồi? - Văn Hạ chạy đến cửa nhà Mộc Du đúng lúc nhân viên cấp cứu khiêng Cẩm Sắt bất tỉnh ra ngoài. Mặt Mộc Du trắng bệch không chút sắc hồng. Xem ra đúng là cô ấy đã bị sốc nặng. Văn Hạ đứng ngay trước mặt mà dường như cô ấy không nhìn thấy vậy.

Văn Hạ nhìn thấy Mộc Du bàng hoàng như thế, cô giơ tay nắm lấy vai Mộc Du hỏi lại một lần nữa, rốt cuộc thế nào rồi?

Mộc Du hoảng hốt ngẩng đầu lên, yếu ớt nói:

- Chị em nôn ra máu, rất nhiều, rất nhiều máu. Thật đáng sợ! Làm sao đây? Làm sao đây?

Dáng vẻ của Mộc Du giống như đứa trẻ không tìm được về nhà, nó làm cho Văn Hạ càng thấy buồn hơn. Cô nắm lấy bàn tay lạnh buốt của Mộc Du truyền hơi ấm của cơ thể mình cho cô ấy.

Bây giờ Minh Ưu mới biết chuyện gì xảy ra nhưng bây giờ không phải là lúc đứng đây an ủi Mộc Du nên cậu bước đến nhẹ nhàng nói với Văn Hạ:

- Đi thôi. Đến bệnh viện xem sao trước đã.

- Ừ. Phải, phải. Mau đi thôi. - Cậu đã làm Văn Hạ thức tỉnh như vậy. Cô lập tức kéo Mộc Du chạy ra ngoài bỏ lại Minh Ưu một mình đứng đó. Minh Ưu cười bản thân, cậu nghĩ: "Văn Hạ, đến khi nào thì chị mới có thể nhìn thấy tôi ở phía sau chứ chị? "

Tô Mạch giải quyết xong mọi việc ở Hàng Châu và bay về ngay trong đêm đó. Đáng lẽ anh và Khâu Tư sẽ lên máy bay vào sáng sớm hôm sau nhưng anh lo cho Văn Hạ, anh có cảm giác chắc chắn Văn Hạ sẽ làm âm chuyện này lên. Đến lúc mọi người đều biết thì tất cả sẽ chấm dứt. Thế nên, anh nói với Khâu Tư một tiếng, bất chấp lời khuyên của cô ta một mình bỏ về thành phố Cát Lâm.

Anh kéo lê cơ thể mệt mỏi về đến nhà. Vừa mở cửa ra thì anh giật nảy cả mình.

Nhìn căn phòng vừa bộn, quần áo ném đầy nền nhà, trên giường, trên mặt đất, trên đầu giường vẫn còn đồ của Văn Hạ. Lẽ nào có trộm vào nhà? Văn Hạ đâu? Không đúng. Nhìn xung quanh, hình như không thiếu thứ gì. Anh vừa đi vừa cúi xuống nhặt đồ, sau đó anh nhìn thấy chiếc va li da nhỏ của Văn Hạ vứt ở dưới đất.

Tô Mạch đứng đó nhìn chiếc va li Betty màu đỏ, anh tưởng tượng ra bộ dạng Văn Hạ ngồi đó ủ rũ. Cô nàng lười biếng đó vốn không biết tìm đồ đạc cho mình. Chẳng trách cô lại làm cho mọi thứ trở nên lộn xộn như vậy nhưng tại sao cô lại lấy va li ra? Lẽ nào. . .

Nghĩ đến đây, Tô Mạch bỗng cảm thấy lạnh cả người, sợ hãi. Đây chính là lời tuyên cáo của Văn Hạ. Họ thật sự chia tay sao? Cô muốn bỏ đi sao?

Văn Hạ cùng Mộc Du ở lại bệnh viện chăm sóc Cẩm Sắt. Bác sĩ nói cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là cô ấy quá mệt mỏi và áp lực quá lớn, mấy ngày sau mới có kết quả cụ thể. Văn Hạ nghe đến đây thở phào nhẹ nhõm. Cô nhìn Cẩm Sắt vẫn nằm ngủ trên giường bệnh mà không nén được tiếng thở dài trong lòng, cô gái xinh đẹp như vậy, xuất sắc như vậy mà lại gặp nhiều gian nan thế ư? Còn cô, một cô gái ngốc nghếch có Tô Mạch yêu thương, mọi người yêu quý, không có việc gì cũng gây chuyện, ngang bướng, hống hách, tham ăn lười làm. Như vậy là cô thật sự hạnh phúc lắm rồi.

Quá mệt mỏi, một ngày không nghỉ ngơi, Văn Hạ cuộn tròn trên sofa ngủ lúc nào không hay. Trong mơ, dường như cô lại quay về quá khứ, hằng ngày Tô Mạch bảo cô tốt, nói cô đáng yêu, khen cô xinh đẹp, nói anh mãi mãi chỉ yêu Văn Hạ.

Trời đã quá muộn, Minh Ưu đến cửa hàng bán đồ ăn nhanh mua đồ. Khi quay về, cậu thấy Văn Hạ đã nằm trên sofa ngủ rồi. Không biết trong mơ, cô nhìn thấy gì mà nụ cười của cô ngọt ngào đến thế. Cậu lắc đầu đem đồ ăn đưa cho Mộc Du ngồi đó.

Thực ra cậu và Mộc Du là bạn học. Mộc Du ở khoa Thiết kế, còn cậu ở khoa Mỹ thuật. Họ tình cờ gặp nhưng chưa từng nói chuyện với nhau. Cảm giác giữa họ chỉ là hai chữ "lạnh lùng".

Căn phòng rất yên tĩnh. Hai người đều không thích nói chuyện nên căn phòng càng yên tĩnh hơn.

- Cảm ơn cậu. - Mộc Du khẽ nói. Vì mệt mỏi nên giọng cô ấy có chút nghẹn lại nhưng mang một cảm giác rất khác, dường như không còn lạnh

lòng như trước nữa.

Minh Ưu hơi nhếch mép cười, nhẹ nhàng đáp:

- Không có gì. Hóa ra cậu và Văn Hạ là bạn.

Nói chuyện với người khác là trở ngại lớn của Minh Ưu nhưng tình cờ gặp Mộc Du, cậu lại có cảm giác an toàn. Dường như cậu biết đây là người cùng cảnh ngộ với mình vậy. Hơn nữa, lúc này nói chuyện gì đó sẽ tốt hơn.

- Ừ. Không phải cậu cũng thế sao? - Mộc Du không ngẩng đầu lên nhìn cậu. Các nữ sinh trong trường đều gọi Minh Ưu là hoàng tử núi băng, lạnh lùng, rất lạnh lùng, chưa từng thấy cậu nói chuyện với ai, cũng chưa từng thấy cậu mỉm cười nhưng vừa rồi cậu đã mỉm cười. Thật sự là rất đẹp!

- Ừ! Văn Hạ là người mẫu của tớ nên. . . - Minh Ưu cũng không biết tại sao mình lại bổ sung thêm một câu như vậy. Hoặc là cậu nhắc nhở bản thân, hoặc là cậu tìm cơ cho sự nhiệt tình của bản thân.

Mộc Du không nói gì thêm nữa. Cô ấy đỡ lấy đồ ăn Minh Ưu đưa cho, cúi đầu ảo não. Dù không nhìn vào mắt nhau, không nói câu nào nhưng Minh Ưu có thể cảm nhận được nỗi đau đang lan tỏa khắp người cô gái này.

Chính vào lúc này, bỗng có những âm thanh rất lạ vang lên ở bệnh viện.

DA ~ DA DA LA LI LA

BI BA LA BI ~ BA LA PA ~ PA LA LA PA

BI BA LA BI ~ BA LA PA ~ PA PA LA PA

BI BA LA BI ~ BA LA ĐA ~ DA DA LA LI LA

BI BA LA BI ~ BA LA PA ~ PA PA LA PA

Chính vào lúc Minh Ưu và Mộc Du đang tìm xem âm thanh đó phát ra từ đâu thì Văn Hạ mơ mơ màng màng móc chiếc điện thoại di động trong túi ra, ngáp dài, liếm đôi môi khô, uể oải hỏi:

- Ai đấy? Tôi ngủ rồi. Có chuyện gì ngày mai nói nhé.

Hai người ngồi đó ngây người. Cô nàng Văn Hạ hoàn toàn hồ đồ coi đây là nhà của họ. Người con gái có thể sinh tồn ở bất kỳ hoàn cảnh nào này quả là mạnh mẽ.

Đây là cú điện thoại của Tô Mạch gọi đến. Anh vẫn chủ động gọi điện. Anh không muốn mất Văn Hạ như vậy. Tình cảm bao nhiêu năm nay đâu thể nói hết là hết, thân sen gãy còn nối liền bởi đường tơ. Hơn nữa, anh sẽ không bỏ cô đâu. Bây giờ anh đã bình tĩnh lại rồi. Anh đã biết mình sai ở đâu. Vậy thì mau gọi điện xin lỗi và làm hòa đi.

Nhưng nghe câu đó của Văn Hạ, anh lại không hề nổi giận, cô nàng này đi đâu rồi?

- Em đang ở đâu? - Giọng Tô Mạch rất bình tĩnh, lúc này mới thật sự đáng sợ!

Văn Hạ bừng tỉnh. Sao cô có thể mơ mơ màng màng nghe máy mà không nhìn xem là ai chứ? Nếu như thế, biết đâu Tô Mạch lại cho rằng cô đã tha thứ cho anh.

- Tại sao em lại phải nói cho anh biết? - Văn Hạ ngồi dậy ôm đầu gối nghiêng đầu nói.

Tô Mạch nghe và biết cô đã tỉnh táo, miệng lưỡi cũng ghê thật:

- Em nói đi. Bây giờ nói anh không giận đâu.

- Em không thèm. Em không nói. Anh thích làm thế nào thì làm. - Văn Hạ gập điện thoại lại ném sang một bên, thích hồng thì hồng đi, cùng lắm thì tự bỏ tiền ra mua thôi, không thể dễ dàng tha thứ cho đàn ông như vậy được. Mẹ anh đã nói đúng câu này. Cô biết Tô Mạch rất ngang, chỉ cần cô dập điện thoại thì tuyệt đối anh sẽ không gọi lại nên khỏi cần phải tắt máy. Thật buồn cười! Thật đáng buồn! Lúc đó cô nói anh như vậy rất đàn ông. Bây giờ cô lại cảm thấy anh thật là quá đáng.

- Hai người không buồn ngủ à? Phải rồi. Minh Ưu, sao cậu không về nhà? Người nhà cậu không lo lắng sao? Cậu mau về nhà đi. Đợi chị Cẩm Sắt khỏi rồi chúng ta tiếp tục vẽ tranh nhé. - Văn Hạ chẳng hề để ý đến ánh mắt kinh ngạc của người khác. Có gì đâu chứ? Lẽ nào người khác nhìn cô thì cô không sống nổi sao? Làm người thì phải phóng khoáng, sống theo ý mình, vui vẻ là được rồi, để ý nhiều chỉ làm cô thêm mệt thôi.

Minh Ưu nghe câu này, ánh mắt cậu tối lại nhưng rồi lại nhanh chóng trở lại bình thường. Nhưng sự biến đổi nhanh chóng đó cũng không lọt qua nổi con mắt của Mộc Du, chỉ có điều cô ấy không nói gì. Mỗi người đều có bí mật riêng của mình, cô ấy cũng có.

Minh Ưu đi rồi. Không phải vì câu nói của Văn Hạ mà vì cậu nhớ ra, hôm nay cậu vẫn chưa chúc mẹ ngủ ngon, có thể mẹ vẫn đang đợi cậu về. Cảm giác được người khác chờ đợi thật hạnh phúc. Có người nhớ đến, có người quan tâm. Trước khi đi, cậu lại nhìn Văn Hạ. Cô vẫn giữ dáng vẻ bất cần đó, không sợ trời chẳng sợ đất. Nếu cậu cũng giống như cô thì có phải là cậu sẽ trở nên vui vẻ hơn chẳng?

- Rất cuộc là có chuyện gì? - Văn Hạ ngoái đầu nhìn bóng Minh Ưu đã khuất, cô vội ngồi xuống bên Mộc Du hỏi. Vừa rồi có Minh Ưu ở đây, họ không tiện nói chuyện nên cô mới bảo cậu đi nhưng nhìn khuôn mặt buồn bã của cậu bé đó. . . Haizzz. . . Mình quả là ác quỷ, không thể ở bên thiên sứ quá lâu được.

Mộc Du nhìn khuôn mặt trắng bệch của Cẩm Sắt, thở dài buồn bã nói:

- Em cũng không biết nữa. Hôm qua, chị ấy và anh rể đã ly hôn. Khi về, chị ấy nhốt mình trong phòng không ăn không uống, cũng không thèm để ý đến em. Em gõ cửa thế nào chị ấy cũng không mở. Hôm nay, em nghe trong phòng có tiếng động. Em đẩy cửa vào thì nhìn thấy chị ấy nằm trên sàn nhà, khoe miệng toàn là máu nhưng chị ấy vẫn kéo em không chịu để em gọi điện cho anh rể. Em cũng không biết thế nào? Rốt cuộc thế nào. Sao lại thành ra như vậy?

Mộc Du kể lại, dường như cô ấy lại trông thấy cảnh tượng đáng sợ đó. Cô ấy ôm lấy đầu lắc mạnh giống như muốn xua ký ức buồn đó đi.

- Rốt cuộc là tại sao họ lại ly hôn? - Văn Hạ bình tĩnh hỏi. Trước đây, cô luôn ngây thơ cho rằng, những người yêu nhau sẽ mãi ở bên nhau, nên ở bên nhau nhưng trải qua ngày hôm nay, cô biết có rất nhiều sự hiểu lầm, sự thất vọng, những cái cớ khiến những người yêu nhau chia tay. Chẳng phải cô cũng là một trong số đó sao?

- Em không biết. Chị ấy không chịu nói. Em đã hỏi rất nhiều lần rồi.

- Vậy đừng nói với anh rể em vội. Đợi ngày mai chị Cẩm Sắt tỉnh lại rồi chúng ta sẽ khuyên nhủ chị ấy. - Văn Hạ cảm thấy qua ngày hôm qua, cô đã trưởng thành lên rất nhiều, hiểu được nhiều đạo lý. Tuy rằng cô vẫn tùy hứng nhưng cô biết, không ai chấp nhận sự tùy hứng của bạn một cách vô điều kiện. Nếu có thì người đó rất yêu bạn.

Lần đầu tiên Tô Mạch bị Văn Hạ dập điện thoại, lòng rất buồn nhưng anh vẫn thấy lo lắng. Muộn như vậy, chắc chắn là cô không đến nhà bà nội, Tô Tịch anh cũng hỏi rồi. Rốt cuộc là thế nào đây? Hạnh phúc yên bình của họ đi đâu rồi? Rốt cuộc điều gì đã phá tan sự yên bình của họ? Anh ngồi yên hồi tưởng lại ký ức, tất cả mọi thứ trong căn nhà này, nụ cười, tiếng khóc, sự ấm ỉ, nét đáng yêu, tất cả đều là Văn Hạ.

Anh bất giác nhắc điện thoại lên ấn phím "1". Đợi người bên kia nghe điện thoại, một lần, hai lần, anh nói: "Văn Hạ đừng dập máy của anh, nếu không anh tuyệt đối không chủ động gọi điện cho em đâu". Anh từng nói: "Văn Hạ, tức giận cũng được, tùy hứng cũng được nhưng không được quá ba lần".

Lần cuối cùng, khi anh sắp rơi vào tuyệt vọng, cuối cùng anh đã nghe thấy tiếng thở quen thuộc. Hai người không ai nói câu gì, yên lặng nghe tiếng thở của đối phương.

Mãi sau, Văn Hạ thở dài. Dường như cô đã thoát được mọi gánh nặng, cả người nhẹ như muốn bay lên, cô yếu ớt nói:

- Tô Mạch, em mệt rồi.

Tô Mạch nghe câu đó mà trái tim như có ai đó bóp chặt, đau đớn.

Bản thân đã từng nói sẽ chăm sóc tốt cho cô, để cô phải buồn như vậy, tất cả đều là lỗi của anh.

- Cưng đừng như vậy nữa. Mau về nhà đi. - Giọng Tô Mạch dịu dàng dỗ dành cô, dường như anh lo lắng không cẩn thận sẽ làm cô sợ vậy.

Bệnh viện yên tĩnh, Văn Hạ có thể nghe rõ tiếng thì thầm của Tô Mạch. Sự quẫn quýt, cái cúi đầu, sự níu giữ của anh, cô đều không kìm nén được. Cô không nỡ làm người đàn ông cô yêu phải chịu dù chỉ là một chút tổn thương nhưng bản thân cô lại làm anh bị tổn thương nặng nề. Nghĩ đến Cầm Sắt nằm trên giường bệnh không biết Hà Khanh thế nào? Tình yêu của họ, hôn nhân của họ đều sai rồi.

Nghĩ đến tính cố chấp của mình, sự khó chịu của Tô Mạch, cô phải trân trọng tình yêu của họ.

- Tô Mạch, anh đến đón em về nhà đi. - Văn Hạ mỉm cười nói.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tiếp Tục Ngọt Ngào

Minh Ưu về đến nhà thì cũng gần mười hai giờ, vừa hay gặp Minh Chí Nguyên mới về. Cậu vốn định vờ không nhìn thấy, đi thẳng về phòng mình nhưng lại bị bố gọi lại.

- Con đi đâu? Sao muộn thế này mới về? - Minh Chí Nguyên cố gắng giữ giọng nhẹ nhàng với con trai để cậu giảm bớt khoảng cách với mình nhưng rõ ràng là bao nhiêu năm này đều chẳng ích gì.

Minh Ưu không quay đầu lại, thản nhiên nói:

- Con có chút việc. Con đi ngủ trước đây. - Sau đó, cậu đẩy cửa về phòng bỏ lại Minh Chí Nguyên một mình đứng ngây người ở hành lang.

Con trai đã trưởng thành, cậu từng bước trưởng thành trước mắt ông. Không ai có thể hiểu được nỗi hổ thẹn của ông đối với Minh Ưu. Mỗi lần thấy con mình mặt trắng bệch trốn vào góc nhà không nói gì thì ông lại tự trách bản thân, chính ông, tất cả là tại ông. Thế nên ông mới đem tất cả dành cho Minh Ưu, bù đắp cho cậu nhưng ông không biết rằng dù có dùng bao nhiêu tiền cũng không thể bù đắp được sự thiếu thốn tình cảm.

Minh Ưu một mình ngồi trong phòng rất lâu. Định nghĩa của cậu về bố mình là lạnh lùng, tàn khốc thế nên sau khi mẹ cậu bị bệnh, cậu không nói chuyện với ông nữa. Thực ra, trong lòng cậu rất sợ. Hồi đó, một đứa trẻ như cậu mà phải đối mặt với chuyện tàn nhẫn như vậy thật quá sức chịu đựng, mẹ cậu nói, phải tìm người yêu mình hơn cả mình yêu cô ấy. Bây giờ cậu mới có thể hiểu, có lẽ mẹ quá yêu bố nên mới bị tổn thương, chịu đựng đau khổ để cuối cùng vẫn phải đối mặt với sự im lặng tàn khốc.

Đến phòng mẹ cậu, không gian yên lặng, có mùi hoa tulip thoang thoảng. Ngoái đầu lại nhìn cửa sổ mở quá rộng, gió thổi tấm rèm cửa tung bay, Minh Ưu bước đến nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại. Cậu ngồi xuống chiếc ghế tựa bên giường, nắm lấy tay mẹ đặt lên trán mình, nhắm mắt cảm nhận phút giây yên tĩnh này.

- Mẹ, tình yêu là gì ạ? Có phải không có tình yêu thì con sẽ không thể vẽ nên tác phẩm đẹp đúng không ạ? Mẹ nói tranh cũng có linh hồn. Tình yêu của mẹ đã hết nên linh hồn trong tranh cũng không còn ư?

- Mẹ, con tình cờ gặp một người con gái. Tuy cô ấy không phải là tuyệt đẹp nhưng cô ấy vô cùng đáng yêu. Nụ cười của cô ấy làm con cảm thấy vô cùng ấm áp.

- Mẹ, con không có khả năng đem lại hạnh phúc cho người khác ư?

- Mẹ, con rất nhớ mẹ. Nếu mẹ có thể dậy và ra khỏi giường thì tốt biết mấy. Con muốn cho cô gái đó thấy con có người mẹ xinh đẹp đến nhường nào. Con muốn làm cho cô ấy. . . yêu con.

Khuôn mặt của mẹ cậu vẫn bình thản. Dường như bao nhiêu năm nay, thời gian không hề để lại bất kỳ vết tích gì trên cơ thể bà, bà vẫn xinh đẹp như năm đó nhưng chỉ có khuôn mặt là nhợt nhạt hơn. Minh Ưu nắm chặt tay bà, từng giọt nước mắt trào ra từ khóe mắt.

Tô Mạch phi như bay đến bệnh viện, chạy đến phòng bệnh của Cẩm Sắt, nhìn thấy Văn Hạ ngồi tựa sang một bên nhắm mắt không biết đã ngủ chưa. Anh không quen Mộc Du nên chỉ nhẹ nhàng gật đầu chào. Anh vừa định giơ tay ra gọi Văn Hạ thì Mộc Du bỗng lên tiếng.

- Anh bế chị ấy ra ngoài đi. Chị ấy mệt rồi. Chị ấy vừa mới ngủ đấy.

Tô Mạch nhìn cô ấy rồi ngoái đầu lại nhìn Văn Hạ đang tựa vào đó như một chú mèo con. Anh cúi người bế cô lên rồi quay lại chào Mộc Du

sau đó bước đi. Văn Hạ cuộn người trong lòng Tô Mạch, lén nháy mắt với Mộc Du. Trông cô thật giống một đứa trẻ.

Mộc Du mỉm cười lắc đầu, rõ ràng là chị ấy lớn hơn mình mấy tuổi nhưng cứ như con nít vậy. Thật khiến người khác ngưỡng mộ! Thật hạnh phúc!

Thực ra Văn Hạ không hề ngủ nhưng chỉ có điều cô cũng không biết đối diện với Tô Mạch sau lần đầu chia tay thế nào? Thật ngại quá! Tự mình muốn chia tay sau đó lại tự mình muốn giảng hòa. Thật là mất mặt! Chỉ có điều, cô nhìn thấy Cẩm Sắt và Hà Khanh chia tay thì bỗng nhiên, cô nghĩ dù thế nào cũng phải nắm chặt lấy hạnh phúc của mình. Dù cho không thể vĩnh hằng thì ít nhất cũng phải nắm chặt lấy hiện tại.

Hơn nữa, biết đâu người phụ nữ xấu xa đó lại nhân cơ hội này cướp Tô Mạch đi mất. Cô bảo đảm, nếu có người phụ nữ trên giường của cô thì dù cô có biến thành mà cũng phải quay về bóp chết đôi nam nữ chết tiệt này. Tô Mạch là của cô, chỉ là của cô thôi.

Mùa hè, tuy đã về đêm nhưng nhiệt độ vẫn không hề giảm. Văn Hạ nằm trong lòng Tô Mạch chưa được một lúc mà đã không chịu nổi nhưng cô vẫn cố nhẫn nại. Không biết có phải là trên áo Tô Mạch có thứ gì làm cô thấy ngột không? Cô dùng mũi do thám, giả vờ ngủ thật là không hay.

- Em bôi nước mũi ra người anh sao? - Bỗng nhiên giọng nói uy nghiêm từ trên đỉnh đầu dội xuống.

Văn Hạ mở to mắt ngẩng đầu nhìn anh, nhú mày không vui nói:

- Xin đừng nói chuyện với một cô gái dịu dàng như vậy.

- Cô gái dịu dàng không cần lau nước mũi sao? - Tô Mạch hỏi.

- Không cần. Cô gái dịu dàng không có nước mũi. - Văn Hạ tràn đầy tự tin nói.

-Ồ! Anh biết rồi. Vậy anh muốn hỏi cô gái dịu dàng mấy ngày nay ăn gì mà nặng thế? - Câu nói rất bình tĩnh của Tô Mạch lại như dội lên nghìn lớp sóng.

Văn Hạ vùng ra khỏi lòng, nhảy xuống chỉ vào mũi anh nói:

- Tô Mạch, anh đừng có lên mặt. Em tha thứ cho anh, anh không nên cảm ơn em như vậy. Anh còn dám nói em mập. Vậy thì anh đi tìm người gầy đó đi.

Cô mập ư? Cô đâu có mập. Vóc dáng của cô rất chuẩn mà. Gầy thì có khác gì tấm ván để giặt quần áo chứ?

Tô Mạch cười. Nhìn dáng vẻ đáng yêu có hồn của Văn Hạ, anh bỗng cảm thấy những ngày vừa qua anh như người chết đi sống lại, cả ngày chỉ nghĩ mất cô rồi. Anh không thể sống nổi những ngày không có cô nhưng hôm nay, lúc này anh biết rằng, Văn Hạ của anh vẫn còn ở đây. Dù xảy ra chuyện gì, Văn Hạ của anh vẫn mãi đáng yêu như vậy, mãi vui vẻ như thế. Vì vậy dù anh có làm bao nhiêu việc cũng đều xứng đáng.

Văn Hạ nhìn bộ dáng của Tô Mạch, cô cũng cười, nụ cười ấm áp, đặc ý, vui vẻ. Tô Mạch bước đến kéo tay cô, nhẹ nhàng hôn lên ấn đường [1] của cô, dịu dàng nói:

[1] Ấn đường là điểm giữa hai đầu lông mày.

- Sau này em đừng gây chuyện nữa nhé. Ngoan. Em suýt giày vò chết anh rồi đấy.

- Vậy sau này anh đừng nói dối đấy. Nếu không em cũng sẽ mặc kệ anh. Thật đấy! Em thề. - Cô nhẹ nhàng nói, giọng nói có chút nghẹn ngào.

- Không đâu. Không thế nữa đâu. Anh không nói dối em nữa. Mấy ngày không có em, anh buồn muốn chết, cơ thể mệt mỏi, trái tim đau đớn. Sau này, em đừng nhắc đến chia tay nữa nhé. - Tô Mạch dịu dàng dỗ dành cô gái nhỏ trong lòng. Anh hiểu mọi điều về cô và có thể nắm bắt mọi biến đổi tâm lý của cô. Thế nên anh luôn biết khi nào nên đối xử với cô thế nào. Chỉ có điều có lúc, anh không kìm nén được tật xấu của mình.

- Vâng. Không chia tay nữa. Em sợ anh bỏ đi với người khác. Em bảo đảm anh không chê em mập, không chê em tùy hứng, không chê em lười, mãi mãi yêu em, mãi mãi mãi mãi. . . - Văn Hạ vẫn chưa nói hết câu thì miệng cô đã bị nụ hôn của Tô Mạch chặn lại. Hai người ôm chặt lấy nhau. Ánh đèn đường kéo dài bóng hai người, hòa quyện với nhau.

- Sao lâu thế rồi mà em vẫn không học được cách hôn vậy?

- Làm gì có? Em hôn rất giỏi mà. Thực ra là tại em mõi vì phải thè lưỡi ra lâu như vậy.

- Vậy em thè lưỡi ra cho liếm một cái rồi rút về được không?

- Xi! Anh đúng là kẻ háo sắc đa tình.

- Chúng ta đều đã trưởng thành. Hơn nữa lại sắp kết hôn. Thế thì có là gì chứ?

- Em vẫn còn nhỏ mà. Ha ha. . .

- Chúng ta kết hôn đi.

- Chưa cần.

- Cần.

- Chưa cần mà. . .

Hai người ngồi trên xe không ngừng đôi co, cười đùa. Tiếng cười, tiếng đôi co cứ xa dần xa dần. Đây không phải là tình yêu sao? Tranh cãi, khóc lóc, hiểu nhầm và cuối cùng tất cả đều tan biến bởi họ không thể nào quên được những giây phút ngọt ngào, hạnh phúc đã từng trải qua. Thế nên, cuối cùng họ vẫn ở bên nhau.

Sáng sớm hôm sau, Văn Hạ bỏ dậy chạy đến bệnh viện thăm Cẩm Sắt. Khi cô đến thì thấy Cẩm Sắt đang ngồi tựa vào đầu giường ăn cháo, sắc mặt vẫn trắng bệch, đôi môi hơi khô. Dưới sự hành hạ của bệnh tật, nhan sắc của cô gái xinh đẹp cũng dần bị phai nhạt.

- Sao em đến sớm thế? Ưu Ưu nói hôm qua bạn trai em đến đón à? Tiếc là chị không gặp. - Cẩm Sắt cô gắng tỏ ra thoải mái hơn một chút, nở nụ cười yếu ớt trêu chọc Văn Hạ.

- Chị muốn gặp thì lát nữa em đưa đến cho chị gặp. Chị Cẩm Sắt, rốt cuộc chị bị làm sao vậy? - Thực ra Văn Hạ không nở nhìn thấy cô ấy giãy vò bản thân như vậy. Hơn nữa, nếu cứ thế này thì sớm muộn gì cũng có ngày xảy ra chuyện.

Cẩm Sắt vẫn giữ nụ cười trên môi. Vẻ đẹp lúc ốm càng khiến người ta thêm xót thương.

- Không sao. Chị mệt thôi.

- Chị thật sự coi em là trẻ con sao? Mấy hôm trước, em cũng đã chia tay. Em cũng biết mùi vị của nó thế nào. Tại sao đau khổ như vậy mà chị không cúi đầu giảng hòa đi? Cúi đầu khó như thế sao? - Bây giờ Văn Hạ không nở thấy người khác không trân trọng hạnh phúc của họ. Khó khăn lắm mới có được tình yêu và cuộc hôn nhân thế mà lại dễ dàng phá bỏ nó như vậy. Điều này chỉ càng làm cho cô thêm sợ hãi về hôn nhân.

Cẩm Sắt nghe cô nói như vậy thì nở nụ cười để che đi nỗi buồn khó tả:

- Văn Hạ, có rất nhiều việc không như ta tưởng, có rất nhiều việc không thể nói thành lời. Em cũng đừng hỏi chị tại sao. Nếu em coi chị là chị thì hãy ủng hộ chị. Chị chỉ có thể nói, chị làm như vậy là kết cục tốt nhất với anh chị, với Hà Khanh và với cả chị.

Văn Hạ nhìn dáng vẻ đau khổ không nói nên lời của Cẩm Sắt, cô nghĩ đến bộ dạng đau khổ chán nản của Hà Khanh mà không nén được tiếng thở dài. Tình yêu thật sự là thứ giày vò con người.

- Chị, chị cứ nghỉ ngơi đi. Hồi nhỏ, người lớn luôn nói: "Hãy học tập Cẩm Sắt". Lúc đó, mẹ em nói: "Mẹ muốn con bằng nửa chị ấy thì mẹ đã hài lòng lắm rồi". Thế nên hồi nhỏ em rất hay phản đối chị nhưng khi lớn lên, em thấy chị và anh Hà Khanh từng bước vượt qua khó khăn mà cảm thấy tình yêu thật kỳ diệu. Chỉ cần chị kiên trì thì hai người ắt sẽ ở bên nhau. Chị, em không khuyên chị. Chị chỉ cần sống tốt là ổn rồi. - Lời Văn Hạ ẩn chứa nhiều thất vọng, nhiều bi thương. Cô biết, chắc chắn chị Cẩm Sắt đã có chuyện. Nếu không thì chị ấy sẽ không đối xử với Hà Khanh như vậy. Rõ ràng hai người yêu nhau sâu nặng mà cứ phải đẩy anh ấy đi thì đúng là một chuyện vô cùng tàn nhẫn.

Khi cô vừa ra khỏi bệnh viện thì nhận được điện thoại của Tô Mạch, bảo cô đi lại cẩn thận một chút. Cô vội về tiệm cà phê. Bỗng nhiên cảm giác về mối tình đầu lại xuất hiện. Thế nên mới nói: "Giữa những người yêu nhau mà không có chuyện cãi nhau thì cũng lạ. Cãi nhau là để hiểu nhau hơn mà".

Đến tiệm cà phê, vừa bước vào cửa, Văn Hạ liền ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng, đó là Minh Ưu.

Thực ra bản thân cô lúc này có chút mâu thuẫn. Chắc chắn Tô Mạch sẽ không thể chấp nhận chuyện cô làm người mẫu cho Minh Ưu, nếu không thì cũng đã không cãi nhau. Người cứng đầu như thế thì cô cũng chẳng

buồn nói. Thế nên, hôm qua hai người không nhắc đến chuyện này. Cô coi như anh thừa nhận, anh coi như cô chấp nhận.

Nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ u sầu của Minh Ưu thì cô lại không nỡ nên cô vẫn cười nói:

- Hôm qua thật cảm ơn cậu. Phải rồi. Bức tranh của cậu thế nào rồi?

- Vẫn ổn. Vẽ được khá nhiều rồi. Hôm nào chúng ta. . . ra ngoài tìm cảnh để vẽ một bức nhé. - Khi Minh Ưu nói câu này, mặt cậu ửng hồng giống như một nam sinh vừa chớm yêu.

- Được. Cho tôi xem tác phẩm của cậu đi. Tôi mong mãi. - Văn Hạ cố ra vẻ hồn nhiên khiến Mèo con ngồi bên ngán ngẫm. Cuối cùng không chịu nổi, cậu buông một câu lạnh lùng: - Chị gái, xin chị đấy. Chị lớn chừng đó rồi. Phải rồi. Hôm qua nhà chị cãi nhau to thật đấy.

Văn Hạ trừng mắt nhìn cậu, mặt cô thoáng ửng đỏ. Người lớn rồi, cũng phải biết ngại chứ. Đáy mắt Minh Ưu thoáng nét buồn. Có điều cậu không để người khác nhìn thấy. Cậu đưa tập tranh cho Văn Hạ, trên mặt nở nụ cười ấm áp đợi cô bình phẩm.

Văn Hạ lật từng trang xem, cô cười, cô tức giận, cô bĩu môi, các kiểu dáng của cô. Cô chưa bao giờ biết những biểu hiện thường ngày của mình lại có thể đáng yêu và sinh động đến vậy. Nhìn bản thân mình mà cô cũng thấy say lòng. Đây là bệnh điển hình của người phụ nữ yêu bản thân.

- Đây, chị choáng rồi à? - Mèo con nhìn bộ dạng há hốc mồm ngây người của Văn Hạ mà bước lên huých cô.

- Há? Đẹp quá! Tôi rất đẹp đúng không? - Văn Hạ cầm bức tranh đưa cho Mèo con xem.

- Chị gái, đây chỉ là bản phác thảo. Nếu có màu thì chị còn đẹp hơn nữa. - Với một người không hề am hiểu nghệ thuật như cô thì Mèo con thật sự không có gì để nói.

- Đúng đấy. Minh Ưu, sau này cậu có thể tặng tôi một bức tranh sơn dầu không? Vẽ tôi ấy. - Văn Hạ vốn định tìm cơ thoái thác, kết quả bây giờ cô lại trở thành anh hùng hiến thân, sớm vứt bỏ sự bảo đảm và khoảng cách lại phía sau. Bây giờ cô muốn có một bức tranh chân dung.

- Được chứ. - Mặt Minh Ưu nở nụ cười. Tốt quá! Cậu có thể làm cho cô mỉm cười, làm cho cô vui. Lúc này cậu cũng thấy rất vui. Đây là hạnh phúc đúng không?

Chỉ có đáy mắt Mèo con lóe lên tia ngán ngẫm. Rất nhiều chuyện, khi muốn ngăn lại thì nó đã xảy ra rồi.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Những Ngày Vui Vẻ

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi. Tất cả đều trở lại như trước lúc chia tay nhưng Tô Mạch trở nên dịu dàng hơn trước đây, nhưng chỉ một chút thôi. Văn Hạ thì sao? Cô cũng biết điều hơn. Là người vừa trải qua chia tay, cô cần cố gắng gìn giữ tình cảm không dễ gì có được này.

Đầu tiên, Văn Hạ bỏ dậy từ sáng sớm, mắt nhắm mắt mở học nấu cơm. Sau đó, cô đeo cà vạt cho Tô Mạch. Vì việc này mà Tô Mạch đã phải trả cái giá rất đắt. Bởi lẽ Văn Hạ luôn làm không tốt. Mỗi lần thắt cà vạt đều phải mất hơn hai mươi phút, trong khi Tô Mạch lại là người thiếu kiên nhẫn. Trước đây, anh rất thông minh và luôn biết muốn báo đáp lại sự cố gắng của phụ nữ thì cách tốt nhất là hãy vui vẻ hài lòng, như vậy thì Văn Hạ mới vui.

Sau đó anh phải ăn những món kỳ quặc mà Văn Hạ làm hằng sáng, mặc dù không hợp khẩu vị lắm nhưng cảm giác ngọt ngào đó đã chiến thắng tất cả mọi món ăn ngon.

Buổi sáng, thi thoảng Văn Hạ nhận được tin nhắn của Tô Mạch. Việc làm ăn của tiệm bỗng nhiên tốt lên. Hằng ngày, cô và Mèo con đều rất bận rộn. Dường như vì mối quan hệ với cô gái xinh đẹp Du Du mà có rất nhiều nam sinh đến tiệm uống cà phê. Thế nên Văn Hạ đang suy nghĩ xem có nên mời Du Du làm người phát ngôn cho cô không? Nâng tách cà phê đứng bên cửa, đây gọi là gì? Đây là "Cà phê Tây Thi" trong truyền thuyết.

Cầm Sắt cũng được ra viện. Cô ấy lại đi làm và tiếp tục cuộc sống của mình. Thi thoảng, cô ấy đến đây ngồi thưởng thức tách cà phê do Mèo con

pha và cùng Du Du, Văn Hạ tán chuyện. Văn Hạ cảm thấy những ngày tháng này thật tuyệt vời. Đương nhiên nếu không có cô nàng Tô Tịch đến gây chuyện thì sẽ càng tuyệt vời hơn.

Mấy ngày trước Tô Tịch vừa bước vào thì phát hiện ra Mộc Du ở đây, cô ấy lập tức kéo Mộc Du ra ngoài. Văn Hạ chạy ra ngăn lại. Tô Tịch nói cô lo cho người ngoài, uống công cô ấy đối xử tốt với cô bao nhiêu năm nay. Tóm lại là nước mắt lại rơi.

Văn Hạ nhìn thấy cô ấy như vậy nên cũng không tiện lên tiếng. Cô biết với tính khí nóng nảy thì cô nàng ghê gớm đó sẽ không chịu để Mộc Du ở đây nhưng Mộc Du đã nói với cô ấy rằng người đàn ông đó tự tìm đến Mộc Du. Khi đó Mộc Du cũng không biết anh ta đã có bạn gái. Hơn nữa, cho dù anh ta có bạn gái thì Mộc Du cũng không phải là đạo sĩ chính nghĩa, cô ấy chỉ chơi vui vẻ vài ngày, không thành thì chia tay. À không, vì tình cảm với Văn Hạ, Mộc Du đã bỏ rơi người đàn ông đó rồi.

Nhưng Văn Hạ không thể nói với Tô Tịch là người đàn ông đó tự đến với Mộc Du. Mộc Du đã không cần anh ta nữa. Điều này chẳng phải nghĩa là Tô Tịch không bằng Mộc Du sao? Cô nàng đó lái xe sẽ đâm chết người rồi bỏ đi mất. Chuyện này thật là đáng sợ!

Kết quả vẫn là Mộc Du tự giải thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm. Lúc đó Văn Hạ chỉ biết thở dài, tại sao ngoài Tô Tịch ra, người con gái nào cũng đều thông minh hơn cô vậy? Hôm đó, Mộc Du đứng trước mặt Tô Tịch cười chìa tay ra:

- Xin chào! Tôi là Mộc Du, họ Đoàn Mộc. Dù trước đây xảy ra chuyện gì thì tôi cũng hy vọng có thể làm bạn với cậu. Chuyện trước đây... là do tôi không tốt.

Hóa ra Mộc Du họ Đoàn Mộc, cái họ thật đặc biệt. Không đúng, điểm mấu chốt không phải ở đó. Một cô gái kiêu sa như vậy có thể cúi đầu xin

lỗi và trân trọng tình bạn này khiến Văn Hạ rất cảm động. Cô đứng phía sau huých huých Tô Tịch, thì thầm bên tai:

- Vừa phải thôi. Dù sao em còn có anh Mạc Đông mà. Anh em nói, mấy hôm nữa anh ấy đến đấy.

Tô Tịch nghe cô nói như vậy lập tức dịu lại, nhú mào, thở dài với dáng vẻ “Đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân”, cô ấy giơ tay, đập vào tay Mộc Du một cái rồi nói:

- Bỏ đi, bạn của chị Muối thì cũng là bạn của tớ. Hãy quên chuyện trước đây đi

Đó gọi là không đánh không quen. Ba cô gái vì một chàng trai với quan hệ gián tiếp hoặc trực tiếp mà trở thành tình bạn chân thành lâu dài, hoặc có thể gọi là “gian tình”. Thế nên mới nói, có lúc đàn ông cũng không phải là kẻ gây họa.

Hằng ngày, Minh Ưu vẫn đến tiệm cà phê Hạ Mạch 860. Hằng ngày cậu vẫn ngồi ở góc đó nhìn Văn Hạ, vẽ, thở dài, rất ít nói nhưng trên môi vẫn nở nụ cười. Văn Hạ dần dần phát hiện ra một điều, chỉ khi nào Minh Ưu xuất hiện thì chắc chắn Mộc Du cũng sẽ đến. Tuy cô rất chậm hiểu nhưng với những chuyện tầm phào thì tuyệt đối không thể thiếu cô

- Này, em xem, có phải Du Du có vấn đề không? - Văn Hạ bò bên cạnh Văn Tịch đang chăm chú nhắn tin thì thầm

- Cậu ấy vốn đã có vấn đề mà, đầu óc ấy- Tô Tịch thuận miệng buông một câu. Tuy quan hệ giữa cô và Mộc Du rất tốt nhưng hai người, không ai chịu ai, ngày nào cũng cãi nhau. Bất kể nơi yên tĩnh nào có hai cô thì đều trở nên huyên náo. Người Trung Quốc có câu: Một cô gái tương đương ba trăm con vịt nhưng Mèo con nói, hai người con gái không phải là những cô gái bình thường, mỗi người bọn họ ít nhất phải năm trăm con vịt. Đó là khi

Văn Hạ trầm tư. Còn nếu Văn Hạ cũng gia nhập hội thì ba cô gái này tuyệt đối phải tương đương hai nghìn con vịt quạc quạc mãi không thôi.

- Không đâu, không đâu. Chị phát hiện ra dù có chuyện gì hay không thì Du Du cũng rất hay nhìn Minh Ưu. Liệu có phải là có tình cảm hay không? – khẩu khí buôn chuyện của Văn Hạ càng ngày càng rõ, dáng vẻ cũng càng ngày càng nhiệt tình nhưng Tô Tịch vẫn không để ý đến cô

Vậy mà cũng nói. Minh Ưu còn nhìn chị đấy thôi, nhìn chăm chăm là đằng khác- Tô Tịch ngoáy đầu lại bất cần nhìn Văn Hạ rồi lại cắm cúi vào chiếc di động của mình. Văn Hạ khinh thường người con gái như vậy, chỉ biết ôm điện thoại di động chờ niềm vui từ đàn ông. Có gì ghê gớm chứ?

- Xi! Em bịt cái miệng của mình lại đi. Nếu Tô Mặc mà biết thì chị chết chắc đấy. Minh Ưu đến tìm cảm xúc, em hiểu gì chứ?

- A...! Anh Mặc Đông sắp đến. Anh Mặc Đông sắp đến. Chị Văn Hạ, chị mau cùng em đi sắm quần áo đi – Tô Tịch nhảy từ trên ghế xuống, xúc động nói với Văn Hạ

Văn Hạ làm bộ thản nhiên, cố ý bình thản nói:

- Giờ em mới biết sao? Không phải là chị nói Mặc Đông sắp đến sao? Anh em nói mấy hôm rồi

- Vâng vâng! Anh ấy đến đây mở rộng việc kinh doanh. Ha ha! Mùa xuân của em lại đến rồi – Tô Tịch cười khanh khách khiến mấy vị khách đang uống cà phê cũng phải giật mình nhìn cô ấy

Bình thường, chắc hẳn cô ấy sẽ nói:

- Nhìn bà đây làm gì?

Hôm nay tâm trạng cô ấy rất vui nên dịu dàng cười trừ dịu dàng nói:

- Hi hi! xin lỗi đã làm phiền

Văn Hạ làm ra vẻ suy sụp. Một người đàn ông có thể làm cho cô gái mạnh mẽ trở nên dịu dàng quả là tài giỏi. Cô gái này lại vô cùng đáng nể, có thể diễn chuyện tình nam nữ ở bất nơi đâu.

Từ sau khi quay về, Tô Mạch luôn cố ý giữ khoảng cách với Khâu Tư. Không biết có phải anh quá nhạy cảm hay là quá tự hào về mình mà anh luôn có cảm giác Khâu Tư đối xử với anh có cái gì đó không bình thường, cộng thêm cơn ghen của Văn Hạ khiến anh chỉ dám từ xa nói chuyện với Khâu Tư mà thôi.

Nhưng rốt cuộc vì là bạn bè làm ăn nên hai người không tránh được việc gặp nhau vì công việc.

Khâu Tư thì sao? Đối với sự né tránh của Tô Mạch cô có vẻ không vui. Những cô gái kiêu sa đều như vậy. Giống như Văn Hạ cảm thấy người khác đều phải nhường mình, cô đều chỉ là tùy hứng. Nhưng Khâu Tư thì khác, cô ấy là công chúa kiêu kỳ. Cô ấy cảm thấy mọi người đều phải ngưỡng mộ mình mới đúng. May mà Văn Hạ không nghe thấy câu này. Nếu không chắc chắn cô ấy sẽ chỉ vào mũi Khâu Tư mà nói:

- Công chúa có gì ghê gớm chứ? Chị cô đây là nữ vương, là mẹ công chúa đấy

Nhưng có rất nhiều chuyện, nếu bản thân không tranh giành thì có thể sẽ trở thành sai lầm, tranh giành thì có thể sẽ thành công. Thế nên sau vài ngày im lặng, cuối cùng Khâu Tư vẫn đến gõ cửa phòng Tô Mạch.

- Có chuyện gì vậy? – Tô Mạch nhíu mày nhìn cô gái đứng chặn trước cửa.

Khâu Tư cười, có cảm giác như câu nói của Tô Mạch rất buồn cười:

- Tối mai họp lớp, anh không quên đấy chứ?

- Đương nhiên. Phải rồi Mạc Đông cũng đến đấy. – Tô Mạch trả lời rất tự nhiên

- Vậy sao? Lâu rồi không gặp cậu ấy. Phải rồi. Anh có đưa “vợ chưa cưới” của anh đi không? Mọi người đều muốn gặp đấy – Khâu Tư tỏ ra rất bình thường với sự xuất hiện của Mạc Đông. Khi rất nhiều chuyện quay về thì đều sẽ dự đoán được. Tuy Trung Quốc rất lớn nhưng có nhiều thứ dù muốn tránh nhưng cũng chẳng được

- Ủ, tất nhiên rồi!

- Phải rồi, lần trước em không gây phiền phức gì cho hai người chứ? – Khâu Tư vẫn nhìn chăm chăm vào Tô Mạch, như thể không muốn bỏ qua bất kỳ nét mặt nào của anh. Nhưng thật thất vọng, Tô Mạch vẫn thản nhiên trả lời cô ta: “Tất nhiên là không!”

- Khi khi! Vậy thì tốt. Phải rồi, nghe nói lúc trước, vợ chưa cưới của anh đã biểu diễn một vở kịch rất hay ở đây – Khâu Tư nói câu này của Khâu Tư khiến Tô Mạch chạnh lòng. Trước đây, sao anh không phát hiện ra cô gái này có thể nói như vậy chứ?

Chuyện Văn Hạ làm náo loạn công ty Minh Thị đã trở thành chuyện nhà nhà đều biết. Thường xuyên có các giám đốc bộ phận trêu đùa anh, nói nhà anh có bà chủ thật gan dạ. Anh không hề cảm thấy mất mặt hay điều gì vì anh thích Văn Hạ như vậy. Văn Hạ không sợ trời cũng không sợ đất. Hơn nữa anh cũng không nỡ để cô bị bắt nạt. Tuy cô nhân viên lễ tân đã nói những lời không phải với Văn Hạ nhưng anh không tìm cô ta để hỏi tội thì cũng đã là may lắm rồi. Đến bây giờ, cô nhân viên lễ tân nhìn thấy Tô Mạch đều hết sức dè chừng.

Tất cả mọi người đều biết, người đầu tiên đi dép lê bước vào công ty Minh Thị là vợ chưa cưới của Tô Mạch, là cô gái có tên Văn Hạ. Cô gái đó

khiến các cô gái khác phải ghen tỵ và các chàng trai khác đều phát sợ.

Thực ra nhắc đến Mạc Đông, người có quyền phát ngôn nhất có lẽ là Tô Tịch. Tất cả những gì liên quan đến Khâu Tư đều đã kết thúc, đó cũng đều do Mạc Đông. Bởi lúc đó ngày nào Mạc Đông cũng luôn miệng nhắc đến cái tên Khâu Tư, trong lòng cũng nhớ đến Khâu Tư. Tuy nhiên Tô Tịch cũng vẫn tỏ vẻ điềm nhiên như không, bởi dùng con mắt của phụ nữ để nhìn, lúc đó rõ ràng là Khâu Tư đang có ý với Tô Mạch nhưng Mạc Đông vẫn cứ mê mẩn không thôi.

Cuối cùng Mạc Đông đã ra đi. Tô Tịch đem mọi thứ đồ dòn vào Khâu Tư. Bởi lần đó cô đã lén bám theo Mạc Đông và thấy anh nói với cô ta:

- Anh yêu em. - Anh mắt người con trai tràn ngập sự chờ đợi và mong ngóng, ánh mắt của cô gái lạnh lùng và giá băng. Điều đó khiến cho Tô Tịch thật sự đau lòng thay cho Mạc Đông. Đúng vậy. Khâu Tư đã từ chối anh vì cô nói rằng anh không bằng Tô Mạch.

Mạc Đông đi rồi, không nói gì mà bỏ đi. Tô Mạch là người bạn tốt nhất của anh. Anh biết Tô Mạch không có ý gì với Khâu Tư nhưng người con gái anh yêu lại có tình cảm với người bạn của anh. Anh bị kẹt ở giữa mới là người khổ nhất. Tay trái viết chữ "yêu", tay phải viết chữ "tình", bên nào cũng khó bỏ. Cuối cùng, chỉ có thể lựa chọn kết cục im lặng như thế.

Có thể đến bây giờ Tô Mạch vẫn không biết tại sao Mạc Đông bỗng nhiên lại bỏ đi, tại sao Khâu Tư đột nhiên nhiệt tình với anh nhưng Tô Tịch biết, đây đúng là giấc mơ bao năm đè nén lên tất cả mọi người. Nhưng cô không biết liệu giấc mơ này có là giấc mơ đẹp không? Cô chỉ biết Mạc Đông đã quay về. Cô đã khôn lớn và cô có thể giành lại hạnh phúc của mình như Văn Hạ.

Minh Ưu ngồi trong góc và cảm giác luôn có một đôi mắt nhìn cậu, nhưng cậu vờ như không biết vì cậu đã sớm quen bị chú ý như vậy. Nhiều lúc có rất nhiều người sinh ra đã phải sống trong môi trường như vậy, không thể kháng cự mà đành phải thích nghi.

Mộc Du đứng sau lưng nhìn cái bóng gầy yếu của Minh Ưu. Thực ra, khi vừa nhập học, cô đã từng nghe nói khoa Mỹ thuật có một nam sinh như vậy. Tao nhã, lạnh lùng, ít nói, u sầu, cả trường đồn Minh Ưu giống như tượng thần. Từ nhỏ cậu đã có thành tích đặc biệt tốt, vẻ ngoài hoàn mỹ, gia đình giàu có, lại chưa từng có bạn gái, thế nên tất cả các nữ sinh đều nghĩ, người con gái thế nào mới có thể đứng bên cậu. Trước đây, Mộc Du rất khinh thường những cô gái đó nhưng khi thật sự tiếp xúc với nam sinh này thì cô cũng không tránh khỏi ý nghĩ, rốt cuộc cô gái thế nào mới xứng với chàng trai này đây?

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tình Yêu Của Hai Người

Tô Mạch sau khi tan ca liền nói với Văn Hạ về chuyện hợp lớp. Thực ra, phần lớn bạn bè của anh đều biết Văn Hạ, chỉ có điều Tô Mạch ít khi liên lạc với bạn học cấp ba nên cô cũng không quen họ.

Bình thường Văn Hạ sẽ vênh vênh váo váo nhưng thực ra cô lại rất sợ gặp người lạ nên ăn tối xong, khi Tô Mạch đang chơi điện tử đánh quái vật thì Văn Hạ bê cốc nước hoa quả đến. Cô đứng sau anh nhìn một lát rồi thì thầm:

- Có gì vui không? Trông chúng xấu xí quá!

- Em có biết nếu người ta nghe thấy em nói câu này thì em có thể bị đánh không? – Tô Mạch không ngoái đầu lại mà vẫn chăm chú nhìn vào màn hình, Văn Hạ lén bĩu môi. Đàn ông thật tẻ nhạt. Anh trai, chị dâu, người đàn ông của cô đều chơi trò chơi này, lại còn rủ cô chơi. Cuối cùng người đều từ bỏ ý định đào tạo cô. Thực ra là gỗ mục không thể chạm khắc

Cô chẳng hứng thú gì với trò này. Từ nhỏ, cô và anh trai thường chơi Mario siêu cấp. Người ta một mình cũng có thể qua bài, còn cô thì sao? Cô dùng cả đồng người mà không qua nổi bài hai. Thế nên từ nhỏ, cô đã rất ngưỡng mộ những người chơi điện tử giỏi.

Nhưng cô không thích chơi điện tử trên mạng. Cô vẫn thích những trò chơi điện tử hồi nhỏ: đảo mạo hiểm, trận chiến xe tăng, Konami. Thế nên cô xin Tô Mạch lấy cho cô một chiếc thẻ chơi điện tử. Hằng ngày, cô lấy bộ điều khiển ra chơi rất vui vẻ. Mỗi lần Tô Mạch nhìn thấy cô như thế lại không nén than thở. Tuổi thơ của cô bé này thật đáng buồn.

- Anh em nói sẽ đến thăm em. Em chuẩn bị đi nhé. – Tô Mạch vừa làm việc vừa thuận miệng nói. Giọng anh nghe có vẻ không vui lắm.

Tại sao vậy? Bởi vì người anh họ này của Văn Hạ luôn không muốn cô kết hôn. Tuy là anh họ nhưng sức ảnh hưởng của anh ta rất lớn. Từ nhỏ, Văn Hạ đã rất nghe lời anh ta, luôn theo đuôi anh ta cho đến lúc trưởng thành. Bây giờ anh ta đã lập gia đình được hai năm nhưng vẫn luôn tiêm cho Văn Hạ thẩm nhuần quan niệm không kết hôn là tốt. Điều đó khiến cho Tô Mạch đến tận bây giờ vẫn không thể cưới Văn Hạ về nhà, thế nên anh luôn ôm hận trong lòng.

- Thật ư? Hay quá! Lâu lắm rồi em không được gặp anh em. - Văn Hạ vừa nghe nói anh cô sẽ đến thì lập tức vui mừng hơn hở, cười híp cả mắt

- Anh em đi công tác, chứ không phải chủ định đến thăm em. Hơn nữa, hôm đó chưa chắc anh đã rảnh. - Giọng Tô Mạch có vẻ ghen tỵ như một đứa trẻ.

- Anh dựa vào cái gì mà nói không có thời gian. Anh em đến, dù anh không có thời gian thì cũng phải thu xếp thời gian. Còn nữa, anh không đối xử tốt với anh em thì em sẽ không đi học lớp với anh - Văn Hạ lập tức nổi xung lên. Lúc đầu cô vốn định dịu dàng nữ tính nhưng rồi trong phút chốc lại hiện nguyên hình.

- Được. Anh là người lớn không thèm chấp trẻ con. Mai em bảo Tô Tịch đừng đi. Tất cả đều là bạn học của anh, cô ấy đi làm gì?

- Tại sao? Tô Tịch muốn đi tìm Mạc Đông mà - Văn Hạ biết Tô Tịch rất thích Mạc Đông. Sự cố gắng đó cũng gần bắt kịp cô năm xưa.

- Em thấp giọng xuống được không? Ngày mai Khâu Tư cũng đi đấy. Tô Tịch và cô ấy không nổi đóa lên sao? - Dù đang chơi điện tử nhưng Tô Mạch cũng không kém cạnh gì

Tin đồn lập tức dội đến bên tai Văn Hạ. Cô ngồi bên cạnh anh dịu dàng nói:

- Chồng ơi, chồng nói xem. Vì chuyện tối qua, em có nên bảo Tô Tịch không đi được không?

- Không được, Không nói.

- Chồng ơi, chồng nói đi mà.

- Không được. Không nói.

- Chồng ơi, chồng à, chồng nói đi mà, nói đi mà

- Em đừng hỏi nữa. Tóm lại là không thể nói

- Tô Mạch chết tiệt, anh có nói hay không?

- Không nói.

- Được. Anh bắt nạt em, em sẽ mách tội anh.

- Em mách ai cũng vô ích. Nói hay không thì cũng là không nói.

. . . Im lặng một lúc.

- Không nói thì thôi. Giờ anh có muốn nói em cũng không nghe. - Văn Hạ cắn răng nói xong thì bê cốc nước hoa quả vừa mang đến đi. Tô Mạch gọi với phía sau, anh vẫn chưa uống mà. Văn Hạ ngoái đầu lại lườm anh, hậm hực nói, uống cái đầu anh ấy, không cho anh uống nữa.

Sau đó Văn Hạ phân tích lời Tô Mạch nói. Theo cách nói đó thì Mạc Đông, Khâu Tư, Tô Tịch và Tô Mạch là bốn mối tình đơn phương, mỗi người theo đuổi một người. Thật buồn cười! May mà cả bốn người đều không quay đầu. Nếu không, chỉ cần một người quay đầu lại thì sẽ không

có kết cục như ngày hôm nay. Không đúng, không đúng. Chỉ cần Tô Mạch nhà cô giữ vững lập trường là được rồi. Nếu đã vậy thì thật sự không thể để Tô Tịch chạy đến đó. Khi chưa làm rõ mọi thứ thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Hôm nay cô phải nghỉ ngơi đã. Ngày mai, cô sẽ an ủi cô ấy.

Vừa ngủ đến nửa đêm thì điện thoại bỗng đổ chuông. Tiếng chuông réo lên giữa đêm nhưng hai người lười biếng chẳng ai chịu dậy nghe. Nhưng người gọi điện thoại lại cực kỳ ngoan cố, cứ gọi mãi gọi mãi. Cuối cùng Văn Hạ không chịu nổi phải dậy nhắc điện thoại lên thì nghe tiếng bà Tống Vận lo lắng ở đầu dây bên kia:

- Nhanh lên, nhanh lên, kéo không kịp mất.

Văn Hạ vừa nghe thì lập tức tỉnh ngủ:

- Mẹ, sao thế ạ? Sao thế ạ? Chúng con sẽ đến ngay.

Đầu dây bên bà Tống Vận rất âm ỉ. Dường như bà có vẻ rất bận rộn. Ý nghĩ đầu tiên của Văn Hạ là bà nội bị ốm. Không đợi nghe rõ bà Tống Vận nói gì, cô liền gác điện thoại, bò lên giường đánh thức Tô Mạch. Nhanh lên anh, nhanh lên anh, bà nội bị ốm.

Tô Mạch vừa nghe thì lập tức tỉnh ngủ ngay. Hai người mặc quần áo với tốc độ nhanh nhất không kịp mang giày, cứ thế đi cả dép lê chạy ra ngoài - Tô Mạch lái xe đến nhà bà nội thì bà Tống Vận đã toát mồ hôi đứng đợi hai con, mặt đỏ phừng phừng, không hiểu hỏi:

- Vội như vậy làm gì? Vẫn chưa sinh mà.

Hai người đầu vã mồ hôi đứng trước cửa nhìn nhau cùng hỏi: - Bà nội không bị ốm ạ?

- Hai đứa ốm thì có. Không đợi mẹ các cháu nói cả. - Bà nội chống gậy bước ra, tròn tròn mắt nhìn hai người

Thấy bà nội vẫn ổn, Tô Mạch không hiểu hỏi

- Rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Văn Hạ bĩu môi hỏi:

- Không phải mẹ nói có chuyện sao?

Bà Tống Vận đã hiểu liền cười hà hà. Đứa trẻ này thật đáng yêu. Bà mở cửa chỉ vào góc phòng khách nói:

- Hai con xem, Lu Lu sinh con. Mẹ gọi các con đến xem

Lu Lu là chú chó Hiromi nhỏ mà bà nội nuôi. Nó tròn xoe như một cuộn len trắng. Bình thường Văn Hạ khó chịu nhất khi ăn cơm ở nhà bà nội là cô vẫn chưa ăn được cơm thì đã ăn phải lông của Lu Lu nhưng bà nội và mẹ chồng đều rất quý hai chú chó Hiromi này nên cô cũng đành phải chịu đựng. Hơn nữa, dần dần cô cũng thích hai chú chó đáng yêu này.

Jo Jo đứng bên cạnh lo lắng nhìn Lu Lu. Cún con vẫn chưa chào đời. Mọi người trong nhà ai nấy đều lo lắng. Lu Lu lần đầu tiên làm mẹ nên xem ra cũng không có kinh nghiệm lắm. Nó bò ra nền nhà kêu gào đau đớn.

- Tô Mạch, sau này chúng ta đừng sinh trẻ con nữa nhé - Văn Hạ nhìn Lu Lu đau đớn như vậy mà buột những lời tự đáy lòng.

- Không được đâu. Hai con mau kết hôn sinh con thôi, Cả hai đều trưởng thành cả rồi. - Tô Mạch vẫn chưa kịp phản ứng gì trước câu nói của cô thì bà Tống Vận và bà nội đã chỉ trích. - Bà nội đã từng này tuổi rồi, muốn bế cháu lắm rồi Văn Hạ không chịu kết hôn làm bà lo chết đi được.

Văn Hạ cúi đầu không nói gì, im như thóc. Nhưng cô không ngờ bà Tống Vận lại nhắc đến chuyện này như thể ngày mai bà sẽ gọi điện cho mẹ

Văn Hạ nói chuyện tổ chức lễ cưới vậy. Văn Hạ vẫn không nói gì. Cô biết có rất nhiều chuyện không thể tránh được. Hơn nữa, cũng đến lúc phải kết hôn rồi. Kéo dài lâu như thế tuy sinh con rất đau nhưng xem ra cũng rất vui.

Khổ sở cả tối, sáng sớm Tô Mạch lái xe về nhà thay quần áo, Văn Hạ vẫn ngủ ở nhà bà nội. Không phải anh không muốn đánh thức cô dậy mà thật sự là không thể đánh thức nổi. Hôm qua, Lu Lu sinh hai chú cún con: một chú cún đen, một chú cún đốm. Văn Hạ ôm lấy chú cún con và còn đặt tên cho nó là Hắc Hắc, một cái tên mà mọi người đều khó chấp nhận, một cái tên thật mạnh mẽ!

- Bà nội, nhà mình còn gì ăn không ạ? Hắc Hắc của cháu vẫn khỏe chứ ạ? - Văn Hạ thức dậy nhìn đồng hồ thì đã hơn chín giờ rồi. Cô định không đến cửa tiệm nữa mà sẽ ở nhà chăm sóc Hắc Hắc của cô.

- Nha đầu lười biếng. Trong bếp có đồ ăn đấy. Lâu lắm rồi cháu không đánh mặt chượng với ta. Hôm nay, cháu đừng đến cửa tiệm nữa. Tối Tô Mạch sẽ đến đón cháu. Sau đó bà sẽ cho cháu mang nó về nuôi. Cháu xem, cháu sinh con thì mẹ cháu cũng về nghỉ hưu để trông con cho cháu – Khuôn mặt hiền từ của bà nội ánh lên vẻ mờ ám khiến Văn Hạ cảm thấy sau lưng mình có một luồng gió lạnh.

- Để sau đi ạ, chúng ta đi thôi, chúng ta lên tầng trên đánh mặt chượng đi ạ. – Văn Hạ cầm chiếc bánh bao lấy từ trong bếp ra, kéo bà nội lên tầng trên. Trẻ con ơi là trẻ con, bây giờ mẹ trẻ con vẫn chưa muốn gặp con, con đừng ra nhé.

Hà Khanh cũng vừa đi công tác về. Công ty ngày càng lớn và anh cũng ngày càng bận. Hôm nay đi qua tiệm cà phê của Văn Hạ, anh định vào ngồi một lát nhưng không ngờ Văn Hạ lại không có ở tiệm. Anh chào Mèo con. Khi anh định đi thì Cẩm Sắt ôm máy tính xách tay bước vào.

Cẩm Sắt không ngờ sẽ gặp Hà Khanh ở đây. Ngẩng đầu lên thấy người ngày nhớ đêm mong, trong giây lát cô thoáng lúng túng, ánh mắt tràn ngập sự lưu luyến nhưng cô nhanh chóng giấu đi tình cảm đó vào tận đáy lòng, cười nhạt nói:

- Thật trùng hợp!

Hà Khanh không nói gì mà cứ nhìn chăm chăm vào Cẩm Sắt. Cô gầy và tiều tụy. Anh biết cô sống cùng Mộc Du. Hằng ngày anh đợi cô ở dưới nhà mà cô không chịu ra gặp

Tại sao họ lại thành ra như vậy? Thế nên anh đã bỏ đi, đi nơi khác, trốn chạy, trốn chạy khỏi thành phố này, trốn chạy khỏi tất cả những tin tức liên quan đến cô. Cô vứt bỏ anh như vạ, vứt bỏ gia đình họ, còn anh lại chẳng nói được gì.

- Đạo này em có khỏe không? - Hà Khanh nhìn cô buồn bã nói, ánh mắt anh không thể che giấu được sự quan tâm.

- Vẫn ổn ạ. - Giọng khách sáo của Cẩm Sắt làm Hà Khanh bưng tỉnh. Đúng rồi, Họ đã ly hôn. Họ không còn quan hệ gì nữa. Thậm chí những người bạn còn thân thiết hơn họ.

- Ủ! Vậy anh. . . còn có việc. Anh đi trước đây. - Nói xong, Hà Khanh vội bỏ đi, bỏ lại cho Cẩm Sắt cái bóng gập gáp. Cẩm Sắt thần thờ nhìn theo hướng anh đi mà tự nhủ, Hà Khanh, kiếp sau em sẽ bù đắp cho anh.

Mèo con nhìn hai người ở cửa thất vọng lắc đầu, thật không hiểu thế giới của họ có chuyện gì nữa? Họ yêu nhau nhưng lại làm khổ nhau như vậy. Không như cậu, mặc dù rất nhiều người không hiểu, không ủng hộ tình yêu của cậu nhưng cậu vẫn cố gắng để yêu. Cậu không bận tâm đến ánh mắt của người khác vì tình yêu là chuyện của hai người.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 28: HỌP LỚP

Buổi tối khi Tô Mạch đến đón Văn Hạ, anh đã giật mình vì cách ăn mặc của cô. Cô vừa cùng Tô Tịch đi mua sắm về. Tô Tịch không biết mắc bệnh ở đâu mà làm cho cô toàn thân như vậy, rất kỳ quái. Đồ ren trên người Văn Hạ làm cô giống như cô nữ sinh cấp ba vừa đi học về,

Cô mặc chiếc áo hai dây màu đỏ, váy bò, đều là những bộ đồ mà bình thường Tô Mạch không đồng ý cho cô mặc, lúc này lại càng không thể. Người con gái của anh đâu thể để cho người khác ngắm được.

- Em vào nhà thay đồ đi. Em mặc như vậy không lạnh sao? - Tô Mạch không vui. Từ sau khi giảng hòa, địa vị trong nhà của anh dường như đã bị đảo ngược trở lại, dạo này Văn Hạ càng ngày càng to gan.

Văn Hạ chau chau mày không nói gì. Tô Tịch nói, hôm nay chắc chắn Khâu Tư sẽ đi, chắc chắn sẽ ăn mặc như nữ thần Athena (Trong thần thoại Hy Lạp, nữ thần Athena là vị thần của nghề thủ công mỹ nghệ, trí tuệ và đồng thời cũng là vị thần chiến tranh chính nghĩa. Athena là vị thần bảo hộ của thủ đô Athena của Hy Lạp) vì vậy cô nên thể hiện tuổi trẻ của mình. Hơn nữa, sau đó chắc chắn sẽ đến quán rượu, phải để cho Tô Mạch biết rằng người con gái bên cạnh anh là cô gái hiện đại chứ không phải cô nàng hoang dã.

Thực ra, lúc mới bắt đầu Văn Hạ cũng cảm thấy rất không ổn. Bao nhiêu năm nay, sự giáo dục của Tô Mạch rất bảo thủ. Ăn mặc như vậy ra phố, tuy chẳng ai để ý đến cô nhưng cô lại cảm thấy hình như mình không

mặc gì vậy. Nhưng khi nghe khẩu khí của Tô Mạch thì tính ương bướng của cô lại trở dậy, cô trừng mắt nhìn anh, nghiêng đầu nói:

- Em không thay.

- Em đừng như vậy có được không? Bao nhiêu người, em ăn mặc như vậy giống gì chứ? - Tô Mạch không ngờ Văn Hạ lại ngoan cố như vậy nên anh lập tức nổi trận lôi đình.

- Anh đừng có hù dọa em. Anh trừng mắt em cũng không sợ anh đâu. Em nói cho anh biết, anh quay lại mang Hắc Hắc về cho em. - Văn Hạ to gan chống lại Tô Mạch, cô còn lén nhìn ánh mắt của anh, trong lòng nghĩ, phải nắm chắc thời cơ, người nắm thời cơ mới là kẻ mạnh.

- Anh đưa em đi mua đồ thay nhé. Em thích mua đồ thế nào thì mua, được không? Đi thay nhé. Ngoan nào. – Tô Mạch dịu dàng dỗ dành Văn Hạ. Anh biết cô dễ dàng khuất phục nhất chính là những lúc anh dịu dàng như vậy. Quả nhiên toàn thân Văn Hạ đã mềm nhũn ra. Sao Tô Mạch của cô lại tốt, lại dịu dàng như vậy? Hu hu . . cô không chịu nổi nữa, giống như bị thôi miên vậy, cô ngoan ngoãn gật đầu bước lên xe

Trên đường đi, Tô Mạch hỏi cô:

- Chuyện Tô Tịch đã ổn chưa?

Văn Hạ nói:

- Tất nhiên, em mà đã ra tay thì tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.

Trên thực tế, cô đã hứa với Tô Tịch sẽ nghĩ cách giữ Mạc Đông ở lại thêm vài ngày để cô ấy có thêm cơ hội nên Tô Tịch mới bỏ ý định đi cùng họ. Vì Tô Mạch không biết, lúc đó Văn Hạ đã vỗ ngực bảo đảm sẽ đưa Tô Tịch đi. Lúc này lại nói như vậy, Tô Tịch không cần cô là tốt lắm rồi.

Tô Mạch vuốt tóc cô giống như vuốt ve một chú chó con vậy. Anh cười nói:

- Ngoan lắm!

Vì phải đưa Văn Hạ đi mua đồ nên khi Tô Mạch và Văn Hạ đến nhà hàng thì cũng khá muộn. Văn Hạ đi lên trước cửa phòng thì bỗng dừng bước, kéo tay Tô Mạch.

Tô Mạch ngoái đầu lại nhìn bộ mặt căng thẳng của Văn Hạ, cười nói:

- Không sao đâu. – Rồi anh cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô. Cánh cửa phòng bỗng mở ra.

Mọi người trong phòng đều quay đầu lại nhìn đôi đứng trước cửa. Mặt Văn Hạ đỏ ửng lên như quả táo chín. Tô Mạch làm ra vẻ tỉnh bơ, cười, gật đầu, vẫy tay với mọi người. Sau đó anh nhìn hướng về Khâu Tư mở cửa, thản nhiên nói:

- Em đến rồi à?

Khâu Tư không ngờ tự mình mở cửa ra lại nhìn thấy một cảnh ngọt ngào như vậy, trong lòng có chút cay đắng, mặt cũng không đủ bình tĩnh như thường ngày, nụ cười khô khốc, cô ta không thèm nhìn Văn Hạ lấy một cái mà cứ thế bước thẳng ra ngoài.

Mọi người trong phòng đang định trêu Khâu Tư, nói mỗi tiền duyên của cô và Tô Mạch thật sự có thể tiếp tục thì kết quả lại xuất hiện cảnh tượng như vậy. Thật không biết có phải thượng đế đã an bài hay không? Hai nhân vật nam và nữ chính trong vụ scandal đã đến, hơn nữa bên cạnh nhân vật nam còn có người bạn gái nhỏ đáng yêu. Miệng ai ấy đều há hốc ra nhìn cô dâu nhỏ Văn Hạ mà chỉ muốn trêu chọc một chút.

- Ái chà! Anh Tô, mọi người đang nói đến anh đấy. Mau vào đi, vào đi. - Một người bạn cũ của Tô Mạch cười ẩn ý, vẫy gọi Tô Mạch.

Văn Hạ ngẩng đầu lên liếc nhìn rồi lại lập tức đỏ mặt cúi xuống. Bình thường cô rất mạnh miệng nhưng khi đến những nơi long trọng thì lại không ổn, đặc biệt là gặp nhiên người, cô chưa từng rơi vào cảnh ngộ như vậy, xấu hổ quá đi mất.

- Cậu có thể nói điều tốt gì đó về tớ được không? Xin giới thiệu với mọi người. Đây là Văn Hạ, vợ chưa cưới của tớ. - Tô Mạch dắt tay Văn Hạ đến bên bàn giới thiệu với mọi người, trên mặt nở nụ cười cực kỳ hạnh phúc.

Chàng trai vừa nói lúc nãy lập tức chạy đến chỗ hai người, kéo ghế cho Văn Hạ, cười hì hì nói:

- Chị dâu, chị mau ngồi đi, ngồi đi ạ.

Văn Hạ xấu hổ nhìn anh ta, đáp lại bằng tiếng nhỏ nhẹ như tiếng muỗi kêu:

- Cảm ơn anh. - Sau đó cô ngồi xuống cực kỳ lịch sự. Cô vẫn ngẩng đầu lên lén nhìn bộ mặt đắc ý của Tô Mạch.

Tô Mạch thất vọng lắc đầu, trả lời cô bằng một ánh mắt sắc lẹm, Văn Hạ không phải là cô gái dịu dàng như mọi người nói đâu.

- Chị dâu, chị không biết sao? Hồi còn đi học, anh Tô được rất nhiều nữ sinh yêu mến khiến chúng em ghen tỵ chết đi được. Các bạn nữ theo đuổi anh ấy có thể xếp hàng dài từ đây ra đến tận bến tàu hỏa cơ. - Chàng trai vừa nãy cũng vừa kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Văn Hạ nói, miệng cười hì hì rất thú vị. Thực ra đi học lớp luôn cần có những người như vậy. Nếu không thì không khí sẽ không thể sôi động lên được.

- Cậu đi đi. Vợ tớ biết cậu là ai chứ? Đừng nói linh tinh.

Tô Mạch sợ Văn Hạ về nhà sẽ hỏi tội anh nên vội vã ngăn chặn ngay.

- Phải rồi. Chị dâu, em quên tự giới thiệu. Em là Đại Đầu, là tiểu đệ trước đây của anh Tô ạ. Bây giờ anh ấy hoàn lương rồi, sau này có ai bắt nạt chị thì chị cứ bảo Đại Đầu em.

Chàng trai đó vẫn cười hì hì tự giới thiệu về mình. Thực ra Văn Hạ thấy anh ta rất đáng yêu, ít nhất cũng là người đầu tiên có ý tốt với cô.

Lúc này, cánh cửa mở ra, Khâu Tư nở nụ cười trên môi bước vào. Cô ta đi vòng qua chiếc bàn và ngồi xuống chỗ đối diện với Tô Mạch. Mọi người bảo gọi thức ăn lên đi. Tô Mạch nhìn Mạc Đông vẫn chưa đến nhưng anh không nói gì, gật đầu bảo gọi thức ăn.

Văn Hạ chưa từng gặp bạn của anh, thế nên cô không biết gì về bạn học thời cấp ba của Tô Mạch nhưng bây giờ xem ra, năm đó Tô Mạch là một người rất có địa vị trong lớp.

Ăn ăn uống uống, một lát sau những bình rượu trắng trên bàn đã vào bụng mọi người. Ai nấy cũng đều hiện nguyên hình, cùng nuối tiếc nói về những chuyện đã qua. Văn Hạ ngoan ngoãn ngồi đó ăn. Lúc này, cô chỉ cần nghe là tốt rồi

Nhưng cô cảm thấy mình quá thật thà mà mọi người lại không cho cô cơ hội này. Ánh mắt Khâu Tư lúc nào cũng nhìn về phía họ khiến cô cảm thấy vô cùng khó xử, còn cô gái bên cạnh Khâu Tư nữa. Dường như cô ta luôn đặt điều, nói dối kinh khủng khiến con người như muốn rút ra khỏi tròng.

Văn Hạ vội không nhìn thấy, trong lòng nghĩ, cứ ghen tỵ, ngưỡng mộ đi.

- Nhắc đến Tô thiếu gia, nếu như năm đó Tư Tư không nhất quyết bỏ ra nước ngoài thì chưa biết chừng có khi hai người lại lấy nhau rồi. - Cuối cùng, cô gái xấu xa bên cạnh Khâu Tư đã lên tiêng. Tuy mọi người đều coi đó là một câu đùa nhưng Văn Hạ biết, cô gái này đang muốn khiêu khích.

- Đúng vậy. Nhưng sao hôm nay Mạc Đông vẫn chưa đến nhỉ? - Đại Đầu chuyển chủ đề luôn. Anh ta cảm thấy cô gái Văn Hạ này thật không tồi. Chuyện tan vỡ trong quá khứ đã sớm qua đi, việc gì phải nhắc lại chứ? Làm cho Văn Hạ mất vui thật không đáng chút nào.

- Ai nói tớ chưa đến? - Đại Đầu vừa dứt lời thì cánh cửa mở ra, Mạc Đông đứng ngoài cửa mỉm cười. Văn Hạ ngoái đầu lại nhìn anh ta gật đầu chào.

Mạc Đông rất khác Tô Mạch, trên người Tô Mạch đầy vẻ lạnh lùng và xa cách khiến mọi người đều cảm thấy khó gần nhưng lại rất uy nghiêm, ai cũng không dám xâm phạm. Nhưng Mạc Đông lại mang đến cho mọi người cảm giác ấm áp. Nên năm đó số người ủng hộ Tô Mạch và Mạc Đông đúng là không sao phân định được.

- Anh lại đây đi - Ánh mắt Khâu Tư vượt qua mọi người, gọi Mạc Đông

Mạc Đông gật đầu, mỉm cười, anh không còn là chàng nam sinh xấu hổ năm xưa, anh đã trưởng thành và thành đạt, anh có lòng tự trọng bản thân, sẽ không vì sự cự tuyệt của cô mà đau lòng bỏ đi. Anh luôn nhắc nhở bản thân, lần sau, nếu xuất hiện trước mặt Khâu Tư, anh nhất định sẽ là người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất

Sau khi Mạc Đông ngồi xuống, mọi người tự nhiên xoay mũi súng về phía anh. Chẳng lâu sau, vài ly rượu vào bụng, mọi người càng trở nên sôi nổi. Sau đó mọi người lại tiếp tục đi hát karaoke. Văn Hạ vốn cảm thấy thật tẻ nhạt, chẳng quen biết ai, một nhóm người uống đi uống lại, Tô Mạch

cũng uống không ít và có vẻ hơi liêu xiêu rồi. Nhưng hết cách, cô không tiện làm anh mất hứng nên chỉ có thể nhìn Đại Đầu dù Tô Mạch ra ngoài.

- Cậu ấy không sao chứ? - Mạc Đông đuổi theo đi bên cạnh hỏi cô.

Văn Hạ có ấn tượng khá tốt về Mạc Đông, đặc biệt lại thêm chuyện của Tô Tịch nữa, cô cười tinh nghịch nói:

- Không sao. Có điều chắc chắn hôm nay về nhà sẽ cảm thấy khó chịu.

Giọng nói có vẻ đau lòng và chất chứa tình cảm khiến Mạc Đông bỗng cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ Tô Mạch. Thực ra, đàn ông đàn bà nói cho cùng thì cũng cần có bạn đời, cần có một người biết yêu biết xót ở bên cạnh thì mới là hạnh phúc. Bây giờ thực tế đã chứng minh, Tô Mạch đúng là người may mắn.

- Phải rồi. Em đã khỏe chưa? Hôm đó, sau khi em đi, Tô Mạch đã đến tìm em. - Mạc Đông mặc chiếc áo Nike ngắn tay màu tím, chiếc quần tây màu kem. Mùi rượu thoang thoảng trong không khí cũng không ngăn được hơi ấm của anh.

- Vâng. Em không sao. Hôm đó thật cảm ơn anh. – Lúc này Văn Hạ mới nhớ ra là mình vẫn chưa cảm ơn anh.

- Anh và Tô Mạch không phải người ngoài. Nói cảm ơn thì khách sáo quá đấy.

Văn Hạ không nói nữa chỉ mỉm cười. Hai người cùng đi ra ngoài, không khí hòa hợp khó nói thành lời.

Tô Tịch vẫn thấy lo, trong lòng thầm rủa: "Chị Muối chỉ biết đi chơi một mình, cũng không thèm gọi điện, cuộc tình hình thế nào rồi? "

Lúc này Văn Hạ làm gì nhớ nổi chuyện đó - Ngồi trong phòng hát karaoke, nghe họ hát, họ gào mà cô muốn phát điên. Khi cô ra nhà vệ sinh rửa tay thì tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa Khâu Tư và Mạc Đông ở hành lang. Cô xin thề, tuyệt đối chỉ là tình cờ. Sau đó, cô không nén được tò mò chạy đến nghe. Thật sự là cô không có ý gì khác.

- Em sống vui vẻ chứ? - Giọng Mạc Đông vẫn ấm áp như vậy, giống như người khác hỏi: "Em sống thế nào? ", theo định nghĩa của anh thì cuộc sống của Khâu Tư rất vui vẻ. Đây là điều khiến Văn Hạ cảm thấy hơi kỳ lạ.

- Vâng. Anh nói rất đúng. Trông anh cũng rất ổn. - Giọng Khâu Tư nói chuyện với Mạc Đông không dịu dàng như khi nói chuyện với Tô Mạch mà còn có vẻ lạnh lùng khó nổi lên lời.

- Khi khi! Đúng vậy. Xem ra em vẫn chưa bỏ ý định với Tô Mạch? - Câu này của Mạc Đông khiến đôi tai hóng chuyện của Văn Hạ liền dựng lên ngay.

Mắt Khâu Tư sáng lên, biểu hiện của cô ta rõ ràng như vậy, có phải hôm nay cô ta uống hơi nhiều nên quên ngụy trang không? Thực ra cũng không phải. Trong số bao nhiêu người như vậy, người hiểu cô nhất cũng chỉ có Mạc Đông thôi.

- Không phải là chưa từng bỏ ý định mà là khôi phục lại ý định. Nếu em không tình cờ gặp lại thì có lẽ em đã bỏ qua rồi. Tình cờ gặp nên tự nhiên muốn lấy lại. - Câu nói này của Khâu Tư tràn đầy vẻ tự tin, tự tin đến mức khiến Văn Hạ muốn tát cho cô ta hai cái. "Muốn lấy lại." Đó là Tô Mạch của cô, người đàn ông của cô. Cô ta không muốn sống nữa sao?

- Khi khi! Kịch vui bắt đầu rồi sao? - Giọng Mạc Đông có vẻ đùa cợt. không ngờ Khâu Tư cười trả lời:

- Anh cứ chờ xem.

Ấn tượng tốt về Mạc Đông của Văn Hạ không biết sớm bay đi đâu rồi? Lúc này, cô mới nhớ đến chuyện của Tô Tịch. Người đàn ông như vậy đâu có xứng để cô ấy yêu chứ. Phải rồi. Cô sẽ gọi Tô Tịch đến để cô ấy thấy người đàn ông đạo đức giả này.

Tô Tịch nhận được điện thoại của Văn Hạ thì vui mừng khôn xiết, nói sẽ đến ngay lập tức. Đợi đến khi cô ấy vừa đến, Văn Hạ suýt nữa ngã té ghế.

Cô gái này ăn mặc thật hấp dẫn, bộ đồ bó sát người trông giống như một học sinh trung học vừa tan học. Mạc Đông cười vẫy gọi Tô Tịch. Tô Tịch chào tất cả mọi người rồi ngồi xuống bên Văn Hạ thì thầm:

- Tình hình thế nào rồi ạ?

Văn Hạ trừng mắt nhìn cô ấy, ngán ngẩm nói:

- Chẳng có gì cả. Tình hình nghiêm trọng nhất là anh em uống quá nhiều. Lát nữa em công anh ấy về nhé.

- Đồ ngốc, anh ấy uống nhiều mà chị còn không lôi về, cần thật kéo lát nữa bị người ta lôi ra làm trò đùa đấy. –Nhìn Tô Tịch cực kỳ đoan trang nhưng miệng lại nói năng chẳng hề thực nữ chút nào. - Để xem. Phải rồi. Họ ra phòng lớn hết rồi. Chị ra đây đây. - Văn Hạ nói rồi đứng lên bước ra ngoài. Tô Tịch cười, tiện thể ngồi xuống bên Mạc Đông.

Kết quả cô ấy mới ngồi xuống chưa kịp nói gì thì đã nghe bên ngoài ầm ĩ. Sau đó Đại Đầu chạy vào gào lên:

- Mau lên. Văn Hạ và Khâu Tư đánh nhau.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Sau Khi Đánh Nhau

Tất cả mọi người đều chạy ra phòng lớn, những người đang khiêu vũ cũng dừng lại. Văn Hạ nổi giận ùng ùng đứng trước mặt Khâu Tư.

Dáng vẻ của Khâu Tư vô cùng đáng thương, một tay che má bên phải một tay bịt miệng mắt mở trừng trừng nhìn Văn Hạ như người ngoài hành tinh vậy.

Nhân vật nam chính, Tô Mạch uống đến mức đã ngủ gục ở một bên.

- Chuyện gì thế này? – Tô Tịch chạy đến hỏi Văn Hạ.

Mắt Văn Hạ vẫn không rời khỏi Khâu Tư, căm hận nói:

- Cô ta dụ dỗ chồng chị.

Tô Tịch nhìn theo ánh mắt của Văn Hạ. Đối lại là người khác thì chắc chắn đã bị Khâu Tư làm cho giật mình, vấn đề cô ấy là Tô Tịch. Cô ta là tình địch cũ của Tô Tịch, mà Tô Tịch lại là bạn thân của Văn Hạ. Thế nên Tô Tịch thản nhiên nói một câu:

- Được. Đáng đánh lắm!

Những người khác đều đứng xung quanh như đang đợi xem vở diễn kịch tại đó. Văn Hạ chống nạnh đứng dậy, hình tượng thực nữ mà cô cố giữ cả buổi tối đã hoàn toàn biến mất, bây giờ hiện nguyên hình là một con hổ cái. Đúng vậy, không sai, cô cầm tinh con hổ mà. Cô lại là phụ nữ nên tất nhiên phải là hổ cái rồi. Ai bảo cô ta động đến người đàn ông của cô chứ?

Văn Hạ vừa nghe Tô Tịch nói như thế thì vội chạy ra ngoài. Kết quả, dưới ánh đèn nhấp nháy và tiếng nhạc xập xình, Khâu Tư đang nói gì đó bên tai Tô Mạch. Tô Mạch đã say nằm bò ra ghế không có phản ứng gì. Khâu Tư mặt mày tươi tắn, đang định làm tới. Thấy Khâu Tư như muốn ngoài lên người Tô Mạch, Văn Hạ đâu thể để cho cô ta cơ hội này. Cô liền lao đến kéo cô ta ra và tiện tay bạt tai cô ta một cái. Sau đó là cảnh tượng mà Tô Tịch đã nhìn thấy.

Đúng là Khâu Tư đã thì thầm bên tai Tô Mạch một câu. Cô ta hỏi:

- Anh uống say rồi à?

Tô Mạch không trả lời, có lẽ anh đã ngủ say. Cô ta nhìn thấy trên người Tô Mạch có một sợi tóc nên muốn vứt đi giúp anh nhưng từ góc Văn Hạ nhìn thì lại giống như cô ta nhào lên người Tô Mạch. Thực ra cũng không có gì. Bị đánh cũng không sao, bị hiểu nhầm cũng không sao, điều quan trọng là cô đã trở thành người bị hại vô tội.

Xã hội này luôn thông cảm với người yếu, điểm này Khâu Tư hiểu rất rõ.

Cuối cùng sự việc không bị làm lớn thêm vì Mạc Đông đã đứng ra nói, chỉ là hiểu nhầm, đừng làm mất hòa khí. Sau đó, anh ra kéo Văn Hạ, Tô Mạch và cả Tô Tịch đi. Khi Văn Hạ chuẩn bị bỏ đi, mắt cô vẫn trừng trừng nhìn Khâu Tư. Nếu biết sớm hơn thì cô đã xử lý cô ta rồi. Ngày nào cô ta cũng để ý đến Tô Mạch của cô. Văn Hạ cô mà không tỏ ra uy phong thì cô ta sẽ coi cô là con mèo hen.

Tô Tịch tự nguyện đi theo Mạc Đông. Khi đi, cô ấy còn rất vui nên đã sớm quăng chuyện của Văn Hạ qua một bên, tỏ ra là một cô gái dịu dàng với người cô thầm thương.

Trên đường về nhà, Văn Hạ vẫn kiên trì tự mình dìu Tô Mạch nên Mạc Đông và Tô Tịch đi phía sau.

Vừa về đến nhà, Tô Mạch bắt đầu nôn, anh nôn đầy ra sàn nhà. Tô Tịch thở dài nói:

- Anh em liều mạng quá!

- Không sao đâu. Bình thường anh em cũng không bị ép uống quá nhiều như thế. – Văn Hạ vừa bận rộn lau sàn vừa giải thích với Tô Tịch, cô còn ngoái đầu nói với Mạc Đông:

- Anh mau ngồi đi. Tô Tịch, em tiếp anh ấy giúp chị.

- Đừng khách sáo. Đều là người nhà cả mà. – Mạc Đông nhìn Văn Hạ đang cẩn thận lau những thứ do Tô Mạch nôn ra rồi lại bận rộn lau người, gột quần áo cho anh mà Mạc Đông cảm thấy có chút ghen tị với Tô Mạch. Một người con gái có thể lo lắng cho một người con trai say khướt mà không kêu mệt, không ngại bẩn, chứng tỏ cô ấy rất quan tâm, rất yêu anh ta. Như vậy mới có thể gọi là một gia đình.

Quả nhiên Tô Tịch không khách sáo. Cô ấy để mặc Tô Mạch say khướt và Văn Hạ bận rộn qua một bên, ngồi bên Mạc Đông cười nói:

- Anh Mạc Đông, anh ở đây mấy hôm?

Mạc Đông thu ánh mắt đang nhìn Văn Hạ về, nở nụ cười ấm áp:

- Hai ngày. Bên kia anh còn có việc phải xử lý.

- Hả? Không phải anh nói đến đây mở rộng việc kinh doanh sao? – Tô Tịch hơi thất vọng. Cô vốn nghĩ mình có thể ở bên Mạc Đông thêm vài ngày nữa.

Mạc Đông vẫn nở nụ cười. Dường như trên môi anh lúc nào cũng nở nụ cười như vậy khiến người ta vừa cảm thấy vừa dễ gần lại vừa xa cách.

- Chắc ngày nữa anh sẽ quay lại. Phải rồi, em vẫn chưa đi làm sao? – Mạc Đông bỗng nhớ ra hình như Tô Tịch cũng đã tốt nghiệp.

Tô Tịch cười gượng gạo. Cô đã tốt nghiệp lâu như vậy mà vẫn chưa đi làm, chưa đi tìm việc. Dường như bây giờ cô cảm thấy hơi xấu hổ. Ánh mắt cô dừng lại ở chỗ Văn Hạ, sau đó ngẩng đầu lên nói với Mạc Đông:

- Em và chị Văn Hạ mở tiệm cà phê.

Sáng hôm sau, Tô Mạch thức dậy kêu đau đầu. Văn Hạ quay lưng về phía anh không nói gì.

Tô Mạch vuốt tóc cô nói:

- Đau chết đi được. Sao mà đau thế cơ chứ?

Văn Hạ quay đầu lại tung chăn ném lên người anh, giận dữ nói:

- Đáng đời! Ai bảo anh uống cho lắm vào.

Tô Mạch cười hì hì lật chăn ra trùm lên người Văn Hạ, anh muốn ôm cô nhưng lại bị cô vùng ra nên đành dụi giọng nói:

- Đừng giận mà. Đó không phải là buổi họp lớp bình thường. Ở đó có rất nhiều bạn, bao nhiêu năm nay không gặp, đúng không? Khi em đi họp lớp, anh cũng không đối đầu với em mà.

- Tô Mạch, em coi thường anh, cực kỳ coi thường anh. Anh biết không? Tối qua, suýt nữa cô nàng Khâu Tư đó đã ăn thịt anh rồi. May mà có em đây mỹ nhân cứu anh hùng đấy. Nếu không thì. . . ặc ặc... Em thật sự coi thường anh đấy! – Văn Hạ giận dữ khiến Tô Mạch mơ mơ hồ hồ nhưng đại ý thì anh đã hiểu, có điều anh cảm thấy Khâu Tư không phải là người không hiểu biết như thế. Ở đó có rất nhiều người, cô ra sẽ không làm gì đâu. Có lẽ là Văn Hạ hiểu nhầm nhưng anh biết, tốt nhất đừng giải thích.

Vì trong thế giới của Văn Hạ, giải thích là che giấu, che giấu là có chuyện nhưng thật sự là khó nói rõ. Thế nên Tô Mạch đành phải để chuyện này mơ mơ hồ hồ trôi qua.

Tô Mạch vừa đến văn phòng thì Khâu Tư đến. Khi đó anh chỉ muốn người mình không muốn gặp thì đừng gặp, nhưng không ngờ người ta lại cứ đến. Anh biết lời của Văn Hạ cũng không phải là nói dối, chắc chắn cô đã hiểu nhầm nhưng Khâu Tư cũng phải cho cô cơ hội hiểu nhầm chứ. Hôm nay, chắc chắn Khâu Tư đến là vì chuyện hôm qua.

- Hôm qua anh uống nhiều quá. Anh không sao chứ? – Khâu Tư dụi dàu hỏi.

- Không sao. Có điều vợ anh phải bận rộn suốt cả đêm. Mấy người thật quá đáng! – Tô Mạch cười khì khì nói. Chuyện cũ cũng chẳng có gì nhưng Khâu Tư nghe câu này cảm thấy hơi khó chịu mà vẫn cố kìm nén không thể hiện ra ngoài. Cô ta làm cho Văn Hạ vất vả như thế mới có thể nói là vui.

- Hì hì! Tối qua có chút hiểu nhầm. Em hi vọng là cô ấy không để ý. – Nói xong cô ta lấy tay xoa nhẹ chỗ bị Văn Hạ tát hôm qua.

Sáng sớm hôm nay Tô Mạch cũng có nghe Văn Hạ nói, cô đã cho Khâu Tư một trận. Anh xem hôm nay cô ta còn dám đi làm cho anh xem kiệt tác của cô không. Đương nhiên là Tô Mạch không tin. Anh biết tuy Văn Hạ tùy hứng nhưng cô rất lương thiện, rất biết điều, đặc biệt là biết đối nhân xử thế cũng được, xem ra hôm nay Văn Hạ thật sự không nói khoác.

- Ừ. Không sao. Chỉ là chuyện nhỏ thôi. Phải rồi, anh sắp kết hôn. Em nhất định phải đến đấy nhé. – Tô Mạch ném quả bom lại cho cô ta mà không hề dự báo trước khiến bom nổ mà cô ta cũng không biết mình sai ở đâu.

Khâu Tư cười miễn cưỡng, chỉ muốn độn thổ ngay trước mặt anh. Cô ta bỗng cảm thấy mình thật tẻ nhạt, chẳng có khe hở nào cho cô xen vào giữa Văn Hạ và Tô Mạch. Căn bản là giữa hai người đó không hề có khe hở nào.

Buổi trưa, Tô Tịch chạy đến tiệm cà phê nói là sẽ đi làm ở đây khiến Văn Hạ giật mình. Cô vội nói, đừng đừng, chị có mời em đâu.

Tô Tịch nói như vậy vì tối qua cô ấy đã mời Mạc Đông đến làm khách ở đây và còn nói sẽ tự tay pha cà phê mời anh ấy uống. Cô ấy muốn biểu hiện thật tốt trước mặt người trong mộng để mong cộng điểm cho mình. Thế nên cô phải nắm lấy cơ hội này vì buổi chiều Mạc Đông sẽ quay về Hàng Châu.

- Chị Muỗi, chị đừng chần chừ nữa. Cứ quyết định như vậy đi. Em sẽ làm công ở đây chiều nay. Chị trả tiền cho em được không? – Tô Tịch nói đầy trượng nghĩa. À không, nên nói là thái độ nhất thời bùng phát.

Văn Hạ nghe cô ấy nói như vậy thì vội gật đầu nói:

- Ừ. Em phải đền bù tổn thất do em gây ra đấy.

Tô Tịch cố nhịn. Cô ấy phải làm cô gái dịu dàng. Sao cô ấy có thể không độ lượng chứ? Nói là làm, cô ấy đi đến bên Mèo con, vỗ vai cậu:

- Hôm nay chị đến. Cậu nghỉ ngơi đi. Chị sẽ cho cậu tiền.

- Chị cho em tiền thật sao? Xin chị đấy. – Mèo con cười hì làm vẻ ngốc nghếch đáng yêu.

- Vì tình yêu, một chút tiền có đáng là gì. Hứ! – Tô Tịch quay người đi qua cậu.

Nghiên cứu cả buổi mà cô ấy vẫn chưa pha được tách cà phê ngon. Cuối cùng, không còn cách nào khác, cô ấy đành phải nhờ Mèo con làm hộ. Khoảng hơn hai giờ, Mạc Đông sẽ đến. Mặt trời như thiêu như đốt, trên phố không có mấy người qua lại. Trong cửa tiệm chỉ có lác đác vài người.

Mạc Đông vừa bước vào thì mọi người đều quay ra nhìn làm anh giật mình vì tưởng mình vào nhầm hắc điếm.

- Anh Mạc Đông, anh đến rồi. – Rõ ràng là Tô Tịch buồn ngủ đến díp cả mắt nhưng vừa thấy Mạc Đông đến thì lập tức tỉnh như sáo.

- Ủ. Anh có chút việc nên đến hơi muộn. Nóng quá! Không có ai sao?
– Mạc Đông khách sáo nói.

- Vâng ạ. Trời này thì có mấy người chịu ra ngoài đâu ạ. Phải rồi, anh Mạc Đông, anh uống gì? – Tô Tịch cười ngọt ngào, tíu tíu nói.

Cho anh một tách cà phê là được rồi.

Tô Tịch giống như tiếp nhận thánh chỉ, vui vẻ đi về phía sau. Thực ra là cô ấy đi tìm Mèo con để giải cứu giúp mình.

Mạc Đông ngồi đó cũng thấy chán. Văn Hạ đang ngoài mua đồ. Trong cửa tiệm chỉ có một mình anh. Ngoái đầu lại nhìn ở góc thì thấy một giá vẽ. Anh bước tới lật mấy bức vẽ ra xem thì thấy những bức chân dung của Văn Hạ: cô cười, cô khóc, chau mày, bĩu môi. Thật sự rất sinh động, rất có hồn, dường như Văn Hạ đang đứng trước mặt anh cười vậy. Nụ cười của cô đẹp tựa ánh mặt trời.

Nhưng rốt cuộc ai đã vẽ những bức tranh này? Anh có thể nhận ra, tác giả của những bức tranh này phải có tình cảm rất sâu đậm với Văn Hạ. Nói như vậy thì vẫn còn một người đàn ông yêu Văn Hạ. Người đó là ai? Ai có thể cạnh tranh với Tô Mạch đây? Anh không khỏi cảm thấy tò mò.

Khi anh đang nghĩ đến những điều này thì Văn Hạ từ ngoài bước vào, ngẩng đầu nhìn thấy Mạc Đông, cô cười chào anh.

Mạc Đông đặt bản vẽ xuống, bước đến trước mặt cô nhẹ nhàng nói:

- Tối qua không sao chứ?

Văn Hạ nghe anh nhắc lại chuyện đó mà vò đầu xấu hổ nói:

- Không sao ạ. Thật ngại quá để anh chê cười.

- Đâu có. Tôi cảm thấy cô như vậy rất đáng yêu. – Mạc Đông thành thật khen khiến Văn Hạ thấy rất ngại, mặt thoáng đỏ.

- Đáng yêu gì chứ? Tôi hung hăng như vậy mà. Hì hì! Phải rồi, Tô Tịch đợi anh lâu lắm rồi đấy. Anh đã gặp cô ấy chưa? – Văn Hạ nhớ đến nhiệm vụ hôm nay nên vội vàng nhắc nhở Mạc Đông.

- Ừm! Cô ấy đi pha cà phê rồi.

- Ồ! Hai người quen nhau rất lâu rồi ư? – Văn Hạ cố ý hỏi chuyện linh tinh giống như một phóng viên giải trí.

Mạc Đông không trả lời ngay. Dường như anh đang suy nghĩ xem rốt cuộc anh đã quen Tô Tịch bao nhiêu năm rồi. Một lát sau, anh thật lòng nói:

- Cũng khoảng mười lăm năm rồi. Hồi nhỏ, chúng tôi là hàng xóm của nhau. Lúc đó, tôi và Tô Mạch, còn cả mấy cậu nữa cùng chơi với nhau. Tô Tịch ngày nào cũng đi theo chúng tôi.

Ấn tượng của Văn Hạ về Mạc Đông dường như lại tốt lên vì trực giác của cô mách bảo rằng, Mạc Đông là người đàn ông tốt. Anh ấy thật sự suy nghĩ về câu hỏi của người khác và còn biết trả lời giúp người khác. Điểm này, anh ấy hơn Tô Mạch.

- Thật là thích! Tôi chỉ có anh trai là chơi với tôi lâu như vậy thôi. Hai người đúng là duyên phận hiếm có. – Nhiệm vụ của Văn Hạ hôm nay là tế nhị nói cho Mạc Đông biết, anh ấy và Tô Tịch cực kỳ xứng đôi nhưng dường như Mạc Đông lại không hề nghĩ như thế vì anh chỉ cười không nói gì.

- Sao cô và Tô Mạch vẫn chưa kết hôn? – Mạc Đông hỏi câu hỏi bản thân mình muốn hỏi vì anh cảm thấy Tô Mạch không phải là người đàn ông sợ kết hôn. Thậm chí anh có thể nhận ra Tô Mạch rất mong ngóng và nghĩ đến chuyện hôn nhân của mình.

Nụ cười trên miệng Văn Hạ đã tắt, thay vào đó là thoáng chút u sầu:

- Tôi sợ ly hôn. – Quả nhiên đầu óc Văn Hạ không như người bình thường, vẫn chưa kết hôn mà đã sợ ly hôn. Nếu như để mẹ cô nói thì bà chắc chắn sẽ hỏi cô, ăn rồi cho ra thì còn ăn làm gì? Người mẹ này thật không giống giáo viên chút nào. Như vậy mà cũng đi dạy trẻ con. Thực ra cũng không đúng. Nhìn Văn Hạ là biết, cô mạnh mẽ vậy cơ mà.

Mạc Đông nghe cô nói như vậy thì im lặng. Anh gõ nhẹ tay trên mặt bàn, sau một hồi mới trầm ngâm nói:

- Thực ra cũng không phải sợ. Chuyện gì cũng thế, nghĩ càng nhiều thì càng khó chịu. Nó giống như là tự làm khổ, tự giày vò chính bản thân mình vậy. Thà rằng nên tận hưởng hiện tại, ít nhất còn được sống vui vẻ. Chuyện sau này có ai chắc chắn được đâu.

Anh không cố gắng hỏi. Một là chuyện của Tô Mạch thì anh không tiện nhúng tay vào, hai là anh không biết tại sao, anh nghe Văn Hạ nói không muốn kết hôn thì lại thầm cảm thấy vui nhưng anh đã cố kìm nén được niềm vui đó. Anh luôn tin vào khả năng kìm nén cảm xúc của mình.

Nhìn khuôn mặt u sầu của Văn Hạ. Cô gái này không biết là hạnh phúc hay long đong đây? Có lúc được quá nhiều người yêu cũng là tai họa

vì tình yêu là chuyện của hai người, một đôi mới hạnh phúc. Cái gọi là hạnh phúc chính là anh nhìn về phía cô thì cô cũng trùng hợp ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh, nói một câu:

-Ồ! Hóa ra anh cũng ở đây.

Hai người đều không biết nói chuyện đến lúc nào thì Tô Tịch bê cà phê ra. Hương cà phê đậm đặc bay vào mũi Văn Hạ. Nhìn khuôn mặt ngập tràn mong đợi của Tô Tịch, cô nghĩ tình yêu luôn ở bên cô và cô thật sự rất hạnh phúc vì có thể ở bên Tô Mạch như vậy. Thực ra Mạch Đông nói đúng, sống tốt hôm nay mới là quan trọng, không nên đem tương lai ra làm áp lực quá lớn đối với mình. Liệu hôm nay, cô có thể nói với Tô Mạch rằng:

- Anh cưới em đi.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Hạnh Phúc Bình Lặng

Đáng lẽ mấy ngày trước, Văn Hạ đã qua đưa Hắc Hắc về nhà nhưng bà nội nói, nó còn nhỏ, không thể không bú mẹ. Vì thế dạo này, lúc cửa tiệm không có việc là cô lại chạy đến nhà bà nội để ngắm Hắc Hắc. Từ khi nó chưa đứng vững đến khi nó uống sữa, rồi lộn vòng, cô bỗng phát hiện ra một sinh mệnh nhỏ đáng yêu và một người mẹ vĩ đại.

Hằng ngày, Lu Lu đều tận tụy chăm bẵm hai chú cún con, chúng cũng dần cứng cáp. Khi Văn Hạ đang đi đến bên ổ của Lu Lu để trêu Hắc Hắc thì điện thoại của cô chợt đổ chuông. Dù Hắc Hắc có hiểu hay không thì Văn Hạ vẫn dịu dàng hôn nó và nói:

- Hắc Hắc ngoan, mẹ đi nghe điện thoại đây.

Đúng vậy, hôm đó, cô quyết định làm mẹ của Hắc Hắc. Tô Mạch hét lớn bảo không được, vì anh không muốn làm bố của chó, con trai anh vẫn chưa chào đời. Nhưng anh không thắng được Văn Hạ nên đành phải thuận theo. Thế nên, có thể nói bây giờ nhà anh có ba người. Đợi Hắc Hắc cứng cáp thì họ sẽ đưa nó về nhà.

- Mẹ, sao có chút chuyện mà mẹ cũng gọi điện vậy? – Văn Hạ là người Đông Bắc, cô nói chuyện với mẹ đều dùng giọng Đông Bắc.

- Không có gì. Hôm nay mẹ không đi làm nên gọi điện xem con đang làm gì. Tiệm cà phê của con thế nào rồi? – Giọng mẹ Văn Hạ chẳng giống người sắp năm mươi tuổi chút nào, vì mẹ Văn Hạ lấy chồng sớm nên sinh Văn Hạ cũng sớm. Hồi trước, mỗi lần Văn Hạ được nghỉ học về nhà, hai người cùng đi dạo phố thì mọi người đều nghĩ họ là hai chị em.

Mỗi lần Văn Hạ nghe người ta nói vậy thì đều cảm thấy không vui, ngoái đầu hỏi mẹ cô, nói như vậy, mẹ trẻ hay con già đây? Người này chẳng biết nói chuyện gì cả.

- Vẫn ổn ạ. Có lẽ cũng sắp thu hồi lại vốn rồi. Bố mẹ có khỏe không ạ? – Văn Hạ cầm điện thoại ngồi xồm bên ổ của Lu Lu tiếp tục trêu Hắc Hắc.

- Ủ! Bố mẹ khỏe. Hạ Hạ, có lẽ con nên suy nghĩ... chuyện kết hôn đi.

- Tô Mạch đã gọi điện cho mẹ rồi ạ? – Văn Hạ thông minh thật! Mẹ cô không đi làm, còn tranh thủ thời gian để gọi điện, không phải là để nói chuyện riêng với cô về việc kết hôn sao? Nghĩ một chút thì biết ngay đó là chiêu của Tô Mạch.

- Con không cần biết là ai nói. Mẹ cảm thấy con nên kết hôn sớm một chút. Con không chắc chắn với người ta sao?

- O! Không chắc đâu ạ. Con sợ Tô Mạch giết con lắm.

- Như vậy đâu có được. Sớm muộn gì cũng phải lấy thôi. Lúc nào bố mẹ cũng lo nghĩ đến chuyện này. Con mau để mẹ con bớt lo lắng đi.

- Được rồi. Lấy, lấy ngay. Để con quay lại cầu hôn Tô Mạch. – Văn Hạ biết, đó là câu răn dạy của mẹ cô. Từ nhỏ đến lớn, cô đều nghe lời mẹ. Hơn nữa, cô cảm thấy mẹ mình nói cũng đúng. Sớm muộn gì cũng phải lấy. Lấy thì lấy vậy. Thấy Hắc Hắc đáng yêu như vậy, cô bỗng nhiên không sợ chuyện lấy chồng sinh con nữa. Thậm chí cô còn có chút mong đợi đứa con trong tương lai của mình. Đó sẽ là một thiên thần cực kỳ đáng yêu.

Mẹ Văn Hạ là giáo viên dạy ngữ văn, cũng sắp đến tuổi về hưu và không còn lên lớp nữa. Bà chuyển sang làm ở phòng công tác học sinh, cũng thành thơi. Bà chỉ có mỗi cô con gái là Văn Hạ. Hồi trước, bà chỉ muốn cô học xong đại học rồi về nhà ở bên cạnh cho bà yên tâm nhưng nào

ngờ cô nha đầu cố chấp đó lại bỏ đi theo Tô Mạch đến thành phố Cát Lâm ngàn dặm xa xôi. Lúc đó, trong nhà như có đại chiến bùng phát, chủ yếu là giữa mẹ và Văn Hạ vì rốt cuộc bố là đàn ông nên cách nghĩ không giống mẹ. Ông cảm thấy sẽ có ngày con cái khôn lớn tung cánh bay nên dù không nữ thì cũng không để lộ ra ngoài.

Văn Hạ còn nhớ rõ hồi đó có bài hát Ba mẹ, không nói đến chuyện thanh điệu ra sao nhưng chỉ riêng lời bài hát thì cô đã cảm thấy rất giống với tâm trạng của mình lúc đó.

Mẹ

Hôm đó mẹ vì con mà lặng lẽ khóc.

Mẹ có biết nó đã hóa thành nỗi đau nhỏ giọt vào lòng con.

Mãi mãi con không thể nào quên được.

Mẹ nhìn con không nữ rời xa.

Con sẽ không xa.

Bố.

Người từ nhỏ đến lớn che chở con nhiều nhất.

Tại sao bố lại luôn cúi đầu?

Luôn hút thuốc không nói gì.

Lần này con một mình ra đi để tìm cuộc sống khác.

Con yêu anh ấy.

Anh ấy là con bướm trong lòng con.

Bay vào lòng con kết thành kén.

Con không biết.

Phải cần bao lâu mới có thể gọi con tỉnh dậy.

Tạo thành khúc ca Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài.

Cô không thể nào so sánh được với Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài. Tuy cô cảm thấy tình yêu của mình cũng rất vĩ đại nhưng không như đôi uyên ương bướm bướm đó. Vì cô hi vọng, nếu thật sự có một ngày phải đối mặt với sự sống và cái chết thì anh có thể nhìn cô bỏ đi. Cô luôn cố chấp cho rằng, như vậy cô có thể mãi mãi ở trong lòng anh. Cô tin lời Tô Mạch nói: Đời này anh chỉ yêu một mình em. Nhưng cô cũng hi vọng cô có thể đem giấc mơ của họ mà bỏ đi.

Mặc dù ích kỷ nhưng cô vẫn cố chấp giống như trẻ con vậy.

Tô Mạch luôn nói:

- Cưng à, không đâu. Ngày mai em đi thì anh cũng sẽ đi theo em.

Cô luôn nói:

- Tô Mạch, em không vĩ đại nhưng nếu thật sự có ngày đó thì anh hãy sống cho tốt vì dù em đi đâu thì em cũng sẽ luôn theo anh.

Nhưng bố mẹ luôn suy nghĩ cho con cái mình. Mẹ cô từng thở dài nói:

- Con à, con không thể bắt làm người khác lo lắng được sao? Khi con làm mẹ con sẽ biết tấm lòng của mẹ đấy.

Thực ra dù cô chưa làm mẹ nhưng cô cũng có thể hiểu được. Nhưng đối diện với tình yêu, đối diện với Tô Mạch thì điều gì cô cũng có thể từ

bỏ, kể cả là làm một đứa con bất hiếu, bởi từ nhỏ đến lớn, đó là lần đầu tiên cô nổi loạn chống lại mẹ. Cô còn nhỏ, cô đã gào khóc, cầu xin mẹ:

- Mẹ, con thật sự muốn ở bên anh ấy. Thật đấy.

Mẹ cô vừa thất vọng vừa đau lòng nhìn cô nói:

- Con đã vì anh ta mà thay đổi thật nhiều. Văn Hạ kiêu kỳ trước đây đi đâu mất rồi? Trước mặt anh ta, con trở nên thấp kém, thậm chí con còn không cảm thấy mình nhỏ bé. Trong tình yêu của hai con, con chỉ nhìn thấy anh ta, con căn bản không hề nhìn thấy mình. Như vậy có đáng không?

Lúc đó Văn Hạ chẳng nghĩ được gì, mắt đăm lẹ, kiên định nói:

- Đáng ạ.

Vì hai từ này mà mẹ cô vẫn phải âm thầm chấp nhận. Thế gian này làm gì có bố mẹ nào có thể quay lưng lại với con cái. Bà nói bà mặc kệ cô nhưng bà đâu nở chứ. Sau khi Văn Hạ một mình rời đi, mẹ cô thường xuyên gọi điện và dần dần quan hệ của họ bình thường trở lại.

Thêm nữa Tô Mạch hơi khó tính, hơi cố chấp và thi thoảng cũng hơi gia trưởng nhưng chỉ là với Văn Hạ thôi. Thế nên anh càng dễ dàng lấy được lòng bố mẹ Văn Hạ. Hai nhà cũng coi như là vui vẻ hòa hợp.

Thực ra Văn Hạ cũng rất ít khi phải chịu khổ. Nhưng lại chất chứa một nỗi khổ không nói thành lời. Đó là tính khí của Tô Mạch, miệng lưỡi của Tô Mạch càng lúc càng ghê ghớm và hầu như không nhường nhịn Văn Hạ. Anh xen vào rất nhiều chuyện của cô nhưng cô chưa bao giờ bảo anh sai mà ngày nào cũng nói Tô Mạch tốt điểm nọ tốt điểm kia.

Cô chỉ gây chuyện với Tô Mạch ở nhà rồi lại cười khì khì ra ngoài nói:

- Tô Mạch nhà tôi rất tốt. – Hết cách. Cô thật sự trúng độc của người đàn ông này rồi.

Sau đó, cả hai thiếu chút nữa đã liên kết lại, nhưng Văn Hạ luôn vờ không nghe thấy, nếu không thì cũng kiếm chuyện ngăn cản. Cô thật sự rất sợ kết hôn. Cô luôn cảm thấy có một câu nói rất đúng. Chỉ cần chưa kết hôn thì ít nhất người đàn ông vẫn coi trọng bạn. Kết hôn rồi, cô cũng chẳng nói được gì. Tình yêu giữa họ đích thực là chân thành hơn người khác nhưng họ cũng là người bình thường. Người bình thường cũng có tính xấu.

Giống như Tô Mạch, khi Văn Hạ mới gặp anh, cô cũng cảm giác như hoàng tử cưỡi ngựa trắng xuất hiện. Nhưng hấp dẫn, đặc biệt là trong một năm sống cùng nhau, cô phát hiện ra rằng, hoàng tử có rất nhiều khuyết điểm. Hoàng tử cũng nổi giận, cũng không nhường cô, cũng giáo huấn cô khi cô làm sai chuyện gì đó.

Trước đây anh nói, anh thích tính cách tùy hứng ngây thơ của cô. Bây giờ anh nói, đó là không hiểu chuyện. Trước đây anh nói sẽ yêu chiều cô cả đời. Bây giờ anh nói, Văn Hạ, em như vậy sẽ làm anh mệt. Cô không biết là anh đã thay đổi hay mình đã thay đổi.

Cô thường khóc khi cãi nhau với anh và nói:

- Tô Mạch, hồi mới theo đuổi em, anh đâu có như vậy. Anh đúng là kẻ vô tình vô nghĩa, lòng lang dạ sói, vong ân phụ nghĩa.

Tô Mạch cũng thản nhiên nói:

- Văn Hạ, nếu lúc đó em như bây giờ thì anh cũng không theo đuổi em đâu.

Sau đó, hai người cứ thế quay vòng như vậy, quay đến khi hai người cùng mệt mỏi. Khi hòa bình trở lại, hai người sẽ nằm trên giường nhìn trần nhà nói:

- Chúng ta đừng cãi nhau nữa. Tốn năng lượng quá! Chúng ta đói rồi. Dù sao quá khứ cũng qua rồi. Chúng ta nên sống cho tốt thôi.

Thế nên cô mới nói với bà nội là phải quay lại cửa tiệm. Cô mỉm cười tạm biệt Hắc Hắc. Cô còn nói:

- Mẹ sẽ sớm đến đón con về nhà.

Bà nội thấy vậy bèn cười mắng co:

- Con bé này ương bướng nhưng cũng tốt quá!

Văn Hạ nói với bà nội:

- Bà nội, chạy sẽ về nhà cầu hôn Tô Mạch.

Thực ra, mọi người đều nên lạc quan để sống. Huống hồ, cô là cô gái mạnh mẽ như vậy, cô muốn tất cả mọi người đều thấy, Văn Hạ cô đã lấy một người đàn ông giống như hoàng tử. Cô là công chúa. Ai không phục thì người đó cứ đến. Không thể cứ để mãi trong lòng, nên cố gắng phấn đấu vì tương lai.

Hà Khanh đã quên mất bao nhiêu lần anh lái xe đến nhà Cẩm Sắt. Thật ngốc! Cũng không biết thời niên thiếu anh từng đợi cô ở dưới nhà bao nhiêu lần như vật để cùng cô đi học.

Lúc đó, vườn nở đầy hoa, hương thơm thoang thoảng. Tiếng cười của người con gái vang lên như tiếng chuông bạc truyền đến tai mọi người. Nó đem đến niềm vui cho họ, khiến họ cảm thấy đây là một buổi sáng tuyệt đẹp!

Khi đó Cẩm Sắt rất vui rất xinh đẹp. Bây giờ Cẩm Sắt luôn u sầu. Dù cho anh có che mưa chắn gió như thế nào thì cô cũng lựa chọn từ bỏ. Thế nên anh chỉ có thể lặng lẽ nhìn cô, nhớ về quá khứ và tiếc nuối tương lai.

Anh phát hiện ra Cẩm Sắt thường xuyên đến quán cà phê của Văn Hạ nên anh cũng thường xuyên “đi qua” đó. Anh ngồi ở cửa sổ nhìn cô. Thi thoảng cô chau mày, mặt mệt mỏi. Anh không thể đến bên an ủi cô như trước đây nhưng cũng yên lòng.

Bản thân anh nghĩ, anh đang bị thứ gì đó giày vò. Anh đã bao nhiêu lần tưởng tượng thời niên thiếu, anh đến trước mặt cô, nói với cô rằng, em quay về đi. Nhưng anh phát hiện ra rằng, không biết là do mình đã già hay là để ý quá nhiều thứ. Anh vẫn còn giữ quá nhiều thứ trong lòng và việc đó khiến anh không thể kích động như ngày xưa được nữa. Thế nên có lúc anh chỉ có thể nói về sự kích động của Văn Hạ. Anh cảm thấy nó có tác dụng rất lớn. Ít nhất nó cũng khiến anh cảm thấy dù bất cứ hành động nào cũng có lý do của nó.

- Em nhận ra là anh vốn không muốn ly hôn. Vậy đi tìm chị Cẩm Sắt nói chuyện không được sao? Hai bên càng gây càng to chuyện. Thật đấy! Giống như em và Tô Mạch này. Hai người cùng xấu tính, tranh cãi như hai con trâu húc nhau. Cuối cùng em nghĩ, liệu có nên tiếp tục nữa không? Thế thì không thể làm như vậy. Tóm lại luôn phải có một người cúi đầu. Hơn nữa, cúi đầu trước người mình yêu thì có gì là mất mặt chứ? – Bình thường Văn Hạ cứ láu ta láu táu, dễ dàng kích động nhưng nói lý cũng có đầu có đuôi, Hà Khanh nghe mà bàng hoàng.

- Nhưng dù anh có cúi đầu thì cô ấy cũng không thèm nhìn lấy một cái. Anh phải làm thế nào? – Hà Khanh tự nhiên lại bước theo dòng suy nghĩ của Văn Hạ mà không hề phát hiện ra.

Văn Hạ trầm ngâm, thờ dài nói:

- Anh vốn không thể bỏ được lòng tự trọng của đàn ông. Nếu là Tô Mạch, chắc chắn anh ấy sẽ bỏ lòng tự trọng xuống nước cầu xin em một lần khiến em vui muốn bay lên trời vậy. Anh hãy tin em, anh cầu xin chị Cẩm Sắt một lần, nói chuyện với chị ấy, chắc chắn sẽ có kết quả. Thật đấy!

Khi Hà Khanh đi anh vẫn còn bán tín bán nghi nhưng ít nhất cũng không đến nỗi không biết mình nên làm thế nào. Có lẽ Văn Hạ nói đúng. Có lúc đàn ông cũng thật sự phải hạ mình. Phụ nữ luôn nói, cần phải yêu người đàn ông biết hạ mình. Một người đàn ông nếu biết hạ mình một lần như thế sẽ khiến người phụ nữ của họ biết rằng, phụ nữ họ không hy sinh vô ích. Qua cuộc nói chuyện hôm nay, có lẽ anh có thể tìm ra một hướng để cố gắng.

Tuy mấy ngày nay, mặt trời chiếu như thiêu như đốt nhưng nhiệt độ trong tiệm cà phê Hạ Mạch 860 không hề cao. Vì Mộc Du bận thi cuối kì, Mèo con bận viết kịch bản, hình như Minh Ưu theo phân công của nhà trường đi vẽ ngoại cảnh, thậm chí cô nàng Tô Tịch vô lương tâm cũng không biết bị cái gì đâm trúng mà chạy đi làm hướng dẫn viên du lịch.

Nhắc đến Tô Tịch thì không thể không nói đến mấy vụ của cô ấy. Ban đầu cô ấy nói với Mạc Đông là mở tiệm cà phê, sau đó vì nghe người ta nói mình có khả năng làm hướng dẫn viên du lịch cũng có thể trước đây đã có niềm đam mê này nhưng quả thật cô rất hợp với nghề này. Khả năng lớn nhất của Tô Tịch là du lịch. Như vật còn có thể kiếm được tiền. Đúng là không tồi!

Bạn bè Tô Tịch nói chân thành, tình yêu của Tô Tịch chắc chắn được một trăm điểm. Mọi người biết yêu là phải tranh giành, phải cố gắng. Nhưng cô không thể cố gắng một cách mù quáng, giống Khâu Tư giành giật người đang ông của người khác thì đúng là người con gái đáng bị coi thường. Tô Tịch chỉ kiếm người đang ông giàu có và phong nhã thôi.

Văn Hạ nói với Tô Tịch, đàn ông theo đuổi đàn bà cách một tầng núi, đàn bà theo đuổi đàn ông cách một lớp vải. Chỉ cần em tiếp tục cố gắng, cách mạng nhất định sẽ có ngày thành công. Tô Tịch cười hì hì, nhẹ nhàng nói cảm ơn. Phụ nữ ấy à! Người phụ nữ đắm chìm trong mỗi tình đơn phương hạnh phúc biết mấy. Cô ấy có thể mơ tưởng tất cả. Cô ấy cảm thấy người đàn ông này thuộc về mình và mình thuộc về người ấy. Tất cả đều

diễn ra trong đầu cô. Thế nên mới nói, kẻ mạnh nhất là kẻ theo chủ nghĩa không tưởng.

Nhưng Tô Tịch không phải là người theo chủ nghĩa không tưởng. Mọi thứ của cô ấy đều có căn cứ nên cô ấy phải tiếp tục cố gắng.

Buổi tối về đến nhà, Văn Hạ vốn định nói chuyện của Tô Tịch với Tô Mạch nhưng không ngờ anh lại về rất muộn. Cô bò lên sofa ngủ. Khi cô tỉnh dậy thì đã mười một giờ, căn nhà trống không, có chút thất vọng, cô lại nhắm mắt ngủ tiếp. Không biết là mấy giờ, Tô Mạch nhẹ nhàng bế cô lên. Khi anh đang định đặt cô xuống giường thì cô giơ hai tay ra ôm lấy cổ anh, mơ mơ màng màng nói:

- Chồng ơi, chúng mình kết hôn đi.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Muốn Kết Hôn Sao?

Cả tối hôm đó, Tô Mạch chìm trong hạnh phúc. Anh không dám gọi Văn Hạ dậy hỏi, em thật sự quyết định kết hôn sao? Anh sợ cô mở mắt ra sẽ hối hận. Trước đây, cô vẫn thường như vậy. Thế nên anh cứ thế ôm cô nằm và giữ nguyên tư thế đó cho đến sáng.

Trong mơ, Văn Hạ cảm giác có người ôm cô rất chặt, toàn thân bó chặt, ngủ cũng không ngon. Khi mở mắt ra, người đầu tiên cô nhìn thấy là Tô Mạch. Nếu là thường ngày, anh sẽ dậy sớm hơn cô, sau đó đợi cô dậy. Anh nói, vì anh muốn hằng ngày người đầu tiên cô nhìn thấy là anh, như vậy lúc nào cô cũng nhớ đến anh.

Nghe xem, khi đó Tô Mạch mới mù mẫn làm sao, Bây giờ anh không chịu thừa nhận tất cả những lời đã nói trước đây. Văn Hạ biết anh xấu hổ. Một người đàn ông mà lại nhắc đến những chuyện đó sao? Hơn nữa, sống với nhau bao lâu như vậy, nói ra thực sự là có chút ngại ngùng.

- Anh dậy sớm thế? – Văn Hạ ngáp, ngoác mồm ra chẳng dụ dàng nữ tình chút nào. Khi ngậm miệng rồi cô cần còn chớp chớp mấy cái. Nếu là trước đây, chắc chắn Tô Mạch sẽ nói cô nhưng hôm nay anh chăm chú nhìn cô không nói lời nào.

- Tô Mạch, có phải cuối cùng anh đã phát hiện ra vẻ đẹp của em không? Anh nhìn em như vậy làm gì?

Tô Mạch không thèm để ý đến câu đùa của cô, nhìn cô chân thành nói:

- Văn Hạ, câu nói tối qua của em có thật không?

- Hà? Tối qua, em đã nói gì? – Văn Hạ giật mình, cô thật sự không nhớ. Trước đây, cô đều như vậy và Tô Mạch rất sợ điều này.

- Em đừng chối nữa. Nói gì thì em tự biết. Khi nào thì làm đây? – Tô Mạch không nhường cô lần này. Đừng nói là cô đã nói, cho dù cô không nói thì cũng phải nhận.

- Em chẳng nói gì cả. Tại sao vậy? – Văn Hạ tiếp tục gân cổ cãi.

- Văn Hạ, em cứ như vậy sẽ làm anh giận đấy. Vậy thì em đừng nuôi chó nữa. – Tô Mạch lấy hạnh phúc của Hắc Hắc ra để uy hiếp cô. Quả nhiên là người đàn ông xấu xa.

Văn Hạ cố làm bộ đau lòng thở dài, bĩu môi nói:

- Vậy thì em đành phải cưới anh vậy.

Nghe xong câu này, Tô Mạch im lặng không có phản ứng gì một lúc. Sau đó, bỗng anh ôm chặt lấy cô, hôn cô một cái, cười nói:

- Trời ơi! Cuối cùng, anh cũng cưới được em rồi.

Sáng sớm, Mèo con ở bên hàng xóm nghe Văn Hạ giận dữ quát:

- Tô Mạch chết tiệt, anh chưa đánh răng thì đừng có hôn em.

Tin Văn Hạ và Tô Mạch chuẩn bị kết hôn nhanh chóng truyền đi. Chưa tới một ngày, nhà Văn Hạ, nhà Tô Mạch, Tô Tịch, Mèo con, Mộc Du, Cẩm Sắt đều lũ lượt kéo đến chúc mừng cô dâu và cũng không quên nói rằng, cuộc sống tương lai của Tô Mạch thật đáng thương.

- Mấy ngày nay em bận làm gì vậy? Mất tâm mất tích luôn? – Văn Hạ vừa dọn bàn vừa hỏi Tô Tịch đang ngồi đọc sách bên cạnh.

- Em đi học ạ. - Tô Tịch thản nhiên trả lời.

- Đạo này em rút lui rồi à? Chỉ là hướng dẫn viên du lịch thôi, việc gì phải chăm chỉ như vậy? Không phải là có thể bỏ tiền ra mua sao? Chị nhớ anh em có một người bạn có thể lo được chuyện đó mà. – Văn Hạ thật sự không quen. Một người chưa bao giờ đọc sách, bây giờ ngày nào cũng ôm một quyển sách ngồi lắc lư trước mặt bạn, một ngày hai ngày, bạn bắt đầu cảm thấy cô ấy hơi bất bình thường; ba ngày bốn ngày, bạn còn có thể chịu được nhưng cứ tiếp tục như vậy thì bạn sẽ cảm thấy không phải bạn hoa mắt thì là đầu óc cô ấy có vấn đề.

- Có chị rút lui ấy. Chị có cần phải chăm chỉ như vậy không? Em cảm thấy trước đây, em thật hoang phí cuộc sống. Bây giờ em phát hiện ra rằng, em thật sự là người hướng dẫn viên du lịch bẩm sinh. – Tô Tịch chân thành nói, chân thành đến mức khiến Văn Hạ suýt nữa đã nghĩ đúng là như vậy.

- Ừ ừ ừ. Phải rồi, không phải là anh Mạc Đông của em sắp quay lại chứ? Lần này em chuẩn bị biểu hiện thế nào vậy?

- Đúng vậy, em đã quyết định rồi. Lần này mà em thi được chứng chỉ hướng dẫn viên du lịch em sẽ đi thổ lộ với anh ấy. Người đàn ông tốt như vậy rất ít. Chắc chắn sẽ có không ít cô gái nhòm ngó nên em phải ra tay trước. – Tô Tịch nói hùng hồn, biểu thị lòng quyết tâm.

Văn Hạ lắc đầu thờ dài, đúng là cô gái đang yêu.

- Phải rồi, chuyện chị và anh em chuẩn bị thế nào rồi? Ngày nào cô em cũng bận rộn ở bên ngoài, nhưng em thấy chị chẳng phản ứng gì cả. – Tô Tịch đặt quyển sách xuống, hiếm khi cô quan tâm đến chị dâu như vậy.

Văn Hạ đặt đồ trên tay xuống rồi ngồi đối diện Tô Tịch, thờ dài nói:

- Kết hôn tức là khoảng cách thời gian sinh con không xa. Tuy rất nhiều người bằng tuổi chị đều đã kết hôn nhưng đến lượt chị, chị vẫn cảm thấy có chút là lạ! Em nói xem liệu chị có thể chăm sóc tốt cho gia đình không?

Thấy vẻ ưu tư của cô, Tô Tịch cũng không khỏi xúc động:

- Haizzz! Chúng ta đều là trẻ con, những đứa trẻ không muốn trưởng thành nhưng họ luôn nói chúng ta không hiểu chuyện, chúng ta không có trách nhiệm. Ai biết được nỗi sợ trong lòng chúng ta chứ?

- Phải đấy, ai biết được chứ? – Văn Hạ phụ họa theo.

- Em biết. – Câu trả lời bằng giọng trong trẻo vang lên ngoài cửa đã thu hút sự chú ý của Văn Hạ và Tô Tịch.

Ngẩng đầu lên thì hóa ra là thành viên chủ chốt khác của phái Thần Long, Mộc Du mỉm cười bước vào.

- Sao mà em cũng mất tâm mất tích thế? Em bận việc gì hả? – Văn Hạ hỏi cô ấy.

- Đọc sách ạ. – Câu trả lời của Mộc Du giống hệt Tô Tịch khiến Văn Hạ cảm thấy không biết liệu có phải mình đã xa rời thời đại này không?

- Phải rồi, hai em sắp nghỉ hè rồi. Hai em định đi đâu chơi? Dạo này hai em có gặp Minh Ưu không? – Văn Hạ nhớ ra đúng là đã lâu Minh Ưu không đến. Bây giờ mình cô cũng có thể trông coi cửa tiệm này. Mèo con có việc hay không cũng thường chạy ra ngoài, cậu ấy nói là đi tìm lý tưởng cuộc sống của mình.

Lúc đó, tuy Mèo con học Thiết kế nhưng cậu ấy vẫn luôn nhấn mạnh mình là một chàng trai lãng mạn yêu văn học. Văn Hạ cũng đã đọc bản thảo của Mèo con. Rất có cảm xúc. Nói thế nào nhỉ? Lời văn hoa mỹ, bay bổng vì những điều cậu ấy viết đều là truyện ly kỳ, hư ảo. Cô không hiểu, thật sự không hiểu. Cô cũng chỉ dừng lại ở việc xem tiêu thuyết tình cảm. Thế nên có lúc cô nghĩ, lúc nào rảnh rỗi, cô cũng có thể viết truyện về mình. Cô cảm thấy, con đường tình yêu của cô có rất nhiều trắc trở, là

những yếu tố cần thiết cho cuốn tiểu thuyết, đặc biệt là nhân vật nữ chính gốc nghiệt như cô có sức hút khá lớn.

- Nghỉ hè thì em đến chỗ chị làm công. Dù sao em ở nhà mãi cũng chán. Không phải Minh Ưu ra ngoài vẽ ngoại cảnh à? Hình như cậu ấy cũng sắp về rồi. Hôm nay chỉ có hai chị thôi sao? – Mộc Du bước đến bên quây tự rót cho mình cốc nước, rồi cầm cốc nước ngồi xuống bên cạnh hai cô.

- Hình như em rất quan tâm đến Minh Ưu. – Văn Hạ tán gẫu.

Mộc Du uống ngụm nước lọc, bình tĩnh nói:

- Có không ạ?

- Có, điều này có thể có. – Tô Tịch tròn mắt cố ra vẻ chân thành nói, trông cực kỳ đáng yêu.

- Không có. Điều này thật sự là không có. – Mộc Du phối hợp trả lời.

- Xì! Chán chết! – Văn Hạ thấy cô ấy không chịu nói liền xoay người tiếp tục làm việc. Bỗng nhiên cô nhớ đến chuyện của Cẩm Sắt và Hà Khanh, cô quay người lại hỏi Mộc Du:

- Chị Cẩm Sắt thế nào rồi?

- Vẫn như thế ạ. Anh rể đã đến tìm chị ấy. Lần này chị ấy cũng chẳng thèm nhìn anh ấy lấy một cái. – Mộc Du nói đến chuyện của Cẩm Sắt và Hà Khanh với giọng đầy nuối tiếc và thất vọng.

Văn Hạ thở dài quay đầu bỏ đi. Đúng là nhà nào cũng có chuyện.

Mộc Du nhìn bóng Văn Hạ bận rộn. Cô không thể không nghĩ đến ánh mắt Văn Ưu nhìn Văn Hạ. Đó là ánh mắt yêu thương sâu nặng, say mê lâu dài, chỉ có tình cảm sâu nặng mới có thể như vậy. Bản thân cô biết tình cảm

của cô đối với Minh Ưu không như vậy, cô nên dừng bước, cậu ấy sẽ không bao giờ thấy cô và cũng không thể theo cậu ta mãi được.

Chỉ có người con gái xinh đẹp như mặt trời giống Văn Hạ mới có thể bước vào nỗi buồn chôn giấu trong lòng của cậu ấy thôi. Bản thân cô không có khả năng này. Cuối cùng phải chia tay đau khổ thì chi bằng hãy bắt đầu mỉm cười hạnh phúc. Cô không vĩ đại như vậy nhưng chỉ có điều cô đã chọn một con đường thích hợp với mình.

Đặt nhà hàng, mua sắm đồ vật, đặt váy cưới, mọi việc đều được tiến hành một cách nhanh chóng. Bà nội nói, Văn Hạ cũng giống như cháu gái nên bà nội muốn tặng Văn Hạ một bộ váy cưới và đã mời một nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế. Văn Hạ cũng hạnh phúc trong tổ ấm của mình, nũng nịu bà nội nói: Bà nội là người tốt nhất.

Thực ra cô là một cô gái rất biết hài lòng với những gì mình có. Cô cảm thấy Tô Mạch là có tất cả. Tô Mạch thì sao? Niềm vui vây quanh anh vì cấp trên vừa bổ nhiệm thăng chức cho anh lên làm Phó tổng giám đốc. Bây giờ anh như người vui mừng đón xuân, song hỷ lâm môn.

Nói đến Khâu Tư, sau lần Tô Mạch nói sắp kết hôn, cô ấy cũng bình tĩnh lại. Thực sự, cô ấy có sốc một chút. Điều ấy cũng là sự thực không thể phủ nhận. Hoàng tử hoàn mỹ trong mắt cô ấy năm đó nói với cô ấy rằng, anh sắp lấy người khác. Tuy cô ấy có thể cướp đi bạn trai của Văn Hạ nhưng cô không thể cướp đi chồng của cô. Ít nhất cô ấy cũng biết đạo đức là như vậy.

Nhưng mỗi lần đi qua văn phòng của anh, cô ấy vẫn không kìm nén được nhìn vào trong và nhớ đến bóng hình đang ngồi ở đó, giống như anh luôn nhìn bóng lưng cô hồi trước vậy, bây giờ anh luôn quay lưng về phía cô. Dù cô có theo đuổi thế nào cũng không được nhưng cô vẫn luôn giơ tay ra muốn nắm lấy. Sự tranh giành, nỗi khát vọng đó giống như một người chết đuối muốn bám lấy mấy tấm ván gỗ cuối cùng.

Hôm nay, Văn Hạ để cửa tiệm cho Mộc Du trông và hẹn Cẩm Sắt đi dạo phố. Tự nhiên có rất nhiều thứ cần chuẩn bị cho đám cưới. Cô vẫn thích tự mình đi chọn. Dạo phố là sở thích bẩm sinh của con gái mà.

Mệt rồi, họ ngồi nghỉ ăn kem. Đúng lúc đó có hai đứa trẻ chạy qua không cẩn thận đâm vào người Cẩm Sắt. Văn Hạ vội vàng hỏi xem cô ấy có sao không. Cẩm Sắt cười nói:

- Làm gì có ai yếu đuối như thế chứ? – Thực ra từ lần trước, sau khi Cẩm Sắt vào viện, sắc mặt cô ấy luôn rất tệ nhưng bác sĩ nói thật sự không phải do sức khỏe có vấn đề mà là do áp lực trong lòng cô ấy quá lớn. Ngày nào trong đầu cũng nghĩ quá nhiều chuyện thì sắc mặt sẽ không thể khá lên được. Nhưng dù Văn Hạ có khuyên cô ấy thế nào thì dường như cũng đều không có tác dụng. Cô thật sự không biết, rốt cuộc tại sao cô ấy lại làm khổ mình như thế?

- Xin lỗi cô. Con tôi bất cẩn quá! – Mẹ đứa trẻ chạy đến kéo đứa trẻ xin lỗi. Tuy cô ấy nói không phải lỗi của đứa trẻ nhưng ánh mắt yêu thương của cô khiến người khác không khỏi ngưỡng mộ.

Cẩm Sắt mỉm cười miễn cưỡng, lắc đầu nói không sao. Cô ấy muốn giơ tay ra vuốt mái tóc đen nhánh của đứa trẻ nhưng giơ được nửa chừng thì dừng lại. Dường như trong lòng có thứ gì đó níu giữ.

Mẹ đứa trẻ dắt nó đi, vừa đi vừa dặn dò. Ánh mắt Cẩm Sắt cứ thế nhìn theo họ đi rất xa, rất xa. Văn Hạ thấy Cẩm Sắt như vậy, trong đầu lóe lên một ý nghĩ nhưng nó lại nhanh chóng biến mất.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Minh Ưu U Sầu

Đi dạo phố cả ngày, Văn Hạ cũng thấy mệt. Còn sắc mặt Cẩm Sắt từ sau khi gặp hai đứa trẻ đó thì vẫn chưa khá trở lại. Văn Hạ cảm thấy có điều gì đó rất lạ nhưng cô cũng chẳng thể căn vặn hỏi kỹ càng giữa đường phố này được. Sau khi chia tay Cẩm Sắt, cô vội vàng về nhà. Trên đường về, cô có qua siêu thị mua ít đồ ăn để tối nay làm một bữa thịnh soạn thưởng cho công sức của Tô Mạch và để chúc mừng anh thắng chức. Thật không dễ gì. Anh đã phải làm việc vô cùng vất vả mới có được thành quả đó.

Thành tích đó một nửa là công sức của anh và cũng có một nửa là công sức của cô. Thế nên mới nói, cô vẫn lựa chọn những món mình thích để thưởng cho công sức của mình.

Cô còn nhớ mình đã từng xem một cuốn sách có tên là Hai mươi mốt tuổi quyết định đời con gái của một tác giả người Hàn Quốc. Lúc đó cũng là do người khác giới thiệu cho thì cô mới đọc. Nếu không thì cô cũng không đọc đâu. Cô cũng chỉ đọc mỗi chương đầu tiên của cuốn sách này. Cô nhớ rất rõ câu chuyện đầu tiên trong cuốn sách đó nói với các chị em rằng, hãy làm cho mình có đôi tay của công chúa và đôi chân của nô tì. Cô hiểu câu đó thế này, con gái phải ít làm việc nhà và thường xuyên đi dạo phố. Sau khi nghe cô giải thích câu đó, Tô Mạch đã suýt nữa ngất.

Thực ra so với loại sách có tính giáo dục khá cao thế này thì cô vẫn thích những cuốn tiểu thuyết tình cảm dài lê thê hơn.

Tô Mạch từng nói, tiểu thuyết tình cảm chỉ dạy hư con người. Vì Văn Hạ đọc tiểu thuyết nên mới có một loạt những phản ứng không tốt như vậy.

Phản ứng thứ nhất, cô luôn đem người đàn ông trong tiểu thuyết ra nói với Tô Mạch:

- Anh xem đi, anh xem đi, người ta đối xử với vợ mình thế nào?

Phản ứng thứ hai, khi Tô Mạch không thể đáp ứng yêu cầu thì cô gào to:

- Tô Mạch, chúng ta thật sự không hợp nhau. Chúng ta chia tay đi. Vì em yêu anh nhiều hơn anh yêu em nên em phải chịu thiệt thòi mất rồi.

Phản ứng thứ ba, cô đem những nữ nhân vật chính kiêu ngạo trong tiểu thuyết ra để nói với anh rằng:

- Anh xem đi. Anh cứ so sánh thì sẽ biết em đối xử với anh tốt thế nào, tốt gấp hàng trăm nghìn lần ấy chứ. Anh thật không biết bằng lòng với những gì mình có chút nào. Anh cứ đợi đấy sẽ có ngày một anh chàng đẹp trai đến cướp em đi cho mà xem.

Phản ứng thứ tư, cô đem những ví dụ về mâu thuẫn sau hôn nhân, chuyện ly hôn để nói với Tô Mạch rằng:

- Tô Mạch, anh xem đi. Em bảo chúng ta đừng kết hôn sớm là quyết định cực kỳ sáng suốt.

Cô vẫn còn rất nhiều phản ứng không tốt nữa, chỉ có điều dù cô có nói thế nào thì Tô Mạch vẫn tuyệt đối giữ vững lập trường, quyết không thay đổi. Tô Mạch chỉ nói một câu:

- Anh là như vậy, em có cần không?

Văn Hạ nhìn anh coi thường, đàn ông gì vậy, chẳng ngẫu chút nào, chẳng ngốc chút nào. Chị đây còn chưa bắt nạt anh. Không đúng, cô gái tốt phải chịu tiết trước mắt. Ngộ nhờ Tô Mạch nổi giận thì cũng không thu xếp ổn thỏa được. Thế nên dù Văn Hạ có trải qua mâu thuẫn trong lòng thế nào thì cuối cùng cô vẫn kìm nén cơn giận, hậm hực nói: Cần.

Thực ra hạnh phúc và niềm vui hôm nay của Văn Hạ cũng không dễ dàng có được. Cô cũng phải hy sinh rất nhiều. Đến bây giờ, mỗi lúc tức giận là dạ dày cô lại đau không tài nào chịu nổi. Đó là do trước đây mỗi lần cãi nhau với Tô Mạch, cô đều cố kìm nén nên sau này mới thành di chứng như vậy.

Nhớ lại năm đó, cô vì tình yêu mà đến tận nơi chân trời góc bể, vì tình yêu mà một lòng sắt son. Rất nhiều người nói cô ngốc nghếch, rất nhiều người nói cô mạnh mẽ. Nghĩ đến ngày hôm nay, haizzz, cuộc sống và hiện thực khiến cô cảm thấy mệt mỏi. May là kiên trì với tình yêu, nếu không thì bản thân cô cũng không biết có bao nhiêu sai lầm rồi. Tô Mạch không chỉ là mục tiêu cố gắng của cô mà còn là hạnh phúc của cô, càng là trụ cột tinh thần của cô. Nếu không có Tô Mạch thì thực sự là cô không đi đến được ngày hôm nay.

Văn Hạ tay trái xách đồ, tay phải cầm que kem vừa đi vừa ăn. Đến đầu ngõ thì cô nghe phía sau có xe ô tô đi tới nên liền tránh sang một bên để xem. Một chiếc xe màu đen cực kỳ sang trọng. Sau đó, cô nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc bước ra.

Đó là khuôn mặt u sầu của Minh Ưu. Cậu mỉm cười với Văn Hạ như ánh hoàng hôn buông xuống:

- Tôi về rồi.

- Minh Ưu ư? Không phải cậu vẫn còn bận việc sao? – Văn Hạ cảm thấy hơi ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Minh Ưu. Cô thấy mặt Minh Ưu

nhọt nhạt hơn trước, xem ra có vẻ rất yếu ớt.

- Chị lên xe rồi nói. Tôi sẽ đưa chị về. – Minh Ưu cười nói với Văn Hạ.

Lên xe rồi, Văn Hạ càng thấy khác thường. Cô chợt nhận ra Minh Ưu đã thay đổi, không còn là cậu thanh niên có nét buồn long lanh của ngày xưa. Dường như có thứ gì đó khiến cô cảm thấy hơi khác lạ nhưng rốt cuộc đó là thứ gì thì cô vẫn chưa rõ.

- Cậu về từ hôm nào? – Lần đầu tiên Văn Hạ cảm thấy có áp lực khi ở bên Minh Ưu. Trong không gian chật hẹp, giọng cô có vẻ hơi cứng nhắc.

Minh Ưu chưa trả lời cô thì đã đánh vô lăng hai vòng, quay đầu ra ngõ lao đi. Văn Hạ sợ hãi nhìn phía trước, nhìn cậu thanh niên yếu đuối đem tất cả tâm sự của mình thể hiện ra tốc độ. Cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với cậu nhưng cô biết lúc này cô không được làm phiền cậu. Cậu lái xe nhanh như vậy, liên tục vượt qua các xe khác, như thế rất dễ xảy ra tai nạn.

Minh Ưu thường lái xe rất cẩn thận, giữ vững phương hướng. Cậu chưa bao giờ lái xe nhanh vì cậu cảm thấy mình phải sống tốt, vì mẹ cậu, cậu phải sống thật tốt. Nhưng bây giờ cậu còn ý nghĩa gì nữa? Ngày hôm qua, mẹ cậu đã ra đi, ra đi mãi mãi. Đến cả một lý do cho cậu tự lừa dối lòng mình cũng không có. Cuộc sống của cậu còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Minh Ưu đau đớn vô cùng. Khi muốn đi theo mẹ mình thì trong đầu cậu bỗng hiện lên khuôn mặt tươi cười của Văn Hạ, thế là cậu một mình trong tình trạng không ăn không uống lái xe suốt ba ngày từ chỗ về ngoại cảnh đến chỗ của Văn Hạ. Thực ra cậu đã đi theo Văn Hạ từ lúc cô ra khỏi siêu thị, cậu nhìn cô giống như một đứ trẻ lang thang trên phố lớn, một tay xách đồ, một tay cầm kem. Thật là hiếm thấy! Cậu đã mỉm cười.

Cậu không ngờ rằng mẹ lại bỏ đi vào lúc này. Thậm chí cậu còn cho rằng bố đã hại mẹ nhưng cậu biết, bao nhiêu năm nay ông cũng đã chuộc tội rồi. Dù rằng ông không nói. Dù rằng ông chưa từng đến thăm mẹ trước mặt cậu nhưng cậu biết, mỗi đêm khuya, khi ông nghĩ rằng cậu đã ngủ, ông lặng lẽ đến phòng mẹ. Qua khe cửa, cậu lén nhìn thấy nước mắt của bố mình và nghe thấy lời ăn năn của ông.

Bác sĩ nói, tình trạng của mẹ có thể duy trì bao nhiêu năm như vậy đã là rất hiếm có rồi. Khi bà ra đi cũng không có gì đau đớn. Nhưng khi nghe tin này, suýt nữa cậu đã ngất. Trụ cột tinh thần bao nhiêu năm nay không còn nữa. Đau thương như nước thủy triều nhấn chìm cậu. Quay trở về, cậu nhìn thấy khuôn mặt đã vĩnh viễn ngủ say của mẹ, cậu không khóc, không có một giọt nước mắt nào nhỏ xuống. Cậu nhẹ nhàng hôn lên má, mỉm cười với mẹ:

- Mẹ, con yêu mẹ.

Minh Ưu lái xe mà không biết lái đi đâu, tốc độ giảm dần. Văn Hạ nhìn thấy mặt cậu không có chút biểu hiện gì thì cuối cùng trong lòng thấy yên tâm hơn một chút. Lúc này, điện thoại di động của cô đổ chuông. Cô nhìn đồng hồ, đã đến lúc về nhà ăn cơm rồi. Chắc chắn là Tô Mạch gọi.

- A lô! A lô! Cửa tiệm có chút chuyện. Anh ăn cơm trước đi. Một lát em sẽ về...Em biết rồi...Vâng. Vâng. – Văn Hạ dụi dàng nói. Cô vẫn nhìn Minh Ưu, cô sợ cậu lại phải chịu kích động gì đó.

- À, không có gì. Chút chuyện thôi. Lát nữa em về rồi nói chuyện nhé.
– Cô nói xong, bất chấp Tô Mạch tiếp tục vặn hỏi, cô đã dập máy. Về nhà sẽ không tránh khỏi trận giáo huấn rồi.

Vừa rồi Minh Ưu dừng xe đột ngột, lực quán tính khiến Văn Hạ lao về phía trước rồi bị cọc đầu vào ghế.

- Cậu làm sao vậy? – Văn Hạ nhẹ nhàng hỏi.

Minh Ưu quay sang nhìn cô mỉm cười nói:

- Không sao. Tôi rất ổn.

- Minh Ưu, nếu cậu coi tôi là bạn thì hãy nói thật cho tôi biết. – Văn Hạ nghe cậu nói như vậy càng căng thẳng hơn, nỗi lo lắng trong lòng càng nhiều hơn.

Nụ cười khô cứng trên khoé miệng Minh Ưu. Cậu cứ thế nhìn cô. Dường như ánh mắt đó chỉ có thể nhìn cô như vậy. Văn Hạ nhìn bóng mình trong mắt Minh Ưu mà bỗng thoáng sợ hãi. Cuối cùng, cô đã hiểu Minh Ưu hôm nay có gì khác. Toàn thân cậu toát ra một thứ gọi là nguy hiểm.

Khi Văn Hạ còn chưa kịp phản ứng gì thì người Minh Ưu bỗng đè lên cô. Văn Hạ muốn tránh nhưng thân thể cô đã bị cậu giữ chặt lấy, không thể nào thoát ra. Cô chỉ biết trợn tròn mắt nhìn khuôn mặt cậu áp sát về phía mình. Cô có cảm giác môi cậu chạm vào môi cô. Cô quay đầu né tránh, không để cậu làm được việc đó nhưng dù cô có mạnh hơn nữa thì cô vẫn là phái yếu, dù cậu có yếu đuối hơn nữa thì cậu vẫn là phái mạnh. Cuối cùng, cô vẫn không thể nào thoát ra được. Môi cậu vừa chạm vào môi cô thì cảm giác đau đớn dội lên.

Văn Hạ cắn chặt vào môi cậu. Trong lúc hoảng loạn, cô không biết mình đã cắn mạnh đến mức nào. Chỉ đến khi cô cảm thấy có vị máu ở trong miệng mình thì cô mới thôi cắn và nhìn môi Minh Ưu đang nhỏ máu.

- Khi khi! Đúng là không được. Đúng là chị chẳng thích tôi chút nào. Tại sao lại không thích tôi chứ? Tôi có điểm gì không bằng Tô Mạch đâu. Chị biết quan hệ giữa anh ta và Khâu Tư không? Chị biết anh ta là người thế nào không? Tại sao? Tại sao tất cả mọi người đều muốn rời xa tôi? Tại sao? Tôi đã làm gì sai mà lại muốn trừng phạt tôi như vậy? Tôi đã làm gì sai mà lại để tôi một mình đối mặt với bao nhiêu đau khổ như vậy? Những đau khổ tôi phải chịu đựng từ nhỏ vẫn chưa đủ nhiều sao? – Minh Ưu cười,

khóc. Cậu đã mất bình tĩnh. Những tình cảm dồn nén trong lòng bấy lâu nay như đều tuôn ra.

Vân Hạ có chút giật mình. Minh Ưu thích cô ư?

Sao có thể như vậy được? Nói như vậy chẳng phải là cô đã không còn nguyên vẹn, cô đã bị người ta hôn, bị người con trai khác hôn. Tô Mạch đã nói, nếu cô không còn nguyên vẹn thì anh sẽ không cần cô nữa. Làm sao đây? Còn nữa, rốt cuộc Minh Ưu bị làm sao vậy? Nghe cậu ghen ngào, dường như đã xảy ra chuyện gì đó.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cậu? Cậu không nói thì tôi đi đây.

Minh Ưu rút một điều thuốc ra châm. Ánh mắt cậu tăm tối nhìn về phía trước. Văn Hạ chưa bao giờ thấy Minh Ưu hút thuốc. Cô luôn nghĩ cậu không biết hút thuốc. Dường như cô không hề quen biết người trước mặt, chưa từng gặp, rất xa lạ, rất đáng sợ.

- Mẹ tôi mất rồi. Bà đã ra đi, mãi mãi không bao giờ quay trở lại nữa. Tôi không cầu mong bà có thể nói chuyện với tôi, không cầu mong hằng ngày bà có thể mỉm cười với tôi, không cầu mong bà có thể nấu cho tôi một bữa cơm. Từ nhỏ, mẹ của các bạn đều đưa họ đến lớp, ôm họ, nựng họ nhưng mẹ tôi mãi mãi nằm đó, yên lặng nằm đó. Tôi biết, mẹ tôi bị ốm. Tôi nên yêu thương mẹ. Tôi biết không có tôi thì bà đã sớm ra đi. Nhưng tại sao? Tại sao bà vẫn nhẫn tâm ra đi...

Cuối cùng, Minh Ưu khóc không thành tiếng, nói không thành lời. Nước mắt cứ thế lăn xuống giống như một đứa trẻ không tìm thấy mẹ ngồi co ro ở đó run rẩy.

Văn Hạ nghe cậu nói thì từ từ giơ tay ra vỗ nhẹ lên vai cậu. Cô không nói câu nào, hoặc là không biết nói gì. Từ nhỏ, cô đã rất hạnh phúc. Cô

chưa từng nghĩ rằng Minh Ưu là một đứa trẻ đau khổ và đáng thương như vậy. Nhưng cô thật sự không thể vì thông cảm mà nắm tay cậu.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Lời Nói Dối Thiện Ý

Khi Văn Hạ về đến nhà thì trời đã sẫm tối. Tô Mạch vừa gọi điện cho cô. Cô vốn không dám nói dối và cũng không biết nói dối, cuối cùng đành bối rối tắt máy. Cô biết, mình không dành tình cảm cho Minh Ưu nhưng ít nhất cô cũng không thể vứt bỏ cậu như vậy.

Cậu ấy chỉ muốn có một bờ vai để tựa. Khoảnh khắc Minh Ưu dựa đầu vào khiến cơ thể cô chột cứng. Trong lòng cô thầm nghĩ đến nét mặt giận dữ, lo lắng của Tô Mạch mà không thể nào bình tĩnh được. Nhưng khi nghe Minh Ưu nghẹn ngào nức nở thì cô chỉ có thể im lặng.

Văn Hạ đi lên lầu mới phát hiện ra những thứ cô mua hôm nay đều để trên xe Minh Ưu. Mai cô sẽ gọi điện để lấy sau vậy. Nghĩ đến việc lại nhìn thấy nét mặt u buồn đó, lòng cô có chút xót xa.

Văn Hạ nhẹ nhàng mở cửa, rón rén đi vào nhà như một chú mèo nhưng chưa đến phòng khách cô đã cảm thấy một cơn gió u ám ở sau lưng. Cô ngoái đầu lại thì thấy khuôn mặt giận dữ của Tô Mạch.

- Hì hì! Chồng à, vợ về hơi muộn. Chồng ăn cơm chưa? . – Văn Hạ lập tức giả bộ ngoan ngoãn để mong giảm bớt hình phạt.

Tô Mạch khoanh tay, chân đi dép lê có mặt cười mà Văn Hạ mới mua cho, trông thật đáng yêu. Đương nhiên là không có khuôn mặt lạnh lùng kia thì càng tốt.

- Em làm gì vậy? Nói đi, em đi đâu? Đi với ai? Máy người? Nam hay nữ? Nói đi, nói nhanh, nói ngay lập tức.

Văn Hạ không dám nhìn thẳng vào mắt Tô Mạch. Cô cúi đầu nhìn ngón chân, mãi mới ngẩng đầu lên cười hì hì nói:

- Không ạ. Em không đi đâu. Em ở cửa tiệm với Mèo con và Tô Tịch. Thật đấy! Thật đấy!

Tô Mạch không nói gì trừng mắt nhìn cô, con ngươi như đạn tĩa sắp bắn ra. Ánh mắt lạnh lùng đáng sợ! Dù sao Văn Hạ cũng rất sợ! Bị anh nhìn chăm chặp như vậy, mồ hôi trên trán cô toát ra. Nhưng cô vẫn nói, thật đấy, em không đi đâu cả.

Tô Mạch bỗng giãn lông mày ra, thở phào, không còn lạnh lùng nữa. Anh mỉm cười nói:

- Được rồi. Em thề đi. Em mà nói dối anh thì sẽ béo lên đến bảy mươi lăm cân.

Văn Hạ tròn mắt nhìn anh. Người đàn ông này thật đáng sợ! Thật độc ác! Anh biết cô sợ nhất là béo mà còn lấy nó ra bắt cô thề. Nhưng cô biết, nếu cô không thề thì Tô Mạch sẽ không chịu tin. Nhưng nếu như cô thề mà cô thật sự béo như vậy thì phải làm thế nào? Cô sẽ không muốn sống nữa mất.

Tô Mạch nhìn nét mặt của Văn Hạ thay đổi, trong lòng nghĩ, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra nhưng điều anh không ngờ là Văn Hạ vẫn kiên quyết cắn răng khẳng định rằng, cô ở tiệm cà phê.

Anh có chút thất vọng nhưng tức giận nhiều hơn. Cô đã nói dối anh. Cô đã quên chuyện trước đây rồi sao? Vì một lời nói dối mà xảy ra sự việc nghiêm trọng như vậy. Đã thống nhất là không được nói dối, cô nàng này đã quên sạch rồi sao?

Văn Hạ đã vì bản thân mà thà chết không chịu khuất phục. Một bản anh hùng ca. Lần đầu tiên cô nói dối Tô Mạch lại vĩ đại, dũng cảm như vậy.

Nhưng thật vui! Cô đang vô cùng đặc ý thì Tô Mạch lạnh lùng nói:

- Anh vừa gọi điện đến cửa tiệm.

Văn Hạ sợ bủn rủn chân tay trước câu nói này của anh. Cô lập tức vờ không cố ý, bịt chặt miệng, mãi sau mới lí nhí.

- Em không cố ý nói dối.

- Nói đi, em đi đâu? – Tô Mạch xoay người bước ra ghế sofa ngồi, anh vất chân chữ ngũ nhìn cô với bộ dạng đang thăm vấn tội phạm.

Không thể nói dối được nữa. Bây giờ Văn Hạ chỉ có một ý nghĩ – Chạy.

Nhưng cô biết là cô không thể chạy được. Nếu chạy thì cô sẽ bị tóm về ngay... Chắc chắn, chắc chắn sẽ rất thâm hiểm. Thế nên cô quyết định, nói dối lòng vòng. Không phải vì sợ mà nói dối lòng bong vì cô thật sự không thể nói ra được. Nói ra rồi, Tô Mạch mà ghen thì chỉ có chết. Hơn nữa, cô thật sự có lỗi với anh. Dù cô không tự nguyện nhưng cô đã bị người đàn ông khác hôn, bị người đàn ông khác ngoài Tô Mạch hôn, Tô Mạch mà biết thì chắc chắn anh sẽ giết cô mất.

- Em nói thật. Anh không tin em cũng chẳng biết làm thế nào. Tô Tịch lôi em đi mua quà tặng Mạc Đông vì cô ấy quyết định bày tỏ tình cảm với Mạc Đông. Sau đó, cô ấy biết hình như anh không tán thành nên nhất quyết không cho em nói với anh. Anh cũng biết quan hệ giữa em và Tô Tịch rất tốt. Tuy em là người trọng sắc khinh bạn nhưng lần này không như vậy, thật sự là không như vậy. Còn nữa, Tô Tịch bắt em tắt điện thoại di động. Anh cần tìm thì cứ tìm cô ấy là được rồi. Cô ấy hại em phải chịu bao khổ cực như thế này. – Văn Hạ nói liền một mạch. Cô không biết bản thân mình lại có thể sáng tác ra câu chuyện hay như vậy. Tuy không ngắc ngứ chút nào nhưng cô vẫn sợ ánh mắt sắc như dao của Tô Mạch.

Tô Mạch thì sao? Anh vốn không chắc chắn rốt cuộc cô đã đi đâu. Anh tin cô không to gan chạy ra ngoài chơi. Nghe cô nói cũng hợp tình hợp lý, thấy dáng vẻ cô thoải mái như vậy nên anh cũng không nghĩ ngợi nhiều. Anh không phải kẻ xấu, nhưng anh thích trêu chọc cô. Anh cầm điện thoại lên định gọi cho Tô Tịch.

Văn Hạ đứng yên nhìn chăm chăm xuống đất, bĩu môi giả bộ giận dỗi. Sự thực là cô rất sợ. Ngộ nhờ anh gọi điện cho Tô Tịch thật, ngộ nhờ Tô Tịch không phản ứng kịp mà nói thật thì cô toi. Hai lần nói dối thì chắc chắn là cô sẽ mất tất cả.

- Thôi vậy. Anh tin em mà. Em xem bộ dạng âm ỨC của em kìa. Đi thôi, chúng ta đi ăn. Phải rồi, mai anh em đến, chúng ta đi đón anh ấy nhé.
– Tô Mạch nhìn Văn Hạ không có vẻ gì giống nói dối. Anh đặt điện thoại xuống quay đầu lại nựng cô. Người đàn ông này thay đổi còn nhanh hơn cả phụ nữ. Trông anh đối xử với Văn Hạ thì biết, thành công của anh không chỉ dựa vào may mắn.

Văn Hạ dựa vào lòng Tô Mạch mà tim vẫn còn đập thình thịch. Nguy hiểm, nguy hiểm quá! Mai đi đón anh họ thì đi lấy đồ sau vậy. May mà cô thông minh! Haizzz. Đừng nói nữa, càng nghĩ cô càng thấy mình thông minh. Đến tận khi đi ngủ, dường như cô vẫn còn cảm thấy rõ ràng là mình đã nói thật. Không phải là cô đã đạt đến cảnh giới cao nhất của nói dối rồi đấy chứ?

Sau khi đưa Văn Hạ về, Minh Ưu không về nhà ngay mà một mình đến tiệm cà phê. Trong bóng tối, mấy chữ Hạ Mạch 860 sáng lấp lánh trước mặt. Ánh sáng ấm áp đó khiến cho người ta không thể kìm nén được mà chỉ muốn bước vào. Dạo này việc làm ăn của cửa tiệm rất tốt nhưng tối lại rất vắng khách. Cậu dừng xe ở bên đường đối diện, nhìn dòng người qua lại, mãi sau cậu mới bước xuống xe.

Trong cửa tiệm nhỏ chỉ có vài vị khách. Bên quầy không có khuôn mặt tươi cười của Văn Hạ, cậu chợt thấy trái tim mình trống rỗng. Có phải hôm nay cậu hơi lỗ mãng không? Đây thực sự không giống với cậu bình thường nhưng cậu có lý do để lỗ mãng, có lý do để kích động, có lý do tùy hứng vì có thể trên thế giới này thật sự chỉ còn lại một mình cậu. Cậu chỉ muốn dùng sức lực bản thân để bám lấy tấm ván gỗ cuối cùng thì có gì không đúng chứ?

Hôm nay Mộc Du cũng khá rảnh rỗi. Thi học phần xong, cô đến đây giúp đỡ cửa tiệm. Mèo con cũng đã về nhà. Bây giờ cô đã trở thành học trò ruột của Mèo con. Cô pha cà phê không thua kém gì Mèo con thế nên Mèo con thường nói, ngày nào đó cậu không muốn làm nữa thì đã có người kế nghiệp. Đương nhiên mỗi lần nói như vậy thì Văn Hạ lại lo lắng vì Văn Hạ biết Mèo con luôn là người bạn ở bên cô, nếu ngày nào đó cậu thật sự biến mất thì cô sẽ không chịu nổi mất, cô sẽ khóc, khóc đến chết mất.

- Cậu đến rồi ư? – Mộc Du không ngờ Minh Ưu quay lại nhanh như vậy. Cô nghe bạn học nói ngày kia những người học chuyên ngành của họ mới trở về. Cậu bỗng nhiên xuất hiện ở đây khiến cô rất kinh ngạc.

- Ủ, tớ đến lấy đồ. – Lần trước, trước khi đi, cậu đã bỏ giá vẽ ở đây vì Văn Hạ nói, muốn lúc nào cũng cảm nhận được vẻ đẹp của mình. Hằng ngày cô không cần soi gương, chỉ cần ngắm những bức tranh thôi. Lúc đó cậu cười rất hạnh phúc. Nghĩ đến những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, tất cả đều đã thay đổi.

- Cậu uống gì không? Ồ! Đợi một chút. Tôi đi thu tiền đã nhé. – Mộc Du quay ra quầy thu tiền. Minh Ưu vẫn không nói gì. Cậu cúi xuống nhìn giá vẽ của mình đặt trong góc tiệm.

Cậu biết đã có người động đến giá vẽ. Cậu nghĩ chắc là Văn Hạ nhưng cậu không biết Văn Hạ đang bận rộn với chuyện kết hôn nên đã sớm quên chuyện những bức tranh rồi.

Mộc Du tiễn khách xong thì quay lại nhìn Minh Ưu cầm giá vẽ mà mỉm cười hạnh phúc. Trông cậu tuyệt đẹp, một vẻ đẹp nhuốm màu âm đạm và thể lương. Tình cảm giữa người với người giống như một trò chơi, không ngừng theo đuổi lẫn nhau. Mãi mãi chỉ có thể nhìn thấy điều mình mong ngóng, nhưng lại xem nhẹ những ước muốn của bản thân. Đây là sự thực nhưng không thể nào thay đổi được vì trải qua quãng thời gian lâu vậy, họ vẫn như thế, đều cố chấp.

- Sao cậu quay về sớm thế? – Mộc Du nhìn dáng vẻ u buồn đó của Minh Ưu, giọng cô cũng trở nên dịu dàng hơn.

Minh Ưu nhú mào nhìn cô, lâu lắm rồi không có ai hỏi như vậy? Cậu nên mỉm cười ư? Có người coi trọng cậu như thế cơ mà. Nhưng tại sao người này lại không phải là người cậu hy vọng? Tại sao con người lại phải như vậy?

- Nhà tôi có chút việc. – Minh Ưu thân nhiên trả lời. Nói xong cậu lại lật từng bức tranh của Văn Hạ, mỉm cười, ngắm nghía.

Mộc Du ngồi xuống bên cạnh cậu mỉm cười như người mất hồn, không kịp được nói một câu:

- Cậu thích chị ấy à?

Minh Ưu bỗng quay đầu lại nhìn Mộc Du. Trong mắt cậu không có chút do dự, dịu dàng hỏi:

- Cô ấy có thích tôi không?

Lúc này Mộc Du mới sực tỉnh, cô nhìn chăm chú vào mắt cậu, không nói gì.

Hai người cứ thế nhìn nhau như vậy. Trong mắt cậu không có ngọn lửa nào, còn mắt cô thì tràn ngập sự mong ngóng.

Thực tế chính là thực tế, mãi mãi không thể nào vì bạn mà ý chí của tôi thay đổi được. Minh Ưu dùng lời nói hoàn mỹ, chiếc môi tuyệt đẹp, nhẹ nhàng thốt ra:

- Tôi thích cô ấy.

Ánh mắt Mộc Du lóe lên vẻ ngại ngùng nhưng cô nhanh chóng trở lại bình thường, mỉm cười nói:

- Thực ra, cậu nên chúc chị ấy hạnh phúc vì chị ấy sắp kết hôn rồi.

Minh Ưu không biết lúc đó cảm xúc của mình thế nào vì đầu óc cậu lúc đó trống rỗng. Điều này quá bất ngờ đối với cậu.

Câu nói này vừa dứt thì chiếc giá vẽ trên tay cậu cũng rơi xuống đất, từng bức tranh rơi xuống, Văn Hạ cười, Văn Hạ khóc, Văn Hạ bĩu môi, sau này liệu còn có bức tranh Văn Hạ mặc váy cưới không?

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Anh Đến Rồi

Dù nói thế nào Văn Hạ cũng đã nói dối thành công. Tuy lúc đầu trong lòng có chút lo lắng nhưng cô cũng nhanh chóng quên chuyện này. Thế nên mới nói người vô lo vô nghĩ là người vui vẻ nhất. Bây giờ cô đang ở sân bay đợi máy bay anh họ hạ cánh.

Nhắc đến người anh họ này, từ nhỏ Văn Hạ đã bám theo anh. Anh lớn hơn Văn Hạ bốn tuổi. Năm đó, anh cũng từng là nhân vật khá đình đám ở nơi họ sống. Có rất nhiều bạn nữ theo đuổi nhưng đại thiếu gia anh không cần ai. Mãi đến sau khi tốt nghiệp, bỗng nhiên anh báo với gia đình, anh muốn kết hôn và dành cho gia đình một sự hoàn mỹ.

Theo lời Văn Hạ nói anh là anh họ của Văn Hạ. Cô em họ tài giỏi như vậy, huống hồ là ông anh. Câu nói của Văn Hạ cứ như tự dát vàng lên mặt mình vậy.

Từ nhỏ Văn Hạ đã là đối tượng được cưng chiều thế nên anh họ của cô cũng là một trong số những người chiều cô. Bao nhiêu năm nay, chỉ cần cô muốn thứ gì thì bất cứ khi nào anh cũng có thể cho cô.

Sau này, Văn Hạ nghĩ mình thật không biết điều. Năm đó, anh họ vừa tốt nghiệp đại học xong thì kết hôn. Công việc của anh cũng chưa phải thật sự tốt, chị dâu cũng chưa có việc làm. Thế mà cô có chuyện hay không thì ngày Quốc tế Lao động, ngày Quốc tế Thiếu nhi, còn cả ngày Quốc khánh gì đó, lễ Giáng sinh, chỉ cần là ngày lễ không cần biết là của Trung Quốc hay nước ngoài, cô đều đến đòi quà. Lúc đó mọi người đều ngưỡng mộ cô có người anh họ tốt, có người anh luôn coi cô là trẻ con. Vì thế dù là ngày

lễ gì anh cũng đều gửi bưu phẩm từ phương xa về cho cô. Bên trong không phải là con gấu lớn thì cũng là búp bê. Cô chán ngán lắm rồi. Trên giường không còn chỗ nào để bày biện nữa nhưng anh họ cô vẫn gửi. Anh còn nói, hãy ôm nó hằng ngày, mềm lắm đấy!

Cuối cùng cô chịu không nổi mà gọi điện cho anh nói:

- Anh, em đã lớn rồi. Thật đấy! Em còn có thể làm mẹ rồi. Anh đừng gửi đồ chơi tặng em nữa.

Khi đó, anh họ mới nhận ra là cô bé đi theo anh trước đây đã là sinh viên đại học. Sau này, anh đổi sang tặng máy nghe nhạc, đồ Nike và những thứ linh tinh khác. Lúc đó, lương của anh cũng không cao lắm, anh còn phải tự mua nhà nhưng anh vẫn cứng chiều cô như vậy.

Khi Văn Hạ vươn cổ về phía lối ra thì Tô Mạch thì thầm bên tai:

- Này, em có cần phải kích động như vậy không? Cứ như là đi gặp một ngôi sao vậy.

Vì lời hiệu triệu của Văn Hạ, con người bận rộn như Tô Mạch cũng phải xin nghỉ phép đi đón người thân cùng cô. Đương nhiên, thực ra anh cũng không có ý gì khác với anh họ cô. Anh ấy luôn bảo Văn Hạ đừng kết hôn. Nhưng ở phương diện khác, anh đều khâm phục ông anh họ này. Từ đầu tới cuối trong nhà không có một xu vậy mà bây giờ anh ấy cũng tất cả, là phó tổng giám đốc công ty bất động sản trong khi anh ấy mới tốt nghiệp đại học được năm năm.

- Anh, anh, anh ơi, ở đây, em ở đây. – Văn Hạ bất chấp lời Tô Mạch, nhìn thấy bóng anh họ mình là cô nhảy căng lên, vừa vẫy tay vừa gào gọi.

Người đàn ông cao to từ từ bước về phía họ, Văn Hạ hận là không thể nhảy vào trong. Niềm vui trên khuôn mặt đã chứng tỏ tâm trạng cô lúc này nhưng nhìn thấy ánh mắt chòng chọc của Tô Mạch thì không ổn rồi. Đúng

vậy, anh ghen. Cả đàn ông và đàn bà đều không được, Văn Hạ chỉ có thể đối tốt với duy nhất một mình Tô Mạch mà thôi.

Lý Hạo Thìn từ xa đã nhìn thấy cô em họ nhảy cẫng lên, bên cạnh cô còn có khuôn mặt cậu em rể tương lai đang ngán ngẩm. Đã lâu không gặp mà tính khí của cô bé này vẫn nhí nhảnh như thế. Trong nhà toàn con trai, chỉ có mỗi cô em họ nên ai cũng cưng chiều bao bọc cô, đặc biệt là anh. Tuổi hai người gần nhau nhất nên từ nhỏ cả hai đều chơi chung. Sau này, khi anh sắp kết hôn, cô nàng đó còn làm loạn lên nói rằng có người chia sẻ mất tình yêu của anh họ dành cho cô rồi. Lúc đó, cô đã biết yêu chưa?

Anh đã phải giơ tay lên thề, cả đời này chỉ cưng chiều một mình cô nhưng sau đó cô và vợ anh quen nhau và thế trận lập tức thay đổi. Quả thật không ai có thể không thích cô nàng này.

- Anh...- Văn Hạ chạy thẳng vào lòng Lý Hạo Thìn, giống như chiếc túi của con kangaroo ôm chặt lấy anh vậy. Cô còn chưa kịp tiếp tục thể hiện nỗi nhớ anh họ thì một bàn tay đã đặt lên cổ cô mà đó lại không phải là bàn tay của anh họ.

Tô Mạch không vui giữ cô lại nói:

- Giữa đám đông thế này làm thế còn ra cái thể thống gì nữa?

- Có gì đâu. Đây là anh em, người anh yêu quý nhất của em. Ha ha! Anh em đến rồi. Để xem anh có bắt nạt nổi em không? – Văn Hạ ôm lấy cánh tay Lý Hạo Thìn đặc ý ra mặt với Tô Mạch, giống như cả thế giới này chỉ có mình cô có anh vậy.

Hành khách khác đi qua bên cạnh, nhìn hai anh em hạnh phúc như vậy, có người không kìm lòng nổi thở dài, trẻ con đáng yêu quá!

Văn Hạ nghiêng đầu cười hì hì nói, cảm ơn cô ạ. Đáng vẻ đó thực sự vô cùng đáng yêu.

- Được rồi, được rồi. Em đã thành một cô gái lớn rồi...Tuy Hạo Thìn ở miền Nam lâu năm nhưng gặp em gái, anh vẫn dùng giọng quê khiến Văn Hạ càng cảm thấy thân thiết.

- Lớn ư? Em vẫn còn nhỏ. Hì hì! Anh, chị dâu em đâu ạ? – Văn Hạ còn nhớ chị dâu nói với cô là chị ấy cũng đến nhưng sao cô chỉ nhìn thấy có mỗi mình anh?

Hạo Thìn nhéo má cô, cười nói:

- Chị dâu em có việc. Công ty cử chị ấy đi công tác nên không đến được. Dạo này em béo hơn à? Sao mà nhiều thịt vậy?

Văn Hạ vừa nghe câu này lập tức xì xuống, không vui nói:

- Đâu có, chỉ mập một chút thôi. Anh đừng nói em như thế, em có ăn nhiều đâu.

Từ nhỏ, Văn Hạ đã là một cô bé mũm mĩm, liên tục tăng cân nên Hạo Thìn luôn lấy điều này ra để trêu chọc, làm cô rất mất tự tin. Hôm nay, anh nói như vậy khiến cô càng lo hơn.

Hạo Thìn là người đàn ông theo đuổi sự hoàn mỹ. Anh có yêu cầu rất cao đối với phụ nữ. Bản thân vợ anh cũng là người đẹp được tuyển chọn kỹ càng. Thế nên có việc gì hay không, anh đều nhắc Văn Hạ giảm béo, làm một cô gái dịu dàng, hiểu biết. Trên thực tế, được họ cưng chiều như thế, cô muốn giảm béo, muốn làm thực nữ cũng không dễ chút nào.

- Béo đâu mà béo, em thấy như thế là vừa đẹp mà. – Tô Mạch thực sự không chịu nổi việc anh em nhà này chẳng hề để ý gì đến sự tồn tại của anh nên liền kéo Văn Hạ vào lòng mà tuyên bố chủ quyền của mình.

- Khà khà! Tô Mạch, chú vẫn như vậy. – Hạo Thìn biết trong lòng Tô Mạch nghĩ gì nhưng anh nghe nói Văn Hạ sắp kết hôn nên muốn ngăn cản.

Anh luôn cảm thấy tính khí Tô Mạch vẫn còn trẻ con. Người ở bên Văn Hạ phải là người đàn ông trưởng thành đĩnh đạc. Nhưng Tô Mạch vẫn còn khá trẻ con.

- Anh cũng vẫn vậy. – Tô Mạch nói giọng không vui, kết quả Văn Hạ hậm hực giẫm cho anh một cái vào chân.

Văn Hạ vừa giẫm mạnh vào chân Tô Mạch xong thì quay đầu cười hì hì nói:

- Anh, anh về nhà em ở nhé.

Hạo Thìn nhìn thấy đôi tình nhân này thì không nhịn nổi cười, anh nghĩ ngợi rồi gật đầu nói, ừ.

Lại nhắc đến Minh Ưu, trải qua đêm hôm trước dường như áp lực đổ lên người cậu đã giảm đi rất nhiều. Cậu thích Văn Hạ, thích hằng ngày được nhìn thấy nụ cười của cô, muốn hằng ngày cô đều cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Cậu không muốn ích kỷ bắt cô chỉ mỉm cười với cậu. Cậu cảm thấy chỉ cần cô mỉm cười là cậu thấy vui rồi. Giống như ánh nắng chiếu xa vạn dặm mỗi ngày. Nhưng tối qua, trước khi đi, Văn Hạ đã nói với cậu, cô chỉ coi cậu là bạn.

Nhưng cậu cũng đã mất quá nhiều thứ. Lẽ nào đến cả nụ cười đó cậu cũng không giữ được sao? Người khác đều nghĩ cậu là người u sầu, thực ra cậu còn là người rất lạnh lùng. Cậu không muốn hy sinh tình cảm của mình mà muốn giữ chặt nó trong tim, không cho người khác làm phiền. Nhưng chính Văn Hạ, cô gái có nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời đó, đã nhẹ nhàng bước vào và dần dần làm tan chảy băng giá trong tim cậu.

Với Mộc Du, cậu chỉ có thể nói xin lỗi. Chính cô ấy sau này đã nói tình cảm là thứ nói không ra, hiểu không thấu, là một loại lực hấp dẫn, có thể là một cử chỉ, một ánh mắt, một câu nói và cậu đã bị thu hút bởi sự lạc quan vui vẻ của Văn Hạ. Sự hấp dẫn này lại rất khó chối từ.

Nhìn đồng hồ Văn Hạ để quên hôm qua ở trên giường, thức ăn đã hỏng, sữa chua, khoai tây chiên, kẹo sô cô la. Cậu không tìm được lòng nghĩ đến thái độ ghét bị béo của cô. Ngày nào cô cũng ăn như vậy thì sao có thể không béo được chứ? Nhưng cậu vẫn cảm thấy cô béo rất đáng yêu. Nhìn kỹ trong túi còn có một đôi vỏ gối rất đáng yêu, còn thêm một chữ thập. Cậu nghĩ với tính cách nóng vội của cô mà có thể thêm xong được nó sao? Nhưng khi lật hình thêm lại xem thì trái tim cậu đau nhói. Bên trên hình thêm là hai đứa trẻ mặc trang phục thời xưa: bé trai mặc đồ chú rể, cầm chiếc gậy nhỏ nhắc tấm khăn đỏ trên đầu bé gái. Cô ấy thật sự sắp kết hôn rồi.

Hôn nhân, tại sao người ta phải kết hôn? Hôn nhân chẳng phải là nắm mồ sao? Vậy tình yêu còn gì để nói chứ? Nếu bố mẹ cậu không lấy nhau thì liệu có như vậy không? Cậu còn nhớ mẹ cậu thường nói, đàn ông sợ những người phụ nữ không thích kết hôn. Mà bà đã từ bỏ lý tưởng, từ bỏ gia đình, cuối cùng bà đã lấy bố cậu nhưng đó lại là lớp vỏ không thể động đến được, các vết thương cứ tích dần trong lòng.

Văn Hạ thì sao, cô cũng mệt mỏi vì cái gọi là hôn nhân. Cậu không thích như thế. Cô là nữ thần trong lòng cậu, nữ thần vui vẻ. Nếu có ngày trên môi cô không nở nụ cười vui vẻ thì cậu sẽ cảm thấy trên thế giới này không có màu sắc, bức tranh của cậu cũng biến thành hai màu trắng đen. Hơn nữa, tác phẩm dự thi của cậu đã qua vòng sơ tuyển. Bức tranh Lần đầu cảm nhận hương vị mùa hè đã nhận được rất nhiều đánh giá tốt. Cậu chưa từng cho Văn Hạ xem bức tranh đó, không phải ai quen biết cũng có thể xem vì cậu cảm thấy bức tranh đó đẹp nhất. Cậu muốn giữ nó cho riêng mình.

Cửa nhà Cẩm Sắt.

Hà Khanh không thể nào tìm nén được nỗi nhớ Cẩm Sắt. Thế nên sau khi chia tay, lần đầu tiên anh đã xông đến trước mặt Cẩm Sắt như vậy. Anh dùng tay đập uỳnh uỳnh vào cánh cửa mà không cho cô đóng cửa. Anh có

thể nhìn thấy nổi đau, nhìn thấy sự xót thương trong mắt cô. Nhưng tại sao cô quay lưng lại với cách nghĩ thật sự của chính mình để nói ly hôn. Anh có chết cũng không hiểu nổi.

- Anh đi đi. Em cầu xin anh đấy. – Cẩm Sắt bị Hà Khanh chặn lại, giọng cô nghẹn ngào.

Cô vừa xuống dưới nhà mua đồ, khi quay lại đã thấy Hà Khanh buồn rầu đứng đó. Cô thật sự không nỡ, không nỡ nhìn thấy anh như vậy. Nếu không thì sao cô lại lựa chọn ra đi chứ?

- Rốt cuộc là tại sao? Em cho anh một lý do đi. Từ nay anh sẽ không đến nữa. – Giọng Hà Khanh vừa buồn rầu vừa mang vẻ cầu khẩn nhưng lại rất kiên định.

Cẩm Sắt nhìn khuôn mặt mà mình ngày nhớ đêm mong, khuôn mặt mà cô đã yêu suốt bao năm nay, khuôn mặt khiến cô không nỡ rời xa. Tình yêu là gì? Nghĩ cho đối phương, muốn đối phương được hạnh phúc. Khi cô không thể đem đến hạnh phúc cho anh thì cô đã lựa chọn buông tay để anh ra đi.

Cẩm Sắt bỗng bật cười. Nụ cười rất đẹp. Khuôn mặt trắng bệch yếu ớt lại một lần nữa nở nụ cười hạnh phúc của người con gái, giống như năm xưa cô đã nhìn anh nhưng hiện thực thật tàn khốc. Vì khi Hà Khanh cho rằng sự việc có tiến triển tốt thì trên khuôn mặt đang nở nụ cười của Cẩm Sắt lại rơi lệ, từng giọt từng giọt nước mắt giống như những hạt ngọc rơi lên tay anh, long lanh thanh khiết, ngập nổi đau thương.

- Em không thể sinh con được. – giọng Cẩm Sắt lạnh và cứng rắn.

Hà Khanh bàng hoàng rất lâu không thể nói nên lời.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Di Chứng Sau Nói Dối

Cầm Sắt nói gì? Cô không thể sinh con.

Không ai có thể hiểu nỗi đau khổ trong lòng cô hơn Hà Khanh. Họ đều là những người hoàn mỹ. Họ là những người không thể chấp nhận khuyết điểm của mình. Cô yêu trẻ con như thế, cô muốn sinh con như vậy, anh cũng luôn mong ngóng, chờ đợi đứa con hợp nhất giữa dòng máu của anh và cô, kết tinh của họ nhưng bao nhiêu năm nay cô vẫn không mang thai là vì cô không thể sinh con.

Trước đây, cô thường nằm trong lòng anh và hỏi rằng:

- Chồng ơi, chồng thích con trai hay con gái?

Anh nói:

- Chỉ cần là con của chúng ta thì con nào anh cũng thích.

Cô không đồng ý ngồi dậy nói:

- Em vẫn thích con gái hơn . Con gái là chiếc áo bông của mẹ. Nhất định em sẽ sinh một cô con gái xinh đẹp giống em.

- Được được. Nhất định em có thể.

Mẫu đối thoại đó vang lên bên tai nhưng sự thực tàn khốc lại quét đi tất cả, giấc mơ tan vỡ. Con người nhất định phải đối mặt với hiện thực sao? Chẳng trách cô không chịu nói gì mà cứ thế ra đi. Chẳng trách cô luôn im

lặng. Cô sợ, anh không thể chấp nhận được, sợ anh bỏ đi. Thế nên cô yếu đuối đã lựa chọn cách tự mình ra đi, để lại nỗi đau cho anh.

- Em thật ích kỷ. - Giọng Hà Khanh lạnh tanh. Anh nổi giận, thật sự nổi giận rồi. Cô không còn chút niềm tin vào tình cảm bao năm nay của họ sao? Trong mắt cô, anh không đáng để dựa vào sao?

- Em xin lỗi. – Cẩm Sắt cúi đầu khẽ nói.

- Xin lỗi ư? Tại sao em lại xin lỗi anh? Vì em không thể sinh con hay em sai lầm khi tự mình lựa chọn tương lai cho chúng ta? - Hà Khanh cười lạnh lùng mấy tiếng khiến người ta cảm thấy lạnh người. Cẩm Sắt ngẩng đầu nhìn người đàn ông mà cô yêu từ thời trung học. Lần đầu tiên, lần đầu tiên anh nói với cô như vậy, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh tức giận như vậy. Thật sự cô đã sai rồi sao?

- Hà Khanh, anh đừng như vậy, chúng ta. .

- Cẩm Sắt, bao nhiêu năm qua, anh cảm thấy mình đối xử chưa đủ tốt với em, chưa làm đủ cho em. Anh luôn cảm thấy bản thân mình mắc nợ em. Nhưng em lại làm việc tàn nhẫn nhất với anh. Đó là em không tin anh. Em hoài nghi tình cảm mà anh dành cho em. Chúng ta đã kết hôn. Hôn nhân là để chúng ta dựa vào nhau, không thể nói tan vỡ là tan vỡ, càng không thể chỉ do một người quyết định. Hôn nhân là chuyện của hai người. Con cái cũng quan trọng nhưng em nên biết, điều gì quan trọng nhất với anh. Anh rất thất vọng về em. Em tự mình suy nghĩ đi. – Giọng Hà Khanh rất kích động, không giống người đàn ông gần gũi ôn hòa thường ngày. Nói xong, anh quay đầu bỏ đi.

Nghe tiếng bước chân đi xa, nước mắt Cẩm Sắt lại rơi xuống. Từng giọt, từng giọt lăn xuống khóe môi, miệng cô cảm thấy mặn chát. Đau đớn!

Hạ Thìn nghỉ một đêm. Sáng sớm hôm sau, anh ấy phải đi làm. Văn Hạ lại không thể bám theo được. Trong khi Tô Mạch lại cảm thấy không

vui, trong chớp mắt, anh từ trong bếp “bay” ra, nói với cô.

- Em đi rồi, tiệm cà phê làm thế nào? Em định bỏ cuộc giữa chừng sao?

Văn Hạ đã nói với Tô Mạch, mấy ngày anh cô đến, cô phải thể hiện vị trí của mình trong gia đình, mới có thể khiến anh ấy đồng ý chuyện hôn nhân của họ, anh ấy đồng ý, cả nhà đồng ý thì vạn sự may mắn. Nhưng Tô Mạch không vui. Anh nói, anh ấy đồng ý hay không thì liên quan gì đến chúng ta. Anh ấy đâu phải bố mẹ của em.

Lúc đó, Văn Hạ đã nói rất dứt khoát, chỉ cần anh em nói thì em đều nghe, anh không nghe em thì em không kết hôn nữa. Câu nói này khiến Tô Mạch á khẩu, mặc dù rất tức giận nhưng vẫn phải làm việc nhà. Anh đã nghĩ rồi, đại trượng phu có thể co có thể duỗi, không nhất thiết phải cãi nhau với cô gái nhỏ này.

- Tiệm cà phê ư? – Hạo Thìn tò mò hỏi.

- Anh, bây giờ em là bà chủ. Em có một tiệm cà phê của riêng mình. Anh làm xong việc thì gọi điện cho em rồi đến xem luôn. - Văn Hạ nói cực kì đắc ý. Bộ dạng đó khiến Tô Mạch chỉ muốn bóp chết cô.

- Vậy sao? Nha đầu nhà anh cũng giỏi đấy.

- Sai rồi, không phải nhà anh mà là nhà em. - Tô Mạch lập tức đứng ra ngăn Hạo Thìn kéo Văn Hạ vào lòng, mạnh mẽ tuyên bố chủ quyền của mình.

Văn Hạ ngán ngẩm nhìn hai người đàn ông đứng hai bên, thở dài nói:

- Haizzz. Đúng là em ưu tú quá nên đến đâu cũng dẫn đến có chiến tranh.

Nhắc đến Tô Tịch, lẽ nào cô ấy thực sự biến thành cô gái dịu dàng sao? Lại hai ngày nay không thấy xuất hiện. Nghe nói, cô ấy đang trong giai đoạn ôn thi nên không cho phép bất cứ ai làm phiền. Đến cả bố mẹ cô ấy cũng còn nói, con bé này bị bệnh sao? Ngay cả hồi thi tốt nghiệp cấp 3, con bé cũng không học chăm chỉ đến như vậy. Bây giờ như thế này thật khó để người khác chấp nhận nổi.

Nghĩ đến việc lát nữa anh mình sẽ đến kiểm tra tình hình nên Văn Hạ về đến cửa tiệm liền bò ra bàn máy tính tính toán sổ sách, càng tính đầu lông mày càng nhíu lại. Tính thế nào đây? Sai chỗ nào vậy? Người ta càng ngày càng kiếm được nhiều tiền. Cô không lỗ, sao tiền chẳng tăng lên chút nào? Lẽ nào câu nói đó là thật? Trời ghen với người đẹp. Ông Trời cho cô vẻ ngoài xinh đẹp nhưng không cho cô bộ óc thông minh. Cũng đúng. Bây giờ cô ưu tú như vậy, nếu như lại thông minh nữa thì các cô gái khác không sống nổi nữa mất.

- Chị Muỗi, chị Muỗi, em đến rồi. . . . - Tô Tịch, người vẫn chưa thấy đâu mà giọng nói đã vang ngoài cửa. Cô ấy giống như trận gió, trận cuồng phong, trận bão tố, trận lốc xoáy quét đến, rất mạnh mẽ.

- Gì vậy? Em nói nhỏ một chút. Em làm phiền khách của chị đấy. Mèo cắn vào đuôi em hay sao? Hét gì mà hét? – Văn Hạ vừa mới tính toán được một chút thì bị cô ấy gọi như vậy nên quên sạch rồi, phiền chết đi được.

- Chị Muỗi, chị Muỗi, mai anh Mạc Đông đến. Anh Mạc Đông đã gọi điện cho em. – Tô Tịch chạy đến ôm cánh tay Văn Hạ lắc lắc, đến nỗi mọi thứ trong đầu cô đều rơi rụng sạch.

Văn Hạ kích mạnh chuột, ngoái đầu trừng mắt nhìn Tô Tịch, hậm hực nói:

- Em mong ngóng người ta đến phát bệnh rồi sao? Gặp đàn ông mà cũng phải kích động như vậy hả? Chị coi thường em.

- Em xin chị. Bà cô nhỏ của em ơi, khó khăn lắm em mới tìm được tình yêu thật sự. Chị không thể hi sinh một chút sao?

- Xí! Mặc kệ! Có chuyện gì cũng đừng tìm chị. Anh chị đến. Chị bận lắm!

- A a a! Anh Hạo Thìn đến rồi. Anh ấ ở đây? Ở đâu ạ? - Năm đó Tô Tịch rất thích Hạo Thìn, giống như thích Mạc Đông bây giờ vậy. Thế nên mới nói, con gái đúng là loài động vật hay thay đổi.

- Anh ở đây. Chẳng phải là Tô Tịch sao? Em lớn lên xinh thật đấy! - Chính xác là Hạo Thìn đã xuất hiện. Mấy câu nói của anh làm cho Tô Tịch như bay bổng lên trời vậy.

- Anh Hạo Thìn, anh nói như vậy làm em ngại quá! – Tô Tịch hai tay túm gấu áo làm ra vẻ xấu hổ, lí nhí nói khiến những người khác trong cửa tiệm phải sững sốt.

Hạo Thìn hiểu ý Văn Hạ qua ánh mắt. Chào hỏi xong, anh liền đi thăm cửa tiệm một lượt. Thiết kế nghệ thuật, trang trí ấm áp. Bước vào đây giống nhìn thấy một đồng kẹo sôcôla. Tuy vẫn chưa được ăn nhưng đã cảm thấy vô cùng ngọt ngào rồi.

Bước đến bức tường phía sau, anh nhìn thấy một bức chân dung của Văn Hạ, bừng sáng cả cửa tiệm. Văn Hạ đứng bên quầy mỉm cười nhìn một cuốn sách ở trên bàn. Tóc cô buộc cao, mấy sợi tóc bay trước mặt, khuôn mặt bầu bĩnh ửng đỏ, khóe môi xinh hơi nhếch lên. Bức tranh này giống thật, rất sinh động, giống như cảm giác mà cửa tiệm này mang đến vậy. Thật ấm áp!

- Tô Mạch vẽ ư? – Hạo Thìn chỉ vào bức tranh, ngoái đầu lại hỏi.

- Anh em rất ít khi đến đây. Đó là tranh của Minh Ưu, người bạn nhỏ của chị Văn Hạ đấy. Ha ha ha! - Tô Tịch chọc ghẹo Văn Hạ, vui vẻ khoe.

Nhưng nghe xong mà Văn Hạ giật bản người. Minh Ưu giống như quả bom chôn vào lòng cô vậy. Cô thật sự thấy quý cậu bé này nhưng liệu có phải là tình yêu không? Không phải là tình cảm nam nữ, chỉ là tình cảm bạn bè. Tô Tịch nói như vậy khiến cô có chút cảm giác lo lắng. Không nói gì, cô cúi đầu cặm cụi tính toán tiếp.

Hạ Thìn nghe Tô Tịch nói như vậy thì cũng có chút ngạc nhiên nhưng không có chút biểu hiện nào. Anh nhìn phản ứng của Văn Hạ thì thấy hơi có chút khác thường. Từ nhỏ, Văn Hạ đã không biết nói dối. Đặc biệt khi bị người khác nói trúng, phản ứng đầu tiên của cô là lảng đi, cố ý khiến người ta có cảm giác là cô chẳng quan tâm. Thực ra nó lại để lộ sự hoang mang trong cô.

- Tối em đi ăn cùng anh nhé. Anh sẽ mời. – Hạ Thìn mỉm cười nói. Anh có rất nhiều điều để nói khi chỉ có một mình Văn Hạ.

- Được ạ, được ạ. Vậy để em về thay đồ, tối còn đi chơi. Hì hì! - Tô Tịch vô lo vô nghĩ chỉ biết chơi, chẳng hề nhận ra vẻ mặt bất thường của Văn Hạ. Nhưng thế cũng tốt. Nếu mà cô ấy nhận ra thì càng phiền phức hơn. Nói xong, cô ấy vẫy tay chào Hạ Thìn rồi chạy ra ngoài ngay. Chưa đi được mấy bước, họ đã nghe thấy cô ấy nói:

- Ai da! Vừa nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo xuất hiện.

Văn Hạ sực tỉnh, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Minh Ưu đứng trước cửa. Ánh mặt trời sau lưng cậu làm hiện lên cái bóng cao gầy của cậu thiếu niên. Không rõ nét mặt, nó ẩn ẩn hiện hiện giống như cậu sắp biến mất vậy.

Văn Hạ bỗng cảm thấy sợ, sợ cậu sẽ biến mất như vậy. Cô luôn cảm thấy con người Minh Ưu chịu một áp lực rất lớn. Cậu không vui. Cô sợ cậu nghĩ không thông suốt. Khi cô vô thức đi về phía cậu thì câu nói của Hạ Thìn làm cô sực tỉnh.

- Hạ Hạ, đây là tác giả của bức tranh hả?

Minh Ưu có cảm giác mình đang lạc vào giấc mộng. Ánh mắt hốt hoảng của Văn Hạ hấp dẫn lạ thường nhưng hiện thực vẫn kéo cậu quay trở lại. Ngoái đầu, cậu nhìn thấy một chàng trai tuấn tú đứng trước bức tranh của mình mỉm cười.

-Ồ vâng, anh, đây là Minh Ưu.

- Minh Ưu, đây là anh tôi. - Văn Hạ giới thiệu ngắn gọn. Thực ra cũng không cần thiết. Họ chẳng qua chỉ là khách qua đường thôi.

Hạ Thìn bước đến, chìa tay mỉm cười nói:

- Chào cậu, tôi là Lý Hạ Thìn.

Minh Ưu cúi đầu nhìn bàn tay đó, do dự một lát rồi cậu chìa tay ra, thấp giọng nói:

- Chào anh.

Hai bàn tay bắt chặt lấy nhau. Hạ Thìn cảm thấy Minh Ưu chắc là một đứa trẻ được sống trong sung túc nhưng bàn tay của cậu có một vết hằn. Đây là vết tích của việc cầm bút vẽ lâu năm ư? Đứa trẻ này gầy yếu như vậy, bên trong cậu như có một con thú nhỏ bị thương, đau đớn nhưng lại không muốn người khác phát hiện ra mà một mình chui vào góc tự mình chữa trị vết thương.

Văn Hạ đi dọn cốc cà phê ở trên bàn. Ở quây chỉ còn lại hai người. Minh Ưu cảm thấy tay cậu hơi đau nhưng cậu không để lộ ra ngoài. Cậu chưa từng cúi đầu trước bất cứ ai.

Nhưng cậu không ngờ người khác lại dễ dàng thấy tâm sự trong lòng của mình như vậy. Vì Lý Hạ Thìn nói bên tai cậu:

- Hai người không hợp nhau đâu.

Minh Ưu sợ hãi nhìn Lý Hạo Thìn. Phản ứng đầu tiên của cậu là sợ người đàn ông này.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Văn Hạ Của Tô Mạch

Khi Văn Hạ từ phía sau đi ra thì Minh Ưu đã đi rồi. Cô lo lắng sợ anh mình nhận ra. Thế nên cô không hỏi Minh Ưu đã đi đâu mà chỉ cặm cụi tính toán sổ sách.

- Hạ Hạ, em và Tô Mạch sắp kết hôn sao? – Hạo Thìn bước đến bên cạnh Văn Hạ, vờ lật sổ sách nói.

- Vâng. Đến lúc đó, anh phải đến đấy. – Văn Hạ cười hì hì, vui mừng ra mặt. Tuy lúc đầu cô không đồng ý nhưng bây giờ cô cảm thấy kết hôn rất tốt.

- Em thực sự nghĩ kĩ rồi chứ? – Hạo Thìn lại hỏi một câu.

Văn Hạ ngẩng đầu nhìn anh, dường như cô không biết anh vừa nói gì. Ánh mắt anh có chút mơ màng.

- Tuy bây giờ em gọi cậu ấy là chồng nhưng trên thực tế, cậu ấy vẫn chưa phải là chồng em. Nếu kết hôn rồi thì em sẽ phải chung thủy với cậu ấy, không được phản bội cậu ấy, không được làm chuyện có lỗi với cậu ấy. Còn rất nhiều chuyện nữa. Em có thể sẽ phải thay đổi tật xấu của mình. Em sẽ phải cố gắng học làm việc nhà. Em sẽ phải sinh con. Em sẽ phải đợi chồng về nhà. Em hẳn nhìn được những điều đó không? Em đừng nói là bây giờ em đã làm được nhé. Bây giờ hai em vẫn chưa kết hôn. Khi hai em kết hôn rồi, em không muốn làm thì đó là em sai, em làm là việc nên làm. Em còn muốn kết hôn nữa không? – Hạo Thìn không có ý cản trở cuộc hôn nhân của họ, anh chỉ muốn làm cho em mình hiểu rõ vì anh là người bước

vào hôn nhân một cách nông nổi nên anh muốn Văn Hạ hiểu rõ nhưng điều này.

Văn Hạ chau mày, nhìn lên với vẻ không vui, cô phản đối:

- Anh, chị dâu đối với anh không tốt sao? Có biết bao người ngưỡng mộ cuộc hôn nhân của hai người. Anh có người vợ tốt, hiểu biết, lo nghĩ cho anh, điều gì cũng thuận theo anh, cung phụng anh như hoàng đế, sao anh còn có thể nói như vậy? Anh thật không công bằng với chị dâu.

Văn Hạ rất quý chị dâu. Tính hai người rất hòa hợp nên nghe anh nói như vậy, tự nhiên cô thấy bất công cho chị dâu. Người trong nhà đều nói, Hạo Thìn đã lấy được một cô vợ tốt thế này thế kia. Tất cả đều tán thành. Sao đàn ông không biết bằng lòng như vậy chứ?

- Anh chỉ muốn em suy nghĩ cho kĩ. Hôn nhân không phải trò trẻ con.

- Anh, em thực sự đã lớn rồi. Em có thể tự chịu trách nhiệm. – Văn Hạ cực kì kiên định nói.

- Được. Vậy em nhất định phải sống cho hạnh phúc. – Hạo Thìn thật lòng nói.

Văn Hạ tròn xoe mắt, thất vọng nói:

- Anh à, anh ngày càng nhiều lời đấy.

Khi Tô Mạch tan ca thì cũng chẳng còn sớm nữa. Anh không biết Văn Hạ và Hạo Thìn đã qua nhà hàng chưa. Khi anh bước vào bãi đỗ xe thì đúng lúc Khâu Tư lái xe qua.

- Tan ca rồi ư? – Hai người không hẹn mà đồng thanh nói rồi nhìn nhau cười.

- Ừ. Anh đi ăn đây. Còn em? – Tô Mạch cầm chìa khóa xe, về mặt khách sáo. Anh không tạo cho cô ta bất cứ cơ hội hiểu nhầm nào. Văn Hạ là lựa chọn duy nhất của anh.

Khâu Tư cảm thấy Tô Mạch giữ khoảng cách nên có hơi ngại ngùng, mỉm cười nói, cô có hẹn.

- Hay quá! Mai gặp nhé.

Tô Mạch đang định đi thì câu nói của Khâu Tư đã ngăn anh lại.

- Anh cảm thấy kết hôn có tốt không?

Tô Mạch quay đầu nhìn cô ta, mặt anh vẫn điềm nhiên không để lộ cảm xúc gì. Nhưng khả năng ngụy trang của anh vẫn còn non kém, chưa hoàn hảo. Bỗng nhiên anh bật cười, nói:

- Vậy phải xem đối phương là ai. Anh thấy rất hạnh phúc.

Khâu Tư nhìn bóng lưng Tô Mạch xa dần qua gương chiếu hậu. Lấy được người đàn ông như vậy chắc chắn sẽ rất hạnh phúc vì dù bạn tốt hay xấu, anh ấy cũng chỉ yêu bạn vì bạn là bạn mà thôi. Đây mới là tình yêu. Nhưng người đàn ông như vậy lại không thuộc về cô và cô cũng không thể hiểu được hạnh phúc đó.

Tô Tịch, Văn Hạ và Hạo Thìn đã đến nhà hàng họ đặt từ sớm để đợi Tô Mạch đi đón bà nội và Tống Vận đến. Dù thế nào thì cũng có thể tính là người nhà mẹ đẻ Văn Hạ đến. Hơn nữa, từ nhỏ Hạo Thìn đã rất đẹp trai, khiến ai cũng thích. Có vài lần bà Tống Vận khen anh khiến anh cũng có chút ngượng ngùng.

- Anh Hạo Thìn, anh nói xem một người đàn ông điềm tĩnh như anh thích người con gái như thế nào? – Nhân lúc mọi người chưa đến, Tô Tịch liền tiến hành phỏng vấn Hạo Thìn lấy thông tin.

- Điều này. . . Anh cảm thấy em rất tốt, đáng yêu, hoạt bát, lạc quan. - Hạo Thìn thực sự không muốn nói cho cô bất kì sự hiểu lầm nào nhưng lại không thể nói nên anh chỉ có thể lựa chọn cách nói này.

- Khi khi khi. . . - Tô Tịch bịt miệng cười, cười đến mức làm người ta khiếp sợ.

Văn Hạ uống một ngụm nước, trừng mắt nhìn cô ấy, thất vọng nói:

- Anh chị quá lương thiện, không nỡ làm em bị tổn thương. Haizzzz. .

- Ai khiến người ta khiếp sợ như vậy? – Văn Hạ vừa nói xong thì cánh cửa phòng ăn mở ra. Tô Mạch bước vào trước, sau đó là bà nội và bà Tống Vận.

Sau khi mấy người bắt đầu đứng dậy chào hỏi thì họ bắt đầu ngồi xuống và gọi thức ăn lên. Cả bữa cơm, Văn Hạ đều ngồi im lặng không nói gì vì cô ngồi đó nghe mọi người bàn bạc về chuyện chuẩn bị cho hôn lễ của cô và coi cô như người ngoài cuộc.

Vì hai gia đình cách nhau khá xa, phong tục cũng khác nhau khá nhiều nên bà Tống Vận muốn hỏi Hạo Thìn để hiểu rõ hơn và khỏi bị thất lễ. Còn Hạo Thìn thì sao? Sao anh biết? Khi đó, anh ấy là khách thân tình. Người ta muốn anh nói gì thì anh nói đó, muốn anh lo gì thì anh lo nấy. Thế nên cuối cùng vẫn không đạt được kết quả gì. Nhưng vẫn ổn. Hạo Thìn nói, bố mẹ Văn Hạ sẽ sớm đến đây. Đến lúc đó thì hai nhà bàn bạc cũng không muộn.

Bà Tống Vận cười suốt cả bữa cơm. Bà rất vui. Cuối cùng, bà cũng đưa họ vào cửa hôn nhân, cuối cùng bà cũng có hi vọng có cháu bé.

Buổi tối về nhà, Văn Hạ vốn định tám chuyện với Hạo Thìn vì mai anh phải đi rồi. Công việc của anh rất bận, hơn nữa anh ở thêm được một hôm đã là tốt lắm rồi. Tuy cô không nỡ nhưng cũng không có cách nào

khác. Cô đã khôn lớn rồi. Cơ hội gặp nhau cũng ít hơn. Nghĩ đến mà thấy buồn.

Tô Mạch tắm rửa xong bước ra thấy Hạo Thìn nhìn anh, anh biết anh ấy có chuyện cần nói với mình. Anh bèn đi đến sô pha, huých Văn Hạ nói:

- Em đi ngủ trước đi. Nếu không thì mai em sẽ không dậy nổi đâu.

- Em vẫn muốn nói chuyện với anh em. Hơn nữa, vừa ăn xong mà đã đi ngủ thì sẽ bị béo mất. – Văn Hạ có chút không vui, việc gì phải đuổi cô đi chứ? Cô vẫn chưa nói chuyện xong mà.

- Béo đâu mà béo. Hơn nữa trắng trắng mập mập cũng rất tốt. Còn hơn ôm cái cột ăng ten nhiều. - Lời của Tô Mạch khiến Văn Hạ cảm thấy rất ngại. “Xì! ” Mặt cô đỏ lên. Sau đó cô bịu môi với anh rồi chạy vào phòng ngủ.

Tô Mạch nhìn đèn trong phòng ngủ của Văn Hạ tắt, anh mới đến tủ rượu lấy một chai rượu vang, cầm hai chiếc ly đặt lên bàn. Rượu vang đỏ được rót vào ly, hương thơm dịu nhẹ lan tỏa khiến người ta chỉ muốn hớp liền mấy hớp.

- Hai người sống với nhau ba năm rồi nhỉ? Tôi còn nhớ lúc đó, khi Văn Hạ nhắc đến cậu với tôi giống như cô bé phải lấy cậu ngay mới yên tâm. Ngày tháng trôi qua nhanh thật. - Hạo Thìn uống cạn một hơi, vắt chân chữ ngũ dựa vào sô pha nhìn Tô Mạch.

- Vâng. Khi cô ấy nhắc đến anh cũng đều tỏ ra sùng bái vô cùng, khiến em tức nổ đom đóm mắt. Khì Khì!

- Cậu thật sự chuẩn bị sẵn sàng chưa? Lấy một người con gái giống như trẻ con làm vợ, liệu có thấy mệt không? - Hạo Thìn thăm dò hỏi Tô Mạch, mắt nhìn chăm chăm vào anh, không bỏ qua bất kì biểu hiện nào.

Nhưng anh đã thất vọng. Tô Mạch rất thẳng thắn nói:

- Anh thực sự chưa đủ hiểu về cô ấy. Có thể khi ở nhà, cô ấy luôn là một đứa trẻ tùy hứng, thích làm mình làm mẩy, tính khí thất thường nhưng thực ra cô ấy muốn dùng cách đó để mọi người quan tâm, yêu thương hơn. Văn Hạ đã hiểu chuyện, thực sự làm mọi người dễ chịu. Cô ấy hiểu giới hạn để mọi người cảm thấy vừa đủ. Thế nên em có thể thề, em có thể đem lại hạnh phúc cho cô ấy vì em hiểu cô ấy.

Có lẽ trước đây Hạo Thìn chưa từng yên tâm với Tô Mạch về điểm này điểm kia. Anh có thể thấy người đàn ông ưu tú đó nhẫn nại đợi chờ, bao dung với em gái mình. Điều anh lo sợ là tình cảm mới. Nhưng qua câu trả lời vừa rồi, anh đã hiểu. Anh ấy không còn ác cảm với Tô Mạch nữa. Bắt đầu từ giờ phút này, anh chỉ có thể nói, anh đồng ý với anh chàng này. Không ai có thể so sánh được với tình thương yêu mà Tô Mạch dành cho Văn Hạ.

Thực ra Văn Hạ không ngủ, cô lén bò ra khe cửa nghe bọn họ nói chuyện, càng nghe càng thấy buồn. Tô Mạch đối xử với cô tốt như vậy, còn cô thì sao? Đã bị người con trai khác hôn, tuy cô không tự nguyện nhưng lúc nào cô cũng bị lương tâm cắn rứt khiến cô sắp không chịu nổi nữa rồi.

Đêm nay cô gặp ác mộng. Cô mơ thấy Tô Mạch biết chuyện cô có lỗi với anh. Anh chỉ vào cô mà nói:

- Văn Hạ, em đã làm chuyện có lỗi với anh. Anh không cần em nữa.

Cô muốn giải thích nhưng không cách nào mở miệng ra được. Minh Ưu đứng phía sau bịt miệng, kéo cô không cho cô đi tìm Tô Mạch. Cô khó chịu, khó chịu lắm. Cô đã khóc nhưng Tô Mạch cứ dần rời xa cô.

- Tỉnh dậy, tỉnh dậy đi. – Tô Mạch nhẹ nhàng vỗ vào mặt cô.

Văn Hạ mơ màng thức dậy thì thấy bàn tay Tô Mạch đặt trên má mình, nét mặt vô cùng lo lắng.

- Chuyện gì vậy? - Cô hỏi anh

- Chuyện gì ư? Em không biết mình đang mơ sao? Đang ngủ thì khua khoảng lung tung, đập cả vào mặt anh. Đau chết đi được! - Tô Mạch ngồi dậy uống ngụm nước, ẩm ức kể tội.

Văn Hạ giơ tay ra vuốt má anh, vừa nhẹ nhàng xoa vừa dịu dàng nói:

- Chồng à, vợ xin lỗi. Vợ mơ thấy ác mộng, mơ thấy chồng ngoại tình nên mới đánh chồng.

Tô Mạch bĩu môi nói với cô:

- Xi! Em nói vợ vẫn gì thế? Nếu hai chúng ta có người ngoại tình thì người đó chắc chắn là em. Đến lúc đấy em cứ cẩn thận cho anh. Anh sẽ giết chết đôi gian phu dâm phụ. Hứ!

Văn Hạ đặt tay lên má Tô Mạch một lúc, mồ hôi như sắp túa ra. Thật đáng sợ! Cô phải làm sao đây? Làm sao đây? Thằng thăn nói thật để được khoan dung, kháng cự sẽ bị trừng phạt. Tô Mạch đã nói như vậy nhưng trước nay đều là cô nói dối. Bây giờ thằng thăn nói thật cũng muộn rồi. Liệu ngày mai cô có phải chuẩn bị lên đường chạy trốn không?

Đêm nay, Văn Hạ cứ mở mắt đợi đến lúc trời sáng. Lòng cô vô cùng đau khổ mà không dám nói với người khác. Nhưng cô cảm thấy chuyện sai lầm này thật phiền phức. Cô vẫn nên nói rõ với Minh Ưu mới phải, để tránh lại có chuyện hiểu nhầm.

Phải rồi. Cứ như vậy đi. Nhất định phải nói cho rõ ràng.

Nhưng nếu cô biết đó là lần hẹn hò ngoài ý muốn khiến đau khổ lâu như thế thì có thể cô đã chọn tiếp tục im lặng.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Cái Gọi Là Lột Mặt Nạ

Cuối cùng dù Văn Hạ không nở nhưng vẫn phải tiễn Hạo Thìn đi. Vì hôm nay công ty Tô Mạch có việc nên Tô Tịch lái xe đến đón Văn Hạ. Nhìn kỹ thuật lái xe của Tô Tịch mà Văn Hạ lại nghĩ đến chuyện học lái xe. Cô ngoái đầu lại hỏi Hạo Thìn:

- Anh ơi, chị dâu biết lái xe không ạ?

- Biết. Chị em vừa thi bằng lái xe xong. Em vẫn chưa biết lái xe à? – Hạo Thìn thấy hơi ngạc nhiên. Theo tính khí của Văn Hạ thì không thể nào. Từ nhỏ, cô đã rất hứng thú với tất cả những gì liên quan đến chơi. Anh còn cho rằng cô đã biết lái xe từ lâu rồi cơ.

-À! Khi khi! Em biết, biết một chút thôi ạ. – Văn Hạ cảm thấy rất ngại. Người phụ nữ của thế kỷ 21 mà còn không biết lái xe ô tô. Cô cắn môi hạ quyết tâm về nhà bảo Tô Mạch dạy cô lái xe.

- Ừ. Vậy thì tốt. Nếu không thì bất tiện lắm. Phải rồi. Sau khi kết hôn, em nhớ đến chỗ anh ở mấy hôm nhé. Dù sao em cũng không có việc gì. – Hạo Thìn không yên tâm về cô em gái tính khí thất thường này nhưng thấy Văn Hạ sắp kết hôn, anh bỗng cảm thấy liệu có phải mình đã già rồi không?

- Anh Hạo Thìn, anh cứ yên tâm. Em và chị Muối sẽ cùng đi. – Tô Tịch cảm thấy rất xúc động khi nhìn hai người họ. Cô vội làm nóng bầu không khí.

Ba người cười cười nói nói trên đường đi nên họ nhanh chóng đến sân bay. Tuy nói là đừng buồn, đừng buồn, sắp được gặp lại nhau nhưng hồi nhỏ Văn Hạ đã khóc khi nhìn anh mình lên tàu hỏa đi học đại học. Bây giờ cô vẫn khóc. Nước mắt lưng tròng nhìn bóng anh xa dần, không khí ngập vẻ u buồn.

- Chị Muỗi, chỉ là tạm chia tay thôi mà. Lúc nào rảnh, anh Hạo Thìn sẽ lại đến thăm chị. Chị thật không biết đủ là gì. Chị xem anh em, dù có ném em sang tận châu Phi thì anh ấy cũng chẳng thèm để ý đâu. – Tô Tịch dựa vào lan can, có vẻ hậm hực với Văn Hạ.

-Em thì biết gì chứ? Phải rồi. Khi nào anh Mạc Đông đến? Chúng ta phải đợi bao lâu nữa? – Hôm nay, họ đến vì hai chuyện, một là tiễn Hạo Thìn, hai là đón Mạc Đông nhưng sẽ phải đợi. Văn Hạ lại đang vội. Cửa tiệm có chuyện. Hơn nữa, cô định hôm nay sẽ hẹn Minh Ưu đến để nói rõ ràng và còn phải tập trước nữa.

- Được rồi. Bây giờ em phát hiện ra con gái theo đuổi con trai cũng như cách sông cách núi. Khó thật đấy! Chị nói xem có phải anh Mạc Đông giả ngốc với em không? Em cảm thấy đến cả người chậm hiểu nhất như chị còn phát hiện ra tình ý của em đối với anh ấy thế mà anh ấy có thể không hiểu được sao?

Nghe đến đây Văn Hạ giơ tay muốn đánh cô ấy một cái, miệng mắng:

-Em...Em mới chậm hiểu ấy. Chị mà chậm thì đã không bị anh em theo đuổi. Thật đấy! Không có khả năng thì đừng kiếm cớ linh tinh.

Văn Hạ nhìn thấy Tô Tịch vừa như hung thần nổi cơn thịnh nộ định đánh cô thì bỗng biến thành cô gái nhỏ e lệ. Cô ngoái đầu nhìn lại thì quả nhiên Mạc Đông ôm túi tài liệu đứng phía sau đang mỉm cười nhìn họ.

- Anh Mạc Đông, anh đến rồi.

- Sao bây giờ anh mới đến?

Văn Hạ và Tô Tịch cùng đồng thanh nhưng giọng điệu khác xa nhau. Tô Tịch nhíu mày lườm Văn Hạ, Văn Hạ ngẩng cao đầu dáng vẻ hiên ngang, tức chết đi được.

- Í! Văn Hạ, sao cô lại khóc thế? Nhớ tôi sao? – Không biết tại sao Mạc Đông lại có thể nói như vậy. Hơn nữa, ánh mắt còn mang vẻ chọc ghẹo.

Tô Tịch không vui xị mặt xuống. Cô ấy kéo Văn Hạ nói:

- Mau đi thôi. Chúng ta còn có việc nữa.

Văn Hạ vẫn chưa hiểu rõ tình hình thì đã phải lật đật đi theo Tô Tịch. Cô ngoái đầu lại gọi Mạc Đông:

- Anh nhanh lên một chút.

Mạc Đông lắc đầu rảo bước phía sau.

Mạc Đông đến đây làm việc nên anh đến thẳng nơi mình cần đến vì nghe đâu anh muốn thành lập công ty ở đây. Còn Tô Tịch thì sao? Cô ấy kiên quyết làm người hộ tống thế nên họ đã vớt Văn Hạ giữa đường, Văn Hạ tức tối, tức đến mức bụng cô đau nhói. Cô thầm rủa trong lòng:

- Tô Tịch chết tiệt, em cứ đợi đấy. Sau này chị sẽ không tha cho em đâu.

Nhìn đồng hồ đã hơn mười giờ, có lẽ bây giờ quay về cũng không có việc gì, thôi cứ để Mèo con lo chuyện cửa tiệm, cô lấy hết dũng khí đi nói chuyện với Minh Ưu. Đứng để đêm dài lắm mộng.

Cô lấy điện thoại di động trong túi ra, cố hít thở bình thường, rồi tìm số điện thoại của Minh Ưu. Đầu bên kia không có người nghe mà chỉ có

những tiếng tút tút liên tiếp. Thật tức quá đi mất! Muốn cô lại có dũng khí như vậy để tìm cậu thì đúng là rất khó.

- A lô! Văn Hạ à? - Minh Ưu nghe máy, giọng như vừa ngủ dậy nhưng có hơi ngạc nhiên.

- Ừm. Việc đó ... Minh Ưu à.... Tôi nghĩ ...- Văn Hạ vẫn không biết nói thế nào? Chẳng trách Tô Mạch luôn nói cô hữu dũng vô mưu, chưa suy nghĩ kỹ đã gọi điện thoại.

- Chị muốn đến lấy đồ hả? - Minh Ưu dành cho cô một gợi ý.

- Phải, phải. Tôi muốn lấy đồ. Bây giờ cậu có thời gian không? – Văn Hạ vừa tìm được gợi ý thì liền nhận ngay. Cô cười hì hì mấy tiếng, rõ ràng là bớt căng thẳng đi rất nhiều.

-Được rồi. Tôi sẽ đến cửa tiệm tìm chị. - Minh Ưu nhanh chóng nói.

- Đừng, đừng, đừng. Tôi đợi cậu ở quán Starbucks đường Thành Nam. Tôi đang đi dạo phố. – Văn Hạ nói xong thì chỉ muốn rút lại lời nói của mình ngay. Quanh đây làm gì có chỗ nào dạo phố. Toàn là nơi bán vật liệu xây dựng. Dạo phố cái con khi? Hết cách rồi. Lời nói đã nói ra thì không thể rút lại được.

Đầu bên kia, Minh Ưu im lặng một lát, nói được rồi cậu cúp máy.

Khi Minh Ưu đến nơi, từ xa cậu đã nhìn thấy Văn Hạ ngồi bên cửa sổ cúi đầu không biết là đang nói gì đó. Bóng cô nhỏ nhắn ngồi thoải mái trên chiếc sofa. Cô mặc chiếc áo phông trắng đáng yêu và chiếc quần bò ngố màu xanh nhạt. Sao có thể nhận ra là người sắp kết hôn chứ? Minh Ưu thấy cô như một nữ sinh vừa vào đại học.

Văn Hạ đang tập xem lát nữa nên nói với Minh Ưu thế nào để cậu có thể chấp nhận và để mình cũng cảm thấy yên tâm, không cảm thấy mình

bắt nạt trẻ con. Nhưng cô phát hiện ra rằng khi đối diện với chuyện này thì thật sự cô không biết nên mở miệng nói thế nào. Người ta thích cô là cái phúc của cô, mặc dù cô không muốn có cái phúc đó nhưng điều quan trọng là cô không biết nên từ chối như thế nào. Haizz! Chắc chắn cô sẽ làm Minh Ưu đau lòng lắm!

Nhưng không còn cách nào khác. Cô không thể làm Tô Mạch buồn. Tất cả đều vì muốn Tô Mạch được vui vẻ hạnh phúc. Thế nên, cô không chú ý là Minh Ưu bước vào mà miệng vẫn lẩm bẩm:

- Minh Ưu, chị xin lỗi cậu.

- Sao chị lại xin lỗi tôi? - Minh Ưu nghiêng đầu nhìn cô hỏi.

- Á! Cậu đi không phát ra tiếng làm tôi sợ chết đi được. Tôi xin lỗi cậu bao giờ chứ? Đúng thật là ... - Văn Hạ vội tuôn ra một tràng, sau đó cô mới nhớ ra mục đích hôm nay đến đây là gì. Cô việc gì phải cảm thấy có lỗi như vậy, khinh thường mình vậy sao?

- Đồ của chị này. Chị xem có thiếu thứ gì không? Tôi nên mang đến cho chị mới đúng. Phải rồi. Tôi đã vứt thức ăn đi. Chúng hỏng hết rồi. - Sau khi ngồi xuống, Minh Ưu đưa mấy chiếc túi cho Văn Hạ.

Văn Hạ nhận lấy, để sang một bên bữu môi như muốn nói gì đó.

- Chị có chuyện muốn nói với tôi à? - Minh Ưu gọi một tách cà phê, quay đầu lại hỏi Văn Hạ.

Văn Hạ tròn xoe đôi mắt phượng, không to lắm, gật đầu mạnh.

- Chị muốn nói ... chị không thể chấp nhận tôi. Chị cự tuyệt tôi đúng không? - Minh Ưu biết cô muốn nói gì, cũng biết tính khí của Văn Hạ không thể nói ra được, muốn đợi cô nói ra có lẽ sẽ phải ngồi đây ít nhất là cả buổi chiều, thế nên cậu đã nói thay cô.

Văn Hạ vẫn gật đầu mạnh, đôi mắt cũng mở to hơn. Trong lòng cô nghĩ, làm việc với người thông minh thật đơn giản.

- Nhưng tôi không chấp nhận cự tuyệt. Tôi thích chị là việc của tôi. Dù chị có thích tôi hay không thì tôi vẫn tiếp tục thích chị. Từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên tôi đối mặt với một chuyện, với một người lại cố chấp như vậy. Tôi không muốn từ bỏ - Khẩu khí của Minh Ưu rất kiên định, kiên định đến mức khiến cho Văn Hạ muốn nhảy đến mà tát cho cậu một cái để cậu tỉnh lại.

Đây là tiếng của người ngoài hành tinh sao? Cái gì gọi là cậu thích cô thì không liên quan gì đến cô. Không liên quan thì cậu đi thích người khác đi. Cậu tiếp tục không liên quan thì tôi lại có liên quan đấy. Tô Mạch mà biết thì tôi sẽ chết mất.

- Minh Ưu, tôi lớn hơn cậu, lớn hơn rất nhiều. Nữ giới già rất nhanh. – Tuy trong lòng Văn Hạ nghĩ thế nhưng sao cô có thể nói những lời tàn nhẫn với một thiên sứ thuần khiết như Minh Ưu chứ? Thế nên cô vẫn cố gắng nhẫn nại.

- Tôi học mỹ thuật. Tuổi tác không quan trọng, cái đẹp mới quan trọng. - Minh Ưu cố chấp tin rằng, họ có thể ở bên nhau.

- A! Như vậy càng không được. Tôi không xinh đẹp. Thật đấy. Tôi mập, mắt tôi nhỏ, ở bẩn, lười biếng, tham ăn. Tôi thích lười biếng. Tóm lại bản thân tôi chẳng có chút gì liên quan đến cái đẹp cả. – Tuy miệng Văn Hạ nói như vậy nhưng trong lòng cô nghĩ, các vị Bồ Tát, Thượng Đế ơi, những lời con nói đều là giả đấy. Con rất xinh đẹp. Thật sự con rất xinh đẹp. Xin các vị đừng biến con thành người như con nói. Bây giờ con phải làm việc thiện. Con không thể để cậu bé này làm đường lạc lối.

- Dù chị thế nào thì trong mắt tôi vẫn rất đẹp. Không phải đối với Tô Mạch cũng vậy sao? Tại sao chị không thể chấp nhận tôi? - Minh Ưu chưa

từng yêu, thậm chí cậu cũng chưa từng thích ai. Thế giới tình cảm của cậu rất thuần khiết, thuần khiết đến mức không một tì vết, thuần khiết đến mức không thể làm cho người ta chấp nhận được.

- Sao tôi nói như vậy mà cậu vẫn không hiểu chứ? Tôi thật sự không thể chấp nhận cậu. Tôi sắp kết hôn rồi. – Văn Hạ lo đến mức sắp nhảy dựng lên nhưng sao cậu ấy vẫn không hiểu. Không phải đứa trẻ này rất thông minh sao?

- Nhưng chị vẫn chưa kết hôn. Nếu chị kết hôn rồi thì tôi sẽ không níu kéo chị nữa nhưng bây giờ tôi vẫn có cơ hội. – Hôn nhân của bố mẹ Minh Ưu cho cậu biết không thể đi phá hoại gia đình người khác. Trong ý nghĩ của cậu, chỉ cần cô chưa kết hôn thì cậu vẫn chưa thể coi là người thứ ba. Đặc biệt đây là lần đầu tiên cậu thích một người. Sự cố chấp mê muội đấy khiến cậu không thể buông tay được.

- Sao cậu chẳng hiểu đạo lý gì thế? Tuy tôi chưa kết hôn nhưng chắc chắn tôi sẽ kết hôn. Sắp rồi. Tôi sẽ lấy Tô Mạch thế nên chúng ta không thể ở bên nhau. – Văn Hạ nhẫn nại lặp lại những câu đó một lần nữa, hơn nữa còn nói từng từ từng chữ một vì sợ cậu không nghe rõ.

- Văn Hạ, tôi thích chị. Tôi hỏi chị có thích tôi không? Tôi muốn một câu trả lời. Nếu không có Tô Mạch thì liệu chị có chọn tôi không? Tôi muốn biết điều đó. - Minh Ưu không biết tại sao cậu lại trở nên kích động như vậy. Cậu giơ tay ra nắm lấy đôi tay Văn Hạ đang đặt trên bàn.

- Cậu buông tay tôi ra được không? Cậu buông tay ra trước đi rồi nghe tôi nói. – Văn Hạ không muốn lần thứ hai có lỗi với Tô Mạch. Cô rút mạnh tay về.

- Chị nói cho tôi biết đi, nói cho tôi biết câu trả lời rồi tôi sẽ buông tay.
- Minh Ưu kiên trì nói. Cậu vẫn nắm chặt tay cô.

- Ui da! Tình huống cậu nói không hề tồn tại. Sao có thể không có Tô Mạch được? Không có Tô Mạch thì tôi sẽ không đến đây. Được rồi. Đừng làm thế nữa. – Văn Hạ cố sức thế nào cũng không thể rút tay về được, cuối cùng cô thất vọng nói: - Được rồi. Tôi không ghét cậu. Có thể nói là tôi rất thích cậu nhưng ...

Văn Hạ vẫn chưa nói hết câu thì cô nghe phía sau mình có tiếng đồ vật rơi. Cô ngoái đầu lại nhìn thì thấy một khuôn mặt trắng nhợt, còn một khuôn mặt đang nở nụ cười chiến thắng. Trong đầu cô trống rỗng, cô quên mất là Minh Ưu đang nắm chặt tay mình. Cô quên mất cả câu sau là:

- Nhưng là thích như một cậu em trai. Người tôi yêu là Tô Mạch.

Trong đầu cô nghĩ, lộ mất rồi, lại còn bị người phụ nữ xấu xa đó bắt được. Hết thật rồi.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tô Mạch Nổi Giận Rồi, Làm Sao Đây?

Tô Mạch đến đây bàn công việc. Khâu Tư là người phụ trách phía bên Mỹ nên cô ta cũng đến. Họ đợi cả buổi sáng mà bên kia vẫn bận, rõ ràng là bên kia có ý bỡn cợt họ. Vụ làm ăn này đối với họ rất quan trọng thế nên anh muốn tiếp tục đợi. Nhưng khi nhìn thấy Khâu Tư, một cô gái yếu đuối ngồi trong xe phơi nắng cùng mình thì anh cũng thấy khó xử thế nên họ đã đi vào quán Starbucks này.

Từ xa anh đã mơ mơ hồ hồ nhìn thấy hình bóng quen thuộc nhưng sao Văn Hạ lại ở đây lúc này? Nếu cô không ở tiệm cà phê thì cũng ở sân bay chứ? Nhưng khi anh càng bước đến gần, khi hình bóng đó càng rõ hơn thì anh bắt đầu thấy hơi lo lắng vì anh nhìn thấy người ngồi đối diện với Văn Hạ là Minh Ưu có khuôn mặt u buồn.

Anh đứng sau Văn Hạ như vậy và nghe thấy Minh Ưu hỏi:

- Nếu không có Tô Mạch thì liệu chị có chọn tôi không? Tôi muốn biết điều đó.

Lúc đó anh rất tự tin. Anh tin rằng, vợ chưa cưới của anh, Văn Hạ của anh chắc chắn sẽ không chút do dự mà nói với Minh Ưu rằng:

- Không. Tôi chỉ yêu Tô Mạch thôi.

Nhưng anh đã thất vọng. Văn Hạ không nói như thế. Cô đã nói:

- Được rồi. Tôi không ghét cậu. Có thể nói là tôi rất thích cậu.

Đây là vở kịch trên ti vi sao? Đây là vở hài kịch sao? Hay là câu nói đùa? Sao lại trùng hợp như vậy. Có thể nói thế giới này quá nhỏ bé, không thể che giấu được bất kỳ chuyện xấu xa gì. Cô đã nói thích người con trai khác. Cô đã không chung tình với anh. Cô đã lừa dối anh như vậy.

Bên cạnh anh còn có Khâu Tư đang tỏ vẻ kinh ngạc. Anh không dám tin cả vào hơi thở của chính mình. Anh cảm thấy mình không còn chỗ dung thân. Anh chỉ có thể lựa chọn bỏ đi. Lần đầu tiên, anh cảm thấy mình giống như một tên lính bại trận bỏ chạy, cảm thấy mình là kẻ hèn nhát quay đầu bỏ chạy.

Tô Mạch chạy ra xe, mở cửa xe bước vào. Văn Hạ vội đuổi theo, cuối cùng cô cũng đứng chặn trước xe của anh. Cô giang tay ngăn không cho anh đi. Ánh mắt cô tràn ngập tội lỗi và hối hận nhưng Tô Mạch vẫn nhìn cô như thế. Anh nhìn cô với ánh mắt căm hận, không nói câu nào.

Nhân lúc Tô Mạch không chú ý, Văn Hạ đã mở cửa xe bước vào. Cô nắm lấy tay áo anh cầu xin:

- Chồng ơi, anh nghe em giải thích. Không phải như anh nhìn thấy đâu.

Tô Mạch vẫn nhìn thẳng về phía trước, không nói một lời nào, cũng không hề cử động. Dường như anh không nghe thấy, dường như trong không gian này chỉ có mỗi mình anh.

Văn Hạ nhìn Tô Mạch như vậy lại càng lo lắng hơn. Nước mắt cô lăn xuống. Khi đối diện với người khác, cô có thể mạnh mẽ, hống hách, không thèm để ý đến lý lẽ nhưng khi đối diện với Tô Mạch, cô thật sự sợ hãi. Cô sợ cứ tiếp tục như vậy, Tô Mạch sẽ không cần cô nữa. Vậy thì cô phải làm thế nào?

- Chồng ơi, chồng à, chồng nói gì đi. Không phải như vậy đâu. Thật sự không phải như vậy đâu. Chồng nghe em nói đi. Chồng đừng bỏ mặc em

mà. - Văn Hạ khóc nước nở, tay cô vẫn nắm chặt tay áo của anh. Nhưng dù Văn Hạ có khóc thế nào, có cầu xin thế nào thì Tô Mạch vẫn không chịu lên tiếng.

- Anh không tin em đúng không? Anh nghĩ rằng em nói dối đúng không? Anh nghĩ rằng em có lỗi với anh đúng không? Anh nói đi. Tô Mạch. Chết tiệt! Anh nói đi chứ? - Bây giờ Văn Hạ không cần giữ hình tượng gì nữa. Giống như người phụ nữ lăm mồm đứng giữa phố, cô lắc mạnh người Tô Mạch, cô chỉ muốn nói cho rõ ràng, cô thật sự không làm gì có lỗi với anh cả.

- Em xuống xe đi. Anh muốn yên tĩnh một mình. - Cuối cùng Tô Mạch đã lên tiếng nhưng giọng anh không mang chút hơi ấm nào. Nó khiến trái tim Văn Hạ như rơi xuống đáy vực.

- Anh nghe em giải thích được không? Em thật sự không làm gì có lỗi với anh cả. Anh hiểu lầm rồi. - Văn Hạ cầu xin.

- Xuống xe. - Tô Mạch vẫn nói.

- Chồng à, chúng ta đã thống nhất là phải tin tưởng nhau. Anh đã nói anh tin em mà. Chồng ơi, anh đừng giận mà. Em sai rồi. Em không nên ra ngoài với cậu ta. Em không nên để cậu ta hôn em. Em không nên để cậu ta vẽ chân dung em. Chồng. . . - Văn Hạ lo quá nên đã nói hết ra. Nói xong cô mới phát hiện ra điều mình không nên nói thì đã nói rồi. Con người cô là như vậy. Cô thật sự không biết nói dối. Hậu quả của nói dối là phải nhận sự trừng phạt.

Tô Mạch nhắm mắt không nói gì. Thực tế là anh đang phải chịu đựng nỗi đau đớn vô tận. Văn Hạ vừa nói gì. Cô bị người ta hôn, bị Minh Ưu hôn rồi. Thế là thế nào? Lòng ghen tỵ và ý muốn chiếm hữu làm anh muốn gào lên, khiến anh muốn Văn Hạ biến mất trước mắt anh ngay lập tức, khiến

anh muốn đánh chết Minh Ưu ngay bây giờ, khiến anh muốn mình cũng biến mất luôn.

Đúng vậy. Con người Tô Mạch là như vậy, một người đàn ông có ý muốn chiếm hữu mạnh mẽ hoặc có thể nói là lúc này anh càng giống như một cậu bé, anh không cho phép người khác đến gần người mình yêu, không cho phép tình yêu của mình có tí vết nào. Anh cảm thấy anh có thể cự tuyệt mọi cám dỗ, có thể chỉ để ý đến một mình Văn Hạ. Thế nên anh cũng yêu cầu Văn Hạ như vậy. Anh biết Văn Hạ thích ngắm những anh chàng đẹp trai, thích nói năng linh tinh nhưng anh vẫn luôn tin, Văn Hạ chỉ chung thủy với anh.

Hôm nay, khi vừa bước vào tiệm cà phê, anh đã mất tất cả. Khâu Tư, Minh Ưu, tại sao hai người này lại xuất hiện trong cuộc sống của anh? Sao anh không thể né tránh được sự xuất hiện của họ? Từ lúc Minh Ưu xuất hiện, anh đã muốn Văn Hạ tránh xa cậu ta vì anh luôn cảm giác trên người Minh Ưu có vẻ hấp dẫn của một con thú nhỏ bị thương, nó hấp dẫn phái nữ mà Văn Hạ chính là người không theo quy phạm. Thế nên anh không để họ tiếp cận nhau, không cho cô làm người mẫu cho cậu ta nhưng tất cả đã xảy ra mà anh không hề hay biết. Anh ngốc thế sao? Cô thật sự cảm thấy anh ngốc thế sao?

- Xuống xe. Hôm nay, anh không muốn nói gì cả. Hôm khác nói chuyện sau. Em còn không xuống xe thì anh sẽ xuống đấy. Tô Mạch vẫn giữ thái độ lạnh như băng nhưng lại lộ ra sự kiên định khác thường.

Văn Hạ nước mắt lưng tròng nhìn thái độ kiên quyết của Tô Mạch mà bặm môi, màu đỏ từ từ lan ra phủ lên làn da trắng. Rất đau nhưng cô vẫn không thôi. Cô cảm thấy chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt nỗi đau trong lòng mình. Cô quá hiểu Tô Mạch. Người hiểu anh nhất chính là cô. Lúc này chắc chắn anh không muốn nhìn thấy cô, chắc chắn sẽ không tha thứ cho cô ngay, chắc chắn nói được là làm được nhưng sao cô có thể để anh đi chứ?

Cô sợ, sợ như vậy. Họ không thể tiếp tục ở bên nhau nữa vì Tô Mạch đã nói, đừng lừa dối anh, nếu không thì anh không biết sẽ thế nào đâu.

Văn Hạ đành phải xuống, nhìn xe của Tô Mạch tuyệt tình đi xa. Một mình cô đứng lại đó không thốt nên lời mà nước mắt cứ thế tuôn trào. Chắc hẳn anh sẽ không tha thứ cho cô. Vậy cô phải làm thế nào đây?

- Cô không sao chứ?

- Văn Hạ, chị không sao chứ?

Hai giọng nói đó cùng đồng thanh vang lên phía sau cô. Lúc này Minh Ưu và Khâu Tư cũng đã kịp tới nơi.

Văn Hạ ngoái đầu lại nhìn khuôn mặt căng thẳng lo lắng của Minh Ưu, còn cả khuôn mặt cố giả bộ quan tâm của Khâu Tư. Cô cảm thấy thật đáng ghét, tất cả đều đáng ghét.

Tại sao họ lại đến làm phiền cuộc sống bình yên của cô? Tại sao khi thấy cô quá hạnh phúc thì họ lại ghen tỵ với cô vậy? Họ thật sự đã bắt nạt cô giống như bắt nạt một cô gái chẳng biết gì.

- Hai người, hai người hãy tránh xa tôi ra. Tất cả rút đi cho tôi. Các người thấy tôi dễ bắt nạt lắm hả? Khâu Tư tôi cảnh cáo cô, Tô Mạch là của tôi. Dù chúng tôi có cãi nhau, chia tay thì anh ấy vẫn là của tôi. Đời này kiếp này Tô Mạch sinh ra là để chờ đợi tôi. Cả đời này cô cũng không giành được đâu. Thế nên tốt nhất là cô nên từ bỏ ý định này đi. Cô dám cướp Tô Mạch của tôi thì tôi sẽ cho cô biết tay. - Mắt Văn Hạ vẫn dăm lệ, mặt trắng bệch nhưng giọng nói thì không có vẻ gì là chịu thua, không có chút yếu thế. Đây chính là Văn Hạ, cô gái nhỏ bé khi ở bên Tô Mạch nhưng lại cực kỳ mạnh mẽ đối với người khác.

- Có lẽ cô hiểu nhầm tôi điều gì đó. Đây chỉ là một sự trùng hợp. - Khâu Tư vô tội giải thích.

Lông mày Văn Hạ dựng lên, ngẩng mặt nhìn cô ta, ánh mắt không chút thiện cảm, hậm hực nói:

- Không cần biết hiểu nhầm hay không hiểu nhầm. Hôm nay chị đây không được vui, chị đây không vừa mắt cô. Đừng có chọc giận chị đây mà nói năng linh tinh. Đến lúc đó thì mọi người đều không được yên thân đâu.

Văn Hạ chẳng còn tâm trạng đâu mà cãi cộ với họ nên cô quay đầu bỏ đi.

- Văn Hạ.

Văn Hạ lại ngoái đầu nhìn khuôn mặt trắng bệch của Minh Ưu, nhìn cậu bé đứng dưới ánh mặt trời này, cậu bé có nụ cười tuyệt đẹp, cậu bé mà cô cảm thấy thánh thiện như thiên sứ. Hôm nay, cậu đã mang đến cho cô tai họa lớn nhưng cô không trách móc cậu, không chửi mắng cậu, không đánh đập cậu vì bây giờ cô chẳng còn tâm trạng nào, chẳng còn chút sức lực nào. Cô chỉ muốn tìm lại Tô Mạch của cô thôi.

- Tôi đã nói với cậu rõ ràng rồi. Hãy buông tha cho tôi. - Giọng Văn Hạ đầy mệt mỏi và thất vọng. Trong khoảng thời gian ngắn, cô đã trải qua quá nhiều thăng trầm. Bản thân cô không chịu nổi nữa rồi.

Cô không tiếp tục nghe Minh Ưu nói nữa. Cô đứng thẳng người tiến về phía trước vài bước. Cô giơ tay ra vẫy một chiếc taxi bỏ lại cho hai người đó một cái bóng thật hiên ngang.

- Cậu thích cô ấy ở điểm gì? - Chiếc xe đó đã đi xa, Khâu Tư đứng yên tại chỗ, hài hước hỏi Minh Ưu.

- Ngây thơ, yêu đời. - Minh Ưu trả lời ngắn gọn nhưng cậu đã nói lên được bản chất thật nhất của Văn Hạ. Điều này khiến cho Khâu Tư không khỏi bàng hoàng.

Ngây thơ, yêu đời.

Rất nhiều người muốn nhưng lại không thể có được điều đó. Rất nhiều người cầu mong nhưng lại không thể đạt được. Thế mà cô gái đó lại dễ dàng có được nó. Đó là lý do cô gái đó có được tình yêu của Tô Mạch sao?

- Chị thích Tô Mạch ở điểm gì? - Minh Ưu hỏi lại

- Vì anh ấy là Tô Mạch. Trước đây đến bây giờ Tô Mạch chính là người đàn ông thành công, lạnh lùng chuyên tâm. - Khâu Tư nhắc đến Tô Mạch như thế giờ phút này Tô Mạch đang đứng trước mặt cô ta vậy.

- Tôi sẽ không từ bỏ cơ hội này. Còn cậu? - Cô ta ngoái đầu lại nhìn Minh Ưu hỏi.

Minh Ưu không trả lời, cậu nhìn chiếc túi nhỏ trong tay. Chú rể nhỏ cười hạnh phúc, cô dâu nhỏ cười thẹn thùng. Cậu không biết tiếp theo mình sẽ làm thế nào nhưng cậu biết hôm nay cậu đã sai. Cậu không nên ép Văn Hạ như thế. Lần này, vì cậu mà nụ cười trên khuôn mặt của Văn Hạ đã tắt, chính cậu đã làm tổn thương cô.

- Chú Minh nói, cô gái trong tranh cậu vẽ rất đẹp. Chú ấy nói muốn mở triển lãm tranh cho cậu. - Khâu Tư nhìn ánh mắt do dự của Minh Ưu thì lại muốn châm chọc. Cô ta không muốn cậu từ bỏ như vậy vì sự kiên trì của cậu sẽ có lợi cho cô ta.

- Tôi sẽ dựa vào bản thân mình để mở triển lãm. Tôi sẽ cho tất cả mọi người thấy được vẻ đẹp của Văn Hạ. - Đây là câu cuối cùng Minh Ưu bỏ lại cho Khâu Tư trước khi cậu bỏ đi. Cô ta không thể hiểu, liệu cậu có từ bỏ hay không? Cô ta từng nghe Minh Chí Nguyên nói, cô gái trong bức tranh đó rất đáng yêu, linh hoạt như có hồn vậy, lâu lắm rồi ông chưa từng thấy cô gái nào giống như vậy.

Lúc đó, Khâu Tư không nói gì. Có thể bây giờ cô ta nên giúp anh? Điều cô ta mong muốn nhất chính là có được tình yêu của Tô Mạch. Nhưng cô ta đã quên mất rằng, nếu đối thủ của cô ta không phải là Văn Hạ thì tình yêu của Tô Mạch đã chết chìm từ lâu rồi.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Văn Hạ Khóc Rồi

Văn Hạ ngồi trên taxi, nước mắt cứ trào ra. Vừa rồi cô không muốn tỏ ra yếu đuối trước cô nàng Khâu Tư đó. Cô ta muốn xem cô khóc. Không có chuyện đó đâu. Nhưng vừa lên xe thì nước mắt cô không kìm lại được khiến người lái xe nghĩ cô bị làm sao nên liên tục nhìn cô qua kính chiếu hậu.

- Nhìn gì mà nhìn? Chú chưa thấy người đẹp khóc bao giờ sao? Hu hu hu hu. - Bây giờ Văn Hạ đang rất bực, thấy ai cũng không vui nên giọng nói cũng đầy tức tối.

- Cô bé, đừng khóc nữa. Có chuyện gì mà không thể giải quyết được chứ? - Chú lái xe tốt bụng nói. Không những chú ấy không bực mình mà còn quay lại khuyên cô.

- Hu hu hu hu! Cháu và chồng cháu cãi nhau. Cháu làm cho anh ấy tức quá bỏ đi rồi. Hu hu hu! - Văn Hạ cũng không biết tại sao. Dù sao bây giờ cô đang rối bời. Cô không biết nên làm thế nào. Cô rất sợ. Tất cả mọi người hỏi cô, cô đều muốn nói. Dường như như vậy có thể làm cô thấy nhẹ nhõm hơn.

- Hóa ra là vì chuyện này. Các cháu còn trẻ, đợi khi cháu bằng tuổi chú thì cháu sẽ biết. Chẳng có gì đáng để cãi nhau. Hai người gặp nhau đã là chuyện khó khăn lắm rồi. Người xưa nói đó là duyên phận, cần phải trân trọng. Có vấn đề gì thì hãy nói chuyện với nhau. Đàn ông ấy à, có lúc cũng cần được dỗ dành. Chưa chắc đã phải là cháu sai nhưng cháu cũng nên

dành cho họ chút sĩ diện. - Chú lái xe kiên nhẫn giảng giải cho Văn Hạ và kể về cuộc hôn nhân của mình cho cô nghe.

- Nhưng anh ấy không cần cháu nữa. - Văn Hạ gào lên.

- Làm gì có chuyện không cần dễ dàng như vậy chứ? Nếu nói không cần là không cần thì chú và vợ chú đã chia tay nhau không biết bao nhiêu lần rồi. Cô bé à, cháu về nhà đỡ dành chồng đi. Mọi chuyện sẽ nhanh chóng trôi qua thôi. Vợ chú cũng thường làm như vậy mà. - Chú lái xe vừa rẽ vừa chỉ cho Văn Hạ một chiều.

Văn Hạ nửa tin nửa ngờ hỏi:

- Thật chứ ạ?

- Thật đấy. Chú bảo đảm mà. - Chú lái xe một tay giữ vô lăng, một tay vỗ ngực lớn tiếng nói.

Văn Hạ vốn định quay về cửa tiệm thu dọn nhưng cô lại nghĩ mình không nên xuất hiện với bộ dạng như thế này nên cô đã rẽ đến nhà Cẩm Sắt. Dù sao Cẩm Sắt cũng biết cô thế nào, cô cũng không phải xấu mặt lần đầu. Thế nên khi cô gõ cửa, Cẩm Sắt nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của cô thì thoáng giật mình kinh hãi. Cô biết, không cần phải nói gì, tất cả đều viết trên khuôn mặt đó.

- Hai em lại cãi nhau rồi. - Cẩm Sắt rót một cốc nước từ trong bếp đi ra đưa cho Văn Hạ mắt sưng đỏ và nói một câu khẳng định chứ không phải một câu nghi vấn để định nghĩa cho việc Văn Hạ đến đây.

- Lần này rất nghiêm trọng. Tô Mạch có thể không cần em nữa rồi. Em phải làm sao đây? - Tuy Văn Hạ không khóc nổi nữa nhưng giọng cô vẫn nức nở, chu miệng ra giống như đứa trẻ bị người lớn mắng.

- Tô Mạch không cần em nữa ư? Chuyện gì vậy? - Mặt Cẩm Sắt vẫn trắng bệch. Mấy ngày nay cô ấy cũng bị nổi đau giày vò. Từ sau hôm Hà Khanh bỏ đi, hai người cũng không liên lạc gì với nhau. Theo lời Văn Hạ nói thì Hà Khanh thật sự không cần Cẩm Sắt nữa rồi.

- Là hiểu nhầm, hiểu nhầm rất lớn. Em không thể nói rõ được. Chị ơi, em phải làm thế nào đây? - Văn Hạ biết một hai câu cũng không thể nói rõ được nên tổng kết bằng một câu cuối cùng, hiểu nhầm, thật sự là hiểu nhầm. Bây giờ cô gặp ai cũng đều nói, Tô Mạch không cần cô nữa rồi và phải làm thế nào. Bệnh nặng thì chạy vạy khắp nơi là như vậy đấy.

- Em hãy giải thích cho cậu ấy hiểu. Em cũng phải bình tĩnh. Sao lại xảy ra chuyện hiểu lầm đó? Em phải suy nghĩ cho kỹ. Chị thấy Tô Mạch cũng không phải là người không thấu tình đạt lý đâu. Em kiên nhẫn nói chuyện với cậu ấy thì có lẽ sẽ không sao đâu. Hai em ấy à, phải biết trân trọng những gì mình có, đừng như chị. Chị đã sai rồi Haizzz! - Cẩm Sắt kiên cường đến mấy thì cũng vẫn chỉ là một người phụ nữ, nghĩ đến chuyện đau lòng của mình mà cô xúc động đã muốn khóc.

Tuy cô luôn muốn đẩy Hà Khanh đi xa, muốn anh không quay lại nữa, không muốn anh nhìn thấy cô đau đớn, buồn tủi nhưng khi những điều này thật sự xảy ra thì cô lại không chịu đựng nổi. Cô phát hiện ra rằng, khi không có Hà Khanh, cô thật sự không có chút kiên cường nào, cô sắp không chịu đựng nổi nữa rồi. Hóa ra, mọi thứ trong quá khứ đều là ảo ảnh. Cô không thể nào quên được.

- Chị, chị làm sao thế? Sắc mặt chị vẫn tệ như vậy sao? Còn nữa chị và anh Hà Khanh. . . - Văn Hạ nhíu mày hỏi Cẩm Sắt. Vừa rồi do cô quá buồn nên không chú ý đến sắc mặt của Cẩm Sắt, giờ vừa nhìn thấy cô đã giật nẩy mình, khuôn mặt đó giống như người đang ốm nặng vậy.

- Văn Hạ, em nói xem. . . không có con. . . có phải là chuyện rất lớn không? - Cẩm Sắt nhìn xuống nền nhà, chần chừ hỏi, giọng vô cùng nao nức.

- Em xin chị. Bây giờ là thời đại nào rồi chứ? Không có con thì làm sao? Khoa học kỹ thuật bây giờ rất phát triển. Hơn nữa, có rất nhiều trẻ mồ côi đợi người nhận nuôi. Như vậy cũng có thể coi là làm một việc tốt mà. Thật đấy! Em không tán thành việc lấy trẻ con ra nói chuyện. . . không đúng, chị, chị. . . - Văn Hạ nói quá nhanh nên nói xong mới sực tỉnh. Cô bắt đầu suy nghĩ đến chuyện trước đây và bây giờ. Cuối cùng, cô đã hiểu. Đúng rồi. Đúng là Cẩm Sắt không thể sinh con được sao? Sao cô lại ngốc như vậy chứ? Sao cô lại chậm hiểu như vậy chứ?

- Phải. Chị đang nói về mình. - Cẩm Sắt yếu ớt nói.

Văn Hạ nhìn Cẩm Sắt bằng đôi mắt đỏ mọng đầy khó hiểu. Không phải là cô không tin những điều cô ấy nói mà cô không tin Cẩm Sắt vì chuyện này mà ly hôn với Hà Khanh. Đây là sự không tin tưởng đối với hôn nhân, là sự quay lưng lại với tình yêu.

- Anh Hà Khanh có biết chị vì chuyện này mà đòi ly hôn không?

Lần đầu tiên, Văn Hạ nói giọng lạnh lùng với người chị học khóa trên mà cô sùng bái từ nhỏ, cô như biến thành một người hoàn toàn khác vậy.

- Biết. Chị không chịu nổi nữa rồi. Chị không dám nói cho anh ấy biết. Chị không biết phải đối diện thế nào với anh ấy. Anh ấy có áp lực của anh ấy, có gia đình của anh ấy. Chị không thể ích kỷ như thế. Em có hiểu được không? - Cẩm Sắt nước mắt lưng tròng nhìn Văn Hạ. Cô ấy hy vọng có thể

thấy chút sức mạnh ở Văn Hạ. Ít nhất nó cũng khiến cô cảm thấy rằng cô ấy không hoàn toàn sai.

Văn Hạ thở dài. Cô ngồi trên sofa cầm tay Cẩm Sắt giống như mình đã trưởng thành hơn rất nhiều, điềm tĩnh hơn rất nhiều, dù trong lòng rất đau khổ nhưng cô vẫn dịu dàng nói:

- Chị, chị sai rồi.

Tay Cầm Sắt run rẩy nhưng cô ấy không né tránh mà tiếp tục nghe Văn Hạ nói.

- Chị làm như vậy mới là ích kỷ. Chị đã từng nghĩ, anh Hà Khanh mới là người chị nên tin tưởng nhất chưa? Chị tự mình quyết định như vậy, sao anh ấy có thể chấp nhận được chứ? Ý nghĩ đầu tiên của anh ấy là chị không còn yêu anh ấy nữa, không đủ tin tưởng anh ấy nữa. Anh ấy không thể làm chỗ dựa cho chị nữa. Con cái rất quan trọng nhưng điều quan trọng nhất đối với anh ấy là chị. - Câu này của Văn Hạ khiến Cầm Sắt giật mình. Cô ấy tròn mắt nhìn Văn Hạ. Đúng rồi. Cô ấy đã quên mất. Hôm đó, Hà Khanh cũng hỏi cô ấy, lẽ nào em không biết điều gì là quan trọng nhất đối với anh sao?

Cô ấy mới là điều quan trọng nhất nhưng cô ấy đã đẩy anh đi xa, khiến anh hoài nghi mọi thứ, hoài nghi tình cảm bao nhiêu năm qua, hoài nghi chính mình, hoài nghi cả cuộc hôn nhân của họ.

- Em luôn nghĩ rằng, yêu một người thì nên giữ chặt người đó. Giống như Tô Mạch, có rất nhiều người con gái hơn em, xứng với anh ấy hơn em nhưng em nghĩ rằng, chỉ có ở bên em thì Tô Mạch mới hạnh phúc nhất vì em yêu anh ấy nhất. Em sẽ không vì những lý do nói rằng như vậy sẽ tốt cho anh ấy mà từ bỏ anh ấy vì không có anh ấy thì em sẽ không sống nổi mất. Sao anh ấy lại không cần em chứ? Em mới là người con gái tốt nhất mà. Chị, chị phải có lòng tin như em. Chị hãy tin em. Chị nên nói chuyện với anh Hà Khanh. Tình cảm bao nhiêu năm mà mất đi như vậy thì đau lòng lắm. - Văn Hạ thật lòng nói từng câu từng chữ. Cô nói cho Cầm Sắt nghe và cũng là nói cho bản thân mình nghe. Cô sẽ phải cố gắng, cố gắng để Tô Mạch tha thứ. Cô phải sống cho tốt. Cô không thể để những con yêu ma quỷ quái đó đến quấy nhiễu cuộc sống hạnh phúc của họ. Một lần nữa, cô trở nên kiên định lạ thường.

- Nhưng anh ấy không đến tìm chị.

- Chị, chúng ta cùng quay lại theo đuôi đàn ông nhé. Phụ nữ nên như vậy, mạnh mẽ một chút, tích cực một chút, để cho đàn ông cũng hiểu được cảm giác được theo đuôi là như thế nào. - Văn Hạ nắm chặt tay Cẩm Sắt khích lệ cô ấy. Có thể nói người ở bên Văn Hạ thì phải có tố chất tâm lý mạnh mẽ, nếu không thì sẽ dễ dàng bị kích động ngay.

Cẩm Sắt nửa tin nửa ngờ nhìn cô rồi khẽ gật đầu.

Khi Văn Hạ từ nhà Cẩm Sắt bước ra thì tâm trạng cô đã khá hơn rất nhiều. Khi nghĩ đến việc giúp đỡ người khác thì bản chất cô thật lương thiện. Tuy cô biết chưa chắc Cẩm Sắt đã thực sự quay lại theo đuôi Hà Khanh vì tính cách và tính khí của một người không thể thay đổi chỉ sau một hai câu nói nhưng cô biết, ít nhất lòng Cẩm Sắt cũng không còn buồn như thế nữa. Cô cũng nên có phương hướng mới cho mình. Cô đã nghĩ rồi. Mình có chỗ sai của mình, Tô Mạch có chỗ đúng của anh, lời của chú lái xe cũng đúng, lời của Cẩm Sắt cũng đúng, thế nên cô phải thay đổi. Bước đầu tiên, cô quyết định đến nhà bà nội đón Hắc Hắc về, tạo không khí gia đình ấm cúng cho Tô Mạch để anh thấy vui.

- Sao mắt cháu sưng thế? Cháu khóc à? - Bà nội ngồi trên sofa nhìn cô chăm chú cả buổi, không vui hỏi.

- Chắc là thế ạ. Tô Mạch bắt nạt cháu. Nhưng, hì hì, cháu sẽ đánh bại anh ấy. - Văn Hạ biết không gì có thể giấu được con mắt của bà nội. Nói dối không bằng nói thật dù sao họ cũng cãi nhau như cơm bữa.

- Ừ. Cháu phải kiềm chế nó. Hắc Hắc còn nhỏ mà đã đón về rồi sao? Tối nay, cháu ăn cơm ở nhà bà nhé. Bà nội sẽ mua đồ ăn ngon cho cháu. - Xin chú ý lời nói của bà nội. Bà nội không biết nấu cơm. Bao nhiêu năm qua cũng không biết thế nên Văn Hạ luôn có cảm giác bà nội thật hạnh phúc.

- Bà nội, cháu đã hứa với Tô Mạch, tối nay sẽ về nhà nấu cơm. Hì hì! Mai cháu đến chơi với bà nhé. - Văn Hạ nói với bà nội bằng giọng nũng nịu đáng yêu khiến bà nội rất vui.

Nói chuyện với bà nội xong thì cô bé Hắc Hắc về nhà rồi chạy đi mua cả đồng hồ. Cô tắm cho Hắc Hắc, cho Hắc Hắc ăn rồi dọn dẹp hết đồng hồ bữa bọn và bắt đầu nấu cơm. Lại một đồng hồ bữa bọn nữa. Cô thầm mắng mình vô dụng. Nhưng khi cô đã làm được một bàn thức ăn, đương nhiên có vẻ bề ngoài không đẹp mắt lắm nhưng chắc là mùi vị cũng không đến nỗi nào. Dù sao cô cũng đã hoàn thành.

Lúc này, Hắc Hắc cũng đã ăn no dụi dụi dưới chân cô. Lông nó rất mượt, vừa đen vừa bóng. Đôi mắt nó nhỏ xíu như hai hạt đậu. Văn Hạ rất thích điều đó. Cô cúi xuống bế nó lên, hôn mấy cái, cười khi khi nói:

- Ngoan nào, bố con sắp về rồi.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, thức ăn trên bàn đã nguội. Hơn mười một giờ rồi. Văn Hạ ôm Hắc Hắc đặt vào ổ. Cô buồn chỉ muốn khóc. Anh không về nhà. Muộn như vậy rồi mà anh vẫn chưa về nhà. Nhưng cô có nên gọi điện cho anh không? Liệu anh có nghe điện thoại của cô không?

Cô cố trấn tĩnh mình, ấn phím tắt "1" gọi. Nhưng khi đầu bên kia vừa nghe máy thì sau hai giây không nói gì. Đầu bên kia đã nghe thấy tiếng cô quát:

- Cô không biết xấu hổ hả? Cô cứ đợi đấy.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Dám Cướp Người Đàn Ông Của Văn Hạ À, Không Muốn Sống Nữa Sao?

Văn Hạ bị kích động như vậy là vì Khâu Tư đã nghe điện thoại của Tô Mạch.

Cô tức giận, cực kỳ tức giận, giận đến mức bây giờ cô không còn kìm nén được cảm xúc của mình nữa. Lát nữa, nếu có xảy ra chuyện gì đều là ngoài ý muốn, xin đừng trách cô. Buổi sáng, cô đã cảnh cáo cô nàng đó nhưng cô ta vẫn dám đi quyến rũ Tô Mạch. Cô ta không muốn sống nữa hả? Dám cướp người đàn ông của Văn Hạ cô sao?

Nhưng đợi đến khi từ trong nhà chạy ra phố thì cô mới phát hiện ra rằng, cô không hề biết Tô Mạch đang ở đâu, cô không thể tìm thấy anh. Nghĩ đến việc Tô Mạch muộn như vậy vẫn chưa về nhà, nghĩ đến việc anh đang ở cùng người phụ nữ khác, nghĩ đến việc anh không thèm để ý đến cô, cô càng lúc càng khó chịu, cô ngồi thụp xuống bên đường, vùi mặt vào giữa hai đầu gối im lặng.

Mạc Đông vốn hẹn Tô Mạch đi uống rượu nhưng không ngờ khi nhìn thấy Tô Mạch thì Tô Mạch đã như thế rồi, uống rượu, không nói gì. Dù Mạc Đông có hỏi thế nào thì Tô Mạch cũng không chịu lên tiếng. Anh đoán là Tô Mạch đã cãi nhau với Văn Hạ vì Tô Mạch là người có lòng tự trọng rất cao. Khó khăn trong công việc, trong sự nghiệp chỉ càng kích lệ ý chí phấn đấu của Tô Mạch chứ không có chuyện làm anh suy tư, ủ ê như vậy.

Tô Mạch đã uống khá nhiều, anh định đưa Tô Mạch về nhưng Tô Mạch không chịu đi mà còn xua tay bảo đừng nhắc đến chuyện về nhà. Từ

lượng của Tô Mạch không khá lắm, Mạc Đông cũng không muốn Tô Mạch uống quá nhiều nhưng anh lại không ngăn cản nổi. Anh vốn định gọi Văn Hạ đến đón Tô Mạch về nhưng Tô Mạch không chịu, không cho anh nhắc đến cái tên Văn Hạ. Cuối cùng chẳng còn cách nào khác, anh đành phải nhờ chủ quán bar trông Tô Mạch giúp để mình lái xe đi đón Văn Hạ xem liệu có thể giải quyết chuyện này không.

Mạc Đông từ từ dừng xe bên đường. Từ xa, anh thấy dưới ngọn đèn đường có một bóng người ngồi một mình, đôi vai run run, chắc là đang khóc.

Văn Hạ nghe có tiếng dừng xe, tiếng bước chân đến gần nhưng cô vẫn giữ nguyên tư thế đó vì cô biết, người đến không phải là Tô Mạch, cô có thể nghe ra tiếng bước chân và tiếng xe quen thuộc.

- Văn Hạ à? - Mạc Đông nhẹ nhàng hỏi. Dù anh đã cố gắng thấp giọng hết sức nhưng tiếng anh vẫn có thể nghe rõ mồn một trong đêm khuya yên tĩnh.

Văn Hạ không có phản ứng gì, vẫn ngồi im ở đó như một pho tượng.

- Văn Hạ, tôi đến đón cô đến chỗ Tô Mạch. - Mạc Đông nói.

Quả nhiên, nghe thấy câu nói này, Văn Hạ đứng ngay dậy, trong mắt cô vẫn còn ướt nước mắt nhưng dưới ánh sáng của những vì sao, nước mắt cô lung linh vô cùng. Mạc Đông ngậy người trong giây lát. Anh nghĩ, chỉ cô gái thuần khiết thế nào mới có thể có được đôi mắt như vậy.

- Đi thôi. Anh đưa tôi đi tìm Tô Mạch nhé. - Trong nháy mắt Văn Hạ đã tự chạy đến chỗ ô tô đỗ. Mạc Đông nghi ngờ cô biết thuật dịch chuyển tức thời nên mới có được tốc độ nhanh như vậy. Thực ra, anh không biết đó là vì thời gian anh ngậy người thần thờ quá lâu.

Mạc Đông bước đến ô tô mở cửa xe. Anh ngồi ở ghế lái xoay chìa khóa xe hai vòng mà xe vẫn không nổ máy khiến Văn Hạ hơi lo lắng hỏi:

- Có phải là xe hỏng không?

- Không phải xe nhà cô dễ hỏng như vậy chứ? Mạc Đông lái xe của Tô Mạch vì hôm nay anh vừa đến và chưa kịp giải quyết chuyện gì thì đã bị Tô Tịch kéo đi cả ngày. Buổi tối thì lại phải uống rượu với Tô Mạch. Anh em nhà họ thật sự đã làm anh mệt chết đi được.

Văn Hạ nghe anh nói như vậy thì biết có thể anh không vui, nhưng cô lại cảm thấy Mạc Đông vô tội, người để cô trút giận là cô nàng Khâu Tư thối tha kia cơ mà.

Trên đường đi, Mạc Đông luôn thấy Văn Hạ bồn chồn không yên cứ như thể dưới ghế đệm là cả một bàn đing vậy. Thấy cô lo lắng như thế, quan tâm đến Tô Mạch như vậy, nhìn lại bản thân, anh lại một lần nữa cười chính mình, Mạc Đông ơi là Mạc Đông, sao cứ luôn đứng sau Tô Mạch vậy chứ?

Lần đầu tiên Văn Hạ cảm ơn giao thông buổi đêm ở thành phố Cát Lâm đã thông suốt như vậy. Chưa đầy mười lăm phút họ đã đến nơi. Vừa nhìn vào quán rượu cô đã biết, Tô Mạch không làm loạn gì Haizzz! Cô có thể làm gì đây? Đến lúc này, cô vẫn còn lo nghĩ cho Tô Mạch.

Khi Mạc Đông đỗ xe xong và đi tìm Văn Hạ thì cô đã một mình bước vào quán bar. Anh thất vọng lắc đầu nghĩ Tô Mạch có thể chịu đựng nổi cô nàng vội vàng hấp tấp và tính nóng như lửa thế này thì chẳng trách họ luôn cãi nhau.

Nhưng đợi đến khi bước vào bên trong thì anh nghĩ rằng mình nên quay trở lại quá khứ thì hơn. Hôm nay đã học được của Tô Tịch từ này vì anh nhìn thấy cảnh tượng giống như hôm đó.

Văn Hạ giơ tay cao quá đầu, có vẻ như sắp đánh Khâu Tư nhưng cô đã không thành công vì Tô Mạch đã giữ chặt tay cô. Cứ như vậy, sau khi anh bước đến thì bốn người đứng đối diện với nhau, không gian và thời gian như đảo lộn. Nên nói là họ tạo thành hai mặt đối lập. Mùi rượu bay khắp quán. Bốn người họ đứng đó với những suy nghĩ riêng của mình.

- Em làm loạn đã đủ chưa? - Tô Mạch lạnh lùng nói, ánh mắt cũng lạnh lùng khiến trái tim Văn Hạ đau nhói.

Khi cô vừa bước vào thì thấy Khâu Tư và Tô Mạch đang ngồi uống rượu với nhau. Cô đã sốc. Cô giơ tay lên đánh cô ta, chửi cô ta. Cô mắng cô ta là đồ không biết xấu hổ. Cô nói cô ta sẽ không có kết cục tốt đâu. Cô bảo cô ta cút đi.

Nhưng cuối cùng, cô thật sự không ngờ Tô Mạch đã giữ tay cô khiến cơn giận, nổi hận trong cô đã chuyển sang Tô Mạch. Sao anh có thể đứng về phía cô ta, cô nàng xấu xa đặc ý với bộ mặt vô tội đó được chứ?

Văn Hạ trừng mắt nhìn Tô Mạch không hề sợ hãi. Những mệt mỏi buổi sáng đã trở thành con số không khi anh không về nhà và còn đi bảo vệ người phụ nữ khác. Anh đã bảo vệ Khâu Tư. Anh đã ngăn cản cô. Anh từng nói:

Chỉ cần em không thích thì anh cũng không thích, chỉ cần em thích đánh nhau thì anh sẽ giúp em, chỉ cần em thích mắng chửi người khác thì anh sẽ giúp em. Tóm lại anh không thể để người khác bắt nạt vợ yêu của mình. - Nhưng hôm nay thì sao? Lúc này thì sao? Anh đã bắt nạt cô.

- Tô Mạch, anh buông tay ra. Anh buông em ra. Em chẳng làm gì cả. - Văn Hạ lạnh lùng nói. Ánh mắt cô sáng quắc, trông rất giống như lần đầu tiên anh nhìn thấy Văn Hạ. Chỉ có điều, khuôn mặt Văn Hạ lúc đó giống như ánh mặt trời rạng rỡ, nụ cười tuyệt đẹp nhưng lúc này nó còn u ám và lạnh lẽo hơn cả băng giá.

Tô Mạch giật mình trước giọng nói đó của cô nhưng anh nhanh chóng tỉnh lại vì anh có cảm giác anh không hề sai nhưng cô lại có cảm giác, anh đã sai. Những sự cố gắng mà cô muốn bù đắp đều chỉ làm cho anh ngày một xa hơn. Thế nên anh đã sai rồi

Hai người cùng cảm thấy đối phương là người phạm sai lầm, cả hai cùng đứng im lặng, còn Khâu Tư đứng bên cạnh bắt đầu cảm thấy đặc ý nhưng khi nhìn thấy tận đáy mắt Tô Mạch vẫn còn sự vương vấn không nở và không nhẫn tâm thì trong lòng cô ta cũng thấy khó chịu. Phụ nữ không chỉ cần vẻ bề ngoài mà cần cả trái tim bên trong. Nếu họ không tham lam như vậy thì trên thế gian này đã bớt đi rất nhiều tội ác

- Anh buông em ra. Em muốn về nhà. - Văn Hạ thở dốc, giọng yếu đi rất nhiều. Dường như cô rất mệt mỏi, rất mệt, trái tim cũng mệt mỏi. Cô muốn khóc. Cô biết nước mắt cũng chẳng ích gì. Bây giờ Tô Mạch đang tức giận, cô có nói gì cũng vô ích. Là do cô quá ngốc. Cô hiểu Tô Mạch như thế sao cô lại chạy đến đây gây chuyện chứ? Là cô quá kích động. Quả là đúng như lời Tô Mạch nói, cô mãi mãi chỉ là đứa trẻ không thể trưởng thành.

Hơn nữa, rơi nước mắt trước mặt kẻ địch là hành động mà Văn Hạ cô coi thường nhất. Muốn khóc thì cũng chỉ khóc cho mình mình xem. Muốn thấy cô khóc ư? Không phải là móc tiền ra mà là mất mạng đấy.

Tô Mạch nghe giọng nói cầu xin đó của Văn Hạ thì mềm lòng. Anh buông lỏng tay ra, Văn Hạ xoa bóp cổ tay đau vì bị Tô Mạch nắm chặt, mắt cô sụp xuống, bặm môi như thể có thứ gì đó đang giày vò trong lòng, hai giây sau cô ngẩng đầu lên nói với Tô Mạch:

- Em về nhà trước đây. Anh cũng về sớm nhé.

Nói xong câu này, Văn Hạ thở phào nhẹ nhõm, đứng thẳng người nghiêng đầu xoay người như một nữ vương xinh đẹp trong thơ ca. "Nàng nhẹ

nhàng bước đi, không vướng bận sắc mây. "

Thực ra, khi xoay người, nước mắt cô đã rơi xuống nhưng cô vẫn giữ thẳng người. Văn Hạ cô là công chúa trời sinh, lớn lên chính là nữ vương, không cười nhạo nổi cô đâu.

Mạc Đông vừa nhìn thì thấy nước mắt của Văn Hạ. Anh nhìn cô đi qua. Anh có cảm giác sự kiêu hãnh của cô đang lan tỏa khắp nơi. Anh không biết anh nên đuổi theo hay giữ cô lại. Nhưng khi nhìn thấy Tô Mạch quay mặt, Khâu Tư mỉm cười chiến thắng thì anh đã đuổi theo.

Văn Hạ càng đi càng nhanh, nước mắt càng rơi càng nhiều. Đường như nổi ấm ức, nổi đau khổ trong lòng đều tuôn trào theo dòng nước mắt. Đường như chỉ có như vậy thì cô mới cảm thấy không khó chịu, có thể tạm thời quên đi chuyện cô và Tô Mạch cãi nhau.

Một người đi như kẻ mất hồn, không biết chân mình bước đi đâu, cứ thế xiêu vẹo bước đi, may mà không phải là bước lên cầu thang. Nếu không chắc chắn là đã bị ngã rồi. Nhưng dù ngã hay không thì cô vẫn cảm thấy bụng mình nhói đau. Lúc đó, đầu óc cô chẳng nghĩ ngợi được điều gì. Kệ. Không sân khấu hóa đến vậy chứ? Cô đến tháng lúc này sao? Thảo nào hôm nay bụng cô lại đau như thế.

- Cô không sao chứ? - Lúc này Mạc Đông cũng đã đuổi theo đến nơi. Thấy cô bị ngã, anh vội vàng chạy đến hỏi.

- Không sao. Không sao. Anh đưa tôi về nhà được không? - Trong lòng Văn Hạ nghĩ, có chuyện cũng không thể nói. Thật là mất mặt! Nhưng thật sự là rất đau. Cô ấn mạnh tay vào bụng.

Mạc Đông nhìn thấy cô ngại ngùng, tay cô cứ ấn vào bụng nên cũng nghĩ là cô đến tháng. Anh vội vàng dìu cô ra ngoài, chẳng nghĩ ngợi nhiều.

Xe chạy chưa đến mười phút thì cũng gần về đến nhà. Văn Hạ đau đến mức trán vã mồ hôi. Mạc Đông vừa quay đầu lại nhìn bộ dạng đó của cô thì giật mình, anh vội nói:

- Tôi đưa cô đi bệnh viện nhé.

- Không. . . sao. Ở nhà tôi có thuốc. . . - Văn Hạ nói nhất gừng. Cô không thể vì lý do này mà đến bệnh viện. Thật là mất mặt!

Mạc Đông nhìn thấy cô như vậy thì đánh vô lăng, quay xe đến bệnh viện. Đàn ông không nên lúc nào cũng làm theo lời phụ nữ, nghe theo phụ nữ. Vì khi Văn Hạ vào viện và ra viện thì từ một người đã trở thành hai người.

Đúng vậy. Thật đúng như phim ảnh, sau khi nam diễn viên chính và nữ diễn viên chính chia tay, nữ diễn viên chính mới phát hiện ra mình có thai. Lúc này, Văn Hạ chính là nữ diễn viên chính đó.

Có một điều khác là lúc này, nữ diễn viên chính chắc chắn Tô Mạch luôn mong muốn đứa trẻ này nhưng không phải là điều cô muốn vì cô rất sợ diễn vai làm người mẹ tốt. Nhưng khi vừa biết trong bụng mình có một sinh linh bé nhỏ thì cảm giác đầu tiên của cô là cô cần đứa trẻ này vì chỉ có nó mới luôn ở bên cô. Dù Tô Mạch có rời xa cô thì cô cũng không cô đơn.

Mạc Đông đứng bên cạnh nhìn thái độ bình tĩnh của Văn Hạ mà càng ngưỡng mộ Tô Mạch. Anh có thể nhận ra, tuy bây giờ họ đã chia tay nhưng họ sẽ nhanh chóng quay lại với nhau. Thế nên nếu anh tiến vào quá sâu thì sẽ đến lúc anh tự làm khó mình.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 41: TrườNg ThàNh Từ Giây Phút NàY

Sau khi về nhà, Văn Hạ chẳng nghĩ ngơi gì. Cô nhìn thấy Hắc Hắc đang ngủ trong ổ thì nhẹ nhàng đi đến bế nó lên như sợ làm nó thức giấc nhưng Hắc Hắc rất nhạy cảm. Cô vừa chạm vào thì nó đã tỉnh giấc.

Hắc Hắc là chú chó thuần chủng. Tuy mới chào đời chưa lâu nhưng lông nó đã mọc rất dài. Văn Hạ chỉ cần dùng một tay cũng có thể bế lên, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của nó. Hắc Hắc dùng đôi mắt nhỏ xíu giống như hai hạt đậu của mình chăm chú nhìn Văn Hạ. Tuy nó còn nhỏ, chưa biết phân biệt người nào với người nào nhưng với Văn Hạ, dường như nó cảm thấy tin tưởng, có thể dựa dẫm giống như người mẹ.

- Hắc Hắc, con vừa đến thì chúng ta lại có thêm một thành viên mới. Tuy bố con chưa về nhưng mẹ sẽ chăm sóc con và cả em bé nữa. Đến lúc đó, chúng ta sẽ cùng chăm sóc em bé nhé.

Tách trà thủy tinh phản chiếu nụ cười hạnh phúc và hiền hòa trên khuôn mặt Văn Hạ giống như người phụ nữ mệt mỏi lúc trước không phải là cô ấy. Tuy nhiên, trong chốc lát cô biết mình nên vui vẻ, bình tĩnh hơn. Tâm trạng quá vui hoặc quá buồn không thích hợp cho em bé nhưng cô sẽ cố gắng dành cho bé một môi trường tốt. Đây là tình yêu của người mẹ ư?

Một cô gái dễ dàng bị kích động đã biến thành một người phụ nữ bình tĩnh và hiền hòa.

Đêm đó Tô Mạch không về nhà, Văn Hạ cũng không đợi anh. Cô phải đi ngủ vì em bé của cô cần nghỉ ngơi. Tuy lúc cô bỏ đi, Tô Mạch và Khâu Tư vẫn ở bên nhau nhưng cô chắc chắn Tô Mạch chung thủy với tình yêu

của họ. Qua chuyện hiểu lầm lẫn trước, cô sẽ không hiểu lầm anh nữa. Cô chỉ càng thêm tin tưởng Tô Mạch. Đó là người đàn ông cô yêu sâu sắc nhất.

Đêm đó, Văn Hạ ngủ ngon giấc nên cũng không quá mệt mỏi. Tô Mạch thì sao? Sau khi Mạc Đông đưa Văn Hạ về nhà thì anh lập tức lái xe đi tìm Tô Mạch. Văn Hạ không cho anh nói với Tô Mạch. Cô muốn tự mình nói với Tô Mạch nên anh cũng không làm mồm. Nhưng khi anh quay lại, nhìn thấy Khâu Tư vẫn ở đó thì trong lòng anh không biết nên tức giận hay mỉm cười.

Bao nhiêu năm qua, một người con gái từ thềm yêu đến nay đã chủ động theo đuổi, cả một sự thay đổi lớn. Nếu không phải vì hoang mang cực độ thì có thể Khâu Tư đã không đi đến bước này.

Lúc đó, cô ta luôn cảm thấy mình không xứng với Tô Mạch. Hoặc là trước mặt Tô Mạch, cô ta luôn cảm thấy mình thấp kém hơn điểm gì đó, không phải là thành tích, không phải là vẻ bề ngoài mà là cảm giác không nói được thành lời. Bao nhiêu năm chia xa, cuối cùng cô ta đã tìm thấy thứ thiếu sót đó. Đó là sự tự tin. Cô ta không đủ tự tin đứng trước mặt anh, hướng hồ là khiến anh thích.

Cô ta dùng tất cả mọi thứ để tìm lại anh hoặc nói là tình cờ gặp lại. Đương nhiên là một sự tình cờ có sắp xếp. Nếu không thì sao cô ta lại đến đây trùng hợp như vậy? Cô ta phát hiện ra rằng, có một cô gái chưa chắc đã xinh đẹp, chưa chắc đã dịu dàng đứng bên anh, kiêu ngạo nói, Tô Mạch là của tôi.

Cô ta thật sự ghen tỵ, ghen tỵ đến phát điên. Mỗi tối về nhà, khi không ngủ được, cô ta đều nghĩ. Nếu lúc đó cô ta chủ động hơn, nếu lúc đó cô ta tự tin hơn thì tất cả có thể sẽ khác nhưng trên thế giới không có thuốc chữa cho sự hối hận, càng không tồn tại thứ gọi là “nếu”. Khi cơ hội lần này bày ra trước mặt cô ta, cô ta đã nắm lấy nhưng Tô Mạch lại có ác cảm với cô ta.

Có thể mọi người không hiểu nhưng ít nhất lần này, cô ta không muốn lại phải hối hận nữa, cho dù là vì giấc mơ một thời thiếu nữ của mình.

Trước khi chia tay, Mạc Đông vốn không nói thêm gì nhưng Khâu Tư lại hỏi anh một câu:

- Hai người ghét em thế sao?

Sau bao nhiêu năm, Khâu Tư luôn nhớ câu nói đó của Mạc Đông, đó là cậu nam sinh đã từng bị cô ta cự tuyệt dưới gốc cây. Với tư cách là một người đàn ông, anh đã nói với cô ta, chẳng có gì gọi là ghét hay không mà phải xem là bản thân mình nghĩ như thế nào.

Hôm sau, Minh Ưu thức dậy rất sớm và muốn đi ra ngoài. Chuyện mẹ cậu qua đời đã khiến cả gia đình cậu ngập trong bầu không khí đau thương. Thực ra cả gia đình cậu cũng chỉ có hai người là cậu và bố nhưng ít nhất khi mẹ còn sống thì đó vẫn có thể gọi là một gia đình.

Bố đã già. Nhưng dường như đêm đó, ông đã già thêm mười mấy tuổi. Từ một người đàn ông trung niên tráng kiện, ông đã trở thành một ông lão già nua. Từ lúc đó, cậu thật sự không hận bố mình nữa, cậu luôn biết, không chỉ có mình cậu buồn bã, đau khổ.

- Con đi đâu sớm thế? – Minh Ưu vừa bước chân ra khỏi cửa thì giọng nói mệt mỏi của bố vang lên phía sau. Mấy ngày nay bố cứ đờ đẫn ở nhà, cứ đờ đẫn trong phòng mẹ không chịu ra nên cậu muốn chạy trốn. Cậu không muốn chịu đựng nỗi đau này nữa.

- Ồ! Con đến chỗ anh Mèo con. – Minh Ưu vẫn trầm lặng. Hoặc có thể nói là cậu chẳng có lý do gì để vứt bỏ sự trầm lặng đó.

- Con nhớ về sớm nhé. Con...con đang yêu ư? – Minh Chí Nguyên ngập ngừng nhưng vẫn hỏi cậu. Khi ông đi qua phòng Minh Ưu, qua khe

cửa, ông nhìn thấy cậu thần thờ ôm đôi vò gối đó. Thỉnh thoảng cậu ngủ mơ có gọi một cái tên. Ông nghĩ nhất định là con trai mình đang yêu.

Minh Ưu hơi giật mình ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt bố không lạnh lùng như thường ngày mà chỉ có sự quan tâm.

- Con thích cô gái nào thì dẫn về giới thiệu với bố. Con cũng đã lớn rồi. Chuyện gì con cũng nên tự quyết định. Bố đã già rồi. – Người đàn ông không chịu khuất phục trước tuổi tác đã tự thừa nhận mình đã già. Đó là một đòn mạnh biết mấy. Người mình yêu ra đi, trái tim cũng tan nát.

- Bố có yêu mẹ không? – Minh Ưu quay lại, xoay người với tư cách là một người đàn ông chứ không phải là một đứa trẻ đứng trước mặt bố, thật lòng hỏi.

Mắt Minh Chí Nguyên thoáng hiện lên sự kinh ngạc. Hoặc có thể nói là ông chưa từng nghĩ cậu con trai yếu đuối đó của mình sẽ chất vấn ông như vậy. Hoặc là ông chưa từng dám thật sự đối mặt với câu hỏi này. Ông có yêu bà không?

- Bố có yêu mẹ không? Bố yêu mẹ thì sao bố không về nhà? Bố yêu mẹ thì sao bố lại có người phụ nữ khác? Bố yêu mẹ thì sao bố lại đẩy mẹ xuống cầu thang? Bố không yêu mẹ sao? Bố không yêu mẹ thì tại sao hằng đêm bố lại đến phòng mẹ? Bố không yêu mẹ thì tại sao khi mẹ mất đi, bố lại đau khổ như vậy? Bố có yêu không? Bố có yêu không? – Trong giây lát, tâm trạng của Minh Ưu trở nên kích động. Bao nhiêu năm nay, từ lúc sinh ra đến giờ, cuộc đối thoại kịch liệt nhất giữa cậu và bố chính là lần này. Cậu vì mẹ mình mà phục tùng. Nhưng mẹ không còn nữa nên cậu không còn lý do gì phục tùng.

Những câu nói này của cậu dồn ép khiến cho mặt Minh Chí Nguyên trắng bệch. Đúng vậy. Ông có yêu bà không? Ông không yêu bà ư? Hai câu

nói đó cứ quay vòng trong đầu ông. Ông bấm chặt tay vào ghế sofa như sợ không cẩn thận mình có thể bị ngất.

Minh Ưu vốn không cần câu trả lời. Hoặc có thể trong lòng cậu đã có câu trả lời. Không đợi bố cậu trả lời thì cậu đã xoay người bỏ đi. Khi chân cậu sắp bước ra cửa thì cậu nghe thấy giọng nói mạnh mẽ của bố:

- Bố yêu mẹ con nhưng mẹ con không yêu bố. Mẹ con chỉ yêu nghệ thuật, yêu vẽ tranh của mẹ con. Mẹ con không chịu chia sẻ chút tình yêu nào cho bố.

Minh Ưu không quay đầu lại mà chỉ buông một câu khiến Minh Chí Nguyên ân hận suốt đời:

- Hai người đều sai. Mẹ yêu bố hơn tất cả mọi thứ, còn bố cũng yêu mẹ nhưng hai người đều không chịu nhận thua nên cuối cùng hai người mới thành ra như vậy. Khi con còn nhỏ, mẹ luôn nói, bố là người đàn ông tuyệt vời nhất thế gian này bởi vì bố có tình yêu của mẹ.

Văn Hạ thức dậy thu dọn nhà cửa, sắp xếp mọi thứ. Cô chỉ muốn khi Tô Mạch trở về sẽ nhìn thấy nhà cửa sạch sẽ ngăn nắp nhưng khi cô sang gõ cửa nhà Mèo con thì phát hiện ra một mảnh giấy dán ở cửa.

Chị gái yêu quý!

Em đi du lịch mấy ngày. Vài hôm nữa sẽ về. Chị ở nhà trông coi cửa tiệm nhé. Phải rồi, Mộc Du nói cô ấy sẽ đến giúp chị đấy.

Mèo con đáng yêu của chị.

Văn Hạ gỡ mảnh giấy đó xuống, ngán ngẩm lắc đầu. Rốt cuộc vẫn là trẻ con. Có điều bây giờ dù không có cậu, cô cũng có thể tự chăm sóc mình và trông coi tốt cửa tiệm. Cô nhẹ nhàng xoa cái bụng phẳng của mình cười nói:

- Ngoan nhé. Mẹ đi làm đây.

May mà cửa tiệm có Mộc Du giúp việc. Nếu không thì cô sẽ bận tối tăm mặt mũi.

- Chị Văn Hạ, chị ngồi nghỉ một lát đi. Ở đây đã có em rồi. Lát nữa chị em sẽ đến đây. – Mộc Du vừa bê cà phê vừa dùng khuỷu tay huých nhẹ Văn Hạ đang lau bàn. Cô ấy đã nghe Cẩm Sắt nói chuyện của Văn Hạ và Tô Mạch. Cô ấy biết tâm trạng cô không vui nên sáng sớm đã chạy đến đây.

- Không sao. Chị lau nốt cái bàn này. Mèo con đúng là đồ trẻ con. Máy tính xách tay vẫn còn vứt ở đây.

- Em thấy ngày nào cậu ta cũng gõ gõ cái gì đó. – Mộc Du rất có hứng thú với nghề nghiệp của Mèo con.

- Chị cũng không biết. Cậu ấy có đưa chị xem mấy lần nhưng chị vẫn chưa xem xong. Hình như là tiểu thuyết hay kịch bản gì đó.

- Thực ra chị cũng có thể viết tiểu thuyết. Chị không thấy những câu chuyện quanh chị đều có thể viết thành cuốn tiểu thuyết vài trăm nghìn chữ sao? Chuyện chị và anh Tô Mạch này, chuyện chị em và anh rể em này, chuyện của cô nàng Tô Tịch này, Mèo con này, phải rồi, đặc biệt là cậu Mèo con khác loài đó đấy. Thật đấy. Chị có thể thử xem. Dù sao hằng ngày trông coi cửa tiệm cũng rất rảnh! – Mộc Du càng nói càng phấn khích. Cứ như cô ấy đã nhìn thấy mình xuất hiện trong cuốn tiểu thuyết đó vậy.

- Văn vẽ của chị mà viết được tiểu thuyết sao? Em bảo chị viết truyện cười còn có lý hơn. – Văn Hạ cười lờm và nghĩ cô bé này chính là nguồn cảm hứng cho mình.

- Ái chà! Em không đùa đâu. Em nói thật đấy! Bây giờ có rất nhiều người viết tiểu thuyết. Lúc rảnh rỗi em cũng lên mạng đọc tiểu thuyết. Tiện

thế chị có thể quảng cáo cả tiệm cà phê của chúng ta nữa. Tốt lắm đấy!

- Em nói gì mà hào hứng thế? – Văn Hạ vẫn chưa nói gì thì ngoài đầu lại đã thấy Cầm Sắt bước vào. Xem ra sắc mặt có vẻ đã tốt hơn hôm qua, ít nhất trông cũng hồng hào hơn.

Ngoài cửa sổ, xe cộ đi lại như mắc cửi nhưng bên trong lại cực kỳ yên tĩnh. Hai người con gái lặng lẽ ngồi bên cửa sổ nói chuyện.

- Em đi tìm Tô Mạch chưa?

- Chị đi tìm Hà Khanh chưa?

Hai người cùng cất tiếng nói và cùng không nhận được cười.

- Em đi tìm rồi. Anh ấy chưa về nhưng rồi sẽ ổn thôi. Em nghĩ nhiều chuyện là do em quá vội vàng. Bản thân em cũng thấy mệt rồi. Em cũng muốn để chúng em nghỉ ngơi một thời gian. Chỉ cần có thời gian thì mọi chuyện sẽ ổn thôi. Em tin anh ấy. Em tin tình cảm của chúng em. – Văn Hạ cầm cốc nước lọc trong tay, ánh mắt dường như cũng trong veo như cốc như cốc nước đó vậy.

- Em nói rất đúng. Chị vẫn chưa đi. Chị cũng nghĩ mình cần phải bình tĩnh, xem xét lại mình cần làm thế nào. Văn Hạ, chị cảm ơn em. Nếu không có em thì có thể chị vẫn đang lẩn quẩn chưa tìm được lối ra. – Cầm Sắt nắm chặt tay Văn Hạ. Hơi ấm từ tay cô truyền dần sang Văn Hạ.

- Chị, chị khách sáo quá đấy! Chị cũng thật là...

- Thực ra em từng nghĩ, tại sao một cửa tiệm yên tĩnh thế này mà lại xảy ra nhiều chuyện như thế? Đúng là em nên nghe Du Du viết tiểu thuyết. Ít nhất thì cũng có bọn chị là độc giả. – Cầm Sắt nheo mắt tinh nghịch, dụ dỗ Văn Hạ.

Văn Hạ không trả lời. Thực ra trong lòng cô cũng đang nghĩ, cơ hội này, cơ hội để cô trưởng thành, để tâm trạng cô bình tĩnh, hơn nữa đó cũng là cơ hội để cô đối diện lại với tình yêu, cơ hội đối diện với Tô Mạch, cô có thể bắt đầu hồi tưởng lại tình yêu của họ, tìm cách kéo tình yêu quay lại. Cô không còn nhiều thời gian. Nhất định hôn lễ của cô sẽ được tổ chức. Tô Mạch, anh cứ đợi đây.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 42: NhữNg NgàY Không Có Tô MạCh

Đã năm ngày rồi Tô Mạch không về nhà. Mấy ngày nay đối với Văn Hạ vô cùng yên bình. Dù có đôi lúc lo lắng nhưng cô vẫn cố giữ bình tĩnh. Thậm chí đến cả Tô Tịch cũng không biết Tô Mạch và cô cãi nhau và việc anh không về nhà. Cô cũng không nói với ai chuyện mình có thai. Cô đang đợi, đợi Tô Mạch quay về tìm cô.

Trong năm ngày này, Minh Ưu thường xuyên đến cửa tiệm, được nhìn thấy Văn Hạ, tuy thời gian rất ngắn nhưng cậu cảm thấy Văn Hạ đã thay đổi, điềm tĩnh, trưởng thành. Hằng ngày, cậu vẫn ngồi trong góc. Cậu không vẽ bởi vì tranh của cậu đã lọt vào vòng chung kết, hai ngày nữa là có kết quả. Thế nên cậu đang đợi. Cậu cũng hy vọng Văn Hạ có thể quay lại, ngẩng đầu liếc nhìn cậu một cái nhưng càng như thế cậu lại càng thất vọng. Không hề, ngay chỉ một cái liếc nhìn cũng không. Năm ngày nay, ngày nào cậu cũng đến, ngày nào cậu cũng nhìn nhưng cô coi cậu như không khí vậy. Cậu thật sự đã làm cô giận rồi.

Bây giờ Hắc Hắc đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của Văn Hạ. Hằng ngày, khi ở nhà, cô đều học nấu ăn, giặt quần áo. Hắc Hắc bò ở đó giương đôi mắt bé xíu nhìn cô. Khi ở cửa tiệm, cô pha cà phê, bê cà phê, Hắc Hắc cũng nằm trong chiếc ổ nhỏ của mình nhìn cô. Khi rảnh rỗi, cô lại chơi đùa với nó. Nó khiến cuộc sống của cô vơi bớt nỗi buồn và cũng làm cô hiểu hơn rằng, nếu thật sự cô chỉ có một mình thì cô sẽ cô đơn biết mấy.

Hôm đó, sau khi Cẩm Sắt rời đi, Văn Hạ đã nghĩ rất lâu. Cô mở máy tính xách tay của Mèo con ra và nhìn thấy bản Word với dòng chữ: Tình

yêu vĩ đại. Đây là lần đầu tiên cô kiên nhẫn ngồi xem một kịch bản vì sau khi có Tô Mạch, cô cảm thấy mình đã có cả thế giới, cô chẳng cần gì nữa. Cô càng không tin hay mong đợi những tình tiết như trong kịch bản nhưng ở đó, cô lại nhìn thấy nỗi vất vả và cả niềm hạnh phúc trong tình yêu của Mèo con. Nó làm cô lúc cười thật vui, lúc lại cảm động muốn khóc. Lần đầu tiên cô nghĩ, cô nên viết lại tình yêu của mình. Tuy không cần người khác tán đồng hay bình luận nhưng cô muốn viết lại để sau này con cái của họ có thể xem. Khi đó, cô có thể tự hào nói, con xem, mẹ có tuyệt vời không?

Văn Hạ có thể tùy hứng đăng ký một blog mới với tên nickname là Hạ Mạch 860 tên của tiệm cà phê và cũng là tên của cuốn tự truyện của cô. Giống như Mộc Du nói, cô viết về tình yêu, sự nghiệp, nỗi buồn của những người ở đây.

- Chị Muỗi, chị Muỗi ơi! – Năm ngày nay, thỉnh thoảng Tô Tịch lại đến và thường báo cáo tiến độ với Mạc Đông cho cô biết. Thực ra là không tệ. Cô ấy sắp thi hướng dẫn viên du lịch. Còn Mạc Đông thì sao? Công việc của công ty đang từng bước được triển khai. Nếu họ thật sự có kết quả thì đó là điều hạnh phúc. Thế nên Văn Hạ luôn cười chúc họ hạnh phúc.

Mạc Đông khiến Văn Hạ có cảm giác người đàn ông này không huống nội như Tô Mạch. Hoặc có thể nói, ở một khía cạnh nhất định nào đó thì anh khoan dung hơn Tô Mạch nhiều, cao hơn một chút thì người đàn ông này có chút thần bí. Dường như không gì có thể khiến anh bị xúc động quá mạnh, giống như vị thần ở trên cao dõi theo tình cảm của con người. Anh luôn đứng ở phía xa nhìn. Còn Tô Tịch, cô nàng thiên sứ xấu xa lại muốn kéo anh vào thế giới của con người.

- Lại làm sao thế? Đại tiểu thư, ngày nào em cũng hốt hốt hoảng hoảng như vậy thì cần thận kéo Mạc Đông bỏ em đấy. – Văn Hạ vừa viết xong một bài trên blog. Cô tắt máy ngồi nói chuyện với Tô Tịch. Cô sợ Tô

Tịch phấn khích quá sẽ tiết lộ ước mơ viết một cuốn tự truyện của cô. Đến lúc đó thì công sức cô bỏ ra sẽ tiêu tan vô ích.

- Chị Muỗi, ngày mai em thi rồi. Chị nói xem em có qua được không? Em quyết định rồi. Dù có qua hay không em cũng sẽ thổ lộ tình cảm với anh Mạc Đông. Em thích anh ấy lâu như thế, em không thể kìm nén nổi nữa rồi. – Lần này tuy Tô Tịch thật sự kích động nhưng cô ấy đã trưởng thành khá nhiều. Ít nhất cô ấy đã biết, có rất nhiều chuyện cần phải cố gắng chứ không thể chỉ ngồi ở nhà nghĩ là được.

Văn Hạ định viết về con đường tình yêu gian khổ của cô nàng này, không ngờ lại đúng như cô dự đoán. Cô ngẩng mặt hỏi Tô Tịch:

- Em có yêu anh ấy không?

- Yêu. Cực kỳ yêu ấy ạ. – Mặt Tô Tịch không có chút gì là đùa cợt. Cô ấy chăm chú nhìn Văn Hạ.

- Ngộ nhớ anh ấy không yêu em thì sao? – Thực ra Văn Hạ có thể cảm nhận được tình yêu của Mạc Đông dành cho Tô Tịch không mặn nồng lắm, anh chỉ chăm sóc cô ấy như một người em gái. Tình cảm này lại là thứ tình cảm khó chuyển đổi nhất vì nó khởi điểm không phải là tình yêu. Anh muốn bước đi, còn cô ấy lại cố kéo anh quay lại, nhưng càng kéo lại càng xa. Đây thật sự là thử thách khó khăn. Cô sợ rằng với tính khí của Tô Tịch, cuối cùng cô ấy sẽ không chịu nổi mất.

Dường như Tô Tịch đã sớm dự liệu có người hỏi như vậy. Cô ấy chẳng hề để tâm nói:

- Vậy thì em sẽ làm cho anh ấy yêu em. Nhất định sẽ thành công. Em quyết không bỏ cuộc đâu.

- Hay quá! Vậy em nói cho chị nghe kế hoạch tấn công Mạc Đông của em đi. Chị sẽ viết lại để cho người khác tham khảo. Sau này chưa biết

chừng lại có thể thành môn học gì đó. – Văn Hạ cười hì hì.

- Xì! Cái gì cũng đòi viết. Em xem rồi. Chị đúng là đồ ngốc. Chị viết về anh em tốt như thế, ngộ nhờ có người con gái đến cướp anh ấy thì phải làm thế nào? Đến lúc đó chị sẽ khóc đến chết cho mà xem.

- Em cho rằng có người con gái có thể cướp được của chị sao?

- Ừm. Có lẽ là không. Người ta mới nhìn anh ấy thì đã bị chị chọc đui hai mắt rồi. Ha Ha! Văn Hạ, chị sao có thể ghê gớm như thế chứ?

- Hừ! Không ghê gớm thì đã không phải là chị. – Văn Hạ đắc ý. Những ngày này thật tuyệt. Thực ra mấy ngày nay, cô vừa viết về tình yêu của họ vừa hồi tưởng lại chuyện quá khứ, về mối tình đầu, về tuổi trẻ của cô, về niềm vui của cô khi cô gặp Tô Mạch, về sự hân hoan trong lòng và cô còn nghĩ đây thật sự là chàng hoàng tử.

Tình yêu dâng trào, vượt qua khó khăn, cô cứ thế viết ra từng dòng từng chữ. Cô phát hiện ra rằng có rất nhiều thứ không thể nào quên được, chẳng hạn như tình yêu của cô. Tô Mạch của cô, mỗi việc Tô Mạch làm, mỗi câu Tô Mạch nói, cô đều nhớ rất rõ. Chỉ có điều là cô không biết Tô Mạch có nhớ hay không.

Tô Mạch thì sao? Năm ngày nay anh không về nhà mà ở luôn công ty. Anh không thể về nhà bà nội, còn những nơi khác thì anh không muốn đến. Anh chỉ có một ngôi nhà. Anh thật cố chấp khi cho rằng, nơi nào không có Văn Hạ thì đó không thể gọi là nhà.

Nhưng anh không thể gạt bỏ được ý nghĩ là Văn Hạ đã lừa dối anh. Thực ra, anh đã ngầm phát hiện ra Minh Ưu thích Văn Hạ vì anh biết Minh Ưu có một thứ rất giống anh. Đó là sự cô đơn.

Trước đây anh cũng rất cô đơn. Anh chẳng quan tâm đến vật chất bên ngoài mà tự mình quyết định. Anh cảm thấy không ai có thể hiểu được anh,

không ai có thể bước vào trái tim anh. Mãi cho đến khi gặp Văn Hạ. Cô như tia nắng mặt trời chiếu vào trái tim anh, đưa anh thoát khỏi bóng đêm u tối của sự cô đơn. Còn Minh Ưu, chắc cậu cũng có cảm giác giống vậy. Nhưng cậu ta làm vậy là không đúng vì Văn Hạ là của Tô Mạch, chỉ là của mình anh thôi.

- Anh vẫn chưa đi ăn sao? – Khâu Tư lại đến cửa phòng làm việc của Tô Mạch một lần nữa. Đêm đã khuya, đèn trong phòng làm việc của Tô Mạch vẫn sáng. Cô ta biết, mấy hôm nay anh đều ở công ty. Trông bộ dạng mệt mỏi của anh, cô ta không biết có nên vui vì anh bỏ nhà đi hay là buồn vì thấy anh đau lòng. Thật đáng thương nhưng cô ta vẫn muốn tiếp cận anh.

- Không. Anh không đói. – Tô Mạch khách sáo cự tuyệt. Đương nhiên anh biết tấm lòng của Khâu Tư nhưng rất xin lỗi, lòng anh đã sớm chứa đầy cô nàng xấu tính bé nhỏ đó rồi.

Khâu Tư vẫn chưa đi mà cố nán lại cửa phòng một lát. Dường như cô ta đang chần chừ gì đó. Khoảng một phút sau, cô ta bước vào, đứng bên Tô Mạch.

Người Khâu Tư vô tình chặn luồng ánh sáng của đèn tạo thành một cái bóng che đống tài liệu của Tô Mạch nhưng anh vẫn cúi đầu, không nhìn cô ta.

Dần dần anh cảm thấy tay cô ta chạm vào vai mình, nhẹ nhàng.

- Khâu Tư! – Giọng Tô Mạch thoáng giận. Anh không hề ngoái đầu lại nhìn nhưng anh cảm thấy tay cô ta cứng đờ giây lát rồi lại đặt lên vai anh.

- Cảm ơn tình cảm em dành cho anh nhưng anh buộc phải nói với em rằng, anh yêu Văn Hạ. – Giọng Tô Mạch mềm mại như làn nước, dịu dàng như màn đêm.

- Tại sao? Kể cả khi cô ấy đã có người đàn ông khác sao? – Giọng Khâu Tư rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức có thể cảm nhận được sự kìm nén cơn giận.

Tô Mạch bỗng đứng dậy. Tay Khâu Tư rơi xuống, giống như trái tim cô ta rơi xuống đáy vực sâu.

Tô Mạch đi đến bên cửa sổ, châm một điếu thuốc, nhìn bầu trời đêm mênh mông. Dường như anh đang tự nhủ với chính mình nhưng lại giống như đang nói chuyện với cô ta, bao ngày qua anh luôn cố gắng kìm nén nỗi đau trong tim, dù đối phương là ai thì lúc này anh đều muốn nói:

- Em không hiểu Văn Hạ đâu. Cô ấy là đứa trẻ mà nếu nói dối một chút thì cả đêm sẽ ngủ không ngon giấc. Cô ấy không dám có tư cách gì với người khác. Có khi bị người khác nắm tay, cô ấy cũng cho rằng mình đã có lỗi với anh. Trong tình yêu của bọn anh, cô ấy đã hy sinh rất nhiều. Cô ấy đã đợi anh lâu như vậy, ngày nào ngày nào cũng nói yêu anh. Tuy cô ấy không biết nấu cơm, không biết giặt quần áo nhưng cô ấy mãi mãi là người con gái xinh đẹp nhất trong lòng anh vì cô ấy đáng yêu, lương thiện. Cô ấy luôn biết nghĩ cho anh. Nhiều lúc anh rất có lỗi, có lẽ tình yêu của anh không đủ bao dung. Anh luôn sợ mất cô ấy vì anh biết, cô ấy không hiểu rõ sức hấp dẫn của mình. Nhưng anh là một người đàn ông, anh biết cô ấy có sức hấp dẫn lớn thế nào đối với đàn ông.

Tô Mạch rít điếu thuốc, thở ra một vòng khói trắng. Khâu Tư nhìn người đàn ông u sầu giữa vòng khói thuốc như nghe tiếng anh ăn năn. Chuyện gì thế này? Suy nghĩ của anh hoàn toàn không giống như cô. Giống như ngày Văn Hạ mang cú sốc đến cho cô, tất cả tội lỗi đều dồn cho cô. Cô chỉ cảm thấy đó là một người con gái thông minh.

- Minh Ưu thích cô ấy cũng là điều bình thường. Cô ấy không thích Minh Ưu đâu. Anh biết, có điều cô ấy phải an ủi cậu ta nhưng hôm đó anh đã trách lầm cô ấy. Anh còn không về nhà, uống rượu, không bảo vệ cô ấy.

Sau khi bình tĩnh lại, anh mới hiểu rõ mọi chuyện. Điều đó khiến cô ấy đau khổ biết bao vì anh lại một lần nữa không ở bên cô ấy.

- Vậy tại sao anh không về nhà? – Khâu Tư càng lúc càng không hiểu cách nghĩ của hai người này.

- Anh không dám. Anh sợ gặp cô ấy mà không biết nói gì vì hôm đó anh đã sai. - Câu nói này của Tô Mạch thật chua xót, thật buồn bã. Khâu Tư có cảm giác anh không giống như Tô Mạch mà cô đã quen. Tình yêu là như vậy sao? Nó có thể dễ dàng đánh gục một chàng trai giống như hoàng tử vậy sao?

Khâu Tư đã đi, bỏ lại Tô Mạch một mình đứng đó nhìn về hướng nhà mình.

Thực ra mấy ngày nay anh không phải là anh không về nhà. Hằng ngày anh đều về nhà, chỉ có điều là lúc Văn Hạ đã đến cửa tiệm. Anh về xem Văn Hạ dọn dẹp nhà cửa thế nào. Anh không biết là mình nên khóc hay nên cười. Trong lòng anh chua xót, cô nàng lười biếng như thế mà ngày nào cũng đều xắn tay nấu cơm. Trong mấy ngày mà cô có thể thay đổi nhiều đến thế. Anh thấy xót xa nhưng anh vẫn không biết sẽ đối diện với cô như thế nào.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Chúng Ta Cũng Trở Thành Những Thanh Niên Văn Hóa Rồi Đây

Đã một tuần cô không gặp Tô Mạch. Câu chuyện nhỏ của cô đã được đăng lên mạng và có không ít người truy cập vào trang blog đó. Rất nhiều người đã để lại lời nhắn. Có thể thấy đó đều là những người bạn “cùng tư tưởng” vì lời nhắn đó nói rằng dù sau tám mươi tuổi thì phái nữ vẫn có những tính cách tùy hứng, hống hách nhưng lại đáng yêu, thơ ngây.

Mấy ngày nay, cô đã thay đổi rất nhiều. Cô cảm nhận được từng thay đổi nhỏ của mình. Cô cố gắng học cách trưởng thành. Cô không phải là thần tiên nên không thể trưởng thành chỉ sau một đêm được. Thực ra cô không phải là người không hiểu biết như họ thấy nhưng như Tô Mạch nói, cô dựa vào sở thích của anh, cô dựa vào tình yêu của anh mà coi trời bằng vung.

Bây giờ anh không ở bên cô, cô phải sống tự lập để Tô Mạch biết rằng, dù sống một mình thì cô cũng có thể sống tốt, chỉ có điều cô vẫn nhớ tên khốn Tô Mạch.

Minh Ưu lại đến. Tuy cô không nhìn cậu ta nhưng cậu giống như một ngôi sao, tỏa sáng lung linh, sao có thể làm ngơ được chứ? Hằng ngày, cậu đều đến nhìn cô như vậy. Cậu không nói một lời nào cũng không mang bút vẽ theo. Mắt cậu chứa đựng nỗi u buồn và tội lỗi. Cô có thể nhìn thấy nhưng không thể đáp lại.

Lúc đầu cô không nhìn, không thèm để ý đến cậu vì cô không vĩ đại đến mức có thể tha thứ cho cậu mọi thứ nhưng nghĩ lại, cô cũng nhận ra

rằng, mình còn nhiều thiếu sót. Cô phát hiện ra, có lúc tha thứ cho người khác cũng là một cách giải thoát cho mình vì khi Minh Ưu được tha thứ thì cô cũng chỉ hống hách được với một mình Tô Mạch thôi. Cô không cần phải phiền lòng vì những người khác.

- Chúng ta cùng uống nhé. Lâu rồi chúng ta không nói chuyện. – Văn Hạ bê một tách cà phê và một cốc nước đến trước mặt Minh Ưu, mỉm cười.

Minh Ưu nhìn thấy Văn Hạ đứng trước mặt. Cô vẫn xinh đẹp, nụ cười của cô vẫn ngọt ngào như thế nhưng cậu có cảm giác cô đã thay đổi, một sự thay đổi mà cậu không biết diễn tả thế nào. Vẫn là nụ cười đó nhưng nó rất khác. Nó tĩnh lặng ư?

- Tôi cứ tưởng chị sẽ không thèm để ý đến tôi nữa. Hôm đó, tôi xin lỗi nhé. – Minh Ưu cúi đầu xin lỗi, giọng cậu mang vẻ ảm ức khiến người nghe thấy buồn.

Văn Hạ ngồi thẳng người, hai tay giữ cốc nước nhìn cậu giống như lần đầu tiên gặp mặt. Đứa trẻ này vẫn luôn khiến cô cảm thấy thuần khiết, còn thuần khiết hơn cả cô. Đôi mắt trong veo như nước hồ có chút gợn sóng, chỉ là gợn lăn tăn. Đây cũng là lý do cô không nỡ làm cậu bị tổn thương. Rốt cuộc cậu vẫn là một đứa trẻ.

- Cậu vẫn còn nhỏ. Đợi khi cậu thật sự gặp được người mình yêu thì cậu sẽ hiểu được tình cảm của tôi lúc này. Thực ra tôi cũng không thể trách cậu được. Giữa chúng ta tồn tại một khoảng cách. Tôi luôn coi nhẹ cảm giác của anh ấy. Anh ấy luôn chiều theo tính của tôi. Thực ra tối hôm đó, khi tôi đến quán bar, Khâu Tư đứng bên cạnh anh ấy, trong mắt anh ấy vẫn chỉ có tôi. Tuy lúc đó anh ấy rất giận và buồn vì tôi nhưng tôi biết anh ấy sẽ không rời xa tôi. Chúng tôi cần có thời gian để bình tĩnh lại, để giải quyết chuyện của mình. Minh Ưu, tôi luôn coi cậu là bạn. Hoặc có thể nói tôi coi cậu như em trai mình. Có thể cậu sẽ có cảm giác tôi không tôn trọng tình cảm của cậu nhưng tôi muốn nói, tình yêu là bình đẳng. Cậu có quyền yêu,

tôi có quyền cự tuyệt. Có thể rất tàn nhẫn nhưng cả đời này, trái tim tôi chỉ có mình Tô Mạch thôi.

Văn Hạ thường gào to rằng cô yêu Tô Mạch. Cô bình tĩnh phân tích, hồi tưởng lại mọi chuyện như thế này quả là rất ít. Cô phát hiện ra rằng hóa ra mình cũng vẫn về, cũng u buồn nhưng tất cả những thay đổi của cô đều là muốn em bé trong bụng cô có thể sống vui vẻ một chút.

- Vì tôi nhỏ tuổi hơn chị ư? – Minh Ưu cố chấp hỏi. Tuy đã nói rõ nhưng cậu vẫn muốn một kết quả cuối cùng.

- Không phải vì tuổi tác. Cậu thấy tôi là người bị ảnh hưởng bởi những lời gièm pha sao? Tôi đã nói rồi. Tôi muốn ở bên Tô Mạch. Tôi sẵn sàng từ bỏ tất cả. Hơn nữa, tôi đang mang thai. – Đây là lần đầu tiên cô nhắc đến đứa trẻ này với người khác, rất hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc. Cô không hề bực tức hay giận dữ. Dường như có vầng sáng của tình mẹ vây quanh cô.

Minh Ưu chột sững người. Văn Hạ đã có thai. Trong bụng cô đang mang dòng máu của cô và Tô Mạch. Xem ra cậu thật sự phải từ bỏ rồi. Cậu có thể tranh giành với Tô Mạch nhưng không thể tranh giành với đứa trẻ vì cậu không muốn đứa con của Văn Hạ phải giống như cậu, không có tình yêu của người bố.

- Chúc mừng chị. Nếu tôi có thể sinh ra sớm vài năm để gặp chị thì tốt biết mấy. Phải rồi. Có thể tôi sắp ra nước ngoài. Tranh của tôi đã lọt vào vòng chung kết của cuộc thi. Nếu tôi giành được giải thì bố tôi sẽ cho tôi đi học chuyên sâu. – Lúc này Minh Ưu rất thoải mái. Ở đó có giấc mơ, có tương lai của cậu. Nếu nói là vì Văn Hạ thì cậu có thể từ bỏ tất cả nhưng Văn Hạ không cho cậu cơ hội đó thế nên Văn Hạ và đứa trẻ này đã giành cho cậu một quyết định tốt nhất.

- Vậy ư? Thế thì nên chúc mừng cậu rồi. Tôi nghĩ không lâu nữa sẽ có một họa sĩ lừng danh xuất hiện. Đến lúc đó, cậu đừng quên tôi đấy. – Văn

Hạ thật lòng chúc mừng. Cô càng vui hơn khi có thể giúp được cậu. Tuy chỉ là vài nụ cười, mấy nét mặt nhưng cậu có thể gạt hái được thành công là mong ước của cậu bấy lâu nay. Cậu yêu nghề vẽ, tình yêu mà người bình thường không thể hiểu được.

- Chắc chắn là không rồi. Tôi sẽ mãi nhớ đến chị. – Minh Ưu nói một cách ân ý, mắt cậu nhìn chăm chú vào Văn Hạ như muốn lưu giữ mãi hình ảnh của cô vậy.

Văn Hạ cũng nhìn cậu mỉm cười. Những gì cô có thể dành cho cậu chỉ nhiều như vậy thôi. Cô tin rằng, vài năm sau, chắc chắn sẽ có một cô gái xứng với anh chàng trai đẹp như tranh vẽ này. Lúc đó, cậu cũng có thể thật sự hiểu tình yêu của cô, sự kiên trì của cô.

Quay lại nói về tình yêu vĩ đại của Tô Tịch. Hôm nay là ngày cô quyết định bày tỏ lòng mình. Sáng sớm cô đã thức dậy trang điểm thay quần áo, cuối cùng cô lại tẩy đi và mặc một bộ đồ bình thường giống như một nữ sinh trung học vì cô phát hiện ra rằng, mình ăn mặc đơn giản nhất chính là lúc mình đẹp nhất, không cần bất kỳ đồ trang sức gì.

Lần này Mạc Đông bị Tô Tịch quán lấy đến nghệt thở. Mỗi ngày một diện mạo mới khiến anh thấy chóng hết cả mặt. Thực ra sao anh không hiểu tâm tư của cô chứ? Chỉ có điều, anh cũng không chắc chắn mình nghĩ gì. Anh thích Tô Tịch ư? Cũng tạm được. Anh không ghét cô. Mỗi khi anh ở bên cô, anh thấy rất vui. Anh không thích cô ư? Không đâu. Ít nhất thì trước mắt anh cũng không có người nào thích cả. Tuy rằng lúc trước có một mầm nụ hé nở nhưng nó đã bị chết chìm. Thế nên hôm nay anh lại bị Tô Tịch gọi đến. Anh rất sợ phải đứng dưới tòa nhà cô sống vì anh không biết hôm nay cô lại xuất hiện với diện mạo thế nào để dọa anh.

- Anh Mạc Đông. – Khi Mạc Đông đang vừa hút thuốc vừa đứng đợi thì nghe phía sau có tiếng gọi ngọt ngào. Anh quay đầu lại liền thấy một cô gái đứng đó, trông rất quen.

- Anh Mạc Đông, anh nhìn gì thế? – Mạc Đông nhìn Tô Tịch khiến cô cảm thấy hơi ngại, xấu hổ quay mặt đi. Cử chỉ đó, nét mặt đó của cô, sau này Mạc Đông nhớ lại nói đó là ngày ngạc nhiên nhất. Rõ ràng không phải là cô gái dịu dàng thì việc gì phải ăn mặc như vậy. Nó giống như kiểu Đông Thi [1] nhăn mặt vậy. Tất nhiên đây là câu nói sau này, khi mà Tô Tịch đã chinh phục anh thành công.

[1] Câu “Đông Thi nhăn mặt” gắn với câu chuyện: Thời Xuân Thu, nước Việt có một cô gái xinh đẹp có tên là Tây Thi. Sắc đẹp của Tây Thi có thể nói là nổi tiếng khắp thiên hạ. Một lần, Tây Thi bị đau tim nên đi trên đường mà mặt mày nhăn nhó khó chịu. Lần ấy, một cô gái tên là Đông Thi nhìn thấy Tây Thi cũng khó chịu càng xinh đẹp hơn. Thế là Đông Thi cũng bắt chước Tây Thi, nhăn nhó ôm ngực và đi dọc đường. Mọi người nhìn thấy Đông Thi nhăn nhó, ngày thường đã xấu xí, giờ lại càng xấu xí hơn. Có người nhìn thấy Đông Thi đi qua liền đóng cửa lại, có người khác nhìn thấy Đông Thi nhăn nhó vội lôi tuột vợ con chạy dắt vào ngõ hẻm tránh xa.

- Tô Tịch, hôm nay là phong cách gì vậy? – Mạc Đông nhìn cô đang bước đến, trái tim anh cũng đập rộn ràng, càng lúc càng mạnh hơn. Không phải xúc động mà là sợ hãi.

- Đây chẳng phải là em sao? Bình thường mà. Anh Mạc Đông, chúng ta đến một nơi nào đó yên tĩnh nhé. Em có chuyện muốn nói với anh. – Tô Tịch ngồi vào xe thì lập tức nói ra yêu cầu của mình.

Mạc Đông chẳng hiểu gì. Nơi yên tĩnh ư? Lẽ nào cô định rat ay bạo lực với anh sao?

Mạc Đông không nói gì, nghe theo lời cô lái xe đến một công viên nhỏ. Lúc này, chắc ở đó không có ai. Hơn nữa, có chuyện gì thì anh cũng có thể kịp thời kêu cứu. Người đàn ông này cũng không phải vừa. Anh nghĩ Tô Tịch định làm gì chứ?

Trên đường đi, Tô Tịch băn khoăn không biết nên nói như thế nào. Hôm qua, khi cô hỏi Văn Hạ, Văn Hạ nói cô ấy bày tỏ tình cảm qua điện thoại nên không cần thể hiện nét mặt thế nào mà chỉ cần nói em thích anh rồi gác máy. Văn Hạ chẳng quan tâm Tô Mạch thấy thế nào. Tô Tịch nghĩ Văn Hạ không phải là tấm gương tốt, không thể học theo. Sao cô có thể làm chuyện vớ vẩn thế chứ? Ít nhất cũng phải nói cho rõ ràng, thích là thích mà không thích cũng phải thích.

Đến nơi, vì Tô Tịch mặc váy xòe nên cử động không được thuận tiện lắm. Cô không dám cử động quá mạnh, phải bước đi nhẹ nhàng giống như một cô gái Nhật Bản mặc kimono đi sau Mạc Đông. Mạc Đông nghĩ trời hôm nay nóng vậy mà phải đến nơi này đúng là cực hình. Thế nên anh đi càng lúc càng nhanh mà hoàn toàn không hề để ý đến tốc độ của Tô Tịch. Khi anh ngoái đầu lại nhìn thì anh đã bỏ xa cô một đoạn.

- Cái đó.....Anh Mạc Đông, anh có thể đi chậm một chút không? Em có chuyện muốn nói. – Tô Tịch nhìn xung quanh không có ai. Cô cảm thấy đây đúng là một địa điểm tốt để bày tỏ tình cảm. Người khác theo đuổi cô là chuyện bình thường nhưng cô đi theo đuổi người ta thì đây là lần đầu tiên. Thế nên cô lên mạng tra, trên đó nói rằng một nơi lãng mạn sẽ tương đối thích hợp.

Nhưng cô đã quên mất, ông mặt trời đang mỉm cười trên đỉnh đầu cô quá lớn làm Mạc Đông nóng chết đi được.

Mạc Đông ngán ngẩm quay lại nghiêng đầu hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Anh Mạc Đông, em thích anh. – Tô Tịch nhắm chặt mắt nói lớn.

Mạc Đông không bị cô dọa cho chết khiếp mà bị chính mình dọa cho chết khiếp. Anh nhìn xung quanh. May quá không có ai. Nếu không thì thật là mất mặt. Sao cô bé này lại có thể... ngốc như vậy chứ?

- Điều này... - Mạc Đông hơi khó xử. Anh biết nói gì đây?

- Anh có đồng ý không? Anh có đồng ý làm bạn trai của em không? Nếu anh không đồng ý thì em sẽ tiếp tục theo đuổi anh. – Tô Tịch mở mắt ra lén nhìn anh và thì thầm.

Mạc Đông không nói gì. Anh cúi đầu như thể đang trầm tư điều gì đó. Sau một lát, tay Tô Tịch bị cháy nắng thì mới nghe thấy câu trả lời của anh:

- Đồng ý. Chúng ta cứ thử xem. Dù sao anh cũng chưa có bạn gái.

Mãi sau Tô Tịch vẫn không hiểu thế nào. Đến khi cô hiểu ra thì cô bỏ nhào vào anh rồi hôn anh một cái thật kêu và cười haha nói:

- Em biết là anh sẽ đồng ý mà. Anh không đồng ý thì em sẽ khóc. Haha! Thành công rồi. Thành công rồi.

Mạc Đông thở dài, khuôn mặt thất vọng. Hôm nay coi như anh biết tại sao Văn Hạ và Tô Mạch lại thân thiết như vậy. Thực ra cũng không tồi! Cô cũng là một cô gái đáng yêu giống Văn Hạ. Không biết cô nàng đó thế nào rồi. Tô Mạch vẫn chưa có động tĩnh gì. Điều này làm người ta lo chết đi được. Nhưng mà vẫn tốt. Coi như anh đã tìm được bến đỗ. Chỉ có điều người con gái trong lòng anh cần phải được đào tạo một chút.

HẠ MẠCH 86 ĐỘ

Phong Lai Đích Tây Lâm

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Một Vòng Tròn

Ngày thứ mười rồi. Tô Mạch và Văn Hạ đã không gặp nhau mười ngày. Tô Mạch bắt đầu mất kiên nhẫn. Từ sau khi về nước, anh chưa từng xa Văn Hạ lâu như vậy. Anh muốn biết mình có thể chịu đựng được bao lâu. Vì đây là lần đầu tiên nên giờ anh mới biết cuộc sống của anh không thể thiếu cô nàng mơ hồ đó.

Khi thức dậy, anh có thói quen gọi:

- Cưng ơi, dậy đi em.

Nhưng bên cạnh anh không có tiếng thở quen thuộc, trái tim anh trống rỗng.

Khi ăn cơm, anh thường nghĩ, cô nàng tham ăn đó thích ăn mọi thứ. Anh nghĩ đến dáng vẻ ngốc nghếch của cô khi ăn. Thật buồn cười! Thật đáng yêu! Nhưng khi sự tỉnh, trước mắt anh không có ai cả.

Khi nhìn thấy những đôi tình nhân khác, anh nhớ đến cô nàng bé nhỏ đó kéo anh đi trên phố, bắt anh mua thứ này thứ nọ. Khi đó, cô nũng nịu thật đáng yêu! Nhưng bây giờ, anh không thể chiều chuộng cô được nữa.

Anh nghe Tô Tịch nói mấy ngày nay Văn Hạ sống rất tốt, việc làm ăn cũng vô cùng thuận lợi, tính khí không nóng nảy như trước mà đột nhiên sống như một thanh niên văn hóa. Cô bắt đầu viết blog. Anh cũng muốn vào blog đó xem nhưng lại sợ xem rồi sẽ không kìm nén được mà chạy về nhà tìm cô. Thế nên anh cố kìm nén.

Từ sau khi có được Mạc Đông thì Tô Tịch mới biết chuyện Tô Mạch và Văn Hạ cãi nhau. Đàn ông cũng không đáng tin cậy như vậy. Nhưng cô không nói cho Văn Hạ biết. Cô muốn xem Văn Hạ cố gắng chứng minh bản thân mình cho Tô Mạch thấy. Vì vậy cô chỉ chạy đi tìm Tô Mạch, cố gắng làm cho cuộc chiến tranh lạnh của họ sớm kết thúc.

Cô cũng lên xem blog của Văn Hạ. Trên đó viết rất nhiều chuyện của Văn Hạ và Tô Mạch. Có những điều làm cô phì cười, có những điều lại làm cô muốn khóc. Cô nghĩ khó khăn lắm mình mới có được tình yêu này nên cô cần phải trân trọng nó.

Thực ra Văn Hạ không hề lo lắng vì cô biết hằng ngày Tô Mạch đều về nhà. Cô có thể cảm thấy hơi thở của anh nhưng chỉ có điều anh chưa xuất hiện cho cô thấy thôi. Nếu anh thích chơi trò ú tim với cô như vậy thì cô sẽ vui vẻ chơi cùng anh. Kiểu gì thì Văn Hạ cũng sẽ thắng.

Hôm nay, cô đang dọn dẹp cửa tiệm thì bà Tống Vận gọi điện đến nói là muốn mời người nhà Văn Hạ đến. Tuần sau tổ chức hôn lễ rồi nên bà muốn bọn họ cùng bàn bạc một chút rồi đi chơi đó đây.

Văn Hạ biết, không ai được nói cho gia đình biết là họ cãi nhau. Chiến tranh lạnh, những ngày chiến tranh lạnh cũng đến lúc phải kết thúc rồi. Để xem ai phải cúi đầu trước ai? Trong lòng cô luôn bị giày vò bởi chuyện này. Cô đã nhận lời và nói sẽ gọi điện cho về nhà.

Ngồi trước bàn máy tính, cô chậm rãi gõ dòng chữ: “Cảm ơn tất cả các bạn đã ủng hộ nhưng vì tôi đang có thai nên không thể thường xuyên sử dụng máy tính được. Tôi mong mọi người đều hạnh phúc. Sau này tôi sẽ dần viết hết câu chuyện này”

Đánh máy xong dòng chữ đó, cô ngẩng mặt mỉm cười vì cô biết chiến thắng đang ở ngay phía trước.

Lúc này điện thoại của cửa tiệm đồ chuông. Cô tắt máy tính, đi đến nghe điện thoại thì nghe thấy giọng nói trong trẻo của Minh Ưu:

- Văn Hạ, tôi giành được giải. Tôi giành được giải rồi.

Rất ít khi nghe Minh Ưu xúc động như thế. Lúc này, Văn Hạ mới biết cậu thật sự vẫn còn là một đứa trẻ, nên là một đứa trẻ vui vẻ.

- Ủ. Chúc mừng cậu. Hôm nào tổ chức ăn mừng nhé. – Văn Hạ thật lòng chúc mừng. Minh Ưu nên có được thành công như vậy.

- Ủ. Mấy ngày nữa tôi có thể sẽ ra nước ngoài một chuyến. Tốt quá rồi! Văn Hạ, cảm ơn chị nhé. – Minh Ưu biết khoảng cách giữa mình và Văn Hạ, không phải là tuổi tác, không phải là tính cách mà là cậu đã đến muộn, cậu không thắng nổi Tô Mạch. Thế nên cậu chỉ có thể giải thích, tự nhủ với bản thân rằng phải giữ bí mật này. Nếu không cậu sẽ không được nhìn thấy nụ cười trên môi cô nữa vì Văn Hạ không có Tô Mạch thì sao cô có thể vui tươi yêu đời được chứ?

- Tôi cũng thấy mình thành công rất lớn. Tôi thật xinh đẹp biết mấy. – Văn Hạ vui vẻ nói. Cô cười hì hì ha ha. Dường như tất cả lại quay về trước đây. Như vậy tốt biết mấy.

Buổi chiều, Cẩm Sắt đến. Qua nét mặt ửng đỏ của cô ấy, Văn Hạ có thể nhận ra quan hệ giữa cô ấy và Hà Khanh đã ổn. Quả nhiên, Cẩm Sắt nói với cô, họ đã quyết định kết hôn lại. Cô ấy nói, cô ấy đã hiểu được rất nhiều chuyện, không có con cũng không sao, có Hà Khanh mới là điều quan trọng nhất.

Văn Hạ thật sự rất vui. Hôm nay có rất nhiều chuyện vui. Không biết liệu chuyện của mình có tốt không?

Buổi tối về nhà, khi vừa cắm chìa khóa vào ổ thì cô phát hiện ra cửa đã mở. Cô bàng hoàng giây lát rồi mỉm cười cọ mũi Hắc Hắc thì thầm:

- Hắc Hắc, bố con về rồi.

Văn Hạ đẩy cửa bước vào, rèm cửa sổ đều được kéo lên, đèn trong nhà không bật, tối om. Cô bước được hai bước thì thả Hắc Hắc xuống nền nhà cho nó chạy đi chơi. Cô thay dép lê, định bật điện thì nghe tiếng Tô Mạch nói:

- Gan của em ngày càng to đấy.

- Cũng ổn mà. Con cũng nên rèn luyện cho gan mình nó to ra một chút. Kéo lại bị dọa cho chết khiếp. – Văn Hạ chẳng cảm thấy bất ngờ cho sự xuất hiện của anh. Cô biết, nhất định hôm nay anh sẽ đợi cô về.

Tô Mạch cảm thấy rất buồn. Văn Hạ sợ nhất là bóng tối. Cô nói trời tối có ma, sợ chết đi được. Thế nên nghe cô nói như vậy, anh biết lần này anh đã quá đáng. Nhưng anh cảm thấy cô còn quá đáng hơn anh. Nếu hôm nay, anh không lên blog của cô thì anh còn không biết mình đã làm bố.

Tô Mạch đứng dậy bật đèn “tách” một tiếng. Cả căn phòng lập tức sáng trưng khiến Văn Hạ chói mắt nhăn nhó.

- Em định giấu anh đến khi nào? – Tô Mạch chất vấn.

Văn Hạ vờ ra vẻ “không biết gì”, nghiêng đầu hỏi:

- Ý anh là gì? Em không hiểu.

- Em không hiểu ư? Con trai của anh. Em không muốn cho con trai của anh nhận anh sao? Tội của em lớn lắm đấy. – Tô Mạch vừa xúc động nói vừa chỉ tay vào bụng Văn Hạ như thể cô là tội thân kim cổ vậy.

- Con trai của anh ư? Ngộ nhờ là con gái thì sao? Anh không cần sao? Ồ, phải rồi, em quên mất là chúng ta đang chiến tranh lạnh. Là con trai hay con gái thì cũng chẳng liên quan gì đến anh. – Văn Hạ chẳng tha cho anh.

Cô phải đợi đến tận ngày hôm nay thì cô có thể dễ dàng tha cho anh như thế được chứ?

- Em...Văn Hạ, em đừng có lên mặt. Không phải anh đã về rồi sao? Sao em lại nói là chẳng liên quan gì đến anh? Không có anh, em tự sinh con được sao? – Tô Mạch ra vẻ đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, cố gắng kìm nén cơn giận.

- Anh muốn đi thì đi, muốn về thì về. Anh có coi đây là nhà không? Hơn nữa, giấy tờ nhà mang tên em. Anh muốn vào phải được sự em cho phép. Em còn chưa nói anh thì anh đã dám to tiếng với em rồi sao? – Văn Hạ lập tức trở nên ghê gớm, hai tay chống nạnh, cổ ưỡn bụng ra phía trước. Tuy vẫn chưa nhìn rõ bụng nhưng cô muốn cho Tô Mạch biết, anh không thể bắt nạt được cô đâu.

Tô Mạch nhìn thấy hành động đó của Văn Hạ vừa bực mình lại vừa buồn cười. Sao còn như vậy chứ? Mười ngày không gặp, người không những không gầy đi mà hình như còn mập hơn. Còn anh thì sao. Anh sắp ngạt thở đến nơi rồi, vừa nhớ vừa mong. Người ta sống một mình rất tốt. Còn anh thì chẳng vui vẻ chút nào.

Cười khì một tiếng, anh bước đến kéo tay Văn Hạ, ra vẻ đau lòng nói:

- Không phải em có lỗi trước sao? Anh không tức giận sao được? Em xem đi. Giận quá thì làm thế nào?

- Hừ! – Văn Hạ quay đầu, không thèm để ý đến anh.

- Vợ ơi, vợ đừng như vậy. Tuần sau chúng ta kết hôn rồi. Mai chúng ta còn phải đi đăng ký. Em nói xem, nếu để muộn, bụng của em to lên thì làm sao mà mặc váy cưới được? Chẳng lẽ em muốn bế con đi dự lễ cưới của ta sao? – Tô Mạch đã bắt được đúng mạch của Văn Hạ.

- Vậy thì sau này anh cần thận đấy. Anh ở nhà của em, ngủ giường của em, ăn cơm của em, muốn có con trai của em thì phải thật thà với em. Biết chưa hả? Sau này, trong nhà chúng ta, em là người to nhất, thứ hai là con trai, thứ ba là Hắc Hắc, anh chỉ đứng thứ tư thôi. Anh biết chưa hả?

Văn Hạ nhân cơ hội này giành lại địa vị thống trị của mình. Nếu không thì không biết đợi đến bao giờ cô mới có thể vùng lên được.

Tô Mạch nhìn Hắc Hắc đang chơi bóng, nhìn bụng Văn Hạ, ngán ngẩm thờ dài. Đàn ông ư? Có thể có thì có mà có thể đuổi thì đuổi, anh chỉ có thể an ủi bản thân như vậy thôi.

- Được rồi. Vợ to nhất.

Văn Hạ cười, thơm chụt vào má anh một cái, then thùng nói:

- Thực ra, em cũng rất nhớ anh.

Một tuần sau, lễ cưới của Văn Hạ và Tô Mạch tổ chức.

Văn Hạ mặc chiếc váy cưới rất đẹp cùng Tô Mạch đứng ở cửa đón khách. Cô phát hiện ra rằng, phong tục kết hôn ở Trung Quốc thật kỳ lạ! Cô dâu và chú rể phải đứng như là lính gác. May mà cô mặc váy cưới, nếu không thì chắc chắn người ta sẽ nói:

- Ấy! Cô nàng lính gác này không nghiêm túc chút nào, cứ dựa vào anh chàng đẹp trai bên cạnh.

Đúng vậy. Văn Hạ vốn là người lười biếng mà. Sao chịu đứng lâu như vậy chứ? Đây là cô còn đi giày thể thao. May có chiếc váy rộng che kín. Vì khi vừa thông báo là cô có thai nên bây giờ cô được thể nhất. Họ nói gì thì làm theo thế ấy.

- Em mệt quá! Chồng ơi, anh không mệt à? – Văn Hạ dựa vào người Tô Mạch thì thầm bên tai anh hỏi giống như có con sâu nhỏ cọ vào làm nhột tai Tô Mạch.

- Vẫn ổn. Đành phải vậy thôi. Lần sau kết hôn, có lẽ không nên làm phức tạp như vậy. – Tô Mạch trêu chọc nói. Văn Hạ vừa nghe thấy câu này thì bĩu môi, chống nạnh như ấm trà, trợn mắt nói:

- Hứ hứ! Có gan thì anh cứ thử đi.

Tô Mạch vẫn chưa nói gì thì đã nghe có người cười họ:

- Ở đâu có cô dâu chú rể như vậy chứ?

Văn Hạ đứng ngay ngắn lại nhìn thì đúng là oan gia ngõ hẹp. Khâu Tư mặc rất đẹp. Tại sao lại có người trời sinh đã khiến cho người khác ghen tỵ vậy chứ? Haizzz! Tuy Văn Hạ cô cũng là một người con gái xinh đẹp nhưng nhìn thấy Khâu Tư như vậy thì cũng có chút khó chịu.

- Em đến rồi. Cảm ơn nhé. – Tô Mạch cười.

- Vâng. Em đến xem lúc xinh đẹp nhất của cô gái đã cướp mất Tô Mạch thế nào. Phải rồi. Minh Ưu không về kịp nên bảo em đến chúc mừng anh. – Khâu Tư thật sự chỉ sợ thiên hạ không loạn, đến phút cuối cùng còn thêm dầu thêm lửa.

Văn Hạ không nói gì, quay đầu, ra về thì ra về đi. Chẳng còn cách nào khác. Cô không muốn thấy cô ta mà.

Tô Mạch nhìn bộ dạng trẻ con của Văn Hạ mà thật sự hết cách. Anh cười với Khâu Tư. Khâu Tư ra về thông cảm, mỉm cười bước đi.

Thực ra rất khó chúc phúc nhưng cố chấp thì thà rằng tha cho mình và tha cho người khác. Như vậy có thể sẽ nhìn thấy nhiều hơn, trông thấy xa

hơn. Đời này Khâu Tư sẽ nhớ mãi chàng Tô Mạch vì sự tuyệt vời của anh, cũng nhớ mãi cô nàng Văn Hạ vì cô có thể khiến Khâu Tư ghen tỵ. Đó không chỉ là tình yêu của Tô Mạch mà đó còn là sự đáng yêu và cố chấp.

Hôn lễ hôm đó rất tuyệt vời! Tô Tịch khoác tay Mạc Đông, Cẩm Sắt khoác tay Hà Khanh, Mộc Du không biết đào đâu ra một cậu nam sinh. Tóm lại là kết thành từng đôi một. Văn Hạ cảm thấy rất hạnh phúc, không chỉ vì mình kết hợp với Tô Mạch, không phải chỉ vì cái thai của cô đang ngày một lớn lên, không chỉ vì Hắc Hắc vui vẻ nghịch ngợm đeo nơ mà còn vì cô nhìn thấy tất cả mọi người đều hạnh phúc. Cô thấy mình đã trưởng thành. Cô không còn là chú chim nhỏ ủ ê trong lồng nữa mà có thể một mình bay lên trời cao được rồi.

Lời Kết

Tiệm cà phê nơi góc phố, hằng ngày đều có một người phụ nữ xinh đẹp ngồi bên cửa sổ gõ máy tính, thỉnh thoảng lại uống cà phê, tán gẫu với bạn bè, sống một cuộc sống an nhàn.

Rất nhiều người quen người phụ nữ đó vì tình yêu của cô, vì tiểu thuyết của cô, vì blog của cô. Rất nhiều người cũng thường đến tiệm cà phê này vì cà phê ở đây, vì những câu chuyện diễn ra ở đây và vì để nhìn thấy người phụ nữ lười biếng, tham lam, ngốc nghếch. Cũng có rất nhiều người đến nói chuyện với cô, kể cho cô nghe về những câu chuyện của họ.

Đúng vậy. Người phụ nữ đó chính là Văn Hạ, cô nàng Văn Hạ hoang mang, tùy hứng, hống hách, mạnh mẽ.

Văn Hạ hôm nay không thay đổi nhiều lắm nhưng vì vừa sinh con, nên cô nghe lời Tô Mạch, phải làm tấm gương tốt cho Bảo Bảo, không thể để con gái giống cô. Văn Hạ nghe lời anh, có gì không đúng chứ? Cô cố gắng làm một người mẹ dịu dàng trước mặt con gái mình.

Mọi người muốn hỏi, con gái họ tên gì ư? Khi khi! Chẳng phải nói rồi sao? Là Bảo Bảo. Không sai. Con của Tô Mạch và Văn Hạ tên là Tô Bảo Bảo, cô bé được cả nhà cưng chiều. Tô Mạch không nói cho Văn Hạ biết, theo xu thế trước mắt, khi Bảo Bảo lớn lên có thể cô bé sẽ còn ghê gớm hơn cả cô.

Cuốn tiểu thuyết của Văn Hạ đã hoàn thành. Câu cuối cùng của cuốn tiểu thuyết đó là: “Tình yêu 1000 sẽ làm người ta bị bóng. Tình yêu 860 mới thực sự là vừa đủ. ”

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Làn Đầu Cảm Nhận Hương Vị Mùa Hè

Chương 2: Hồi Ức Của Một Người

Chương 3: Tình Yêu Của Chúng Ta Bắt Đầu Từ Trên Mạng

Chương 4: Người Con Gái Được Cưng Chiều

Chương 5: Ngày Đầu Tiên Ở Nhà

Chương 6: Chúng Tôi Cãi Nhau

Chương 7: Nét Buồn Long Lanh

Chương 8: Cuối Tuần

Chương 9: Sóng Gió Lại Nổi Lên (Thượng)

Chương 10: Sóng Gió Lại Nổi Lên (Hạ)

Chương 11: Tình Cờ Gặp Kẻ Địch

Chương 12: Trận Chiến Lật Đổ Địa Vị

Chương 13: Ngày Đầu Tiên Làm Chủ

Chương 14: Ngày Tháng Trôi Qua Như Nước Không Ngừng Chảy

Chương 15: Thật Sự Không Phải Trèo Tường

Chương 16: Gây Rối

Chương 17: Sóng Gió Không Ngừng

Chương 18: Tô Mạch Biến Mất

Chương 19: Bà Cô Tôi Đây Quay Lại Rồi

Chương 20: Bùng Nổ

Chương 21: Tranh Chấp

Chương 22: Tình Cờ Gặp Gỡ Mạc Đông

Chương 23: Đường Ai Nấy Đi

Chương 24: Bình Tĩnh Giảng Hòa

Chương 25: Tiếp Tục Ngọt Ngào

Chương 26: Những Ngày Vui Vẻ

Chương 27: Tình Yêu Của Hai Người

Chương 28: Hẹn Lớp

[Chương 29: Sau Khi Đánh Nhau](#)

[Chương 30: Hạnh Phúc Bình Lặng](#)

[Chương 31: Muốn Kết Hôn Sao?](#)

[Chương 32: Minh Ưu U Sầu](#)

[Chương 33: Lời Nói Dối Thiên Ý](#)

[Chương 34: Anh Đến Rồi](#)

[Chương 35: Di Chứng Sau Nói Dối](#)

[Chương 36: Văn Hạ Của Tô Mạch](#)

[Chương 37: Cái Gọi Là Lột Mặt Nạ](#)

[Chương 38: Tô Mạch Nổi Giận Rồi, Làm Sao Đây?](#)

[Chương 39: Văn Hạ Khóc Rồi](#)

[Chương 40: Dám Cướp Người Đàn Ông Của Văn Hạ À, Không Muốn Sống Nữa Sao?](#)

[Chương 41: TrởNg Thành Từ Giây Phút Này](#)

[Chương 42: NhữNg Ngày Không Có Tô Mạch](#)

[Chương 43: ChúNg Ta CũNg Trở Thành NhữNg Thanh Niên Văn Hóa Rồi Đây](#)

[Chương 44: Một Vòng Tròn](#)